GECE KAPLANI

Yangsze Choo

"Olağanüstü güzelliğe sahip bir kitap."
—*Booklist*

Çeviren:
Elif Nihan Akbaş

ithaki

Yangsze Choo

Harvard University'den mezun olduktan sonra bir süre çeşitli şirketlerde çalışmış, boş zamanlarında yazmayı sürdürmüştür. Kendisi Çin asıllı Malezyalı olan Choo, eserlerinde Malezya ve Çin kültüründen motifleri yoğun olarak kullanmaktadır. İlk romanı *Hayalet Gelin* aynı adla bir platform dizisine uyarlanmış ve New York Times Çok Satanlar Listesi'ne girmiştir. İkinci romanı *Gece Kaplanı* ise II. Elizabeth'in Platin Jübilesi için hazırlanan kitap listesi Big Jubilee Read'de yer almıştır. Şu anda ailesiyle California'da yaşamaktadır ve yeni romanı *The Fox Wife* üzerinde çalışmaktadır.

Gece Kaplanı
Yangsze Choo
Orijinal Adı: *The Night Tiger*

İthaki Yayınları - 2406

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Hamdi Cemre Avcılar*
Düzelti: *Gülden Zuhal Beleçoğlu*
Kapak İllüstrasyonu: *Derya Göker*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-147-6

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Elif Nihan Akbaş, 2023
© İthaki, 2023
© Yangsze Choo, 2019

Bu eser, Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Flatiron Books ile yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

YANGSZE CHOO

GECE KAPLANI

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

ithaki

Bu kitap, Kinta Vadisi'nde doğup büyüyen annem ve babam için...

1

Kamunting, Malaya, Mayıs 1931

İhtiyar adam ölüyor. Ren, adamın sığ soluklarında, çökmüş yüzünde ve elmacık kemiklerinin üzerindeki hafifçe gerilmiş teninde görebiliyor bunu. Yine de adam panjurların açık kalmasını istiyor. Çocuğu sinirle yanına çağırıyor. Ren, boğazı sanki bir taş yutmuş gibi gergin, ikinci katın penceresini açıyor.

Dışarısı aydınlık bir deniz yeşili: orman ağaçlarının dalgalanan tepeleri ve mavi gökyüzü ateşli hastalık hülyası gibi. Tropikal parıltı Ren'in irkilmesine neden oluyor. Ustasına gölge etmek için hareket ediyor ama ihtiyar adam bir el işaretiyle onu durduruyor. Güneş ışığı, eksik parmağının kökünün çirkinleştirdiği elinin titreyişini iyice ortaya çıkarıyor. Ren, daha birkaç ay önce o elin bebekleri sakinleştirdiğini ve yaralara dikiş attığını anımsıyor.

İhtiyar adam soluk mavi gözlerini açıyor –ilk başta Ren'i çok korkutan o renksiz, yabancı gözler– ve bir şeyler fısıldıyor. Oğlan kırpılmış başını eğerek yaklaşıyor.

"Unutma."

Oğlan başıyla onaylıyor.

"Söyle." Boğuk hırıltı giderek zayıflıyor.

"Sen öldüğünde, kayıp parmağını bulacağım," diye yanıtlıyor Ren berrak, kısık bir sesle.

"Sonra?"

Ren tereddüt ediyor. "Sonra mezarına gömeceğim."

"Güzel." İhtiyar adam hırıltılı bir nefes alıyor. "Ruhum bedenimden ayrılmadan kırk dokuz gün içerisinde onu geri getirmen gerek."

Oğlan daha önce bu tür birçok görevi hızlı ve becerili bir şekilde gerçekleştirdi. Dar omuzları sarsılsa da halledecek.

"Ağlama, Ren."

Böyle zamanlarda bazen oğlan yaşından çok daha genç gösteriyor. İhtiyar adam üzgün – keşke kendi yapabilseydi ama tükenmiş durumda. Onun yerine, yüzünü duvara dönüyor.

2

Ipoh, Malaya
3 Haziran, Çarşamba

Kırk dört, Çinliler için uğursuz bir sayıdır. "Öl, kesinlikle öl," der gibidir ve sonuç olarak dört sayısı ve onun tüm yinelemelerinden kaçınılması gerekir. O uğursuz haziran günü, Ipoh'da bulunan Mayıs Çiçeği Dans Salonu'ndaki gizli yarı zamanlı işimde tam tamına kırk dört gündür çalışıyordum.

İşim gizliydi çünkü her ne kadar hizmetlerimiz "eğitmenlik" olarak tanıtılsa da hiçbir "namuslu" kızın yabancılarla dans etmemesi gerekiyordu. Belki de fokstrot ve vals öğrenmek ya da büyüleyici Malay dansı *ronggeng* yapmak için bilet koçanları alan ürkek kâtipler ve öğrenci müşterilerimizin çoğu için öyleydik. Geri kalanları da bizim deyimimizle *buaya* ya da timsahlardı. Gezinip duran elleri ancak sert çimdiklemelerle engellenebilen dişlek sırıtkanlar.

Onları bu şekilde tokatlamaya devam ederken pek para kazanamayacaktım ama bu işi uzun süre yapmam gerekmeyeceğini umuyordum. Annemin feci derecede yüksek bir faiz oranıyla aldığı kırk Malaya doları tutarındaki borcu ödemek içindi. Gerçek işim olan terzi çıraklığı parayı ödemek için ye-

terli değildi ve benim zavallı, aptal annem de muhtemelen kendi kendine başa çıkamayacaktı. Kumarda hiç şansı yoktu.

Keşke istatistik işini bana bıraksaydı, o zaman işler iyiye gidebilirdi zira sayılar konusunda iyiyimdir. Bunu söylüyorum ama öyle gurur duyduğum falan yok. Benim pek faydasını gördüğüm bir beceri değil. Belki oğlan olsaydım durum farklı olurdu ama yedi yaşındayken olasılıkları çözmekten aldığım keyfin, o dönemler yeni dul kalmış olan anneme hiçbir faydası olmadı. Babamın ölümünün o kederli boşluğunda saatlerce kâğıt parçalarına sayılar karaladım. Evimizin içine sürüklendiği kaosun aksine mantıklı ve sıralılardı. Buna rağmen annem o belli belirsiz tatlı tebessümünü, onu Merhamet Tanrıçası'na benzeten o gülüşü korudu ama muhtemelen akşam ne yiyeceğimiz konusunda endişeleniyordu. Onu çok fena seviyordum ama bu konudan sonra bahsederiz.

İşe alındığımda dans salonundaki Mama'nın bana yapmamı söylediği ilk şey saçımı kesmemdi. Üvey kardeşim Shin erkeğe benzediğim için benimle dalga geçince saçlarımı uzatmak için yıllarımı vermiştim. İngiliz-Çinli Kızlar Okulu'na devam ettiğim tüm o yıllar boyunca olduğu gibi kurdelelerle düzgünce bağlanmış o iki uzun örgü, dişiliğimin tatlı göstergesiydi. Faiz oranlarını kafadan hesaplamak gibi hiç de kadınsı olmayan kabiliyetim de dahil olmak üzere bir yığın günahı örttüklerine inanıyordum.

"Hayır," dedi Mama. "Bu hâldeyken benim için çalışamazsın."

"Ama uzun saçlı başka kızlar da var," dedim.

"Evet ama seninki olmaz."

Beni nihayetinde örgülerimi kesen ürkütücü bir kadına gönderdi. Örgülerim ağır ve capcanlı hâlde kucağıma düştü. Shin beni görebilseydi gülmekten ölürdü. O saçımı keserken

başımı eğdim, açıkta kalan ensem ürkütücü derecede kırılgandı. Kâkül kesti ve gözlerimi kaldırdığımda gülümsedi.

"Güzel görünüyorsun," dedi. "Aynı Louise Brooks'a benziyorsun."

Louise Brooks kimdi ki? Görünüşe bakılırsa birkaç yıl önce fena hâlde popüler olan bir sessiz film yıldızı. Kızardım. Benim gibi tahta göğüslü, erkeksi kızların birden popüler olduğu yeni modaya alışmak zordu. Elbette Malaya'da ve İmparatorluk'un ücra bir köşesinde olduğumuzdan ne yazık ki tarz konusunda geriden geliyorduk. Doğu'ya gelen İngiliz leydiler, Londra modasının altı ila on iki ay gerisinde olmaktan yakınırlardı. Eh, o zaman bir süredir her yerde en civcivli zamanlarını yaşayan salon dansları ve kısa kesilmiş saç çılgınlığının sonunda Ipoh'u da vurması şaşırtıcı değildi. Eskisinden de çok erkeğe benzediğimden korkarak tıraşlanmış enseme dokundum.

Mama, iri cüssesini oynatarak, "Bir isme ihtiyacın olacak. Tercihen bir İngiliz ismi. Sana Louise diyelim," dedi.

Böylece 3 Haziran günü öğleden sonra Louise olarak Tango yapıyordum. Borsadaki kararsızlığa rağmen hareketli şehrimiz Ipoh, teneke ve kauçuk ihracatının sağladığı zenginlikle inşa edilen yeni binalarla baş döndürüyordu. Gökyüzü demir rengine dönmüştü ve yönetimi dehşete düşürse de elektrikli aydınlatmanın açılması gerekmişti. Yağmur teneke çatıyı gürültüyle dövüyor, incecik bıyıklı çete lideri Goanese onun sesini bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

Batı dansları çılgınlığı, halka açık dans salonlarının bütün şehirlerin dış mahallelerinde mantar gibi çoğalmasına yol açmıştı. Bazıları yeni inşa edilen Celestial Hotel gibi büyük işlerdi, diğerleriyse tropikal esintilere açık barınaklardan biraz daha büyüktü. Benim gibi profesyonel dansçılar, tavuk ya da

koyunmuşuz gibi kafeslerde tutuluyordu. Kafes bir kurdeleyle ayrılan oturma bölümüydü. Güzel kızlar orada oturur, her birinin göğsüne üzerinde numara yazan, kâğıttan bir rozet iliştirilirdi. Fedailer bileti olmayanların bize yaklaşmadığından emin olmaya çalışırdı ama bu yine de bazılarını denemekten alıkoymuyordu.

Birileri benimle tango yapmak istediğinde şaşırmıştım. Üvey babam tarafından okulu bırakmaya zorlanmamın tesellisi olan Bayan Lim'in dans okulunda tangoyu tam olarak öğrenmemiştim. Valsi ve biraz daha cüretkâr olan fokstrotu öğrenmiştim ama tango öğretilmemişti. Fazla müstehcendi ama hepimiz Rudolph Valentino'nun dansını siyah beyaz olarak izlemiştik.

Mayıs Çiçeği'ne başladığımda arkadaşım Hui öğrenmemin iyi olacağını söylemişti.

"Modern bir kıza benziyorsun," dedi. "Bu teklifleri alacağın kesin."

Canım Hui. Bana o öğretmişti tangoyu, ikimiz etrafta ayyaşlar gibi sendelemiştik. Yine de elinden geleni yaptı.

"Belki de kimse istemez," demişti umutla, aniden sendeleyip yere düşmemiz üzerine.

Elbette yanılmıştı. Çok geçmeden tango teklif eden adamların genellikle *buaya* olduğunu öğrendim ve o uğursuz kırk dördüncü gündeki de istisna değildi.

Satıcı olduğunu söylemişti. Okul ve ofis malzemeleri üzerine uzmanlaşmış. Ânında okul defterlerimden yayılan o gevrek karton kokusunu hatırladım. Okulu severdim ama o kapı benim için kapanmıştı artık. Geriye yalnızca boş muhabbetler ve bana kırtasiye işinin istikrarlı bir iş olduğunu ama daha iyisini yapabileceği konusunda kendine güvendiğini söyleyen bu satıcının ağır ayakları kalmıştı.

"Hoş bir tenin var." Nefesi sarımsaklı Hainan tavuklu pilavı kokuyordu. Ne diyeceğimi bilemediğimden zavallı, ezilmiş ayağıma odaklandım. Umutsuz bir durumdu zira satıcı, tangonun ani ve dramatik pozlar kesmekten oluştuğunu zannediyor gibiydi.

"Eskiden kozmetik satardım." Yine fazla yaklaştı. "Kadınların tenleriyle ilgili çok şey bilirim."

Geriye çekilerek aramızdaki mesafeyi artırdım. Bir dönüş alırken öyle sert sarsıldı ki ona doğru sendeledim. Bilerek yaptığından şüphelendim ama eli, bir şeylerin düşmesinden korkarmış gibi istemsizce cebine doğru gitti.

"Biliyor musun," dedi gülümseyerek, "bir kadını sonsuza dek genç ve güzel tutmanın yolları var. İğnelerle."

Bunun şimdiye kadar duyduğum en kötü tavlama numaralarından biri olduğunu düşünsem de merakıma engel olamayarak, "İğneler mi?" diye sordum.

"Batı Java'da yüzlerine çok ince, altın iğneler batıran kadınlar var. Hiç görünmeyecekleri şekilde iğneleri tamamen batırıyorlar. Yaşlanmayı önlemek için yapılan bir tür cadılık. Beş koca gömmüş güzel bir dulla tanışmıştım, yüzünde yirmi iğne olduğu söyleniyordu. Ne var ki öldükten sonra iğnelerin çıkarılması gerektiğini söyledi bana."

"Neden?"

"Öldüğünde beden yeniden bir bütün olmalıymış. Eklenmiş ne varsa çıkarılmalı, kayıp ne varsa yerine konmalıymış – yoksa ruhun huzur bulmazmış." Şaşkınlığımdan keyif alarak seyahatinin kalanını da detaylarıyla anlatmaya devam etti. Bazı insanlar gevezelik ederken bazıları da terli avuçlarıyla sessizlik içinde dans ederdi. Ben genel anlamda konuşkanları tercih ederdim çünkü onlar kendi dünyalarına dalar ve benimkine burunlarını sokmazlardı.

Ailemin yarı zamanlı olarak burada çalıştığımı öğrenmesi

felaket olurdu. Üvey babamın öfkesini, annemin ona mahjong borçlarını itiraf etmek zorunda kaldığındaki gözyaşlarını düşününce ürperdim. Sonra bir de Shin vardı, üvey kardeşim. Benimle aynı gün doğduğundan insanlar sürekli ikiz olup olmadığımızı sorardı. Son dönemlere kadar her zaman benim safımda yer almıştı. Ne var ki Shin artık gitmişti, Singapur'daki Kral VII. Edward Tıp Koleji'nde tıp eğitimi almaya hak kazanmıştı. Bu okulda, yerli yetenekler Malaya'daki doktor açığıyla savaşmak üzere eğitiliyordu. Gurur duymuştum çünkü o Shin'di. Her zaman zeki biri olmuştu ancak okulda daha yüksek notları alan hep ben olduğumdan beni çok kıskanırdı. *Ya şöyle olsaydı*ları düşünmenin anlamı yoktu. Shin artık mektuplarıma yanıt vermiyordu.

Satıcı hâlâ konuşuyordu. "Şansa inanır mısın?"

"İnanılacak ne var ki?" Adam ayağıma sertçe bastığında yüzümü ekşitmemeye çalıştım.

"İnanmalısın çünkü ben çok şanslı olacağım." Sırıtarak yine çok keskin bir dönüş aldı. Gözümün ucuyla Mama'nın bize baktığını fark ettim. Dans pistinde bu şekilde sendeleyerek gerilim yaratıyorduk ve bu da iş için iyi değildi.

Satıcı beni tehlikeli bir şekilde eğerken dişlerimi sıkarak dengemi sağlamaya çalıştım. Pek de vakur olmayacak şekilde sendeledik. Kollar uçuştu, elbisemin kumaşına tutundu. Daha sonra elbisemin içine bakarken elleri kaba etlerimi kavradı. Diğer elim cebine takılırken ona dirsek attım. Elimi çekerken avucuma küçük ve hafif bir şey yuvarlandı. İnce, pürüzsüz bir silindir gibiydi. Tereddüt ettim, soludum. Onu yerine koymalıydım. Eğer bir şey aldığımı görürse beni yankesicilikle suçlayabilirdi. Bazı adamlar bu şekilde sıkıntı çıkarmaktan hoşlanırdı, kızlar üzerinde kontrol sağlardı onlara.

Satıcı utanmazca sırıttı. "Adın ne?"

Panikle Louise demek yerine gerçek adımı verdim ona: Ji

Lin. Gitgide batırıyordum. Tam o anda müzik sona erdi ve satıcı beni aniden bıraktı. Gözleri tanıdığı birini görmüş gibi omzumun arkasına sabitlendi, ardından ani bir hareketle çekip gitti.

Orkestra, tangoyu telafi etmek istermiş gibi "*Yes Sir, That's My Baby!*"ye giriş yaptı. Ben yerime dönerken çiftler dans pistine akın etti. Elimdeki nesne avucumu dağlarmış gibi yakıyordu. Adam kesin geri gelecekti, elinde hâlâ bir dizi dans bileti vardı. Beklersem aldığım şeyi yerine koyabilirdim. Yere düşürmüş gibi yapardım.

Açık pencerelerden yağmurun kokusu içeri doldu. Hevessizce dansçıların koltuklarını pistten ayıran kurdeleyi kaldırdım ve eteğimi düzelterek oturdum.

Elimi açtım. Dokunduğumda tahmin ettiğim gibi, camdan yapılmış ince cidarlı bir silindirdi. Üzerinde metal, çevirmeli bir kapağı olan, hemen hemen beş santimlik bir baharat şişesi. İçinde hafif bir şey tıkırdadı. İçimden kopmak üzere olan çığlığı bastırdım.

Kurumuş, kesik bir parmağın üst iki eklemiydi.

3

Batu Gajah
3 Haziran, Çarşamba

Tren tıngırdayarak Batu Gajah'a girerken Ren yüzünü cama yaslamış, ayakta duruyor. Bu dört başı mamur küçük kasabanın, Perak eyaletini yöneten İngilizlerin merkez olarak kullandığı yerin tuhaf bir adı var: Batu Gajah. *Batu* taş demek, *gajah* da fil. Kimileri kasabanın adını Kinta Nehri'ni geçen bir çift filden aldığını söylüyor. Bu eyleme öfkelenen tanrı Sang Kelembai, onları suyun içinden yükselen iki kayaya çevirmiş. Ren, o zavallı fillerin nehrin içinde taşa dönüştürülecek ne yaptığını merak ediyor.

Ren birçok defa Taiping Demiryolu İstasyonu'nda ihtiyar doktoru karşılamak için beklemiş olsa da daha önce hiç trenle seyahat etmedi. Üçüncü mevkii vagonunda, buharlı motor ne zaman bir virajı dönse arkaya süzülen, kimileri tırnak büyüklüğündeki is parçalarına rağmen camlar açık. Ren havadaki ağır muson ıslaklığının tadını alabiliyor. Bir elini heybesine bastırıyor. İçinde o değerli mektup var. Eğer çok yağmur yağarsa mürekkep dağılabilir. İhtiyar doktorun özenli, titrek elyazısının silinip gittiğini düşünmek bile kalbine ince bir memleket özlemi sızısı bırakıyor.

Tren tıngırdayarak ilerlerken her kilometrede Dr. MacFarlane'in derme çatma, düzensiz bungalovundan, son üç yıldır ona ev olan yerde daha da uzaklaşıyor. Doktor artık yok. Ren'in hizmetkârlar bölümünde, Kwan Teyze'nin yanında kaldığı küçük oda artık boş. Bu sabah Ren yerleri son bir kez süpürdü ve *karang guni* adamının alması için eski gazeteleri güzelce bağladı. Yeşil boyası soyulan kapıyı kaparken odayı onunla paylaşan büyük örümceğin tavanın köşesine ağını sakince tekrar ördüğünü gördü.

Hain gözyaşları gözlerini dolduruyor ama Ren'in yerine getirmesi gereken bir görevi var, ağlamanın zamanı değil. Dr. MacFarlane'in ölümünden sonra, kırk dokuz gün içinde ruhu uzaklaşmaya başlayacak. Bu tuhaf isimli kasaba da erkek kardeşi Yi olmadan yaşadığı ilk yer değil. Ren yine taştan filleri düşünüyor. Acaba onlar da Yi ve Ren gibi ikiz miydi? Ren, bazen bir titreşim hissediyor, kedi bıyıklarının seğirmesi gibi bir şey. Yi hâlâ onunla birlikteymiş gibi. Onları bağlayan, yaşanacak olaylara karşı uyaran o tuhaf ikizlik hissinin kıvılcımı. Ne var ki omzunun üzerinden baktığında kimseyi göremiyor.

Batu Gajah İstasyonu, demiryolu hattının yanında uyuyan bir yılan gibi duran; eğimli bir çatısı olan uzun, alçak bir bina. İngilizler bütün Malaya'da bildik, düzenli hatlar boyunca benzer istasyonlar inşa etti. Beyaz hükümet konakları ve İngiliz kasabalarının yeşillikleri gibi kesilmiş çimenli *padang*larla kasabalar birbirlerinin tekrarı gibi.

Gişedeki Malayalı istasyon şefi, Ren için bir haritanın üzerini kurşun kalemle işaretleyecek kadar nazik. Hoş bir bıyığı ve jilet gibi ütülenmiş bir pantolonu var. "Epey uzak. Kimsenin seni almayacağından emin misin?"

Ren başını iki yana sallıyor. "Yürüyebilirim."

İleride sarkık ikinci katları ve altına yayılmış küçük, muhtelif dükkânlarıyla birbirine yaslanmış Çin işi bir dükkân-ev yığını var. O taraf kasabaya gidiyor ama Ren, onun yerine sağa sapıyor ve İngiliz Hükümet Okulu'nu geçiyor. Beyaz badanalı, zarif çizgileri olan ahşap binaya özlemle bakıyor. Kendi yaşındaki diğer oğlanların yüksek tavanlı odalarda ders çalıştıklarını ya da yeşil arazilerde oyunlar oynadıklarını hayal ediyor. Azimle yürümeye devam ediyor.

Avrupalıların yaşadığı tepeye, Changkat'a doğru tırmanıyor. Britanya Hindistanı tarzında inşa edilmiş çok sayıdaki kolonyal bungalova hayran olunacak zaman yok. Ren'in hedefi Changkat'ın uzak ucunda, kahve ve kauçuk plantasyonlarının tam karşısında.

Yağmur, kırmızı toprağı öfkeyle dövüyor. Ren heybesine sımsıkı sarılarak koşmaya başlıyor. Bir malzeme kamyonunun tepeyi tırmanırken gıcırdayan motorunun gümbürtüsünü duyduğunda büyük bir *angsana* ağacına varmak üzere. Sürücü pencereden bağırıyor. "Atla!"

Ren soluk soluğa arabaya biniyor. Kurtarıcısı yüzünün yan tarafında bir siğil olan şişman bir adam.

"Teşekkürler, amca," diyor Ren, kendinden büyük birine kibarca hitap etmek için kullanılan sözcükle. Adam gülümsüyor. Ren'in pantolonundan sular süzülüp yere damlıyor.

"İstasyon şefi bana senin bu tarafa gittiğini söyledi. Genç doktorun evine mi?"

"Genç mi?"

"Senin kadar değil. Sen kaç yaşındasın?"

Ren ona gerçeği söylemeyi düşünüyor. Kantonca konuşuyorlar ve adam nazik birine benziyor. Yine de gardını düşürmeyecek kadar dikkatli.

"Neredeyse on üç."

"Küçükmüşsün."

Ren başıyla onaylıyor. Aslında on bir yaşında. Dr. MacFarlane bile bunu bilmiyordu. Ren, ihtiyar doktorun çalışanları arasına katıldığında pek çok Çinlinin yaptığı gibi yaşını bir yıl büyütmüştü.

"Orada işin mi var?"

Ren heybesine sarılıyor. "Teslimat."

Ya da bilgi edinme.

"O doktor diğer yabancılardan çok daha uzakta yaşıyor," diyor şoför. "Ben gece o yolu yürüyemem. Tehlikeli."

"Neden?"

"Son zamanlarda bir sürü köpek yendi. Eve zincirlendikleri hâlde bile alınıp götürülmüşler. Geriye sadece tasmaları ve kafaları kaldı."

Ren'in kalbi sıkışıyor. Kulaklarında bir uğultu var. Bu kadar erkenden tekrar başlaması mümkün mü? "Bir kaplan mıymış?"

"Leopar olması daha muhtemel. Yabancılar onu avlayacaklarını söylüyor. Her neyse, hava kararınca etrafta dolaşmamalısın."

Uzun, virajlı yolun dibine; büyükçe, beyaz bir bungalova doğru uzanan biçilmiş İngiliz çimlerinin yanına çekiyorlar. Şoför kornayı iki kez çalıyor ve uzun bir duraksamanın ardından zayıf, Çinli bir adam ellerini beyaz bir önlüğe silerek üstü örtülü verandaya çıkıyor. Ren aşağı inerken yağmurun gümbürtüsü arasında kamyon şoförüne teşekkür ediyor.

"Kendine dikkat et," diyor adam.

Ren kendini hazırlayarak araba yolundan sundurmaya doğru çılgınca atılıyor. Şakır şakır yağan yağmur onu sırılsıklam ediyor. Ren kapıda duruyor, tik ağacından geniş levhaların üzerinde biriken su onu endişelendiriyor. Evin ön odasında İngiliz'in biri mektup yazıyor. Bir masaya oturmuş ama Ren içeri girince meraklı gibi bakarak ayağa kalkıyor. Dr.

MacFarlane'den daha zayıf ve daha genç. Gözlüğündeki ikiz yansımaların ardından ifadesini tahmin etmek güç.

Ren harap olmuş heybesini yere bırakıp içinden mektubu alıyor ve iki eliyle kibarca takdim ediyor. Yeni doktor gümüş bir mektup açacağıyla zarfı hafifçe açıyor. Dr. MacFarlane, mektupları kesik parmağıyla başparmağını kullanarak açardı. Ren bakışlarını yere eğiyor. Onları karşılaştırmak hoş değil.

Mektubu teslim ettikten sonra Ren birden bacaklarında müthiş bir bitkinlik hissediyor. Ezberlediği talimatlar puslanmaya başlıyor, oda etrafında dönüyor.

William Acton ona uzatılan kâğıt parçasını inceliyor. Kamunting'den, Taiping yakınlarındaki küçük bir köyden geliyor. Elyazısı keskin ve titrek, hasta bir adamın elyazısı.

Sevgili Acton,
Korkarım pek öyle seremoni olmadan yazacağım. Hem seremonileri bırakalı çok uzun zaman oldu hem de kalemi güçlükle tutuyorum. Önermeye değer akrabam olmadığından sana bir miras gönderiyorum: En ilginç bulgularımdan biri, ona iyi bir ev vereceğini umuyorum. Çinli yardımcım Ren'i içtenlikle tavsiye ederim. Genç olsa da eğitimli ve güvenilirdir. Reşit olmasına sadece birkaç yıl kaldı. Bence birbirinize çok yakışacaksınız.
Elveda.
Dr. John MacFarlane

William mektubu iki kez okuduktan sonra başını kaldırıyor. Çocuk karşısında kısa kesilmiş saçlarından ve incecik boynundan sular damlayarak dikiliyor.

"Adın Ren mi?"

Çocuk başıyla onaylıyor.

"Dr. MacFarlane için mi çalışıyordun?"

Yine sessiz bir baş onayı.

William onu inceliyor. "Peki, artık benim için çalışıyorsun."

Oğlanın kaygılı yüzünü incelerken, yanaklarından süzülenlerin yağmur damlası mı yoksa gözyaşı mı olduğunu merak ediyor.

4

Ipoh
5 Haziran, Cuma

Satıcının cebinden o korkunç hatırayı aldığımdan beri başka bir şey düşünemiyordum. Dans salonunun soyunma odasındaki mukavva bir kutuya saklamıştım ama o büzüşmüş parmak düşüncelerimi ele geçirmişti. Kaldığım terzi dükkânına götürmek şöyle dursun, onu yanımda yöremde bile istemiyordum.

Çıraklığını yaptığım zayıf, gaga suratlı terzi Bayan Tham, annemin bir arkadaşının arkadaşıydı. Minnettar olduğum zayıf bir bağ. O olmasa üvey babam evden taşınmama kesinlikle izin vermezdi. Gerçi Bayan Tham, dile getirilmeyen bir şart koşmuştu: Özel eşyalarıma her an serbestçe erişebilecekti. Biraz sinir bozucu olmakla birlikte özgürlük için küçük bir bedeldi. Ben de hiçbir şey demedim. Hazırladığım küçük tuzaklar –çekmeceye sıkışmış iplik, belirli bir sayfada özellikle açık bırakılmış kitap– devamlı bozulduğunda bile. Bana oda için bir anahtar vermişti ama belli ki kendi anahtarı da olduğundan tamamen faydasızdı. Mumyalanmış bir parmağı o odada bırakmak, bir kargaya kertenkele fırlatmaktan farksız olurdu.

O yüzden Mayıs Çiçeği'ndeki soyunma odasında kaldı ve ben de temizlikçilerden biri onu bulursa diye daimi bir korku içinde yaşadım. Yerde bulmuşum gibi ofise teslim etmeyi düşündüm. Hatta birkaç kez o korkunç şeyi alıp koridorda ilerlemeye bile başladım ama her nasılsa her seferinde geri döndüm. Ben tereddüt ettikçe bütün bu hadise daha da şüpheli görünüyordu. Adamla dans ederken Mama'nın onaylamaz bakışlarını hatırladım, pişman olan bir yan kesici olduğumu düşünebilirdi. Ya da belki parmakta, insanın ondan kurtulmasını zorlaştıran kara bir büyü vardı. Cam şişeyi olması gerekenden daha soğuk yapan, soluk mavi bir gölge.

Hui'ye anlattım tabii ki. O tombul, güzel yüzü buruştu. "Oyyyh! Ona dokunmaya nasıl tahammül ediyorsun?"

Teknik olarak ben yalnızca cam şişeye dokunuyordum ama haklıydı – huzursuz edici bir şeydi. Deri kararmış ve büzüşmüştü, bu yüzden de parmak kurumuş bir dalı andırıyordu. Yalnızca bükük eklem ve sararmış tırnak biraz ne olduğunu belli ediyordu. Metal kapağın üzerinde numara karalanmış bir etiket vardı: 168. Kantoncada şanslı bir kombinasyon: "Sonuna kadar kısmetli" gibi.

Hui, "Atacak mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Adam aramaya gelebilir."

Şimdiye kadar satıcı adamdan herhangi bir işaret yoktu ama gerçek adımı biliyordu.

"Ji Lin" adımın Kanton lehçesinde söylenişiydi. Mandarin lehçesinde "Zhi Lian" olarak geçiyordu. İsmimdeki Ji kızlar için pek kullanılan bir şey değildi. *Zhi* ya da beş Konfüçyüs Erdemi'nden biri olan bilgelik için kullanılan karakterin karşılığıydı. Diğer erdemlerse yardımseverlik, doğruluk, uygunluk ve güvenilirlik. Çinliler uyumlu setlere bilhassa düşkündü ve Beş Erdem de mükemmel adamı oluşturan niteliklerin toplamıydı. Yani benim gibi bir kıza bilgi anlamına gelen bir

isim verilmesi biraz tuhaftı. "Değerli Yeşim" ya da "Narin Zambak" gibi daha kadınsı ve kibar bir ismim olsaydı her şey farklı gelişebilirdi.

"Bir kız için ne tuhaf bir isim."

On yaşında, koca gözleri olan sıska bir çocuktum. Mahallenin çöpçatanı olan ihtiyar kadın dul annemi ziyarete gelmişti.

"Adını babası koydu." Annem gergince gülümsedi.

"Erkek bekliyordunuz herhalde," dedi çöpçatan. "Eh, senin için iyi haberlerim var. Bir oğlun olabilir."

Babamın zatürreden ölmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. Onun sakin varlığını özleyerek geçen üç yıl. Annemin dulluğun zorluklarıyla geçirdiği üç yıl. Narin bedeni başka insanların dikişlerini yapmaktan ve çamaşırlarını yıkamaktan ziyade bir şezlonga uzanmaya daha uygundu. O güzel ellerinin derisi soyulmuş, elleri kızarıp nasır tutmuştu. Daha önceleri annem, tüm çöpçatanlık konuşmalarını savsaklamıştı ama o gün özellikle keyifsiz görünüyordu. Hava çok sıcak ve durgundu. Dışarıdaki mor begonvil sıcaktan titriyordu.

"Falim'den bir kalay tüccarı," dedi çöpçatan. "Bir oğlu olan bir dul. Pek genç değil ama sen de değilsin zaten."

Annem görünmez bir ipi kopardı, sonra başını hafifçe sallayarak onay verdi. Çöpçatan memnun görünüyordu.

Yaşadığımız Kinta Vadisi, dünyadaki en zengin kalay rezervinin bulunduğu yerdi ve yakınlarda kimi küçük kimi büyük düzinelerce maden vardı. Kalay tüccarları iyi para kazanıyordu ve adam, bir eş bulmak için Çin'e gidebilirdi ama annemin güzel olduğunu duymuştu. Başka adaylar da vardı tabii ki. Daha iyileri. Hiç evlenmemiş kadınlar. Ama denemeye değerdi. Duyabileceğim bir mesafede çömelerek çaresizce bu adamın annem yerine diğerlerinden birini seçmesini diledim ama bu konuda şansım yaver gitmedi.

*

Babası annemi ziyarete geldiğinde, ileride üvey kardeşi olacağım Shin'le tanıştım. Oldukça sıradan bir tanışmaydı. Kimse ortada romantik bir vesile varmış gibi davranma zahmetine girmedi. Bölgedeki bir fırından kâğıda sarılı Çin pandispanyası getirdiler. O günden sonra yıllar boyunca o yumuşak, buharda pişmiş kekleri tıkanmadan yutamadım.

Shin'in babası katı bir adama benziyordu ama annemi görünce ifadesi yumuşadı. Adamın merhum karısının da çok güzel olduğuna dair söylentiler vardı. Çekici kadınlardan anlıyordu ama tabii ki fahişeleri ziyaret ettiği yoktu, çöpçatan bu konuda anneme güvence vermişti. Oldukça ciddi, mali olarak güvenilir bir adamdı ve ne içkisi ne de kumarı vardı. Yüzünü gizlice incelediğimde sert ve şakadan anlamayan biri olduğunu düşündüm.

"Bu da Ji Lin," dedi annem beni ileri iterek. En iyi elbisemi giymiştim. Küçüldüğünden yumrulu dizlerim dışardaydı. Utangaçça başımı eğdim.

"Oğlumun adı da Shin," dedi. "*Xin* ile aynı karakter kullanılarak yazılıyor. İkisi şimdiden abla kardeş gibi gözüktü."

Çöpçatan memnuniyetle baktı. "Ne tesadüf! Konfüçyüs'ün beş erdeminden ikisi tamam. Üç çocuk daha yapsanız iyi olur, seti tamamlarsınız."

Herkes güldü, annem bile gergince gülümseyerek güzel dişlerini sergilemişti. Doğruydu da gerçi. Benim adımda bilgelik anlamında *zhi*, Shin'in adında güvenilirlik anlamında *xin* varken tamamlanmamış olması biraz uyumsuz görünse de setin bir kısmını oluşturuyorduk.

Bu meseleyi eğlenceli bulup bulmadığını anlamak için Shin'e baktım. Kalın kaşlarının altında keskin, parlak gözleri vardı ve ona baktığımı görünce kaşlarını çattı.

Ben de seni sevmedim, diye düşündüm annem adına kaygı-

ya kapılarak. Hiçbir zaman güçlü bir kadın olmamıştı ve üç çocuk daha doğurmak onu zorlardı. Yine de bu konuda söz hakkım yoktu. Bir ay içinde evlilik müzakereleri tamamlandı ve yeni üvey babamın Falim'deki dükkân-evine yerleştik.

Falim, Ipoh'un eteklerindeki bir köydü. Çin tipi birkaç dükkân-ev vardı ve uzun, dar binalar, paylaşımlı duvarlarla birbirlerinin arasında sıkışmıştı. Üvey babamın dükkânı anacadde üzerinde, Lahat Yolu'ndaydı. Karanlık ve serindi, kıvrımlı uzantısını bölen iki açık avlusu vardı. Ön cephenin üst katında bulunan büyük yatak odası yeni evliler içindi ve ben de hayatımda ilk kez kendime ait bir odada kalacaktım. Hemen arkada, Shin'in odasının yanındaydı. İki küçük odanın yanından penceresiz bir koridor uzunlamasına geçiyordu. Odalar tren vagonları gibi art ardaydı. Koridora ancak kapılarımız açılırsa ışık sızıyordu.

Tüm o telaşlı flört ve evlilik döneminde Shin, benimle neredeyse hiç konuşmadıysa da gayet iyi davrandı. İkimiz de aynı yaştaydık. Hatta ikimizin de aynı gün doğduğu ortaya çıkmıştı ama ben ondan beş saat büyüktüm. Üstüne üstlük üvey babamın soyadı da "Lee" olduğundan isim değiştirmeye bile gerek yoktu. Çöpçatan kendinden memnun görünüyordu ama bu, kaderin bana oynadığı korkunç bir oyun gibi geliyordu. Beni, doğum günümün bile artık bana ait olmadığı bir ailenin içine atmıştı. Shin annemi kibar ama soğukça selamladı, beniyse görmezden geldi. Bizden hoşlanmadığına ikna olmuştum.

Baş başayken anneme yeniden düşünmesi için yalvarmıştım ama sadece saçlarıma dokundu. "Böylesi bizim için daha iyi olacak." Hem üvey babamdan tuhaf bir biçimde hoşlanmış gibiydi. Adamın hayran bakışları ona yöneldiğinde annemin yanakları pembeleşiyordu. Evlilik dolayısıyla basit çeyizlikler almamız için bize kırmızı paketler içinde para verdi ve annem

bu konuda hiç beklemediğim kadar heyecanlandı. "Yeni elbiseler – sana ve bana!" dedi banknotları yıpranmış pamuklu yatak örtümüzün üzerinde sallarken.

Yeni evdeki ilk gecemizde korktum. Tek odası aşağıda kalan, toprak zeminli mutfağıyla annemle yaşadığımız o küçük, ahşap barakadan çok daha büyüktü. Bu dükkân-ev hem bir iş yeri hem de meskendi, alt kat çok geniş ve boş görünüyordu. Yeni üvey babam, çakıl pompasıyla çalışan küçük madencilerden, *dulang* yıkayıcılardan, eski maden ve akıntılardan toplanan kalayları tavada yıkayan kadınlardan kalay alıp Straits Ticaret Şirketi gibi büyük dökümcülere satan bir simsardı.

Sessiz, karanlık bir dükkândı. Üvey babam ağzı ve yumrukları sıkı bir adam olsa da ferahtı. Kalay satma işi olmadıkça kimse pek uğramazdı. Ön ve arka taraflar, stoklanmış kalayların çalınmasını önlemek için demir parmaklıklarla çevriliydi. O ilk gün, ağır çift kanatlı kapı arkamızdan gürültüyle kapandığında kalbim sızladı.

Yatma vakti geldiğinde annem beni öptü ve gitmemi söyledi. Utanmış görünüyordu ve o andan itibaren benimle aynı odada yatmayacağını anladım. Artık incecik şiltemi onunkinin yanına sürükleyemez ya da onun kollarına sığınamazdım. O artık sessizce bizi izleyen üvey babama aitti.

Üst katın karanlığına uzanan tahta merdivenlere baktım. Daha önce iki katlı bir binada uyumamıştım ama Shin doğruca yukarı çıktı. Ben de aceleyle peşinden gittim.

"İyi geceler," dedim. İstediğinde konuşabildiğini biliyordum. Daha o sabah son eşyalarımızı da içeri taşırken dışarıda arkadaşlarıyla gülüşüp koşuşturduğunu görmüştüm. Shin bana baktı. Burası benim evim olsa ve yabancı bir kadınla çocuğu o eve taşınsa muhtemelen ben de öfkeli olurdum, diye düşündüm ama onun yüzünde tuhaf bir ifade vardı, neredeyse acır gibi.

"Artık senin için çok geç," dedi. "Ama iyi geceler."

Satıcının cebinden aldığım şişeyi incelerken Shin şimdi bununla ne yapardı diye düşündüm. Bir anda parmakları olan hayvanlar da olduğu geldi aklıma.

"Düşünsene, belki insan bile değildir," dedim eteğini onaran Hui'ye.

"Maymun parmağı gibi bir şey mi diyorsun?" Hui burnunu kırıştırdı. Belli ki bu düşünce de ona iğrenç gelmişti.

"Daha büyük olmalı – şebek ya da belki bir orangutan."

"Bir doktor ne olduğunu söyleyebilir." Hui düşünceli bir edayla ipi ısırıp kopardı. "Gerçi bunu inceleyecek birini nereden bulursun bilmem."

Neyse ki benim sorabileceğim biri vardı. Tıp öğreniminin ikinci yılında olsa da anatomi öğrenen biri. Yıllar boyunca sır saklayabildiğini kanıtlamış biri.

Shin, önümüzdeki hafta Singapur'dan dönecekti. Neredeyse bir yıldır eve gelmemişti ve en son geldiğinde de çok kısa kalmıştı zaten. Geçen tatilde ekstra gelir elde etmek için Singapur'daki bir hastanede hademe olarak çalışmıştı. Bana yazdığı mektuplar –öyle sık sık da yazmazdı– son buldu ve ben de onları beklemeyi bıraktım. Belki de yeni arkadaşlarını ya da aldığı dersleri öğrenmemek daha iyiydi. Shin'i o kadar kıskanıyordum ki bazen ağzımı acı bir tat dolduruyordu. Yine de onun için mutlu olmalıydım. Kurtulmanın bir yolunu bulmuştu.

Benim yaşamımsa okuldan ayrıldığımdan beri tamamen bir zaman kaybı olmuştu. Üvey babam, yeni öğretmenlerin Malaya'daki herhangi bir köye ya da kasabaya gönderilebileceğini öğrenince öğretmenlik eğitimi alma planım suya düşmüştü. Bekâr bir kız için söz konusu bile olamaz, dedi. Hemşirelik eğitimi daha da uygunsuzdu. Yabancıları sünger-

le temizlemem ve beden sıvılarını silmem gerekecekti. Her halükârda param yoktu. Üvey babam, pek çok kız okulu bıraktıktan çok sonra bile onun parasıyla eğitim görmeye devam etmem için izin verildiğini hatırlatmıştı soğukça. Onun düşüncesi uygun olacağı şekilde evde kalmam, evlenene kadar onun için yazmanlık yapmamdı. Terzi çıraklığına bile homurdana homurdana izin vermişti.

Soyunma odasının kapısı çalındı. Cam şişeyi mendilimin içine tıkıştırdım.

"Gel!" diye seslendi Hui.

Kapıcılardan genç olanıydı gelen. Utanmış gibi bir havayla kapıyı ittirip açtı. Soyunma odası dansçı kadınların bölgesiydi ama o an içeride sadece Hui ve ben vardık.

"Hani şu geçen gün sorduğun satıcıyı tanıyor muydun?"

Birden alarma geçtim. "Tekrar mı geldi?"

Gözlerini utangaçça sandalye arkalarında asılı elbiselerden, makyaj masasındaki dökülmüş pudra izlerinden kaçırdı.

"Bu o mu?" Ölüm ilanları bölümü açılıp katlanmış bir gazete uzattı. *Chan Yew Cheung, yirmi sekiz yaşında. 4 Haziran'da aniden. Sevgili koca.* Bir de pürüzlü bir fotoğraf vardı. Belli ki bir vesikalıktı. Saçları arkaya doğru taranmıştı, ifadesi ciddiydi, özgüvenli sırıtışı rafa kaldırılmıştı ama aynı adamdı.

Elimi ağzıma götürdüm. Bunca zamandır o çalıntı parmak zihnime ağırlık yaparken adam, bir yerlerdeki bir morgda buz gibi ve kaskatı yatıyordu.

"Onu iyi tanır mıydın?" diye sordu kapıcı.

Başımı iki yana salladım.

Vefat ilanı kısacıktı ama "aniden" sözcüğünün uğursuz bir havası vardı. Demek satıcının şanslı olmakla ilgili tahmini yanlıştı çünkü benim hesaplarıma göre karşılaşmamızın hemen ertesi günü ölmüştü.

Ürpererek mendilime sarılı cam şişeyi masaya bıraktım. Olması gerekenden daha ağırdı sanki.

Hui, "Cadılık falan olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Tabii ki hayır." Yine de çocukken gördüğüm Buda heykelini hatırlamadan edemedim. Fildişinden yapılmış, en fazla bu parmak boyunda, küçük bir şeydi. Onu bize gösteren keşiş, bir keresinde bir hırsızın onu çaldığını ama satmak ya da fırlatıp atmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın yine kendisine döndüğünü, en sonunda suçluluk duygusuyla heykeli tapınağa iade ettiğini anlatmıştı. Başka yöresel hikâyeler de vardı. Mesela öldürülmüş bir bebeğin kemiğinden yapılan çocuk ruh *toyol*. Bir büyücünün elindeymiş, hırsızlık yapmak, siparişleri teslim etmek ve hatta cinayet işlemek için kullanılmış. Bir kez ona başvuruldu mu, uygun şekilde gömmek dışında, bir daha ondan kurtulmak neredeyse imkânsızmış.

Gazeteyi dikkatle inceledim. Cenaze bu hafta sonu, yakınlardaki Papan kasabasında, Falim'deki aile evimin biraz uzağında yapılacaktı. Bir ziyarette bulunmam gerekecekti, belki parmağı geri verebilirdim. Ailesine verir ya da onunla birlikte gömülmesi için tabutuna bırakırdım. Gerçi bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Emin olduğum bir şey varsa, bu parmağı elimde tutmak istemediğimdi.

5

Batu Gajah
3 Haziran, Çarşamba

Yeni doktorun evini asıl çekip çeviren kişi Ah Long adındaki ketum, Çinli aşçı. Ren'in sorumluluğunu üstlenen, onu sırılsıklamken evin iç kısımlarından arka taraftaki hizmetli bölümüne götüren de o. Müştemilat, ana binadan üzeri kapalı bir patikayla ayrılıyor ama yağmur o kadar hızlı yağıyor ki serpinti onları dizlerine kadar ıslatıyor.

Ren için yetişkinlerin yaşlarını tahmin etmek zor ama Ah Long ona epey yaşlı geliyor. Şişkin kolları olan incecik bir adam. Ren'e pürüzlü, pamuk bir havlu uzatıyor.

"Kurulan," diyor Kanton lehçesinde. "Bu odada kalabilirsin."

Oda küçük, aşağı yukarı iki buçuk metre uzunluğunda. Daracık, panjurlu cam panellerden oluşan bir penceresi var. Ren kasvetli mavilikte bir tek karyolayı seçebiliyor. Evdeki ürpertici sessizliğin içerisinde Ren diğer hizmetlilerin nerede olduğunu merak ediyor.

Ah Long ona aç olup olmadığını soruyor. "Beyefendinin yemeğini hazırlamam gerek. İşin bitince mutfağa gel."

O an gözleri kör eden bir şimşek çakıyor ve gök gürlüyor. Ana binadaki elektrikler titreşip sönüyor. Ah Long kızgınlıkla ağzını şaklatıp aceleyle çıkıyor.

Yoğunlaşan karanlığın içinde bir başına kalan Ren, az sayıdaki eşyasını çıkarıp ürkekçe karyolaya oturuyor. İnce şilte bel veriyor. Bir parmak o kadar küçük ki bu kocaman evin herhangi bir yerine saklanabilir. Kafasının içinde sayarken endişeyle midesi düğüm düğüm oluyor. Zaman geçiyor; Dr. MacFarlane üç hafta önce öldüğüne göre parmağı bulmak için sadece yirmi beş günü kaldı. Ne var ki Ren çok yorgun, uzun yolculuk ve taşıdığı ağır heybe onu öyle bitkin düşürmüş ki gözlerini kapıyor ve rüyasız bir uykuya dalıyor.

Ertesi sabah Ah Long, William'ın haşlanmış yumurta, iyice kızarmış ve üzerine azıcık tereyağı sürülmüş iki dilim ekmekten oluşan kahvaltısını hazırlıyor. Oysa kilerde en az üç teneke Golden Churn tereyağı var. Tereyağı, Soğuk Depolama yöntemiyle Avustralya'dan geliyor. Oda sıcaklığında yumuşacık, çok hoş bir sarısı var. Ah Long'un kendisi tereyağı yemiyor ama yine de efendisi için pay ayırıyor.

"İşte böyle," diye açıklıyor mutfakta Ren'e. "Çok fazla almaya gerek yok."

Hazırladığı kızarmış ekmeklere benziyor. Ah Long, sert ve katı kalpli ama aynı zamanda dürüst de. Ayrıca William'ın yemekleri konusunda tutumlu, en az kendi payında olduğu kadar eli sıkı. Merhum doktorun evinde beyaz Haynan ekmeğinden kalın dilimler yerlerdi. Sobanın üzerinde kızartır, üzerine tereyağı ve *kaya* sürerlerdi. Yumurta, şeker ve hindistancevizi sütünden yapılan karamelize edilmiş bir kremaydı bu. Ren'in aklından sadece bu yeni doktorun, William Acton'ın, kahvaltısının üzücü göründüğü geçiyor.

Ah Long, doğru zamanın geldiğine karar verince bir deri

bir kemik kalmış yüzünü yemek odasının kapısından uzatıyor.

"Çocuk burada, *Tuan*," diye duyuruyor yeniden sığınağına dönüp kaybolmadan önce.

Ren itaatkârca odaya süzülüyor. Kıyafetleri sade ama temiz – beyaz bir gömlek ve dizlerine dek inen hâkî bir şort. Merhum doktorun evinde resmi bir uşak üniforması yoktu ve olmasını çok istiyordu. Sanki onu daha büyük gösterecekmiş gibi.

"Adın Ren mi?"

"Evet, *Tuan*."

"Yalnızca Ren mi?" William bunu biraz tuhaf bulmuş gibi görünüyor.

Elbette haklı. Çoğu Çinli önce soyadlarını söyler ama Ren ne diyeceğini bilemiyor. Ne bir soyadı ne de anne babasına dair bir anısı var. O ve erkek kardeşi Yi, daha yeni yeni yürürlerken gezgin işçilerin kaldığı yanan bir evden kurtarıldılar. Kimin çocukları olduklarından kimse emin değildi, sadece ikiz oldukları açıkça ortadaydı.

Yetimhanenin müdiresi, isimlerini Konfüçyüs Erdemleri arasından seçti: İnsanlık için *Ren* ve doğruluk için *Yi*. Ren, kadının Beş Erdem'in sadece ikisini kullanmasını hep tuhaf buldu. Ya diğerleri? Ritüel anlamına gelen *Li*, bilgelik anlamına gelen *Zhi* ve güvenilirlik anlamına gelen *Xin*? Ne var ki o diğer üç isim yetimhaneye yeni gelen çocukların hiçbirine verilmedi.

"Dr. MacFarlane için ne tür işler yapıyordun?"

Ren, bu soruyu bekliyordu ama yine de aniden utanca boğuluyor, belki de sözcükleri ağzından dökülmesinler diye ağzına çivileyen şu yeni doktorun gözleri yüzünden. Ren yere bakıyor, sonra kendini zorlayarak bakışını kaldırıyor. Dr. MacFarlane ona yabancıların gözlerinin içine bakılmasını sevdiğini öğretmişti. Ren'in bu işe ihtiyacı var.

"Dr. MacFarlane ne isterse."

Tıpkı merhum doktorun onunla konuşulmasını istediği gibi saygılı bir tavırla, açık konuşuyor ve alışkın olduğu işleri sıralıyor: temizlik, yemek yapmak, ütü, Dr. MacFarlane'in hayvanlarına bakmak. Ren, gayet iyi okuyup yazabildiğini itiraf edip etmeme konusunda tereddütlü. Kaygıyla William'ın yüzüne bakarken onun ruh hâlini tartmaya çalışıyor. Yeni doktor sakin görünüyor.

"Dr. MacFarlane sana İngilizce öğretti mi?"

"Evet, *Tuan*."

"Çok iyi konuşuyorsun. Hatta tıpkı ona benziyor konuşman." William'ın yüzündeki ifade yumuşuyor. "Ne kadar zamandır onunlaydın?"

"Üç yıldır, *Tuan*,"

"Peki kaç yaşındasın?"

"On üç, *Tuan*."

Ren yalan söylerken nefesini tutuyor. Çoğu yabancı, yerlilerin yaşını tahmin etmekte zorlanır. Dr. MacFarlane bu konuda sürekli espriler yapardı ama William'ın alnı sanki hızlıca bir hesap yapıyormuş gibi kırışıyor. En sonunda, "Madem ütü yapabiliyorsun, ütülenmesi gereken birkaç gömleğim var."

Gitmesine izin verilen Ren rahatlayarak kapıya doğru yöneliyor.

"Bir şey daha. Dr. MacFarlane'e tıbbi pratiklerinde yardımcı oldun mu hiç?"

Ren donup kalıyor, ardından başıyla onaylıyor.

William, çocuğun ona dehşete düşmüş bir ifadeyle baktığından habersiz yeniden gazetesine dönüyor.

Ah Long'un dışarıda, kapının önünde beklememesine şaşıran Ren, mutfağa dönen yolu buluyor. Onun tecrübesine göre hizmetliler her zaman yeni gelenlere şüpheyle yaklaşır,

hiç şaşmaz. Dr. MacFarlane'in yanındaki ilk günlerinde evin kâhyası, hiçbir şey çalmayacağından emin olana kadar oda oda peşinden dolaşmıştı.

Hane halkının vazgeçilmez bir parçası olduktan çok sonra Ren'e, "Bilemezsin ki," demişti. "Herkes senin gibi iyi yetiştirilmiş değil."

Kwan-*yi* ya da Ren'in ona seslendiği adıyla Kwan Teyze, dinç, orta yaşlı, asabi bir kadındı. Dr. MacFarlane'in dağınık evini demirden bir yumrukla çekip çeviren, Ren'e kömür sobasında tencerenin dibini karartmadan pilav yapmayı, yarım saat içinde bir tavuğu yakalamayı, kesmeyi ve yolmayı öğreten hep oydu. O kalmış olsa her şey farklı gelişebilirdi ama Kwan Teyze, doktorun ölmesinden altı ay önce gitmişti. Kızı doğum yapacaktı ve o da kızına yardım etmek için güneye, Kuala Lumpur'a taşınacaktı.

Dr. MacFarlane onun yerine birini bulacağını söylemişti ama aylar geçmişti ve yaşlı adam diğer meselelerle meşguldü. Bunun işaretlerini Kwan Teyze gitmeden önce vermeye başlamıştı ki ayrılırken kadını da rahatsız etmişti bu. Ren, ağlamamaya çalışarak ona hiç beklenmedik bir şekilde sımsıkı sarılmıştı. Kadın, çocuğun eline üzerinde bir adres yazan kirli bir kâğıt tutuşturmuştu.

"Kendine dikkat etmelisin," demişti endişeyle.

Ren kazalara yatkındı. Bir keresinde bir ağaç dalı kopup düşmüş, çocuğu birkaç santimle kaçırmıştı. Başka bir seferse kaçan bir öküz arabası onu neredeyse bir duvara mıhlayacaktı. Kıl payı kurtulduğu başka olaylar da vardı – o kadar çoktu ki insanlar Ren'in talihsizliği kendine çektiğini söylüyordu.

"Beni görmeye gel," demişti kadın elini sertçe sıkarak. Ren şimdi durmuş acaba öyle yapsa daha mı iyi olurdu diye düşünüyor. Ne var ki merhum doktora çok şey borçlu ve Ren'in tutması gereken sözler var.

*

Esintili mutfakta Ah Long bir tavuğu huysuzca parçalarına ayırıyor. Ren saygılı bir mesafede durarak, "Efendi benden gömleklerini ütülememi istedi," demeye cesaret ediyor.

Ah Long, "Çamaşırlar henüz *dhobi*'den dönmedi. Önce bulaşıkları yıka," diyor.

Ren dışarıdaki derin lavaboda hindistancevizi fırçası ve ev yapımı yumuşak, kahverengi bir sabunla tencereleri hızlı ve düzgünce ovuyor. Bulaşıklar bitince Ah Long onun yaptığı işi inceliyor. "Efendi dışarı çıktı ama öğle yemeği için dönecek. Evi süpürebilirsin." Ren, diğer hizmetkârların nerede olduğunu sormak istiyor ama Ah Long'un yüzündeki bakış onu engelliyor.

Ev şaşırtıcı derecede sade. Tik ağacından büyük döşemeler yıpranıp pürüzsüzleşmiş ve tornalanmış ahşap parmaklıklı sırsız pencereler, evi çevreleyen ormanın koyu yeşiline bakıyor. Rattan koltuklar ve evle birlikte gelmiş gibi görünen yemek takımı dışında çok az mobilya var. Duvarlarda resim yok. İngiliz *mem*lerin* çok sevdiği duygusuz sulu boyalar bile yok.

Dr. MacFarlane, ilgi alanları evinin her tarafına saçılmış dağınık bir adamdı. Ren, bu iki adamın arkadaş olmalarının nasıl mümkün olabileceğini merak ediyor. Merhum doktorun ölüm döşeğindeki arzusu yeniden aklına geliyor, günleri tekrar sayıyor. Kamyon şoförünün yenilen köpeklerle ilgili uyarısı onu endişelendiriyor. Parmağı bir an önce, belki de korunmuş numunelerin bulunduğu bir dolapta, bulmayı umuyordu. En iyi çözüm bu olurdu ama Dr. MacFarlane bile onun burada olacağından emin değildi.

"Artık onda olmayabilir," demişti boğuk sesiyle. "Vermiş olabilir. Ya da yok etmiş."

"Neden ondan istemiyorsun?" diye sormuştu Ren. "O senin parmağın."

---

* İngilizcede kadınlar için kullanılan saygılı ve kibar bir hitap, hanımefendi. *–yhn*

"Hayır! Hiçbir şey bilmemesi daha iyi." İhtiyar adam Ren'in bileğini yakalamıştı. "Alınmalı ya da çalınmalı."

Ah Long, efendinin çalışma odasını da halletmesini söylemek için geldiğinde Ren dikkatli darbelerle zemini süpürüyor. Ren kapıyı hafifçe araladıktan sonra duruyor. Yarı kapalı panjurların loş ışığında camdan gözler ve açık bir ağız görüyor, sonsuza dek bir hırıltı şeklinde sabitlenmişler. Ren kendi kendine bunun yalnızca bir kaplan postu olduğunu söylüyor. Uzun zaman önce unutulmuş bir avın kederli kalıntısı.

"Efendi avlanır mı?"

"O mu? Sadece toplar," diye mırıldanıyor Ah Long. "Ben ona dokunmam."

"Neden?" Ren, kaplan derisi karşısında huzursuz bir büyülenme hâli içinde. Zemine serilenin onursuzluğuna, kürkünün yer yer yıpranmış olmasına rağmen camsı gözler onu uyarır gibi. Kaplan gözleri, merkezindeki sert kısımlar için değerlidir. Altının içine yerleştirilerek yüzük yapılır ve değerli tılsımlar olduğu düşünülür. Tıpkı dişleri, bıyıkları ve pençeleri gibi. Kurutulup pudralanmış bir ciğer, ilaç olarak altından iki kat daha değerlidir. Hatta kemikler bile pelte hâline getirilene kadar iyice kaynatılır.

"*Aiya!* Bu kaplan insan yerdi. Vurulmadan önce Seremban'da iki adamı ve bir kadını yedi. Yan taraftaki kurşun deliklerini görüyor musun?"

"Postu nasıl almış?"

"Bir arkadaşı bunun *keramat* olduğunu söylediği için tutuyor. *Cheh!* Sanki *keramat* kaplanı vurulabilirmiş gibi."

Ren bu sözcüklerin anlamını gayet iyi biliyor. *Keramat* hayvanı kutsal bir hayvandır. Bir hayalet gibi gelip gidebilme becerisi olan, şeker kamışlarını ezip besi hayvanlarını başına bir şey gelmeden yağmalayabilen bir hayvan. Her zaman onu

ayıran bir acayipliği vardır, kayıp bir diş ya da nadiren görülen albino rengi. En yaygın işareti ise pörsümüş ya da yaralı bir ayaktır.

Ren hâlâ yetimhanede olduğu dönemde Gajah Keramat filinin izlerini görmüştü. Meşhur bir hayvandı, Teluk Intan'dan Taylan sınırına kadar serseri mayın gibi dolaşan azgın bir fil. Mermiler sihirli bir biçimde Gajah Keramat'ın alacalı postunda etkisiz hâle geliyordu ve pusuyu sezmek gibi acayip bir kabiliyeti vardı. O sabah güneşin yakıcı ışınları, kan kırmızısı çamurlu yolu kurutmuş, yolun karşı tarafındaki bir suyoluna ve oradan da ikinci bir ormana doğru giden izlerin etrafına toplanmış adamları aydınlatıyordu. Ren, heyecanı izlemek için durmuştu.

"*Tentulah,* bu Gajah Keramat." Onaylayan tıslamalar duyuldu.

Kıvrıla büküle kalabalığın önüne geçen Ren, filin küçücük kalmış sol ön ayağının nemli kırmızı toprakta nasıl tuhaf bir iz bıraktığını görmüştü.

Daha sonraları, Ren, Dr. MacFarlane'in maiyetine katıldığında, bu olayı merhum doktora nakletti. Dr. MacFarlane büyülenmiş, hatta olayı defterlerinden birine yazmıştı. Sözcükler onun ince elyazısıyla kâğıdın üzerinde süzülmüştü. Ren o zamanlar *keramat* hayvanlarına duyulan bu ilginin ne kadar derinlere inebileceğini bilmiyordu.

Şimdi yerdeki kaplan derisine bakarken sırtından bir ürperti geçiyor. Eski ve yeni doktor arasındaki bağlantı bu mu yani? Peki ölüm şimdi usulcacık adımlarla mı geliyor yoksa sahibinin elinden kurtulmuş bir gölge gibi aylak aylak dolaşıyor mu? Çaresizce bunun yalnızca bir tesadüf olmasını umuyor.

6

Falim
6 Haziran, Cumartesi

Annemin, Bayan Tham'ın terzi dükkânında kalmam için öne sürdüğü şartlardan biri de Falim'deki eve sık sık gitmemdi. Her gidişimde de onca zamandır evi hiç özlememiş olmamı telafi etmesi için bir hediye getirirdim. Bugün getirdiğim şey de tüylü, kırmızı bir meyve olan ve açıldığında tatlı, beyaz iç kısmı gözler önüne serilen rambutandı. Otobüs durağının orada satıyorlardı bunları. Ben de eski bir gazeteye sarılı bir demetini aldım. Otobüste otururken aldığıma pişman olmuştum çünkü rambutanların üzeri karınca kaynıyordu.

Bir zamanlar Falim sebze bahçeleriyle doluymuş ama Ipoh'un dış mahalleleri her yıl genişliyordu. Kalay taciri Foo Nyit Tse, çoktan yeni bir toplu konut ve bunun yanı sıra Lahat Yolu'nda mahallenin harikası sayılabilecek büyük bir konak inşa etmişti. Üvey babamın dükkânı bir dizi dar girişli dükkân-evin arasında duruyordu. Üst katlarıysa kısacık, gölgelik bir yürüme yolu ya da *kaki lima** oluşturacak şekilde öne çıkıyordu. Altı üstü beş altı metre genişliğinde olsa

* Seyyar Satıcı. *–yhn*

da şaşırtıcı derecede derindi. Shin ve ben, bir keresinde yolu baştan başa katetmiş ve hemen hemen otuz metre olduğu sonucuna varmıştık.

Dükkâna vardığımda üvey babamın benim yerime işe aldığı yeni kız, Ah Kum, hesap defterine notlar alıyordu.

"Bugünden mi geldin?" Ah Kum benden bir yaş büyüktü. Sağ gözünün altında gözyaşını andıran bir leke bulunan hoşsohbet bir kızdı. Bazı insanlar, böyle bir izin evlilikte şansının asla yaver gitmeyeceğine işaret ettiğini söylerdi ama Ah Kum pek takıyormuş gibi görünmüyordu. Her halükârda ona minnettardım. Eğer o burada çalışmaya başlamasaydı ben asla gidemezdim.

"İster misin?" Rambutan demetini tezgâha bıraktım.

Ah Kum bir meyveyi ikiye böldü. "Kardeşin döndü."

Bu benim için yeni haberdi. Shin'in önümüzdeki hafta gelmesi gerekiyordu. "Ne zaman geldi?"

"Dün ama şimdi dışarıda. Bana neden onun bu kadar yakışıklı olduğunu söylemedin?"

Gözlerimi devirdim. Shin ve ona hayran kadınlar. Belli ki onun gerçek kişiliğinin farkında değillerdi. Bunu ona da sık sık açıklardım ama Ah Kum, Shin Singapur'a gittikten sonra burada çalışmaya başlamıştı – zavallı kız, nereden bilecekti ki?

"Bu kadar harika olduğunu düşünüyorsan al senin olsun!" dedim ve o bana vurmaya çalışırken eğildim. Kahkahalarımız ikinci kattan gelen bir ayak sesiyle kesildi. Aniden toparlanarak birbirimize baktık.

"O burada mı?" *O* sadece üvey babam için kullanılırdı.

Ah kum başını iki yana salladı. "Annen geldi."

Dükkân-evin içine doğru ilerleyerek toprağın ve kalay cevheri yığınından yayılan metalin tanıdık, sert kokusunu içime çektim. Üst katta avluya bakan kepenkli pencereler ailenin

yaşadığı kısmı aydınlatıyor ve havalandırıyordu. Üst kattaki bu geniş oda; aşağıdaki dükkânın işlerinden uzak, özel bir oturma odası olarak kullanılıyordu. Rattan koltuklar, mahjong oyunu için kare bir oyun masası ve üvey babamın anne babasına ait birkaç büyük, sepya fotoğrafın bulunduğu sade bir dizaynı vardı. On yıl önce annemle benim taşınmamızın ardından da pek değişmemişti. Uzun, gül ağacından bir büfe okul kupaları ve madalyalarıyla doluydu. Başlardakiler eşit oranda Shin'e ve bana aitti ama son birkaçı, üvey babamın yeterince eğitim aldığımı düşünmesinden sonrası, tamamen Shin'indi.

Annem tırabzanın kenarında oturmuş, çıkıntı boyunca çalımla yürüyen ve mırıldanan güvercinlere bakıyordu.

"Anne," dedim usulca.

Yıllar içinde epey zayıflamıştı. Gerçi kemik yapısı hâlâ hoştu ve teninin altındaki kafatasının narin hatları beni çarpmıştı.

"Önümüzdeki haftaya kadar gelmeyeceksin sanıyordum." Beni gördüğü için mutlu olmuş gibiydi. Anneme bu konuda her zaman güvenebilirdim, bazen onun gülümsemesi solmasın diye her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum.

"İçimden geldi. Rambutan aldım." Yanımda mumyalanmış bir parmak getirdiğimden ya da ertesi gün bir yabancının cenazesine gizlice katılmayı planladığımdan bahsetmedim.

"Güzel, güzel." Hafifçe elime vurdu.

Etrafa göz gezdirerek ona bir zarf uzattım. Annem parayı sayarken dudakları titredi. "Amma çok! Bu kadar para bulmayı nasıl başardın?"

"Geçen hafta bir hanımefendi için bir elbise yaptım." Yalan söylemekte pek iyi olmadığımdan sözlerimi hep kısa keserdim.

"Bunu alamam."

"Almak zorundasın!"

Annemin borçlarını öğreneli iki ay olmuştu ama kaygılı hâllerini ve vazgeçtiği küçük lükslerini fark ettiğimden bir süredir şüpheleniyordum. Yemek saatlerinde bile daha az yiyordu. En mühimi ise artık arkadaşlarıyla mahjong partileri vermiyordu çünkü bunu ona yapan mahjongtu.

Biraz ısrarla sorunca çözüldü. Annemi bir çocuk gibi ellerini ağzına bastırmış, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülürken görmek rahatsız ediciydi. Arkadaşlarından biri gizlice borç veren bir kadın önermiş ona. Oldukça ketum biriymiş ve en önemlisi de üvey babama bundan söz etmezmiş.

"Neden daha önce söylemedin bana?" demiştim öfkeyle. "Hem yüzde otuz beş faiz oranı mı olurmuş?"

Üvey babam borcu ödeyebilirdi. Kalay cevheri aracısı olarak iyi kazanıyordu – ama ikimiz de o öğrenirse neler olacağını biliyorduk. O yüzden de ufak ufak para biriktirmeye başladık. O benden çok daha yavaştı. Üvey babam her hafta hane giderlerini denetlediğinden annem onu uyandırmadan tasarruf yapmak zorundaydı. Neyse ki ben, Mayıs Çiçeği'nde çalışmaya başladığımdan beri esas borcun bir kısmını kapamayı başarmıştım. Annem her seferinde reddetmeyi deniyordu ama sonunda alacağını, daha doğrusu almak zorunda olduğunu biliyordum.

Parayı düğün terliklerinin ucunda saklıyordu. Üvey babam, onun iyi giyinmesini istese de oraya kesinlikle bakmazdı. Annem mücevherlerini satmak istedi ama üvey babam sık sık belirli parçaları takmasını istiyordu ve takıların nereye kaybolduğunu açıklamak zor olabilirdi. Üvey babamın kıyafet merakı bana kadar uzanıyordu. Bu yüzden de büyürken her zaman iyi giyindim. Arkadaşlarım böylesine cömert bir üvey babam olduğu için şanslı olduğumu söylerdi ama ben tüm bunların kendi gösteriş düşkünlüğünden olduğunu bi-

liyordum. O bir koleksiyoncuydu ve biz de onun edinimleriydik.

Shin'e babası hakkındaki hislerimi hiç söylemedim. Gerek olmadı.

Annem ve ben bu eve ilk taşındığımızda yeni üvey babamın Shin'e karşı ne kadar katı olduğunu görünce şaşırmıştım. Mutlak itaat bekliyor gibiydi. Shin evde onunla konuşulmadıkça pek konuşmazdı, evin dışında tanıdığım çocuğun gölgesi gibiydi. Aslında beni daha çok şaşırtan, Shin'in ne kadar popüler olduğunu görmek olmuştu. Her gün bir sürü çocuk onunla oynamaya gelirdi. Hepsi erkek olduğundan beni onlarla tanıştırmak yerine kaçıp giderdi. Yüzündeki o haylaz, heyecanlı bakış evdeyken asla kendini göstermezdi ve çok geçmeden sebebini anlamıştım.

Bir öğleden sonra Shin dışarı gitmiş, bense evde oturmak zorunda kalmıştım. Devasa bir tombul, gevrek fasulye filizi yığınının köklerini koparmam gerekiyordu. Ben pek sevmezdim ama üvey babam seviyordu, annem de o yüzden sık sık tuzlanmış balığın yanında kızartırdı.

Ben kasvetli kasvetli ayıklarken üvey babam geldi. Sessizce mutfağı dolaştı, ardından avluya göz attı. Burun delikleri öfkeden bembeyaz kesilmişti. Shin, kuruyan kalay cevheri yığınlarını tartıp paketlemeyi unutmuştu. Nihayet eve döndüğünde babası onu arka tarafa götürdü ve unuttuğu her yığın için bir sopa indirdi.

Sopa bir metre uzunluğunda ve yetişkin bir erkeğin başparmağı kalınlığındaydı. Annemin beni yola sokmak için ara sıra kullandığı ince rattan dalına hiç benzemiyordu. Shin'i yakasından yakalayan babası, kolunu bükebildiği kadar arkaya büktü. Bir tıslama sesi, ardından da avluda yankılanan yüksek bir çatırtı duyuldu. Shin'in dizleri büküldü. Boğuk bir çığlık

boğazına sıkışıp kaldı. Kendime bunu hak ettiğini söylemeye çalıştım ama ikinci darbe indiğinde ağlıyordum.

"Dur!" diye bağırdım. "Çok üzgün! Bir daha yapmayacak!"

Üvey babam inanamayan gözlerle bana baktı. Bir an için beni de döveceğini düşünerek dehşete düştüm ama o, bembeyaz bir yüzle arkamda beliren yeni karısına baktı ve sopayı yere bıraktı. Tek kelime etmeden dükkâna döndü.

O gece Shin ağladı ve ben buna dayanamadım. Dudaklarımı bizi ayıran ahşap duvara bastırdım.

"Acıyor mu?"

Cevap vermedi ama hıçkırıkları arttı.

"Üzgünüm," dedim.

"Senin suçun değil," dedi en sonunda.

"Merheme ihtiyacın var mı?" Odamda kaynamış kaplan kemiği ihtiva ettiği söylenen, her derde deva Çin merhemi Kaplan Balsamı vardı. Sivrisinek ısırığından eklem iltihabına kadar her şeyi iyileştirdiği iddia ediliyordu.

Bir duraksama oldu. "Olur."

Karanlık koridora çıktım. Üvey babamla annemin dükkân-evin ön kısmındaki yatak odalarında olduklarını bilmeme rağmen Shin'in küçük odasının kapısını açmadan önce kendimi hazırladım. Benim odamın aynısıydı, yataklar duvara dayanmıştı. Shin yatağın üzerinde oturuyordu. Ay ışığında çok genç ve küçücük görünüyordu ama aslında aynı boyutlardaydık. Kaplan Balsamı kavanozunu açtım ve sessizce merhemi bacaklarındaki şeritlerin üzerine sürmesine yardımcı oldum. İşim bittiğinde kıyafetimin yeninden tuttu.

"Gitme."

"Sadece birazcık o zaman." Burada olduğum fark edilirse sıkıntı çıkardı ama onun yanına uzandım. Küçük bir hayvan gibi kıvrıldı ve ben de hiç düşünmeden saçlarını okşadım.

İtiraz edebileceğini düşündüm ama o sadece, "Annem bazen benimle birlikte otururdu."

"Ona ne oldu?"

"Öldü. Geçen sene."

Sadece bir yıl, diye düşündüm. Benim babam, gerçek babam gideli üç yıl olmuştu. Eğer annemin böyle büyük bir dükkân-evi olsaydı yeniden evlenmek zorunda kalmazdı, dedim kendi kendime. İkimizin avluda saksılar içinde orkideler yetiştirdiğimizi, önceden yaptığımız gibi *nian gao* –tatlı, yapışkan yeni yıl pirinç keki– yaptığımızı hayal ettim. Kendi başımıza gayet iyi idare ederdik.

"Büyüdüğümde asla evlenmeyeceğim," dedim.

Benimle dalga geçebileceğini düşünmüştüm. Ne de olsa kızlardan yapmaları beklenen şey buydu ama Shin ciddi ciddi düşündü. "O zaman ben de evlenmeyeceğim."

"Bence sorun olmaz. İş de sana kalacak." Üvey babam, Shin'in işi sürdürmesi için hevesliydi. Her ne kadar kendisi küçük kalay cevheri aracılarından biri olsa da bu işteki diğer insanlar gayet iyi kazanıyordu ve yeni yatırımlar yapmak için para vardı.

"Onu sen alabilirsin. Ben ilk fırsatta gideceğim."

Homurdandım. "İstemiyorum. Asıl gidecek olan benim."

Gülmeye başladı ve sesi bastırmak için başını yastığın altına gömdü. Bunu yaparken buruşmuş bir kâğıt parçası düştü. Üzerinde tek bir Çince karakter yazılıydı: 貘

"Bu ne?" Dalgalı ay ışığında çıkarmak zordu. "Bir hayvan falan mı?"

Shin kâğıdı elimden kaptı. "Onu annem benim için yazmıştı," dedi tersçe. "*Mo*'yu temsil eden karakter – bilirsin, tapir."

Daha önce tapir fotoğrafı görmüştüm. Yavru bir filin hortumunu andıran bir burnu ve hayvanın ön kısmı mürekke-

be batırılmış gibi siyah beyaz benekleri vardı. Arka kısmıysa pirinç mantısı gibi bolca unluydu sanki. Epey büyük, neredeyse iki metre civarında olmalıydı ama ormanda görmesi zordu.

"Annenin yazısı çok güzelmiş." Benim kendi annemin okuma yazması yoktu, beni okula ve hafta sonları Çince fırça yazısı derslerine göndermesinin sebebi de buydu.

"Çin'in kuzeyindendi. O kâğıt benim için. Kâbus gördüğüm zamanlar için. *Mo* rüya-yiyendir, bilmiyor musun?"

"Gerçek tapiri mi kastediyorsun? Ormanda yaşayanı?" Shin'in annesinin ona ne tür hikâyeler anlattığını merak ettim. Benim kendi ailem üç nesildir Malaya'daydı. Hâlâ Çince konuşsak da burada İngiliz yönetimi altında süren yaşama da adapte olmuştuk.

"Hayır, rüya-yiyen hayalet bir hayvan. Kâbus görürsen onları yemesi için ona üç kez seslenebilirsin. Yine de dikkatli olman gerek. Eğer onu çok sık çağırırsan aynı zamanda umutlarını ve hırslarını da silip süpürür."

Ben bunları sindirmeye çalışırken bir sessizlik oldu. Shin'e bu rüya-yiyen tılsımının gerçekten işe yarayıp yaramadığını ve daha önce onlardan birini görüp görmediğini sormak istedim ama uyuyakaldı. Ben de sessizce kendi yatağıma döndüm.

Aile şartlarımızı bilmeyen insanlar Shin'le doğum günümüzün aynı olduğunu öğrendiğinde, hiç benzememize rağmen ikiz olduğumuzu düşünürlerdi. Annemin ona karşı yumuşak bir yanı vardı ve başlarımızı sevgiyle okşardı.

"Artık bir erkek kardeşin olması güzel bir şey, Ji Lin."

"Ama bana *Ah Jie* demeyecek," derdim sanki incinmiş gibi. Ondan yalnızca beş saat büyük olsam da bana "abla" denmesi hakkımdı. Buna rağmen Shin bunu kasten görmezden geliyor, bana ismimle seslenerek dil çıkarıyordu.

Bazı açılardan bu tür şeyler yapmaya devam etmesi iyi olabilirdi ama son iki yılda Shin acayip uzaklaşmıştı benden. Canımı acıtsa da sanırım bu kaçınılmazdı. Diğer kızlar gibi etrafta takılmayacak kadar gururluydum ve altıncı sınıfa geçmeden önce de okuldan zorla alındığım için öylesine perişandım ki ondaki bu değişim için endişelenecek zamanım yoktu pek. Hem gerekirse hâlâ Shin'e güvenebileceğimi düşünüyordum. Benimle işbirliği yapmak, sırlarımı saklamak ve kesik parmakları tanımlamak konusunda. En azından güvenebileceğimi umuyordum.

O gece susam yağıyla pişirilmiş bütün tavuğun lüksüne rağmen sessiz bir akşam yemeği yedik. Ustaca bir lokmalık parçalara kesilmiş hâlde büyük bir tabağa kondu. Hiçbirimiz tavuğa dokunmadık, Shin'in boş sandalyesi gibi sessizce sitemliydik. Annem sakince Shin'i sordu.

"Bu gece dışarıda olacağını söyledi." Üvey babam bir kaşık yemeği ağzına götürüp düzenli hareketlerle çiğnedi.

"Ona bugün tavuk keseceğimi söylemeliydim." Annem, Shin birden arkasında belirecekmiş gibi kuşa endişeli bir bakış attı. Kahkahamı bastırdım.

"Ne kadarlığına döndü?" diye sordum.

"Batu Gajah'taki hastanede yarı zamanlı bir iş buldu, yani yaz boyunca burada olacak." Annem memnun görünüyordu. Aslında burada, Malaya'da "yaz" falan olmazdı. Ne de olsa tropikal bölgeydi ama bir sömürge olmanın sonucu olarak yaz tatilleriyle ilgili sözcükleri benimsemiştik. Bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmedim. Yemek sırasında az konuşmak her zaman daha iyiydi.

"Shin burada mı kalıyor?" Batu Gajah buradan en az on beş kilometre uzaktaydı. Hem Shin'in babasıyla aynı çatı altında fazla zaman geçirmeyi tercih edeceğini de sanmıyordum.

"Hastanenin lojmanı varmış. Oranın daha uygun olacağını söyledi." Annem, sessizce yemeğini çiğnemeye devam eden üvey babama hızlıca bir bakış attı. Adamın ruh hâlinin pek iyi olmadığını anlayabiliyordum. Shin'in tıp eğitimi almak için burs kazanmasından beri onunla acayip gurur duyuyordu. Başını döndürecek kadar zeki bir oğlu olduğu için tebrik ediliyordu.

Shin'in Noel zamanı yaptığı gibi Singapur Genel Hastanesi'nde düzenli olarak çalışması mümkünken Batu Gajah gibi bölgesel bir hastaneye gelmesi tuhaftı. Singapur'a hiç gitmemiştim ama St. Andrew Katedrali'ni ve kadınların giremediği Long Bar'ın bulunduğu meşhur Raffles Hotel'i kartpostallarda incelemiştim.

Annem dokunulmamış tavuğa kederli bir bakış daha attı. "Shin bu gece kimlerle çıktı?"

"Ming ve bir arkadaşı daha. Robert demişti." Üvey babam kendine bir parça tavuk aldı ve annem de iç geçirerek ona uyup benim tabağıma bir parça yerleştirdi.

Mahcubiyetle önüme baktım. Ming, saatçinin oğluydu, Shin'in en iyi arkadaşıydı. Bizden bir yaş büyük, ciddi ve olgun bir adamdı, ince tel çerçeveli gözlükler takardı. On iki yaşımdan beri ona âşıktım – kimsenin fark etmemesini umduğum ümitsiz, uygunsuz bir aşk. Ne var ki annemin anlayışlı bakışları her şeyi bilirmiş gibiydi. Ming okulda çok başarılıydı ve hepimiz onun öğrenimine devam etmesini bekliyorduk ama o, beklenmedik bir kararla babasının işini devraldı. Birkaç ay önce de Tapah'tan bir kızla nişanlandığını duymuştum.

Onun adına sevindim, dedim kendi kendime çubuklarımı tavuğa saplarken. Ming içten bir insandı. Nişanlısıyla da tanışmıştım ve hoş bir kıza benziyordu. Sessizdi ve pek göze çarpmıyordu. Hem Ming bana karşı her zaman nazik olsa da benimle hiç ilgilenmedi. Bunu gayet iyi anlamış ve ondan

vazgeçmiştim. Yine de adını duymak içimi belli belirsiz bir kasvetle doldurmuştu.

Annemin borçları, Ming'in evliliği ve benim geleceksizliğim, talihsizlik ipinin üzerindeki kaskatı ağırlıklardı. Üstelik seyahat çantamın en dibine sıkıştırılmış, mumyalanmış parmağın bulunduğu şişeyi saymıyordum bile.

Üvey babam her zaman erken yatardı. Annem de bu alışkanlığı benimsemişti, üst kattaki odalarına çekildiler. Bulaşıkları yıkadım ve kertenkelelerle hamamböceklerini uzak tutabilmek için kalan yemekleri tel dolaba kaldırdım. Dolabın her ayağı, karıncaların tırmanamaması için suyla dolu küçük bir çay tabağının içinde duruyordu. Son olarak da yemek kalıntılarını toplayıp sokak kedileri için arka sokağa götürdüm.

Binaların yan duvarları hâlâ günün sıcaklığını yansıtsa da hava serinlemişti. Gece göğüne yıldızlar serpiştirilmişti ve akşam havasına incecik bir müzik sızıyordu. Bir yerlerde birileri radyo dinliyordu. Çalan bir fokstrottu. Bu dansı artık gözlerim kapalı bile yapabilirdim. Sessizce mırıldandım.

Müzik hafif bir alkışla birlikte kesildi. İrkilerek döndüm.

"Ne zamandan beri dans edebiliyorsun?"

Sokağın karanlığında kalan, duvara yaslanmış bir gölgeydi ama onu nerede olsa tanırdım.

"Ne zamandır oradasın?" dedim öfkeyle.

"Yeterince uzun zamandır." Duvardan ayrılınca loşlukta kalan hatları öncekinden daha uzun, omuzları eskisinden daha geniş göründü. Yüzündeki ifadeyi göremedim ve birden utandığımı hissettim. Shin'i neredeyse bir yıldır görmemiştim.

"Neden Singapur'da kalmadın?" diye sordum.

"Ya, demek dönmemi istemiyordun?" Gülüyordu ve birden bir rahatlama dalgası hissettim. Eski Shin'di işte, çocukluk arkadaşım.

"Seni kim ister be? Ah, belki Ah Kum ister."

"Dükkândaki yeni kızı mı kastediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Benim kalbim tıp mesleğine ait."

Komşunun camı çarpılarak kapandı. Sokakta fazla gürültü yapıyorduk. Mutfak kapısından yayılan hafif ışığa doğru yöneldim.

"Saçını kesmişsin," dedi şaşkınlıkla.

Elim kısa kesilmiş enseme gitti. *Hadi bakalım, alaylar başlasın,* diye düşündüm sertçe. Ne var ki Shin beni şaşırtarak başka bir şey söylemedi. Masaya oturdu ve zaten temiz olan tezgâhı temizlerken beni izledi. Gaz lambasının ışığı azalmıştı ve mutfak gölgelerle doluydu. Telaşla art arda Singapur'un nasıl bir yer olduğuna dair sorular soruyordum.

"Peki sen ne yapıyorsun?" diye sordu. "Muhtemelen zavallı bir kadının ters dikilmiş bir elbisesi var şimdi."

Kurutma bezini ona fırlattım. "Gayet iyi dikiş dikiyorum. Bayan Gagaburun Tham'a göre acayip yetenekliyim."

"İsmi gerçekten Gagaburun mu?"

"Hayır ama olmalıydı. Aynı zayıf bir kargaya benziyor ve ben dışarıdayken içeri dalıp çekmecelerimi karıştırmaya bayılıyor."

"Üzgünüm," dedi Shin gülerek. Sonra gerçekten de üzüntüyle baktı.

"Ne için?"

"Çünkü tıp okulunda olması gereken sendin."

"Gidemezdim ki." Arkamı döndüm. Bu, benim için hâlâ can yakan bir konuydu. Doktor ya da bir tür doktor yardımcısı olmayı ilk düşünen bendim. Annemin kollarındaki çürükleri, birden ortaya çıkan burkulmaları iyileştirecek herhangi bir şey. "Bu akşam Ming'le görüştüğünü duydum."

"Bir de Robert'la." Robert Chiu, Ming'in arkadaşıydı. Babası İngiltere'de eğitim görmüş bir dava vekiliydi. Bütün ço-

cuklarına İngiliz isimleri koymuştu –Robert, Emily, Mary ve Eunice– ve hizmetçi kaynayan kocaman evlerinde bir piyano, bir de gramofon vardı. Robert ve Shin hiçbir zaman pek iyi geçinememişti. Üçünün neden bir araya geldiğini merak ettim.

"Ming seni sordu – yarın öğle yemeğinde bize katılır mısın?" dedi Shin. Gözlerinde gördüğüm şey acıma mıydı? Onun sempatisini istemiyordum.

"Bir cenazeye katılmam gerek."

"Kimin cenazesi?"

Başka bir bahane uyduramadığım için kendime kızdım. "Tanıdığın biri değil. Benim bir tanışım işte."

Shin kaşlarını çattı ama başka bir şey sormadı. Gaz lambasının ışığında elmacık kemiklerinin ve çenesinin çıkıklığı aynı ama daha keskin, daha olgun görünüyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim. Parmağı ona göstermek için en uygun zaman buydu. Üvey babam ve annem etrafta olmadığından karışamazlardı. "Bir anatomi meselesi. Bir bakabilir misin?"

Kaşları kalktı. "Sence başka birine sorsan daha iyi olmaz mı?"

"Bu bir sır. Sahiden başka birine soramam."

Shin'in yüzü kızardı ya da belki sadece loş ışıktan öyleydi. "Belki de bir hemşireye sormalısın. Ben yeterince ehil değilim ve seni bir kadının muayene etmesi daha iyi olur."

Gözlerimi devirdim. "Benim için değil, şapşal."

"İyi de nereden bileyim?" Shin artık iyice kızarmış olan yüzünü sıvazladı.

"Bekle burada," dedim. "Göstereceğim şey odamda."

Alelacele üst kata çıktım, gıcırdayan döşemelerden kaçınmak için usulca hareket ettim ve koridordan süzülerek evin arka tarafındaki odama yöneldim. Ay ışığı, kepenklerden sol-

gun bir su gibi süzülüyordu. Odada hiçbir şey değişmemişti. Yatağın konumu bile. Hâlâ Shin'le benim odamı ayıran duvara dayalıydı.

Ben on dört yaşındayken üvey babam Shin'i alt kata taşımayı, onun odasını ofise dönüştürmeyi düşünmüştü ama bunun hiç uygun olmadığı anlaşıldı. Shin'le birbirimizin odasına gizlice gireceğimizden korkmuştu ki çok saçmaydı. Shin benim odama hiç gelmedi. Bir şeyler fısıldaşmak istersek koridora çıkar ya da onun odasının zemininde otururduk ama benim odam sadece bana aitti. Benim kız oluşumun kazandırdığı tek imtiyaz buydu.

Kolumu seyahat çantası olarak kullandığım rattan sepete daldırarak cam şişeyi buldum. Ona bakmaktan hoşlanmadığımdan bir mendile sarmıştım.

Alt kata inince elimdekini gaz lambasının yanına koydum. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Shin uzun, becerikli parmaklarıyla düğümünü çözerek mendili açtı. Parmağı görünce duraksadı.

"Nereden buldun bunu?"

Birbirine yaklaşmış koyu kaşlarına bakınca Shin'e parmağı bir dans salonunda eğitmen olarak çalışırken bir yabancının cebinden aşırdığımı söyleyemeyeceğimi fark ettim. Mayıs Çiçeği'nin ya da çok çalışan kızların solgun asaleti için ne kadar bahane bulmaya çalışırsam çalışayım kulağa berbat geliyordu. Daha da beteri, annemin kumar borçlarını açık etmiş olurdum.

"Buldum. Birinin cebinden düştü."

Shin gözlerini kısarak şişeyi bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Eee?" Masanın altında kendi ellerimi sıkmıştım.

"Bunun bir parmağın uç ve orta eklemleri olduğunu söyleyebilirim. Uzunluğuna bakılırsa serçe parmak."

"Bir orangutana ait olabilir mi?"

"Oranlara bakılırsa bana insana aitmiş gibi geliyor. Hem tırnağına baksana. Kesilmiş gibi durmuyor mu?"

Bunu ben de fark etmiştim. "Peki neden mumyalanmış gibi?"

"Tamamen kurumuş, yani belki de kendi kendine olmuştur. Kurutulmuş et gibi."

"Kurutulmuş etten bahsetme," dedim karamsarca.

"Sen bunu tam olarak nasıl ele geçirdin?"

"Dedim ya, buldum." Sandalyemi geri çekerek alelacele, "Endişelenme, iade edeceğim. Baktığın için teşekkürler. İyi geceler," diye ekledim.

Ben basamakları yeniden çıkarken onun anlaşılmaz bakışlarının beni izlediğini hissettim.

7

Batu Gajah
5 Haziran, Cuma

Ren, geldiğinden beri yeni efendisiyle ilgili iki şey öğrendi. Ah Long onu William'ın bir cerrah olduğu ve bu nedenle de ona "Dr." yerine "Bay" ya da *Tuan* Acton olarak hitap edilmesi gerektiği konusunda bilgilendiriyor.

"O neden?" diye soruyor Ren.

"Bir fikrim yok. Bir İngiliz olayı." Ah Long, devasa nehir karideslerinin kabuklarını soyuyor. "Ona böyle hitap edeceksin."

Ren'in öğrendiği ikinci şey ise yeni efendisinin düzenli ortamları tercih ettiği. Ren'in Kamunting'de ardında bıraktığı canlı ve kaotik evden fersah fersah uzak. Dr. MacFarlane, sık sık yarısı yenmiş sandviçlerini ve muz kabuklarını masasındaki kâğıt yığınlarının arasında bırakırdı. Bu yeni doktor William Acton ise çatal bıçağını düzgünce tabağının kenarına diziyor. Masasının parlak yüzeyi yalnızca mürekkep hokkası, kurutma kâğıdı ve kalemden oluşan takım tarafından bozuluyor.

Ren, masadaki bütün nesnelerin durması gereken yerleri çoktan ezberledi ve her toz alışından sonra hepsini doğru yere

koyuyor. Burada ne kadar kalacağını bilmediği düşünülürse belki de bu zaman kaybı. Görevi tamamlanana kadar – gerçi parmağı bulup da adamın mezarına geri götürdükten sonra ne olacağına dair hiçbir fikri yok. Dr. MacFarlane ona sonrası için bir talimat vermedi. Birden ev özleminin onu çarptığını hissediyor. Öyle yoğun bir özlem ki gözlerini utanç içinde yaşlar dolduruyor. Ren kendine ağlamayacak kadar büyüdüğünü söylüyor. Eski efendisinin ölümünün üzerinden yirmi altı gün geçti ve paniğin giderek arttığını hissediyor. Henüz başka kimse ölmedi. Köpekler sayılmazsa.

Dün, Ah Long iki ev ötedeki komşularının safkan bir terrier kaybettiklerinden bahsetti: geveze, kavgacı bir yaratık, hemen hemen bir aylık maaş değerinde. Geriye kalan yalnızca kısa, beyaz bir kuyruğun ucundaki bir parça tüy. "Leopar," diye homurdanmıştı Ah Long. Ren de öyle olmasını umuyor. Kaplan olmasın da.

Pencereden dışarı, kesilmiş çimlere ve çakıldan araç yoluna bakıyor. Beyaz bungalov hafif yüksekte duruyor, yeşillik onu çimden bir havuz gibi sarıyor. Ormanlık alan her yandan mekânı çevreliyor ve iki Hintli bahçıvan tarafından kontrol altında tutuluyor. Maymun grupları geçiyor ve yabani tavuklar, orman kuşları yerdeki çalılıkların içinde oynaşıyor. Ren sebzeleri soyduğu ve pirinci yıkadığı açık mutfaktan büyülenmiş gibi onları izliyor.

Yi, diyor sessizce ağzını kıpırdatarak, *sen burayı çok severdin*. Parlattığı çelik bir tepside yansımasını görünce başını onaylarcasına sallıyor. Aradan üç yıl geçmiş olsa bile kardeşinin yokluğu zor.

Ölümün en berbat yanı, insanın sevdiği kişinin görüntüsünü unutması. Nihai hırsızlık, son ihanet bu. Ne var ki Yi'nin yüzünü unutması imkânsız çünkü kendi yüzüyle aynı. Ren'in ikizini kaybetmesinin tek tesellisi bu.

Yetimhaneye ilk geldiklerinde kimse hangisinin daha büyük olduğunu bilmiyordu. Büyük olanın Ren olması gerektiğine karar veren müdire olmuş ve ismini de ona göre vermişti. *Ren*, beş Konfüçyüs Erdemi'nin en büyüğü. İnsan yürekliliği demek: insanı hayvandan ayıran yardımseverlik. Konfüçyüs'e göre mükemmel insan, bunu korumak uğruna ölmeye gönüllü olmalı. Ren, bir seçeneği olsa Yi'yi korumak için ölmeyi tercih edeceğini düşünüyor.

Sürekli tekrarlayan, tıpkı Dr. MacFarlane'i gezilerinden döndüğünde gördüğü Taiping'deki istasyona benzer bir tren istasyonunda beklediği rüyalar görüyor ama bu kez trendeki Yi. Pencereden sarkıyor, ince kolları coşkuyla sallanıyor. Sırıttığında henüz çıkmamış ön dişlerinin birinin yerinde boşluk görülüyor. Tıpkı öldüğündeki gibi görünüyor.

Ren, Yi'nin gülümseyen yüzünün peşinden gitmek istiyor ama ayakları açıklanamaz bir biçimde platforma yapışmış. Tren hızlanırken, tekerleri hızla dönerken ve Yi gitgide küçülüp sonunda yok olurken öylece izlemek zorunda kalıp sonunda da ter ya da gözyaşları içinde uyanıyor.

Yine de mutlu bir rüya bu. Kardeşini tekrar gördüğü için mutlu. Yi de öyle. Bunu Yi'nin hareketlerinde, parıldayan gözlerinde görebiliyor. Bazen konuşuyor da, elleriyle bir şeyler yaparken ağzı kıpırdıyor ama hiç ses gelmiyor.

Ren, yolculuğa gidenin her seferinde Yi olmasının, Ren'inse geride kalıp büyümesinin tuhaf olduğunu düşünüyor.

Ren zemini paspaslıyor. Tüm gücünü veriyor, paspası sık sık duruluyor ve tıpkı Kwan Teyze'nin öğrettiği gibi kovadaki suyu değiştiriyor. Parıldayan zemindeki benekler, yaprak şeklinde darbelerle büyüyor, tik ağacından döşemelerin üzerine parlak bitkiler saçılmış gibi oluyor.

"Güzel." Ah Long'un sesi duyuluyor.

Ren irkilerek dönüp bakıyor. Ah Long'un evin her köşesinde belirmek gibi acayip bir becerisi var ki bu da Ren'in parmağı aramasını zorlaştırıyor. Adam şüpheci, ihtiyar bir kedi gibi güneş ışığında gözlerini kısıyor.

"Senden daha büyük olup bu kadar iyi iş çıkaramayan uşaklar var," diyor Ah Long. "Birkaç ay önce biri vardı. Yirmi üç yaşındaydı ama bir gömlek bile ütüleyemiyordu. Üniforma giyip partilerde içki servis etmek istiyordu."

Dr. MacFarlane nadiren resmi eğlencelere katılırdı. Merhum doktorun numune toplama konusunda adı duyulmuştu ve eve döndüğünde sık sık çuvallardan sarkan ya da bir ipin ucunda hırlayan ödülleriyle onu bekleyen bir dizi yerli avcıyla karşılaşırdı.

"Beyefendi evli mi?" diye soruyor Ren. Pek çok yabancının eşlerini ve çocuklarını İngiltere'de, İskoçya'da ya da her nereden geliyorlarsa orada bıraktıklarını biliyor. Buradaki tropik iklimin Avrupalı çocuklar için sağlıksız olduğu düşünülür.

Ah Long burun kıvırıyor. "Hayır. Evli olsa iyi olurdu."

"O neden?" Ren, Ah Long'un iyi gününde olmasından faydalanmaya hevesli. Normalde ağzından birkaç sözcükten fazlasını almak zordur.

"O zaman önüne gelenle yatmaktan vazgeçerdi. *Aiya*, sanki ne yaptığını fark etmiyoruz!"

Ren, yetişkinlerle ilgili bu meseleleri belli belirsiz anlıyor. Evli olmak ya da olmamak, kadınlar ve erkekler arasındaki ilişkiler çözülmesi zor şeyler onun için. Eğer William'ın işlere burnunu sokacak bir karısı ya da ailesi yoksa, Ren'in parmağı geri alma şansı artar. İki günlük sessiz bir araştırmanın ardından parmağı henüz bulamamış olması onu endişelendiriyor.

Yaralı kadını öğlenden hemen önce getirdiler. Ren bağırtıları, kaygılı inlemeleri ve ardından Ah Long'un kararlı reddedişini duyuyor.

"*Tak boleh! Tuan tak ada di sini!*"*

Ren dışarı koşuyor. Araç yolunda bir el arabası duruyor ve içinde gencecik, Sri Lankalı bir kadın yatıyor. Sol baldırının arka tarafında derin bir kesik var. Koyu kan lekeleri üzerindeki Hint kıyafetine geçmiş.

Ah Long, kadının akrabalarını onu Batu Gajah'taki hastaneye götürmeleri için ikna etmeye çalışıyor çünkü *Tuan* Acton evde değil. Adamlar hastanenin çok uzak olduğu konusunda ısrarcı. Ren, kuvvetli batıl inançları olan Ah Long'un, kadının bu evde ölmesinden korktuğunun farkında. İlerliyor.

"İçeri getirin!"

"Delirdin mi sen?" diye haykırıyor Ah Long.

Ren onu görmezden gelerek adamlara kadını verandaya getirmelerini söyleyip hızla çalışma odasına koşuyor. Doktor, masasının arkasında bir acil durum çantası tutuyor, bir çekmecesi de ilk yardım ekipmanlarıyla dolu.

"Bir tas kaynamış suya ihtiyacım var," diyor Ah Long'a.

"Ya burada ölürse?"

Ren ellerini sabunla güzelce yıkayıp yavaş yavaş on beşe kadar sayarken onu duymazdan geliyor. Daha sonra alelacele yapılmış turnikeyi inceliyor. Kadının bacağının etrafına sıkıca sarılmış dar bir kumaş parçası. Kadın baygın ve Ren bunun için minnettar. Bacağı kaynamış suyla elinden geldiğince temizliyor, ardından ilkinin yukarısına yeni bir turnike yapıyor. Başı dönüyor; boğazında tuhaf bir his var. Zihin gözünde Dr. MacFarlane'in hantal ellerini tekrar görüyor, adımları tekrarlıyor. Düğümün arasından geçirilecek bir çubuk, gerekirse sıkılaştırmak için bocurgat olarak kullanılacak. Ren, ilk yapılan kaba saba turnikeyi kesiyor.

"Ne yapıyorsun? Onu çıkarırsan kadın kanamadan ölür!"

"Fazla sıkı ve yaraya fazla yakın. Bacağını kaybeder."

---

* (Malayca) "Olmaz! Efendi burada değil!" –*çn*

Ren dişlerini sıkıyor, yeni turnikenin durmasını diliyor. Etrafında insanlar mırıldanıyor ama başka kimse sorumluluk alacakmış gibi görünmüyor. Ren bileğini tutarak kadının nabzını kontrol ediyor. Hâlâ hafif bir kanama var. Düğümlenmiş çubuğu döndürerek kanama durana kadar baskıyı hafifçe artırıyor.

Kadın, yeniden kıpırdanmaya başlıyor, diğerleri onu tutar ve Ren yaraya hidrojen peroksit enjekte ederken inliyor. Elinde sadece o var ama yaralı deriden baloncuklar ve köpükler çıkarken izleyenlerin başlarını çevirdiğini hissediyor. Kan başını döndürüyor. *Nefes al*, diyor kendi kendine. *Nefes almazsan bayılırsın.*

En sonunda bitiyor. Yaranın üzerine koyduğu sargı hemen ıslanıyor ama kemiği görmekten iyi.

"Şimdi onu hastaneye götürmelisiniz," diyor, rahatlamış insanların sohbetlerini bastırarak. "Dikiş atılması gerek."

Kadını yeniden el arabasına koyuyorlar. Ren, kadının yolculuğa nasıl dayanacağını düşünüyor kaygıyla. Biraz morfini olsaydı ona biraz verirdi. Bunu yapmaması gerekiyor. Merhum doktor bu konuda onu sürekli uyarır, ilaç dolabını kilitlerdi ama Ren onun da çok kez kullandığını görmüştü.

Ren sargı parçalarını temizlemeye başlıyor. Bacakları zayıf düşmüş, ellerinin titremesini kontrol edemiyor. Kadının adını ya da yaranın nasıl açıldığını bile sormadı ama birilerinin bir açıklama yaptığını hayal meyal hatırlıyor. Onu bu kadar tüketen yalnızca kanı durdurmak.

Verandayı silmek için su getirmek üzereyken Ah Long, "Bırak onu. Gidip üstünü değiştir," diyor. Yeni, beyaz üniformasında kan lekeleri olduğunu ancak o zaman fark ediyor.

"Kıyafetleri soğuk suya batır," diyor Ah Long. "Eğer çıkmazsa kendi maaşından yeni bir üniforma yaptırman gerekecek." Yüzünde tuhaf bir ifade var. Hem somurtkan hem de isteksizce saygılı.

Ren, hizmetkârların kaldığı yerin arka tarafındaki küçük banyoda yıkanıyor, kocaman bir çömlekten maşrapayla su alarak bedenine döküyor. Gözlerini kapadığında tahta döşemelere damlayan kanı hâlâ görebiliyor. Tıpkı Yi'nin kanı gibi diye düşünüyor, kendi parmaklarının altından sızan kanı. Elini kardeşinin göğsüne yerleştirmiş, akışı durdurmaya çalışmıştı ama durum umutsuzdu. Yi'nin bedeni soğumuş, gözleri kaymıştı. Küçük göğsü son kez sarsıldı.

Ren, ana eve döndüğünde Ah Long hizmetliler için öğle yemeği hazırlıyor. Ren gerçekten de başkaları da olduğunu öğreniyor: çamaşırlara yardım eden bir kadın, Malayalı şoför Harun ve iki Tamil bahçıvan. Büyük bungalovun arkasındaki müştemilatta kalan sadece Ren ve Ah Long.

William hastanede olduğundan Ah Long basit bir erişteli çorba yapmış. En üstünde doğranmış tavuk ve haşlanmış yeşillikler var, bir de yağda kızartılmış parlak arpacık soğanları. Ren, Ah Long'un ona her zamankinden büyük bir porsiyon ve fazladan et verdiğini fark ediyor. Sessizlik içinde yemeklerini yiyorlar. Nihayet bittiğinde Ah Long, "Yapmaman gerekirdi. Sen onu tedavi ettikten sonra ölürse, senin talihsizliğin olacak."

"Efendi kızar mı?" Ren kullandığı sargıları, yarısı boşalmış hidrojen peroksiti hatırlıyor. Cam şıringayı kaynatacak, neyse ki iğne kullanmadı. Dr. MacFarlane'den hiç izin almak zorunda kalmazdı.

"Eşyalarına başkalarının dokunmasından hoşlanmaz."

Ren sessiz. Ne düşünmüştü ki? Hem merhum doktorun ona verdiği görevi bile tamamlayamamıştı daha. Birden artan panikle birlikte Dr. MacFarlane'in ölümünün üzerinden kaç gün geçtiğini hesaplıyor. Sadece yirmi üç günü var.

"Biri öldükten sonraki kırk dokuz gün boyunca ne oluyor?" diye soruyor Ren, Ah Long'a.

Ah Long, Ren'in hâlâ Sri Lankalı kadın için endişelendiğini düşünerek, "Ölmeyecek. En azından öyle umuyorum," dedi.

"Ama yine de ne oluyor?"

"*Aiya,* ruh etrafta dolanıyor. Gidip tanıdığı insanlara ve yerlere bakıyor. Sonra tatmin olursa gidiyor."

"Peki ya tatmin olmazsa?"

"Gitmiyor. Musallat olma olayları böyle gerçekleşiyor."

Ren'in gözleri kocaman açılınca Ah Long, "Endişelenme, sadece bir batıl inanç," diyor.

"Gezinen bir ruh, hayvana dönüşebilir mi?"

"*Ha?* Hayır, bazı hikâyeler var ama bu doğru değil."

Ah Long bu düşünceyi o kadar önemsemiyor ki Ren bir şekilde rahatlıyor. Parlak gün ışığında endişelenecek hiçbir şey yok. Bugün bir hayat kurtardı. Bu, ne kadar ağırlık taşır?

8

Falim
7 Haziran, Pazar

Ağrıyan başıma rağmen dar yatağıma kıvrılır kıvrılmaz derin bir uykuya daldım. Öyle derindi ki sanki uyuşturulmuştum, rüyalar nehrinin serin sularında süzülüyordum.

Parlak nehir kıyıları tembelce titreşerek akıyordu, görüntüler bir teleskobun ucundan görünür gibi küçük ve netti. Bambu ağaçlıkları ve çalılar, güneşle aydınlanmış fil otları. Bir trenden görebileceğiniz türden, küçük figürlerin bulunduğu bir manzaraydı ve bu düşünce aklıma düşer düşmez bir lokomotif gördüm. Küçük bir tren istasyonunda durmuş buharlar saçıyordu.

Tuhaftır, tren yolları suyun altından başlıyor; suyun içine batan raylar, beyaz kumlu dipten kıvrılarak yükselip kıyıya ulaşıyordu. Trende hemen hemen sekiz yaşlarındaki küçük bir oğlan dışında kimse yoktu. Çocuk pencereden gülümseyerek el sallıyordu, eksik ön dişlerinden birinin yerindeki boşluk ortaya çıkmıştı. Ben de ona el salladım. Sonra yine süzülmeye başladım, gri bir şafağa uyanana dek akıntı beni sürükledi.

Ahşap kepenklerden solgun bir ışık sızdı, dün gece canıma okuyan baş ağrısı geçip gitmişti. Shin'in odasından hiç ses gelmiyordu ama aşağıdan gelen zayıf seslerden annemin uyandığını anladım. Hızla giyindim.

"O elbiseyi kendin mi yaptın?" diye sordu annem aşağı indiğimde.

Satıcının cenazesi için ne giysem diye düşünmüştüm. Resmi bir şeyler olmalıydı ama ailemin gideceğim yer konusunda şüphelenmemesi de gerekiyordu. Elimdeki tek uygun elbise, çıraklık dönemimde yaptığım düz gri, Mandarin yaka *cheongsam*'dı. *Cheongsam* terzi işi acımasız, resmi bir Çin elbisesiydi. Yüksek yakasını dikerken hata yapmıştım, dümdüz durmuyordu ama yeterince uygundu. Annemin ne diyeceğini biliyordum zaten.

"Bu kumaş fazla ciddi – senin gibi bir kız daha canlı renkler seçmeli."

Annem kıyafetleri severdi ve seçkin bir zevki vardı. Özel durumlarda müthiş bir özenle giyinir, gardırobunun üzerinde tuttuğu mukavva bir kutudan iyi ayakkabılarını çıkarırdı. Aslında benim terzi çırağı olmam fikri de ondan çıkmıştı, üvey babamın da onayını almıştı. Yine de sırf kendini tatmin etmek için iyi görünmemizi isteyen üvey babamı memnun etmek için giyinip kuşanmak bana anlamsız geliyordu. Çikolata kutusu gibi bir aile olduğumuzu düşünüyordum. Dışarıdan bakıldığında şık bir paket ama içeride yapış yapış bir karanlık.

"Ben pazara gideceğim ama sen o kadar şık giyinmişsin ki gelmeni istemek ayıp olur," dedi annem.

"Gelirim." Meyve sebze pazarına gitmek her zaman en sevdiğim görevlerden biri olmuştu. Orada hemen hemen istediğiniz her şeyi alabilirdiniz: yığın yığın kırmızı ve yeşil biberler, canlı tavuklar ve bıldırcınlar, duş başlıklarını andıran yeşil lotus tohumu kabukları. Domuzun en taze kısımları,

tuzlanmış ördek yumurtaları ve sepet sepet parlak nehir balığı olurdu. Dumanı tüten erişteler ve çıtır çıtır börekler satan tezgâhlarda kahvaltı da edebilirdiniz.

Annem alışverişle meşgulken ben de kalabalık tezgâhlar arasında çiçek arayarak dolaştım. Beyaz çiçekler Çin cenazelerinin ve ölümün rengiydi. Gizlemek için hepsini gazeteye sardım. Falim gibi bir yerde sır saklamak zordu ve beni elimde bir demet beyaz krizantemle yürürken gören herhangi biri bunun bir ölüye sunulacağını hemen tahmin ederdi.

Annemin aldığı çeşitli şeyleri yüklenmiş önden önden ilerlerken bir bisiklet zilinin çaldığını duydum. Ming'di. Onu bir süredir görmemiştim ama değişmemişti. O ince çerçeveli, gözlüklü bedeni; büyük, siyah bir bisikleti sürüyordu.

"Ji Lin!" Memnun görünüyordu. "Dün gece kardeşinleydim."

Ming'in nişanlanması üzerine epey bir melankoliye kapılmış, onu görmezden gelmiştim ve şimdi karşımdaydı. Her zamanki dalgınlığıyla mendilini almış gözlüğünü siliyordu. Kalbim bana ihanet ederek küçük bir takla atar gibi oldu.

"Duydum," dedim. "Annem Shin için tavuk kesmişti ama siz yemeğe dışarı gitmişsiniz."

Ming gülümsedi. "Senin döndüğünü bilmiyorduk. Tavuktan da haberimiz yoktu. Yoksa yemenize yardımcı olmak için uğrardım." Alışveriş sepetini alarak her zamanki sakinliğiyle bisikletinin gidonuna astı. Üvey babamın aksine onun öfkesine hâkim olamadığını hiç görmemiştim. Ming, ona duyduğum eski aşktan haberdarsa bile hiçbir şey söylemeyecek kadar kibardı. Ming sepeti dükkân-eve taşımama yardımcı olurken hâlâ arkadaş olduğumuza sevindiğimi düşündüm.

Shin masaya yaslanmış, izin günü olmasına rağmen dükkâna uğramış olan Ah Kum'la konuşuyordu. Kız cilveli bir edayla kıkırdayarak ev yapımı turşu getirdiğini söyledi

ama bakışları, yalnızca Shin için orada olduğunu ele veriyordu. Hamle yapma kararını bu kadar hızlı vermesi karşısında hayranlık duydum.

Ama Ah Kum haklıydı: Shin çok yakışıklıydı. Büyürken onun bu görüntüsünü iyice benimsemiştik ve zaman zaman ne kadar şaşırtıcı olduğunu unutuyordum. Çıkık elmacık kemikleri ve burnunu annesinden, Çin'in en kuzeyinden gelen o kadından almıştı. En azından herkes öyle diyordu. Ben kadının resmini görmemiştim hiç. *Şanslı Shin,* diye düşündüm kıskançlıkla, çocukluğumuz boyunca sık sık yaptığım gibi. Bir erkek olarak doğmak ve tıp okumak için burs kazanmak. Hoş görünümü de cabası. Ne var ki o memnun görünmüyordu. Aslına bakılırsa Ming'le kıpkırmızı suratlarla gülerek içeri girdiğimizde epey rahatsız olmuş görünüyordu.

"Erkencisin," dedi Ming'e. "Öğle yemeği için bulaşacağımızı sanıyordum."

"Pazarda Ji Lin'e rastlayınca onu eve getireyim dedim."

"Onun bakıma ihtiyacı yok," dedi ilgisizce.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama beni görmezden geldi. Ming, sepetteki kavunu çıkarmama yardımcı olurken nazikçe gülümsedi. Gömleğinin en üst düğmesi kopmuştu ama o her zamanki dalgın vakarıyla durumun farkında değil gibiydi. Eğer Ming, Tapah'tan bir kız yerine bana âşık olsaydı, gömleğini seve seve tamir ederdim.

Hazırlanmak için üst kata gittim. Annem eve dönüp de yemeğe kalmam için beni zorlamadan önce gitmem en iyisiydi.

"Bize katılmayacak mısın?" Beni dükkân-evin önünden geçerken gören Ming şaşırmış görünüyordu. Gazeteye sarılı krizantem demeti sepetime tıkıştırılmıştı. Tek bir kar beyazı tomurcuk dışarı taşmıştı ve Shin sertçe ona baktı. Yine de ben vedalaşırken hiçbir şey söylemedi. Çiçeklerin altındaki parmak, sepetimdeki suçlu yüktü. Onu geri vermek zorunda

hissediyordum kendimi. Onu bırakmak için bir cenazeden daha iyi neresi olabilirdi ki?

Gazetedeki ölüm ilanına göre satıcının cenazesi yakınlardaki bir kasabada, Papan'da yapılacaktı. Güneş bulutsuz, masmavi gökyüzünden aşağıyı kavuruyordu, tek tesellim otobüs durağına gölge yapan devasa yağmur ağacıydı. Yüzüme biraz pirinç pudrası ve dudağıma da azıcık ruj sürmüştüm ama kısa zamanda eriyip gitmesinden korkuyordum.

Otobüs tangır tungur yaklaştı. Kenarları tahta tırabzanlarla çevrelenmiş bir kamyon gövdesiydi ve insanın üzerinde elbise varken, özellikle de kalem inceliğinde bir *cheongsam* varken, binmek biraz zor oluyordu. Arkamda duran herhangi birine bacağımı sergilemekten kaçınmak için otobüse en son bindim. Yine de büyük adımlar atmama engel olan sadece yan yırtmaçlara sessizce küfrederek debelendim. Arkamdan birileri bana yardım etmek için uzanınca dehşete düştüm. Hissedebildiğim kadarıyla bir erkek eliydi, fazlasıyla tanıdık bir hisle sırtımın aşağılarına doğru kayarak beni otobüsün içine doğru ittirdi. Arkamı dönüp adamı tokatladım.

Shin'di.

"Neden yaptın bunu?" Kızgın görünüyordu.

"Kimse senden yardım istemedi. Sen ne yapıyorsun burada?"

Otobüs şoförü kornasını çaldı ve ben alelacele tahta sıraya oturdum. Shin de kendini yukarı çekip hemen yanıma sıkıştı. Otobüs sarsılarak kükredi.

Shin'e baktım. "Ming'le yemeğine ne oldu?"

Shin soruyu görmezden gelerek kucağımda duran rattan sepete dik dik baktı. "Orada mı?"

Parmaktan bahsettiğini anlamıştım ama sorusuna cevap vermedim. Daha önce öyle soğuk davrandıktan sonra bu ne yüzsüzlüktü!

"Yalnız bana fena vurdun."

"Sen olduğunu nereden bileyim?"

Düşünmeden tepki vermiştim, yabancılarla dans ederken öğrendiğim bir şeydi. Hafif bir üzüntü duyarak iz kalmış mı diye yüzüne baktım.

"Eee, bana şu parmaktan bahsedecek misin?"

Belli ki Shin peşimden gelmeyi planlıyordu, dolayısıyla ayak diremenin manası yoktu. Ben de ona olayların düzenlenmiş bir versiyonunu anlattım. Satıcının (ismi belirtilmeyen) işyerime gelişi, içinde parmak bulunan şişeyi düşürüşü ve ertesi gün ölüşü.

"Bu kadar işte," dedim. "Şimdi lütfen eve döner misin? Ming'i ekmek büyük kabalık."

"Onu yalnız bırakmadım. Ah, yoksa Ah Kum ona yürüyecek diye mi endişeleniyorsun?"

"O nişanlı!" diye çıkıştım. "Hem Ah Kum sadece seninle ilgileniyor, Ming'le değil."

Başını çevirip camdan dışarı baktı. Kendimi biraz suçlu hissettim. Shin kendince bana göz kulak oluyordu.

"Arkadaş mıyız?" dedim biraz sonra elimi uzatarak. Shin günlerce sessiz kalabilirdi ama ben ona karşı asla kin besleyemezdim. Eğer barışmazsak o evde konuşulacak kimse kalmazdı çünkü. Bana bakmadı ama sağ elini uzattı ve aramızdaki her şeyin gerçekten yolunda olduğunu göstermek için biraz fazla içtenlikle tokalaştık.

Otobüs Papan'ın anacaddesinde bizi indirdi ve ardında bir toz bulutu bırakarak gitti. Şiddetle öksürdüm. Yüzüme sürdüğüm pudra boşa gitmişti – artık beyaz tozla kaplıydım. Shin'in dudakları seyirdi ama neyse ki gülmedi. Adresi birilerine sormamız gerekti zira Papan'ın küçük evlerle dolu epey bir caddesi vardı.

"Şurası Chanlerin evi," dedi ihtiyar bir kadın. Gri *cheong-*

sam'ımı ve beyaz çiçek buketimi inceledi. "Cenaze için mi gelmiştiniz?"

"Evet," dedim.

"Geç kaldın. Döndü." Hayal kırıklığına uğramış ifademi görünce, "Gazete tarihi yanlış başmış ama aile üyelerine önceden bildirmişler. Siz bilmiyor muydunuz?"

"Yine de görevimizi yerine getirmek isteriz." Shin ihtiyar kadına gülümsedi ve kadın pes ederek bize detaylı bir tarif verdi. Sorularını savuşturarak aceleyle yola koyulduk.

Ev küçüktü, tek katlı ahşap bir binaydı ve ön bahçesinde bir guava ağacı vardı. Ağaca zayıf, sarı bir köpek bağlanmıştı. Gerçekleştirilmiş cenazeye dair işaretler hâlâ görülebiliyordu ama üzerinde merhumun adının yazdığı iki adet büyük, beyaz kâğıttan fener artık kapının iki yanında sallanmıyordu. Küller ve kısmen yanmış renkli kâğıt parçaları etrafta uçuşuyordu – ölü için yakılan kâğıttan cenaze malzemelerinin kalıntıları. Satıcının sonraki yaşamı için çok sayıda dansçı kız ve sarımsaklı tavuklu pilav yaktılar mı acaba diye düşündüm, sonra böyle saygısızca şeyler düşündüğüm için pişman oldum.

Biz yaklaşırken köpek çılgınca havlayarak kendini bize doğru attı. Guava ağacı sarsıldı ve gerginlikle hayvanı tutan ipe baktım.

"Affedersiniz!" diye seslendim.

İhtiyar bir kadın çıkıp köpeği susturdu. Bize sorgularcasına baktı. "Ah, tatlım, Ah Yoke'a gazetedeki tarihin yanlış olduğunu söylemiştim! Onu görmeye mi geldin?"

Ah Yoke'un kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama başımla onayladım. Kadın bizi küçük evin ön tarafındaki odaya yönlendirirken ayakkabılarımızı çıkardık. İçeride buhurdanlıklar ve adaklarla kaplı bir aile sunağı vardı. Beyaz krizantem buketini sunağa bıraktım. Başımızı eğerek merhuma saygı-

mızı sunduk, gazetedeki ölüm ilanında kullanılan fotoğraftı. Satıcı kaskatı ve resmi bir bakış atıyordu fotoğrafta. Chan Yew Cheung, yirmi sekiz yaşındaydı ki buna gelenek olduğu üzere yaşamını uzatacak bir üç yıl daha eklenecekti. Biri yeryüzünden, biri cennetten ve biri de insandan. Ciddiyetle, bu borç alınmış yıllarla bile buradaki yıllarının çok uzun olmayacağını düşündüm.

Kadın iki fincan çay bırakırken, "Ben teyzesiyim," dedi. "Yew Cheung'la akraba mıydınız? Büyük bir şoktu. Her zaman çok güçlü biri olmuştur – ondan uzun yaşayacağımı hiç düşünmezdim." Yüzü buruştu ve kadının ağlamaya başlayacağından korktum. Kendimi gitgide daha da huzursuz hissediyordum.

"Nasıl oldu?" diye sordu Shin.

"Batu Gajah'ta bir arkadaşını görmeye gitmişti, saat epey geç oldu ama dönmedi. Ah Yoke öfkelendi. Nasıl öfkelendiğini bilirsiniz. Ertesi sabah oradan geçen biri bulmuş onu. Kayıp bir rögara düşmüş olmalı. Boynunu kırmış dediler."

"Çok üzgünüm," dedim. Öyleydim de. Satıcıdan pek hoşlanmamıştım ama onun yaşadığı evde, muhtemelen onun da kullanmış olduğu rattan bir koltukta otururken üzerime soğuk bir gölgenin yerleştiğini hissettim.

"Aslına bakarsanız ben Bay Chan'i çok tanımazdım," dedim. "Dükkânımızın müşterilerinden biriydi ve bir şey unutmuştu. Sonra öldüğünü okudum ve unuttuğu şeyi geri getirmeliyim diye düşündüm."

"O zaman karısıyla konuşsan daha iyi." Ayağa kalktı ve evin arka tarafındaki tahta boncuklardan perdeyi araladı. "Ah Yoke!" diye seslendi. "Bu genç hanımda Yew Cheung'a ait bir şey varmış."

Uzun bir sessizlik oldu. Shin ve ben koltuklarımızda huzursuzca kıpırdandık. Teyzesi tam, "Tahmin edeceğiniz gibi

çok üzgün..." diye başlamıştı ki kadının biri hızla odaya daldı. Saçları darmadağınık, yüzü ağlamaktan şişmişti. Dosdoğru bana geldi.

"Kaltak!" diye haykırdı. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?"

Şok olmuştum, kollarımla kendimi korumayı ancak başarıyordum. Kadın bir yandan tokatlar savuruyor, bir yandan da histerik hareketlerle beni tırmalıyordu. Shin atlayıp kadını benden uzaklaştırdı. Kadın yerdeki bir yığının üzerine düştü ve çığlık atmaya başladı. Sanki bir domuz avlanıyormuş gibi korkunç bir ses çıkarıyordu.

Teyze, "Ah Yoke, neyin var senin? Çok üzgünüm! Dünden beri böyle. Canın yandı mı?"

Sarsılmış hâlde elimi boğazıma götürdüm. Ah Yoke hâlâ yerde yatıyordu. Çığlıkları hafif inlemelere dönmüştü. "Ver onu," dedi. "Onu bana geri ver."

"Ne istiyor?" diye sordum dehşetle.

"Ah Yoke," dedi teyze. "Yanılıyorsun. Bu genç hanım bir dükkânda çalışıyor. Yew Cheung'un kızlarından biri değil." Bana hızlıca bir bakış atarak, "Değilsin, değil mi?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Onu sadece bir kez gördüm."

"Gördün mü?" Teyze, Ah Yoke'un başını okşadı. "Onu tanımıyor. Hem baksana, buraya genç bir adamla birlikte gelmiş."

Ah Yoke hıçkırmaya ve zeminde kıvranmaya devam etti, ellerini art arda yumruk yapıp açıyordu. Bedeni doğal olmayan bir şekilde bükülmüştü, hareketleri bir yılanı andırıyordu. Artık insana benzemiyordu. Başımın döndüğünü hissettim, Shin beni tutmasa dizlerimin üzerine düşebilirdim.

"Gitseniz iyi olur," dedi teyze sessizce. "Yew Cheung benim yeğenimdi ama bir aziz sayılmazdı. Önüne gelenle yatardı. Dün de, bilirsiniz, burada bazı kızlar vardı. Bar kızları ve

fahişeler. Saygılarını sunmak istemişler ama gelmemelilerdi. Sanırım Ah Yoke seni de onlardan biri sandı."

Utançtan yüzüm kızardı. Dansçılık da pek gurur duyulacak bir şey değildi. Parmağı aldığımda kendi başımı belaya sokmuştum ve şimdi de kendimi o dertlerden kurtarmalıydım. Cam şişeyi çıkarıp yere koydum.

"Bunu tanıyor musun?" diye sordum Ah Yoke'a.

Kadın yavaşça doğruldu, uzun siyah saçları püskül gibi yüzüne sarkıyordu. "Bu onun," dedi boğuk bir sesle.

"Aradığın bu muydu?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak ağlamaya başladı. Beyaz, şişmiş yüzüne dökülen gözyaşlarını silmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Onu izlemenin uygunsuz olduğunu hissettim, yüzü öylesine hassas ve çıplaktı ki. Ayağa kalktım ama eteğimin ucundan yakaladı.

"Sana başka bir şey verdi mi? Altın bir kolye?"

"Hayır."

Tuhaftır, bunun üzerine sanki kendine güveni gelmiş gibiydi. "Geçen hafta başka bir kadın için bir kolye aldı. Öğrenmek istediğim o. Bu değil." Başıyla parmağı işaret etti. Bir kez bile dokunmadı ona. Gözleri şişmiş, dudakları acıyla pembeleşmişti. "Bu onun şans tılsımıydı. Onu ele geçirdikten sonra satışları epey arttı."

"Ne zaman aldı?" diye sordu Shin. Kadın onun varlığını sanki ilk kez fark ediyormuş gibi Shin'e baktı.

"Üç... belki de dört ay önce. Bir arkadaşından almış. Aslında bana kalırsa çaldı." Ah Yoke, ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Ben onu size iade etmek istiyorum," dedim. O düzgün, küçük, ahşap evde, son derece sıradan mobilyaların ve gündelik eşyaların arasında –masanın üzerinde dantelden bir örtü, sinekleri uzaklaştırmak için palmiye yaprağından bir yemek

örtüsü– büzüşmüş parmak daha da gaddar ve münasebetsiz görünüyordu. Teyzeye baktığımda kadının şaşırmadığını fark ettim. *Daha önce görmüştü,* diye düşündüm.

Ah Yoke başını şiddetle iki yana salladı. "Onu bana bırakma!" Yeniden çığlık atmaya başlayacağından korktum.

Teyze bizi aceleyle kapıya yönlendirdi. "Artık gitseniz iyi olacak."

"Peki ya parmak?"

Kadın parmağı katı bir tavırla yeniden sepetime koydu. "Ne istersen onu yap. Ya da git, yeğenim kimden aldıysa ona iade et."

"Peki kimden almış?" diye sordu Shin.

"Batu Gajah hastanesindeki bir hemşireden aldığını söylemişti," dedi teyze sesini alçaltarak. Shin'in kulakları bunu duyunca dikildi. "Bildiklerim bu kadar. Şimdi lütfen gidin."

Otobüs durağına sessizlik içinde yürüdük. Saat öğleni geçmişti artık ve yolun parıltısı o kadar baş döndürücüydü ki gözlerimi örtmek istedim. Yüzümün Ah Yoke'un saldırısına uğrayan kısmı hassaslaşmıştı. Shin büyük bir ağacın altında durdu.

"Burada bekle." Yolun karşısındaki küçük bir dükkâna gitti, elinde emaye bir su tası ve bir şişe iyotla geri döndü. İncelemek için yüzümü yana eğdi. Gözlerimi kapadım. Elleri soğuk ve hünerliydi.

"Gözün moraracak ve birkaç gösterişli çiziğin olacak."

İrkildim. Ah Yoke'un savrulan dirseklerinden biri gözüme çarpmış olmalıydı. "Sanırım otobüste seni tokatlamamı karşılar."

Shin gülmedi, yüzümü incelemeye devam etti. Geri çekildim.

"Bana bakma," dedim. "Çok mu kötü?"

"O çiziklerin dezenfekte edilmesi gerek."

Shin mendili durulayıp yüzümü temizlerken uysalca dikildim. Çalışmak için Mayıs Çiçeği'ne gitmek şöyle dursun, Bayan Tham'a bunu nasıl açıklayacaktım? İşi asarsam da annem için bir sonraki ödemeyi yapamazdım, alacaklı kapıya dayanırsa da üvey babam canlı canlı derimizi yüzerdi. Öfkeyle bir hesap yaptım. Dans başına beş sentten açığı kapayabilir miydim?

"Bu kadar düşünmeyi bırak," dedi Shin. "O narin beynini yoracaksın."

Gözlerimi öfkeyle açtım. "Bu ne kabalık! Hem de okulda neredeyse her sınavda seni geçmişken!"

Shin cevap olarak daha sert silmekle yetindi.

"Yüzümdeki bütün pudrayı siliyorsun," diye sızlandım.

"Endişelendiğin buysa, makyaj senin gibi birini güzelleştirmez."

İyotu çiziklere değdirdiğinde canım yandı. Ya da belki de acıyan gururumdu.

"Gayet popülerim, teşekkürler." Mayıs Çiçeği'ndeki müdavimlerinden birkaçını düşündüm – en azından dans edebilmek için inandırıcı bir çaba sarf edenleri. Kaplan Bulvarı'ndan yalnızca valsleri seven gözlükçü Bay Wong, doktorunun ona biraz egzersiz yapmasını tavsiye ettiğini söyleyen ihtiyar Bay Khoo, öğrenci olduğundan gayet emin olduğum ama bunu hararetle reddeden o uzun, ince Sih çocuk, Nirman Singh. Bu hafta hepsi dans etmek için başka kızlar bulacaklardı. Sonra da belki onları tercih edeceklerdi.

"Ne için endişeleniyorsun bu kadar?" Shin, kalan son suyla mendilini duruladı.

Onu daha fazla dahil etmek istemeyerek başımı iki yana salladım. "İşe dönmem gerek."

"Eve gelmiyor musun?"

"Annem beni böyle görürse endişelenir." Kendine has bir

dedikodu ağı olan Falim'de huzursuz edici sorular doğururdu durum. Herkes üvey babamın asabiyetini bilirdi.

Shin, tası dükkâna geri verdi ve hiç konuşmadan otobüsü yakaladık. Hem zaten o sabah yaşanan tuhaf olayları konuşmak istesek bile etraf çok kalabalıktı. Çizik yüzünden utanarak gözlerimi kucağımda tuttum. Shin, Falim'de indi ama önce kurumuş parmağın bulunduğu can şişeyi cebine attı.

"Ben buna göz kulak olurum," dedi itiraz etmemin yolunu keserek. Ardından da otobüsten indi.

Üzerime bir huzursuzluk çöktü, yanıma canlı bir tavuk taşıyan tombul bir kadın oturunca ürperdim. Sarı gözleri olan beyaz bir horozdu ve gözbebekleri öfkeli noktalardan oluşuyordu. Çin cenazelerinde törenin sonunda mezarlığa beyaz bir horoz salınırdı. Tabii bu kadın sadece akşam yemeği için eve bir şeyler de götürüyor olabilirdi ama Shin'in az önce boşalttığı koltukta o beyaz kuşu görmek beni dehşete düşürmüştü. Sanki beni saran o soğuk, sıvı gölge Shin'e bulaşmıştı.

9

Batu Gajah
5 Haziran, Cuma

Yağmurlu günlerde yeni doktor William Acton mektup yazıyor. Birini bile okumadığını bilse de hepsi nişanlısı Iris'e.

Sevgili Iris, her gün seni düşünüyorum. Yağmur diniyor ve zayıf bir güneş beliriyor. William kalemini bırakıyor.

Yağmursuz günlerde sabahın erken saatlerinde bir dürbünle uzun yürüyüşlere çıkıyor, güya kuş gözlemciliği için. William yakınlardaki kauçuk tesisine sapmadan önce tereddüt ediyor. Gizliden gizliye yerli bir kadınla, plantasyondaki işçilerden birinin karısıyla görüşüyor. Kadın Tamil ve adı da Ambika. Pürüzsüz, kahverengi bir cildi ve hindistancevizi yağı kokan uzun, bukleli saçları var. Sol göğsünde kelebek şeklinde bir yara çıkmış – bir keloit.* William dudaklarını kaç kez o yaranın üzerine bastırdı? Ambika üzerini örtse de William o yarayı güzel buluyor.

William her seferinde ona ödeme yapıyor ama yine de kadının ondan hoşlandığını düşünüyor. En azından gülüşü sıcak. Gerçi parasını hiç reddetmiyor. William, buluşmalarının

* Travma ya da cerrahi kesiğe tepki olarak aşırı doku tamirinden kaynaklanan kabarık, kırmızı lifli bir doku oluşumu. –*çn*

gizli olduğunu düşünüyor. Avrupalı sakinler ve hatta çok içen kocası için öyle olabilir de.

Buna rağmen en azından bir kişi daha var durumu bilen. William'ın eski apandisit hastalarından biri – Çinli bir satıcı. Birkaç hafta önce arabası kauçuk tesisinin yakınlarında bozulunca yardım istemek için oraya gitmesi, Ambika ve William'ı yakalaması tamamen talihsizlik. Davetsiz misafiri fark ettikleri an hızla ayrıldılar ve satıcı da hiçbir şey söylemedi ama William'a bir bakış attı. En kötü kısım da buydu, adamın gözlerindeki o bilmişlik. Diğer yerlilerin aksine adam William'ın adını ve nerede çalıştığını biliyor. Söylenti çıkması William'ın işine gelmez, özellikle de İngiltere'de olanlardan sonra. William tereddüt edince kadın ona somurtkanca bakıyor. Kadının daha önce ona hiç göstermediği bir ifade bu.

William, kauçuk tesisinde ilerlerken Güney Amerika'dan ithal edilmiş ince ağaçlardan oluşan düzgün sıralara hayranlıkla bakıyor. Her ağacın gövdesinde ince kesikler ve sütü andıran kauçuk özünün damladığı küçük bir tas var. Şafak sökmeden önce fıçıcılar devriye geziyor ve bütün tasları bir kovaya boşaltıyor. Ambika da onlardan biri ama sonrasında kovaları işleme merkezine götüren kadının kocası olduğundan, William'ın onunla buluşması için uygun bir zaman doğuyor. Saatini kontrol eden William adımlarını hızlandırıyor.

Ne var ki dalgalı metalden çatısı olan o tanıdık sundurma boş. Birkaç gün önce uğradığında da öyleydi. Ambika nereye gitti? Soracak kimse olmadığından Batu Gajah Bölge Hastanesi'ndeki işine doğru yürümeye devam etmekten başka bir çaresi yok. Hastanedeki çalışanlar, doktorun zaman zaman uzun yoldan gelmesinin egzersiz yapmak için olduğunu düşünüyor.

William ofisinde keyifsiz. O sabah başladığı mektubu çıkarıyor.

Sevgili Iris,

İşe yeni, Çinli bir çocuk aldım. Adı Ren. Bana neredeyse on üç olduğuna dair garanti vermemiş olsa ben en fazla on yaşında derdim. Zavallı MacFarlane tarafından gönderilmiş bana. Onun öldüğüne inanmak zor – kaplanadam ya da yerlilerin verdiği isimle harimau jadian'ı *aramak için Korinchi'ye gidişimizi hâlâ hatırlıyorum.*

Malayalılar, Çinliler ve Hindistanlıların bir arada yaşadığı Malaya ruhlarla dolu: Tedirgin edici kurallarla yönetilen karmakarışık bir dünya. Avrupalı kurtadam, dolunay çıktığında deri değiştiren ve hayvana dönüşen bir insandır. O günlerde köyden ayrılır ve öldürmek için ormana gider. Buradaki yerliler için kaplanadam bir insan değil de istediği zaman insan kılığına girip ormandan köye insan avlamaya gelen bir hayvan. Hemen hemen tam tersi bir durum da bazı açılardan daha rahatsız edici.

Sömürgeciler dünyanın bu bölümüne geldiklerinde yerlilerin bizi de hayvan-insan sandıklarına dair bir söylenti var ama yüzüme karşı bunu söyleyen olmadı hiç.

William burun kemerini kaşıyor.

Yıllardır MacFarlane'in bana hediye ettiği onca şey içinde bu oğlan en tuhafları. Ne de olsa bir oğlan çocuğu evcil bir hayvan değildir. İş için minnettar görünüyor ve çalışma odamı takıntılı bir şekilde toparlıyor, bütün dolapları açıp...

Kapı tıklatılıyor. Vizite saati ve ardından da kesi yeri fıtığı ameliyatı var.

Aynı gün öğleden sonra William, ofisine döndüğünde onu sürpriz bir ziyaretçinin beklediğini görüyor. Kadın, William'ın masasının kenarına oturmuş sandaletli ayaklarından birini sallıyor. William, Lydia Thomson'ı kısmen tanıyor. Bir kauçuk ekicisinin kızı ama William'ın içinde, kadının bunu değiştirmek istediğine dair bir his var.

Masasındaki kâğıtlar tertipsiz. Belki kadının oturma tercihinden dolayı, belki de onların içinde bir şey aradığından. Ameliyatta saatlerce ayakta dikilmekten yorulmuş olan William, yüzündeki rahatsızlık ifadesini tatlı bir ifadesizliğe çevirmekte güçlük yaşıyor.

"Senin için ne yapabilirim, Lydia?" diyor ona bir sandalye çekerek.

Bu küçük kasabadaki hemen bütün yabancılar gibi birbirlerine ilk isimle hitap ediyorlar. Batu Gajah –hayır, bütün sömürge Malaya– şu ya da bu kişisel sebeple dünyanın diğer ucundan kalkıp gelmiş Avrupalılarla dolu. Pek çoğu yalnız, Lydia'nın da onlardan biri olduğu aşikâr. Söylentilere göre buraya bir koca bulmaya gelmiş. Çok yaşlı değil, belki yirmi beş ya da yirmi altı ama tehlikeli döneme giriyor. O da hastanede sık sık gönüllü hizmet veren yerli dilberlerden biri.

"Panel notlarını unutmuşsun," diyor Lydia.

İkisi de kalay madenlerinde çalışan Çinli işçileri etkileyen, ellerini kollarını şişirip kalpte tıkanıklığa neden olan ama Lydia'nın da belirttiği gibi Malaylı ya da Tamil işçilerde daha az görülen ölümcül beri beri hastalığıyla mücadele eden yerel bir komitedeler. Lydia, işçileri eğitmek, daha az beyaz pirinç yemelerini sağlamak konusunda hırslı. "Buna neden olan B vitamini eksikliği," diye açıklamıştı son toplantılarında hevesle. William yerlilerin sabırlı yüzlerine bakarak Lydia'nın beyaz pirincin burada nasıl bir statü sembolü olduğunu anlayıp anlamadığını merak etmişti. Daha sonra ihtiyar bir Çinli,

ona başıyla selam vermiş ve, "Karın çok ilgili," demişti.

"O benim karım değil," demişti William gülümseyerek.

"O hâlde karın olmalı. Çok iyi bir kadın."

Son zamanlarda sık sık bir arada oldukları düşünülürse sık karşılaşılan bir yanlış anlama bu. William, Lydia'ya hayır için düzenlenen bir açık artırmada kavalyelik etti. İki kez yemekten sonra onu eve bıraktı ama Lydia'yla çok fazla flört etmemek için dikkatli olması gerekiyor. Onun zayıflığı da bu, eski alışkanlıklar kolay kolay ölmüyor. Şimdi, ofisinde ona bakarken William, Iris'in tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyor.

"Notlara ihtiyacım yok." Onunla fazla samimi olduğunu sonradan fark ediyor.

"Ah, hiç sorun değil! Zaten babamın ilacını almaya uğrayacaktım," diyor.

"Baban nasıl?"

"Sayende çok daha iyi."

William, Lydia'ya babasına yaptığı rutin safra kesesi ameliyatının muhtemelen her şartta iyi geçeceğini söyleyecek kadar dürüst ama Lydia o ne derse dersin ona gülümsemeye devam ediyor. Temizlikçi kadın bir tepside iki çay fincanıyla çıkageliyor. Her birinin tabağına sindirimi kolay bir bisküvi konmuş. William iç geçirmemek için çabalayarak fincanın birini Lydia'ya uzatıyor.

"Bugün çok yoğun muydun?" diyor Lydia neşeyle.

"Pek sayılmaz ama bir gizemle karşı karşıyayım."

"Nedir o?"

"Görünüşe bakılırsa bu sabah evime bir hasta gelmiş, bir hastane çalışanı tarafından tedavi edilmiş. Ne var ki evimde bir hastane çalışanı yok."

"Ya." Lydia kaşlarını çatıyor.

William genç kadını, çekici Sri Lankalı'yı öğleden sonra

vizitelerinde hastanede görünce şaşırdı. Kadın yarı Malay dili yarı İngilizce kullanarak o sabah tedavi için onun evine götürüldüğünü anlattı. Hayır, baygın olduğundan tedaviyi kimin yaptığını hatırlayamıyordu. Beyaz üniformalı biriydi. Kadını hastaneye getirmiş olan amcası bilirdi ama o da çoktan eve gitmişti. William, kayan ağır bir demir *cangkul* ya da çapanın neden olduğu ve kadının baldırını kesen yarayı inceledi. Derin bir yaraydı ve çok kanamış olmalıydı. Kanama durdurulmasa kadın ölebilirdi.

Lydia'nın sesi onu şimdiki zamana getiriyor. "Bilmeceyi çözdün mü peki?"

"Hayır. O sırada evde değildim."

William, Lydia'ya karşı hiçbir şey hissetmiyor. Aslında kadın hem çalışkan hem de pratik, yerli çocuklara süt tozu dağıtılması için kampanya yürütüyor ama her nedense William'a kendini hep suçlu hissettiriyor. Belki de rengi yüzünden. Tıpkı Iris'inki gibi açık saçları, açık bir teni var. Iris'in gözleri griyken Lydia'nınkiler parlak, coşkun bir mavi.

"Ben bu sabah seni gördüm, kauçuk tesisine giriyordun. Birini arıyormuş gibiydin."

William'ın boynu bir suçluluk damgası gibi kızarıyor. Lydia hiçbir şey görmüş olamaz. En azından bu sabah. Lydia'nın çayını bitirip gitmesini umuyor ama kadın, "Evde yeni bir uşağın olduğunu duydum – Dr. MacFarlane'in hanesinden gelmiş," diyor. Adamın ilgisini çektiğini görünce Lydia devam ediyor. "Galiba merhum doktor onu yerliler çocuğun lanetli olduğunu düşünüyor diye işe almış."

"Lanetli mi?"

"Şu batıl inançlardan biri. Bir de sonrasında Kamunting'deki tüm o ölümler var."

"Ne tür ölümler?"

"Geçen sene en az üç kişi kaplanlar tarafından öldürülmüş. Bazı insanlar da aynı hayvan yapmıştır diyor."

"Bir insan-yiyen." William sandalyesine yaslanıyor. Lydia onunla gerçekten ilgileniyor mu yoksa onu sadece bir meydan okuma olarak mı görüyor, emin değil. Bazen flört tarzı neredeyse kötücül görünüyor.

"Hayalet bir kaplan olduğunu, mermilerle öldürülemeyeceğini ve ruh gibi silinip gittiğini söylüyorlar. Bütün kurbanlar kadın. Uzun saçlı, genç kadınlar." William'ın dikkatini fark edince Lydia'nın yanaklarında iki kırmızılık beliriyor; beklenmedik, kızlara özgü bir kızarıklık. "Aptalın teki olduğumu düşünüyor olmalısın," diyor. "Ne de olsa hepsi batıl inanç."

"Hayalet diye bir şey yoktur, Lydia."

Benim de bunu anlamam gerekiyor, diye düşünüyor kendi kendine.

Ertesi gün cumartesi ve William, Ren'i çalışma odasına çağırıyor. Ren gergin. Elinde Çin porseleninden bir çay fincanı ve Marie bisküvileri dolu bir tabağın bulunduğu kuşluk tepsisi var.

"Ren," diyor William. "Bunları benim için tasnif eder misin?"

Ren korkuyla dün kullandığı tıbbi setin, William'ın masasının üzerine yayılmış olduğunu görüyor. Sargı ruloları, iyot şişeleri, klorodin ve tentürler, bir de bir yığın metal alet edevat. Yarısı boşalmış hidrojen peroksit şişesi bir kenarda ayıplar gibi duruyor. Sargıları hızla rulo yapıp şişeleri ve Dr. MacFarlane'in ona öğrettiği gibi kullanıma göre sıralıyor. Zehirler ve kusturucu ilaçlar, kazalardan sakınmak için iç taraftaki bölmeye. Sık sık sterilize edilmesi gereken neşterler ve makaslar bir diğerine. Kalın, delikli iğneler zaten bir alkol şişesinin içinde. Geçen gün kaynattığı cam şırıngayı alırken elleri titriyor.

İşi bitmek üzereyken William, "Görüyorum ki ne yaptığını biliyorsun," diyor.

Ren gözlerini kaldırıyor ama doktorun yüzü genellikle olduğu gibi okunması güç bir ifadeyle kaplı. Öfkeli de görünmüyor.

"Dünkü kadını tedavi eden sen miydin?"

"Evet, *Tuan*."

"Epey iyi iş çıkarmışsın. Bence bacağı kurtulacak."

Ren huzursuzca kıpırdanıyor.

"Geldiğinde turnike yapılmış mıydı?"

"Evet ama çok sıkı ve yaraya fazla yakındı."

"Sen ne yaptın peki?"

Ren, William onu dikkatle dinlerken tüm gerginliğini unutarak yaptıklarını anlatıyor. İhtiyar doktor öldüğünden beri tatmadığı ender bir his bu.

"Bir dahaki sefere," diyor William, "birini tedavi edersen bana söylemelisin. Bir de benim de sana nezaret etmem daha iyi olur. Okuman var mı?"

Ren başıyla onaylıyor.

William bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi? Yarın pazar. Eğer yarım gün iznini temel şeylerin üzerinden geçerek geçirmek istersen öğleden sonra boş olacağım."

Oğlan gittikten sonra William dışarı çıkıp verandanın ahşap tırabzanına yaslanıyor. Bir maymun grubu geçerken dallar titriyor, hayvanların çığlıkları durgun sabahı delip geçiyor. Öfkeli bir guguk kuşu havalanırken siyah beyaz bir parıltı oluyor. William dürbününü boynuna asıp basamaklardan, bahçıvanın gurur duyduğu kesilmiş cimlere iniyor ve çalıların arasına doğru ilerliyor. MacFarlane'in mektubunu hatırlıyor, çocuğu ilginç bulacağına dair teminat veren titrek elyazısını. Ren'le ilgili öğreneceği daha neler var diye merak ediyor.

William istese Changkat'taki Avrupalı bölgesine daha yakın bir ev bulabilir ama bungalovun tenha konumunu önemsemiyor. Evden çok da uzak olmayan eski bir fil patikası var ama William hiç fil görmedi. Bir gece önce yağmur yağdığından ayaklarının altındaki kırmızı toprak yumuşak.

William birden duruyor. Çamurun içinde bir kaplanın ayak izi var. Daha önce evin bu kadar yakınında böyle bir iz gördüğü olmamıştı. İz o kadar taze ki altında ezilmiş olan bir topak çim hâlâ yeşil. Kasaba yakınında kaplanlar nadirdir ama ormanın derinliklerinde hâlâ bir sürü kaplan var. Becerikli bir iz sürücü muhtemelen hayvanın yaşını ve fiziksel sağlığını tahmin edebilirdi ama büyüklüğünden ve keskinliğinden William'ın tek tahmin edebildiği, hayvanın erkek olduğu.

Birleşik Malay Devlet Demiryolları'ndan bir arazi mühendisi bir kaplanın en iyi amelelerinden tekini nasıl öldürdüğünü anlatmıştı bir keresinde. Bir yerliye göre güçlü ve yapılı olan bu adam sıranın ortalarında uyuyordu. İçeri esinti girsin diye kapı açık bırakılmıştı. Sabah kalktıklarında adam kayıptı. Kaplan izleri bulunmuştu ve izleri iki yüz üç yüz metre kadar takip ettiklerinde adamın kafasını, sol kolunu ve bacaklarını bulmuşlardı. Gövdesi ve iç organları yenmişti. Gece vakti kaplan sessizce içeri girmiş, uyuyanlar arasından ilerlemiş ve en iyi numuneyi seçmişti.

William yaklaşan biri olursa onu uyarsın diye köpek beslemiyor ve şimdi bundan pişman. Evde eski bir Purdey tabancası var ama dolu değil. Ah Long ve çocuğu akşamları evden çok uzaklaşmamaları konusunda uyarması gerek. Geri döndüğünde Ah Long'u verandada buluyor.

"*Tuan!*" diye haykırıyor. "Hastane!"

William bu hafta sonu nöbetçi. Basamakları hızla çıkıyor. "Ne olmuş?"

Ah Long'un Malaycası kötü, İngilizcesi daha da beter. İleride mesajları çocuğa aldırmalı ama şimdi onun bile düzgünce ifade edebileceği haberi ileten Ah Long. "Biri ölmüş."

William gözünün ucuyla Ren'in bembeyaz bir yüzle ona baktığını görüyor. Çocuk korkmuş görünüyor.

Harun izinli olduğundan William arabayı kendi sürüyor. Olay, cuma sabahı gittiği plantasyonda olmuş. Mesaj kısaydı ve sadece bir ceset bulunduğundan bahsediyordu. Yerli ölümlerinin çoğu sıtmadan ya da tüberkülozdan oluyor ama yılan sokması ve kazalar da epey yaygın.

Bu tesisin idarecisi Henry Thomson, Lydia'nın babası. William içeri girdiğinde bir grup insanın toplanmış olduğunu görüyor. Thomson'ın ince bedeni, uzun, cüsseli bir Sih polis memuruyla onun Malayalı amirinin yakınlarında geziniyor. Memur kendini Başkomiser Jagjit Singh olarak tanıtıyor. Birleşik Malay Eyaletleri Polisi'nden bir müfettiş. İngilizcesi mükemmel. William, adamın Malaya'daki çoğu polis gibi, eğitimli memur açığını kapamak için Hindistan Ordusundan getirildiğini tahmin ediyor.

"Ceset öğlen saatlerinde bulundu," diyor. "Bir hayvan saldırısı gibi görünüyor ama cinayet ihtimalini de göz ardı edemeyiz. Dr. Rawlings'e ulaşamadık ve cesedi götürmeden önce ölüm nedeni belirlensin istiyorum."

Yürümeye başlıyorlar, kauçuk tesisinin içlerine doğru ilerliyorlar. Ağaçların aynılığı dikkatini dağıtırken William, tesisin bu kısmından daha önce geçip geçmediğini merak ediyor.

"Kim bulmuş?" diye soruyor.

"Kauçuk toplayıcılardan biri."

Thomson sessiz; ince, endişeli yüzü üzerinde ilerledikleri kuru yapraklarda. "Benim işçilerimden biri olup olmadığından emin değilim. Bir yoklama yapmamız gerekecek," diyor.

"Size bunun bir cinayet olabileceğini düşündüren ne?" diye soruyor William.

Başkomiser Singh tereddüt ediyor. "Söylemesi zor. Geriye pek bir şey kalmamış."

Olay mahalline, çalılıklarla örtülmüş bir çukura ulaştıklarında nöbet tutmaya bırakılmış Malayalı bir memurun çömelmiş olduğunu görüyorlar. Yüzünde bir rahatlama ifadesiyle alelacele ayağa kalkıyor. Thomson izin istiyor. "Onu tekrar görmeme gerek yok," diyor.

William ilerliyor. Bir çalının altından ince bir kol çıkmış. Grimsi bir solgunluğu var, üzerinde bir dizi karınca geziniyor. Çalının içlerine doğru ilerleyen William, yol üzerinde alçak, kamçıyı andıran dalları kaldırıyor.

"Taşındı mı?" diye soruyor omzunun üzerinden.

"Hayır."

William bir zamanlar bir kadın olan şeye bakıyor. İki yana uzanmış iki kol hâlâ bir gövdeye bağlı. Bir omzunun üzerinden yeşil bir gömlek parçası sarkıyor. İnce pamuğun altında delinmiş göğüs kafesi, kırılmış kemiklerin beyaz uçlarını ve kanlı, karanlık bir boşluğu gözler önüne seriyor. Kauçuğu andıran deri, yaraların kenarından soyulmaya başlamış. Leğen kemiğinden aşağıda hiçbir şey yok.

"Başı nerede?" diye soruyor William mide bulantısıyla mücadele ederken. Cesetten mide bulandırıcı bir çürük et kokusu yükseliyor ve kurtçukların kıpırtısıyla titriyor. Boyutları ve bu tropikal iklimde yumurtadan çıkmalarının sekiz ila yirmi saati bulması, ölüm zamanını perşembe gecesi ya da cuma sabahı gibi bir noktaya taşıyor.

"Henüz bulamadık." Başkomiser Singh dikkatle kokudan kaçınacak şekilde duruyor. "İki yüz üç yüz metre yarıçapındaki alanda aramayı sürdürüyoruz."

William kendini tekrar cesede bakmaya zorluyor ama kararını çoktan vermiş durumda. "Hayvan. Gövdesindeki o derin delikler diş izlerine benziyor. Servikal omur yarılmış. Omuzlarında da izler var. Muhtemelen onu boynundan yakaladı ve önce boğdu."

"Peki ne sizce? Leopar mı kaplan mı?"

Leoparlar Malaya'da kaplanlardan daha çok görülüyor, sayıları en az on kat daha fazla. William, köpekleri leoparlar tarafından yenmiş birçok insan tanıyor.

"Kaplan olabilir. Isırık izlerinin boşluğu leopara göre biraz daha geniş görünüyor. Ayrıca omurgayı kırmak için epey bir çene gücü gerekir. Rawlings'e sormalısınız – otopsiyi onun yapacağını sanıyorum."

Hastanenin patoloğu Rawlings, aynı zamanda adli tabip olarak da görev yapıyor. Bu bedenin kederli sırlarını ölçüp biçecek olan da o. William cebinden bir mendil çıkarıp ağzına tutuyor. Baskı, mide bulantısını hafifletiyor.

"Ayak izi yok," diyor Başkomiser Singh.

William, kuru yapraklarla kaplı zemine bakıyor. Çıplak toprağın olmadığı yerlerde ayak izi bulmak zor olacak.

"Bana kalırsa başka bir yerde öldürülmüş," diyor. "Yeterince kan yok – belki de bedenin bu kısmı ikinci bir öğün için saklandı."

Kaplanın cesedin başına tekrar tekrar döneceğini biliyor. Et iyice çürüdükten sonra bile. Bir kaplanın menzili birkaç kilometreyi bulabileceği için cesedin diğer parçalarını bulmak zor olabilir. Aklı birden kendi bungalovunun yanında gördüğü taze izlere gidiyor.

"Ben bir iz sürücü ve birkaç köpek getiririm," diyor Başkomiser Singh. "Yine de burada normal görünmeyen bir şeyler var. Aslında o kadar da fazla bir şeyin yenmediği dikkatinizi çekmedi mi? Kaplanlar önce karın bölgesine dalmaya eğilim-

lidir, kollarla bacaklara değil. Ne var ki buradaki üst beden büyük oranda dokunulmamış." Çoğu Sih gibi o da uzun, yapılı bir adam. Beyaz türbanıyla daha da gösterişli görünüyor. Keskin, kehribar rengi gözleri cesede odaklanmış.

William'ın kendisi de son bir bakış atıyor ve kaskatı kesiliyor. Sol göğsün solgun derisi hâlâ sapasağlam ve orada, apaçık görülen kelebek şeklinde bir keloit var. Bu izi yakından tanıyor, parmaklarını üzerinde gezdirmek için daha önce çok para ödedi. Artık çaresizce yüzüne bastırdığı mendil bile onu koruyamaz.

William çalıların arasından sendeleyerek çıkıp bir ağacın yanına kusuyor.

10

Ipoh
7 Haziran, Pazar

Terzi dükkânına çizik bir yüz ve morarmaya başlamış bir gözle döndüm. Sessizce içeri girmeyi umuyordum ama Bayan Tham anahtarımın tıkırtısını duyunca kapıyı açtı.

"Yüzün! Ji Lin, ne oldu sana? Kavgaya mı karıştın? Doktora göründün mü?"

Ona kayıp düştüğümü söyledim. Pek iyi bir hikâye değildi ve nefesimi tutarak sorgunun yeniden başlamasını bekledim ama şaşırtıcı bir şekilde durdu. Beni inceleyerek, "Eve, Falim'e gittin, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Üvey babanı gördün mü?"

Yüzünde acıma dolu bir bakış belirdi ve onun da üvey babamın öfkesiyle ilgili söylentileri duyduğunu anladım. Histerikçe kıkırdayacakmışım gibi hissettim. Bu hafta sonu yaşanan onca şeyden sonra en az suçlanabilecek kişi oydu. Hem gerçek şu ki üvey babam bana bir kez bile el kaldırmamıştı. Kaldırması gerekmemişti.

En başından beri bir kızı disipline etmenin üvey babamı

aşacağını anlamıştım. O annemin göreviydi ve üvey babam en ufak bir memnuniyetsizlik işareti gösterdiğinde sadece anneme bakardı. Annem de dudaklarını ısırır ve beni yumuşakça paylardı. Başlarda bedeli anlamamıştım. Yüksek sesle şarkı söylemek ya da ıslık çalmak suçtu. Ben de ona cevap verirdim. Bu cevapların sonucunda annem, üvey babamla yaşadığı tartışmadan bembeyaz bir yüzle ve ihtiyatla bileğini tutarak ayrılırdı. Sert parmakların saplandığı kollarının üst kısmında çürükler olurdu. Bunlar asla Shin'e verilen cezalar kadar çarpıcı değildi ve annem onlardan asla bahsetmezdi. İkimiz de üvey babamın alnında, kaşlarının tam ortasında beliren o dikey çizgiden ve burun deliklerinin beyazlamasından korkmayı öğrendik.

Herhalde onun, yaptığı şeyin doğru ve adil olduğunu düşündüğü söylenebilir. Oğlanların hizaya sokulmak için kırbaçlanması ve eşlerin de yerlerini bilmesi gerekiyordu. Hiç bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse üvey babamı anlamak da hiç umurumda olmadı. Tek bildiğim, ondan nefret ettiğimdi.

Küçük aynama bakınca dehşete düştüm. Sol elmacık kemiğim şişmişti ve yüzümde birkaç tane uzun çizik vardı. Ayrıca beklendiği gibi gözüm morarıyordu. Somurtarak sayıları tekrar kafamdan geçirdim. Beş sentlik dans biletinden bana kalan üç sentle hesaplarsan, bu ay annemin borcu için yetmiş beş sent açığım olacaktı. Midemde düğüm düğüm olmuş kaygıya rağmen bu şekilde çalışmamın bir yolu da yoktu. İçeri girip bakışlarla yüzleşmektense Hui'den, Mama'ya çarşamba günü gelemeyeceğimi söylemesini rica etmek daha iyi olacaktı. Ben de ertesi gün işten sonra onu ziyarete gittim.

Hui bazen akşamları başka bir yerde çalışırdı ama onu evde bulacağıma kesinkes emindim. Çok uzakta yaşamıyor-

du ki zaten yakın arkadaş olmamız da böyle olmuştu. Hui, Bayan Tham'ın dükkânına bir elbise getirmişti ve onu tamir etme görevi de bana verilmişti. Şık, geniş bir elbiseydi – deniz köpüğüne benzeyen köpükleriyle açık turkuaz bir elbise. Ona bu elbiseyi nerede giydiğini sordum.

"Çay danslarında. Hiç onlardan birine gittin mi?" diye sordu.

Daha önce dans dersleri almış olsam da gitmemiştim.

"İyi iş çıkarabilecek birine benziyorsun," dedi ve hoşbeş ederken elbisenin kenarını Bayan Tham'ın muhafazakâr ülkülerine göre biraz fazla kısa yapma hatasına düştüm. Hui gülerek önemli olmadığını, ne kadar kısa olursa o kadar iyi olacağını söyledi. Sonradan nedenini öğrendim ama o zamana kadar çoktan yakın arkadaş olmuştuk.

Hui, Ipoh'un en dar caddesi olan Panglima Sokağı'nda yaşıyordu. Sıkışık evler birbirine yaslanmıştı ve tepede gamsızca sallanan bayraklar gibi çamaşır ipleri asılıydı. Otuz yıl öncesinde burası genelevleriyle, kumarhaneleriyle ve afyon batakhaneleriyle bilinirdi ama artık çoğunlukla evler vardı. Kanton dilinde buraya İkinci Fahişe Sokağı deniyordu. Evler birbirine çok yakın olduğundan, randevulaşmak için berbat bir yer olduğunu düşünürdüm sık sık. Üst katlardan karşı evi ayan beyan görebilirdiniz.

"Hui!" diye seslendim evine vardığımda.

"Yukarıda." Hurma çiğneyen ve kırmızı lekeli ağzı nedeniyle vampire benzeyen ihtiyar ev sahibi ön odayı işaret etti. Hui'yi yatağında yüzüstü uzanırken buldum, bir gazetenin sayfalarını çeviriyordu. İnce, pamuklu bir iç gömleği giymişti. Açıktaki yüzü, yüz kremiyle parlıyordu.

Yüzümü görünce gözleri kocaman açıldı. "Kiminle kavga ettin?"

"Nereden anladın?" İki porsiyon *nasi lemak*'ı, muz kabuğuna sarılmış hindistancevizi pirinci yanında körili ve acı

soslu tavuğu masaya bıraktım. Hui'nin odası benim Bayan Tham'ın evindeki odamdan büyüktü ve ruj kapları, yüz pudraları ve dergilerle darmadağındı.

"O çizikler – kız kavgası görmüşlüğüm var. Ne oldu?"

Yemeğimize başlarken ona dün olanları anlattım.

"Demek dul kadın yaptı," dedi *naşi lemak*'ını minnetle açarken.

İç geçirdim. "Yani, onu suçlayamam – çok öfkeliydi."

"Sana gitmemeni söylemiştim! Umarım yalnız değildin."

"Erkek kardeşim de benimle geldi."

"Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum. O da sana benziyor mu? Eğer benziyorsa onunla tanışmak isterim." Hui, benim modaya uygun kısa saçlarımı sever, onları parlak tutacak bilinmedik pomatı sürmeme yardım ederdi.

"Aslında hiç benzemeyiz. Üvey kardeşim, yani kan bağımız yok."

"Ah," dedi burnunu kırıştırarak. Her ne kadar evdeki şartlarımdan bahsetmemeye çalışsam da Hui üvey babamı biliyordu. "Korkunç biri mi?"

"Hayır, görünüşe bakılırsa gayet de iyi bir eş adayı. En azından Falim'deki kadınlara göre." Ben gözlerimi devirirken o da birden krize girmiş gibi kıkırdamaya başladı.

"Ama dinle," dedi, "ben de bir süreliğine işe gelmesen daha iyi olur diyecektim sana. Pazar günü isminle seni soran bir adam geldi. Louise değil, gerçek isminle."

Keyfim birden kaçtı. Yanlışlıkla adımı açık ettiğim tek müşteri o satıcıydı. "Nasıl biriydi?"

"Çinli. Sıradan. Ona burada o adda biri olmadığını söyledim."

Onu kucaklamak istedim. "Peki sonra?"

"Gitti. Belki de parmağı arıyordu. Dul kadında mı bıraktın?"

"Almak istemedi." Küçük tahta evdeki o sahneyi, Ah Yoke'un, yerlerde kadın yüzlü bir yılan gibi kıvrılıp hıçkırışını hatırlayınca derin bir huzursuzluk hissettim.

"Peki şimdi kimde?"

"Erkek kardeşimde." Acaba Shin parmakla ne yapmayı planlıyordu?

Hui iç geçirdi. Sıcak akşam havası açık pencereden içeri girdi. Bisiklet zillerinin çaldığını ve gelip geçen ayakların tıkırtısını duyabilirdiniz. "Böyle güvenilir adamları nereden buluyorsun? Ben tanıştıklarımdan ölümüne bıkıyorum."

Daha önce hiç o açıdan bakmamıştım ama sanırım haklıydı. "Çocukken yakındık ama şimdi o kadar değiliz. Bir tür zamparaya dönüştü."

Hui tiz bir kahkaha attı. "Eminim o kadar kötü olamaz."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Önümüzdeki birkaç ay Batu Gajah'ta çalışacak."

"Batu Gajah mı?" Hui gazeteyi bana doğru salladı. "Bunu duydun mu? Cumartesi günü bir ceset bulmuşlar. Ortalarda gezen bir yayam varmış."

Kısa bir yazıydı, baskıya yetiştirilsin diye alelacele karalanmış bir ya da iki paragraf bir şey. *Batu Gajah kauçuk plantasyonunda ceset bulundu. Başsız kadın cesedini tesis çalışanlarından biri buldu.*

Kaplan. Gazeteler zaman zaman pitonlar tarafından boğulan, timsahlara yem olan ya da filler tarafından ezilen insanlara dair korkunç haberler verirdi ama kaplanlar farklıydı. Onursal bir rütbe olarak *Datuk* olarak bahsedilen ve ormana dalarken kaplanı yatıştırmak için söylenen tılsımlar vardı. Pek çok insanı mideye indirmiş bir kaplanın insan şekline girip aramızda dolaşabildiği söylenirdi.

Shin'le ya da benimle hiçbir ilgisi yoktu ama yine o gölgenin soğuk dokunuşunu hissettim. Bir şeyler ararmış gibi korkularımın tatsız derinliklerinde dalgalanıyordu.

*

Cuma günü geldiğinde yalnızca moraran gözüm kalmış, yeşilimsi bir sarıya dönmüştü. Neyse ki artık şiş değildi ve makul miktarda makyaj uygulayarak dans salonundaki öğleden sonra vardiyama gidebileceğime karar verdim. Ayrıca paraya da çok ihtiyacım vardı. Sayılar kafamın içinde kırmızı mürekkeple inip çıkıyordu – korkunç bir açık. Bir ödemeyi kaçırmak, tefecinin üvey babamın evine hoş olmayan bir ihtar göndermesine neden olabilirdi. Adamın birinin parmakla ilgili beni araması riskinin düşük olduğuna ikna etmiştim kendimi. Hem belki de listesinde Mayıs Çiçeği'nin üzerini çoktan çizmişti.

Ağır geçen bir öğle sonrasıydı. Güneş dışarıyı yakıp kavuruyordu ve dans salonunun loş serinliğinde buzlu içecekler iyi satıyordu. İki dans boyunca oturup diğer kızlardan bazılarıyla sohbet ettim. Hui cumaları çalışmazdı ama Rose ve Pearl'le de arkadaş olmuştum. Rose duldu. Pearl bir şey dememişti ama kocasından kaçtığından şüpheleniyordum. Elbette bunlar da gerçek isimleri değildi. Bir seçme şansım olsa bana May ya da Lily denmesini, ciddi Çince ismimin aksine güzel ve hafif bir şeyi tercih ederdim ama Louise üzerime yapışmıştı. Aslında müdavimler saç stilime gönderme yapıyorlardı. "Louise Brooks'a benzeyeni istiyorum," derlerdi beni işaret ederek. Ben de kalkar ve sanki doğum günümmüş gibi gülümserdim.

Louise oluşumun elli üçüncü günüydü. Kanton lehçesinde elli üç, "yaşayamam"ın sesteşiydi. Şanssız bir sayısı olan başka bir gün. Ayrıca o talihsiz satıcı Chan Yew Cheung'la dans etmemim üzerinden de dokuz gün geçmişti. Rose tam bize küçük kızı çok öksürdüğü için bütün gece ayakta kaldığını anlatmayı bitirmişti ki birden "Ah, tekrar geldi!" dedi.

Bir müşteri bizi inceliyordu. Dar bir yüzü, eğri büğrü bir

çenesi vardı. Sanki kafası mengeneye sıkışmıştı. Hui'nin beni hakkında uyardığı adam olduğunu tahmin ederek telaşla ayağa kalktım ama adam benden daha hızlıydı.

"Bu dansı ben rica edebilir miyim?"

Tereddüt ettim ama Mama'nın keskin bakışları üzerimdeydi. Midem korkuyla büzülse de reddetmek için bir nedenim yoktu. Adam şaşırtıcı derecede iyi bir dansçı çıkmıştı. Pistin etrafında iki kez döndük, şüphelerimin yersiz olduğunu düşünmeye başlayacaktım ki, "Sen Ji Lin olmalısın," dedi.

"İstersen olabilirim." Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Ama korkarım adım Louise."

"Geçen hafta bir şey alan bir kız arıyorum. Bir aile yadigârıdır benim için."

Bir an için temize çıkmak istedim. Zaten satıcının ailesine karşı sorumluluğumu yerine getirmiştim. Ne var ki parmak artık bende değildi, eğer Shin onu yok ettiyse bu adam öfkelenebilirdi. Kaçamak bir yanıt vererek, "Nasıl bir şeydi?" diye sordum.

"Çin'deki atalarımdan birinin parmağı, nesillerdir ailemizdeydi. Geçen hafta bir arkadaşım ödünç aldı. Burada kaybettiğini söyledi."

"Parmak mı?" Şaşırmış, hatta dehşete düşmüş görünmeye çalıştım. Adam dikkatle beni izledi. Yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Satıcının karısına göre parmak son üç aydır kocasındaydı. "Senin için etrafa sorup soruştururum."

"Bana haber ver," dedi ilgiyle izleyerek. "Şuraya benim için mesaj bırakabilirsin." Leech Caddesi'ndeki bir kahve dükkânının adresini karalayıp yanına da bir isim iliştirdi: Bay Y. K. Wong.

"Eğer bulursan sana bir ödül vereceğim. Duygusal nedenler." Keskin dişlerini göstererek gülümsedi.

Daha sonra diğer kızlarla da dans etti ki kızlar da sonradan

adamın onlara da aynı soruları sorduğunu onayladılar: Adlarının Ji Lin olup olmadığını ve bir şey alıp almadığını sormuş ama kayıp parmakla ilgili bir şey dememiş. İçeri girer girmez hızlıca bana doğru ilerleyişini hatırlayınca ensemden bir ürperti aşağı doğru indi.

"Bugün gelmene şaşırdım," dedi Rose, bir molada hararetle yelpazelenirken. Orkestra da mineralli su içerek alınlarını siliyordu. Yüzündeki pudraya rağmen Rose'un alnı, dans salonunun parkeleri kadar parlaktı ve ben de daha iyi durumda olmadığımdan emindim.

"Paraya ihtiyacım var."

"Madem öyle," dedi Rose, "ekstra yapmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Dışarı işi olmaz."

Dışarı işi, bir adamın bir kızla dans salonu dışında randevulaşması, güya onu alışverişe ya da yemeğe götürmesiydi. Kazançlı bir işti ama bittabi her şeyin bir bedeli vardı. Daha ilk günden Mama'ya o işi yapmayacağımı açıklamıştım. Bugün Bay Y. K. Wong'la –tabii bu gerçek adıysa– yaşanan hadise, bana yabancıların yanında kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi hatırlatmıştı. Üstelik yalnız da değildik, onlarca insanın gözü önünde dans etmiştik.

"Dışarı işi değil. Bir müşterim benden özel bir partide dans edebilecek birkaç kız bulmamı istedi. Oynaşma olmayacağına da söz verdi."

"Oynaşmasız özel parti diye bir şey yok."

Rose gülümsedi. "Amma teyze çıktın sen de! Ben de çok hevesli değildim, o yüzden adama dans salonu Mama'sının iznini almamız gerektiğini söyledim. Sussun diye işte, bilirsin ama adam gidip Mama'ya sordu, o da izin verdi!"

"Sahiden mi?" Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Eh, sağlam bir komisyon alacak. Ayrıca fedailerden birini de bizimle birlikte göndereceğini ve bir araba tutacağını

söyledi. Dört ya da beş kız istiyorlar çünkü çok fazla bekâr varmış, hepsi dans etmek istiyormuş. Batu Gajah'ta."

Duraksadım. "Hastanede mi?" Eğer öyleyse gidemezdim. Gizli yarı zamanlı işimi Shin'e açık etmeye niyetim yoktu.

"Hayır, Changkat'taki özel bir konutta."

Changkat'ı duymuştum, Batu Gajah'ın üst kısımlarında kurulmuş elit bir yerleşim bölgesiydi. "Yani yabancılar mı olacak?"

"Sorun olur mu?"

Mayıs Çiçeği'ndeki müşteriler çoğunlukla yerlilerden oluşurdu ama ara sıra mutlaka Avrupalılar da gelirdi. Görkemli Celestial Hotel'e gittikleri kadar gelmezlerdi gerçi ama herhangi bir öğle sonrasında birkaçı görülebilirdi. Çoğunlukla plantasyon sahibi ya da devlet memuru, asker ya da polis olurlardı. Birkaçıyla kendim de dans etmiştim. Dürüst olmak gerekirse beni geriyorlardı.

Bu durum, Mama'nın hemen kabul etmesini ve fedai ile araba tutma gibi ekstraları açıklıyordu.

"Hui de gelecek. İki kat ödeme yapıyorlar."

Kaybettiğimi kapamaya yeterdi bu. Hem kendini kollama konusunda her zaman çok kurnaz olan Hui gitmek istiyorsa ben de gidebilirdim.

İşim bittiğinde turuncu güneş ufukta alçalmıştı. Pearl ve Rose akşam vardiyasına kalmıştı. O yüzden Mayıs Çiçeği'nin arka kapısından çıktığımda yalnızdım. Onca saat ayakta kalmayı nasıl başaracaklarını bilmiyordum ama gece yarısını geçene dek dans edeceklerdi.

Pearl'ün bir oğlu, Rose'unsa iki küçük kızı vardı. Çocuklar gaz lambası sönüp kararana kadar onların eve dönmesini mi bekliyordu? Annem yeniden evlenmemiş olsaydı benim de kaderim böyle olabilirdi ama onu dans salonunda çalışırken

hayal edemiyordum. Fazla ürkek, fazla saftı. Şimdi bile sadece mahjong oynayarak dağ gibi borç yapmayı başarmıştı. Belki yüzüncü kez acaba o oyunların hepsinde gerçekten yenildi mi yoksa hileye mi kurban gitti diye düşündüm.

Bütün borç ödendiğinde para biriktirip öğretmenlik eğitimi alacaktım. Üvey babamın ne düşündüğünün önemi yoktu. Eninde sonunda evde bir kız kurusuyla uğraşmaktansa beni yolundan çekmeyi tercih edecekti. Ayrıca annem beni çöpçatanlara doğru yöneltse de ben evlenmeyeceğimi söylüyordum. Çok uzun zaman önce, ikimiz de çocukken onun odasında fısıldayarak Shin'e verdiğim söz hâlâ doğruluğunu koruyordu. Özellikle de benim istediğim kişi başka biriyle evlenecekse, evliliğin bana ne yararı olacağını anlayamıyordum.

Ne var ki artık Ming için umut beslemenin bir anlamı yoktu. Gerçi en korkunç anlarımda nişanlısının onu terk ettiğini hayal ediyordum. Ya da belki aniden korkunç bir hata yaptığını fark edip onun yerine bana evlenme teklif ettiğini. Darmadağınık saçları dikilmiş hâlde ağır, siyah bisikletiyle tozlu sokakta ilerlediğini canlandırıyordum gözümde. "Ji Lin," diyordu, mahcup ama kendine has o kitabî havasıyla ciddi bir biçimde. "Seninle konuşmam gerek." Ben de koşarak –hayır, ağırbaşlılıkla yürüyerek– merdivenleri inip hızla çarpan kalbimle onu dinliyordum. Her ne kadar Ming'in söyleyebileceği bir sürü güzel şey düşünebilecek durumda olsam da hep bu noktada şevkim kırılıyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Bana hiçbir zaman nişanlısına baktığı gibi bakmayacaktı.

Mayıs Çiçeği, Ipoh'un kenar mahallelerinde, Bayan Tham'ın evinin epey uzağındaydı. Otobüsü kıl payı kaçırdığım için karanlık çökmeye başlamış olduğu hâlde yolun bir kısmını yürümeye karar verdim. Yemek saatiydi ve kızarmış balıkların kokusunu alabiliyor, Çin operası çalan radyonun cızırtılı sesini duyuyordum. Karşıdan karşıya geçerken hızla gelen bir bisikletten kıl payı kurtuldum. Karşı tarafta gözüme

bir adam ilişti ama ışık çok zayıf olduğundan yüzünü seçemedim.

Hui ve diğer kızlar beni zaman zaman dışarıda bekleyen müşteriler konusunda uyarmıştı. Pearl, bir keresinde bir adamın onu eve kadar takip ettiğini ve annesinin adamı mutfak bıçağıyla tehdit ettiğini anlatmıştı.

"Peki adam gitti mi?" diye sordum.

"Annem onu kovaladı ve kovalarken de kocasının bir domuz kasabı olduğunu haykırdı!"

O zamanlar buna gülmüştük ama şimdi keşke benim de domuz kasabı akrabalarım olsa diyordum. Beni takip eden her kimse dikkatli bir mesafeden yapıyordu bunu. Ben hızlandığımda o da hızlanıyordu. Ben durduğumda bir sütunun arkasına geçiverdi. Bambu bir *chik*'in, yani siperliğin altından bir manifaturacı dükkânına daldım. Kalabalık raflar cam kavanozda şekerler, demirdöküm wok tavalar ve tahta takunyalarla doluydu. Beyaz atletli yaşlıca bir adam olan dükkân sahibi beni kapanmak üzere oldukları konusunda bilgilendirdi.

"Lütfen," dedim, "arka kapınız falan var mı? Adamın biri beni takip ediyor."

Herhalde çok korkmuş görünüyordum ki adam başını salladı. "Şuradan git, mutfağı geç."

Uzun dükkân-ev boyunca ilerlerken balık çorbası ve kızarmış tofunun başına oturmuş ailesini ürküttüğüm için özür diledim. Arka kapı, dükkân-evlerin arasındaki dar bir sokağa açılıyordu. En akıllıca olan şey tabii ki olabildiğince çabuk uzaklaşmaktı oradan ama fırsattan istifade etmek için de oldukça uygun bir durumdu. Sessizce köşeden dışarıya göz attım.

Beni takip eden adam manifaturacı dükkânına gözlerini dikmiş bakıyordu. Kepenkleri inmişti artık ve adamın hâlâ dışarı çıkmamış olmam karşısında şaşırdığı aşikârdı. Onu hemen tanıdım. Korktuğum gibi bana parmağı soran dar suratlı

genç adamdı: Y. K. Wong. Omuzlarım gerildi. Öyle ya da böyle bir süreliğine Mayıs Çiçeği'ne dönmemem en iyisiydi.

Tozlu sokağı arkamda bırakarak bir çekçek bisiklete el ettim, takipçimi dükkânın önünde boş yere beklerken bırakıp gittim. Uzun süre orada kalmasını umdum. Çökmekte olan kadifemsi karanlıkta pedalların çatırtısını, tekerlerin uğultusunu dinlerken gözlerimi kapadım ve buradan ayrılabilmeyi diledim tutkuyla. Her şeyi ardımda bırakıp başka bir yerde en baştan başlamayı.

Eve döndüğümde Bayan Tham'ın beni ön odada beklediğini görünce şaşırdım. Hem heyecanlı hem de biraz öfkeli görünüyordu. İçimde batmaya neden olan bir hisle tanıdığım bir ifade.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Bir işi hallediyordum." Cuma günleri her zaman geldiğim saatten daha geçe kalmamıştım.

"Bu evin kurallarından biri de," dedi, küçük bir kuşu andıran yüzü öfkeyle alazlanırken, "erkek ziyaretçi kabul etmemektir. Adamın birine, gelip seni burada beklemesini söylerken ne düşünüyordun hiç bilmiyorum, Ji Lin!"

İrkildim. Gizemli Bay Y. K. Wong'u şehrin diğer ucundaki bir sokakta dikilirken bırakmıştım. Terzi dükkânının adresini nasıl bulmuş olabiliri ki? Cadılık gibi bir şeydi bu, adam iblisin tekiydi. Ya da belki de bir ikizi, ölümü müjdeleyen bir benzeri vardı.

"Dışarıda epey bir dikildi. Önce dükkâna öyle baktığını görünce bir müşteriyi bekliyor sandım ama sonunda gelip seni sordu. Ben dışarıda olduğunu söyleyince de hemen gitti. Çok yakışıklı olduğunu da söylemeliyim."

"Ah," dedim, birden durumu anlayarak. "Erkek kardeşim miydi?"

"Kardeşin mi? Hiç benzemiyorsunuz."

Daha fazla açıklama yapmak istemedim. Belli ki Bayan Tham aile tarihimizle ilgili birkaç parça şey öğrenmişti ve biraz daha tırtıklamaya hevesliydi. O yüzden sadece, "İnsanlar genellikle öyle der," dedim.

"Maden kardeşindi, neden öyle demedi?" diye sordu öfkeyle. "Beni endişelendirdi!"

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Shin'e bu adresi annem mi vermişti? Hem gecenin geç saatinde burada ne işi vardı? Bugün her şey çok gizemliydi.

11

Batu Gajah
6 Haziran, Cumartesi

William döndüğünde Ren kaygıyla kapıda bekliyor. "*Selamat datang*," diyor. *Eve hoş geldiniz.* Efendisini karşılamanın doğru yolu bu, hizmetliler gelişlerde ve gidişlerde kapıda sıra olmalı. Ren, Dr. MacFarlane için hep öyle yapardı. Merhum doktor, Ren'in sessiz vedası olmaksızın evden ayrıldığında eksik hissettiğini söyleyerek takılırdı. Bugün Ah Long da Ren'e katılıyor. Genellikle sakin olan yüzü, William'ın sağlık çantasını alırken canlanıyor.

"*Tuan*, kaplan mı?"

"Muhtemelen," diyor William. "Gece kapıların kilitlenmesini istiyorum. Ayrıca akşamları ya da sabah erken saatlerde tek başınıza dışarı çıkmayın. Bu senin için de geçerli, Ren."

Ren başıyla onaylıyor. Yeni doktorun hasta göründüğünü düşünüyor. Yüzü kireç gibi olmuş ve ince çerçeveli gözlüklerinin ardında gözleri kan çanağına dönmüş. Ren'in sormak istediği çok fazla soru var ama konuyu nasıl açacağını düşünerek tereddüt ediyor.

Ah Long, "Ölen kimmiş?" diye soruyor.

"Bir plantasyon işçisi." William bir elini gözlerinin önünden geçiriyor. "Banyo yapmam ve bir şeyler içmem gerek. Bir viski *stengah*, lütfen."

William fayanslı banyoya gidip çömlekten bir su testisine batırılmış kovayla kendini temizliyor. Ah Long, Ren'e dönüyor.

"Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

Ren kuşkulu görünüyor. Dr. MacFarlane her şeyi şişeden içerdi ama Ren'den hiç onları karıştırmasını istememişti.

"O hâlde öğrenmek için iyi bir zaman. İzle beni."

Stengah, "yarım" anlamına gelen Malayca sözcük *setengah*'dan geliyor. Ah Long, mutfakta talaşların altında gömülü tutulan soğuk hava kasasından bir buz kalıbı alıyor. Bir buz maşasıyla parçalayarak uzun bir kokteyl bardağının yarısını dolduruyor.

"Buzları çok küçük yapma," diye uyarıyor. "Yoksa çok hızlı erir."

Sonra bardağın üçte birini kare şeklindeki bir şişeden tıbbi, çay rengi bir sıvıyla dolduruyor. Üzerinde uzun, siyah şapkalı ve beyaz pantolonlu bir adamın resmi var. Şişeye üstünkörü yapıştırılmış gibi görünen etiketin üzerinde, *Johnnie Walker Harmanlanmış İskoç Viskisi* yazıyor.

"Etiket neden eğri?" diye soruyor Ren.

"Eğri değil. O öyle. Şimdi dikkatli izle!"

Soda sifonunu, Ren'in dokunmaya hiç cesaret edemeyeceği metal tellerle örtülü cam bir şişeyi kullanan Ah Long, buzlu bardağa köpüklü maden suyu döküyor. Keskin karbonat kokusu Ren'in burnunu kırıştırmasına neden oluyor.

"Su ve viski hemen hemen aynı miktarda olmalı." Ah Long başını eğip dinliyor. "Muhtemelen işi bitmiştir. Bunu verandaya götür."

Geniş, tik döşemeli veranda bungalov boyunca uzanıyor,

asılı bambu *chick*'leri sayesinde güneşten korunuyor. Aşırı sıcak günlerde Ren onları suyla ıslatıyor ki buharlaşma verandayı serinletsin. William rahat bir rattan sandalyede oturuyor. Üzerinde pamuklu bir atlet ve sarong var. Bir boruya dikilmiş ve belden kıvrılarak giyilen gevşek bir ekose kumaş – pek çok Avrupalının evde benimsediği ama halkın arasına bu şekilde çıkmayı hayal bile edemeyeceği Malaya tarzı bir giyim.

Ah Long gibi Ren de evin içinde ayakkabı giymiyor ve yavaş adımlarla yaklaşışı öylesine sessiz ki William onu duymuyor. Düşüncelere dalmış, yüzünde perişan bir ifade var. Ren, yeni efendisini daha önce hiç duygularını bu kadar dışarı yansıtıyorken görmemişti. Acaba bu, gerçekten de merhametli bir doktor olduğunun işareti mi, diye merak ediyor. Ren'in içinde bir umut kıvılcımı beliriyor. Belki de ona parmağı sorabilir – gerçi Dr. MacFarlane kimseye bir şey söylememesini tembihlemişti.

"Viski, *Tuan*," diyor.

William bardağı alıp yarısını bir dikişte içerek yüzünü buruşturuyor.

"Acaba neden kaplanın öldürdüğünü düşündüğünüzü sorabilir miyim?" Ren çok kibar, çok sessiz, öyle ki William o yanındayken rahatsız olmuyor.

"Leopar da bir ihtimal ama kaplan olma olasılığı daha yüksek. Otopsi yapılana kadar kesin olarak bilemeyiz."

"Kaplan geri gelir mi?"

"Endişelenme." William çaba harcayarak dikkatini çocuğa yöneltiyor. "Yamyamlar nadirdir. Çoğu kaplan insanlardan kaçar – insanları avlayanlar genellikle ihtiyar ya da hasta hayvanlardır." William sallayınca içkisindeki buzlar tıkırdıyor.

"İnsan öldüren kaplanlar ikiye ayrılır: rahatsız edildikleri ya da tehdit altında oldukları için bir ya da iki kez insan öldüren insan katilleri ve rutin olarak insan avlayan yamyamlar. Burada ne tür bir hayvanla uğraştığımızı anlamak için henüz

çok erken, o yüzden paniklememeliyiz." Görünmez bir seyirciye sunum yapar gibi temkinli konuşuyor.

"Bir kaplan avı olacak mı?" diye soruyor Ren.

"Her zaman kaplan avına gitmek isteyen insanlar olur. Kulüp'ten Reynolds ve Price muhtemelen. Hayatlarını kurtarmak için bile olsa doğru düzgün ateş edemeyecek ahmaklar. Bu civarda bir kaplan için ödenen son ikramiye yetmiş sekiz dolardı."

Yetmiş sekiz Straits doları, Ren için çok büyük bir miktar, biriktirmeyi hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir miktar. William'ın nasıl bu kadar bilgili olduğunu merak ediyor ve ona uysalca soruyor.

"Ah, buraya ilk geldiğimde kaplanlara deliriyordum." Rattan sandalyeye iyice gömülen William, bugün her zamankinin aksine konuşkan. "MacFarlane'i de böyle tanıdım zaten, enteresan inançları vardı."

Ren cesur olmaya karar veriyor. "Pek çok şeye inanırdı. Ruhlara ve kaplana dönüşebilen insanlara."

"Ah, evet. Korinchi'nin meşhur kaplanadamları." William ağaçların arasından görünmez bir yere bakıyor. "Hatta onunla birlikte onları aramaya da gittik. Malayalıların sık sık Korinchi'den gelen adamlardan şüphelendiklerini çünkü onların kaplana dönüştüklerine inandıklarını biliyor musun? Yıllar önce Bentong'da bir kaplanın buffaloları öldürdüğü bir vaka olmuştu. Kafesli tuzaklar kuruldu ve sokak köpekleri yem olarak kullanıldı ama hiçbir şey yakalayamadılar."

Ren dikkatle dinlerken ayaklarını oynatıyor. İkindi vakti gölgeler uzuyor, yeşil sessizliği yalnızca böceklerin uğultusu bozuyor.

"Bir akşam Korinchili ihtiyar bir satıcı ormanda dolaşırken ardında bir kaplan kükremesi duyduk. Adam dehşete düşerek bir kaplan tuzağına denk gelene kadar koştu. Kafesin

içine doğru süründü ve ağır kapısının üzerine kapanmasını sağladı. Kaplan etrafında dolanıp durdu ama bir türlü açamayınca çekip gitti.

"Ertesi sabah erken saatlerde bir grup insan, yardım çığlıklarını duydu. Satıcı, insanlara onu dışarı çıkarmalarını söyledi ama onlar, 'Dün gece burada kaplan vardı ve şimdi kaplan tuzağında sen varsın,' dediler. Kafese doğru giden pati izleri kalabalık tarafından kısmen yok edilmişti. Hayvan çekip gitti mi yoksa kafese girip bir insana mı dönüştü, anlamak zordu. İhtiyar adam çaresizlik içinde yalvardı onlara. Yıllardır tanıdıkları satıcı olarak onu tanımalarını istedi ancak köylüler, adamın bir insan mı yoksa serbest bırakılırsa hepsini yiyecek bir canavar mı olduğuna karar veremediler."

"Peki sonra ne oldu?" diye soruyor Ren.

"Kafesin yanından bir mızrak sokarak adamı öldürdüler."

William sessizleşiyor. Tepsiyi hâlâ elinde tutan Ren sorularla dolu. "Peki siz bir insanın kaplana dönüşebileceğine inanıyor musunuz?"

William gözlerini kapıyor ve parmaklarını birleştiriyor. "Bir insanın kaplana dönüşmesi için gereken şartlar birbiriyle çelişiyor. Adam ya bir aziz ya da kötü biri olmalı. Eğer azizse, kaplan *keramat* olarak görülür ve koruyucu bir ruh olarak hizmet eder ama kötü insanlar da cezalandırılarak kaplan bedeninde yeniden dirilir. Tabii bir de *harimau jadian*'ı, insan bile olmayıp insan postuna bürünen yaratıkları da unutmayalım. Bunların hepsi çelişen inançlar ve ben de hepsini halk efsanesi olarak görüyorum."

Gözlerini tekrar açıyor. Sanki her nereye gittiyse birden geri dönmüş gibi beklenmedik bir keskinlik var gözlerinde. "Bugünkü olay için endişelenmemelisin. Burada ihtiyacımız olan son şey batıl inançlara dayalı panik. Unut gitsin. Tanrı biliyor ya," diye ekliyor mırıldanarak, "keşke ben de unutabilseydim."

William rattan sandalyede toparlanıp hafifçe sendeleyerek ayağa kalkıyor. Ren bayağı bir rahatlamış hissediyor. Göğsünü sımsıkı saran kaygı biraz gevşiyor; ruhun yalnızca yirmi iki günü kaldığını düşünmemeye çalışıyor. Bu yeni doktor çok akılcı, çok mantıklı. Söylediği her şey anlamlı geliyor. Ren onun peşinden uysalca eve giriyor.

12

Ipoh
12 Haziran, Cuma

O gece uyku tutmadı. Dar çenesi ve ince gözleriyle gizemli Y.K. Wong'u düşündüğümde kafam patlayacak gibi oluyordu. Kimdi o ve neden beni eve kadar takip etmeye çalışmıştı? Aile yadigârı hikâyesini yememiştim. Şu tek parmak beni huzursuz ediyordu. Beşli bir setin eksik bir parçası gibi. Bitmemiş bir işin hatırlatıcısı gibi. Zihnim, çarkın içinde debelenen bir fare gibi dönüp duruyordu ama o çark, beni boğan devasa bir yılana dönüşüyordu. Derken soluk soluğa kaldım, rüyalar dünyasına giden tünele düşüp kaydıkça kayarken nefes almak için boğuştum.

İlk rüyanın aksine serin nehirde süzülerek ilerlemiyordum. Bu kez nehir kenarına fırlıyor, çalıların ve keskin kenarlı *lalang*'ların* arasından geçerek nehrin yanımda aktığını görüyordum. Güneşle aydınlanan su kıyıda berrak ve sığ iken ortalara doğru çamur rengine dönüyordu.

Sonra onu gördüm. Terk edilmiş banklarıyla aynı küçük

* Kaba ve yabani bir Malezya çimi. *–yhn*

demiryolu istasyonu, aynı durmuş lokomotif ama bu sefer tren istasyondan çıkmak üzereymiş gibi biraz daha uzakta durmuştu. Vagonlar boştu, içeride kimse yoktu. Geçen sefer bana mutlulukla el sallayan küçük çocuk bile. İstasyona ulaştığımdaysa orada, bir bankta oturuyordu. Eksik ön dişini hızla göstererek gülümsedi.

"*Ah Jie,*" dedi, bana kibarca "abla" diye hitap ediyordu. "Seni bu kadar erkenden tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Ne yapıyorsun?" Yanına oturdum.

"Bekliyorum."

İstasyonun sazdan çatısının altı serin ve huzurluydu. "Neyi?"

Kısa bacaklarını salladı. "Sevdiğim birini. Senin de sevdiğin birileri var mı, *Ah Jie?*"

Elbette vardı. Annem, Ming ve Shin. Hatta Hui ve son zamanlarda sırf gururdan görmezden gelsem de okul arkadaşlarım –okuldaki kızların çoğu öğretmenlik eğitimine devam etmiş, diğerleri de evlenmişti–. Kendi talihim karşısında öylesine hayal kırıklığına uğramıştım ki onlarla karşılaşmaya dayanamıyordum.

"Eğer gerçekten ama gerçekten sevdiğin birileri varsa," dedi ciddiyetle, "onları beklemen sorun olmaz."

Yanına oturunca kaygım silinip gitti. Nehirden tatlı bir esinti geliyor, güneş suyun üzerinde balık pulları gibi parlıyordu.

"Eğer kardeşimi görürsen lütfen ona benimle görüştüğünü söyleme."

"Kardeşini tanıyor muyum?" Başım ağırlaştı birden. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

"Görünce tanıyacaksın." Küçük çocuk döndü, gözleri panikle irileşmişti. "Lütfen uyuyakalma! Eğer uyursan düşersin."

"Nereden düşerim?" Onu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Aşağıdaki düzlüğe. Burası Birinci İstasyon, biliyorsun. Ah, lütfen yapma! Uyan!"

Epey gürültü çıkarıyordu. Gözlerimi uykulu uykulu açtığımda çarpma sesi gitgide artıyordu.

"Uyan! Ji Lin, uyan!" Odamın kapısını yumruklayan Bayan Tham'dı.

Pencere kafesinden ışık giriyordu. Aklım karışmış bir hâlde yatağımda yatarken buldum kendimi. Bayan Tham içeri daldı, tüyleri kabarmıştı. Bir şeyler olmuştu, heyecandan kıpır kıpırdı.

"Aşağıda. Kardeşin yani. Sanırım seni eve, Falim'e götürmeye geldi."

"Öyle mi?"

"Ona, kardeşi olduğunu bildiğimi söyledim ve dün bana neden söylemediğini sordum. Ön odada seni bekliyor."

"Annem iyi mi?" Korku beni ele geçirmişti. Bir şey olmuş olmalıydı, yoksa Shin neden beni alıp götürmeye gelsindi ki?

Her zaman böyle bir mesaj almaktan korkmuştum ve dehşete düştüğüm gözlerimden anlaşılıyor olmalıydı ki Bayan Tham oldukça nazik bir tavırla, "Hayır, kötü bir şey yok. Ben de ona ilk bunu sordum. Sadece kutlama amaçlı bir aile toplanmasıymış," dedi.

Kutlama yapmak şöyle dursun, ailemiz hemen hiç toplanmazdı. Toplanırsak da üvey babamın arkadaşlarının davet edildiği ve erkekler oturup saatlerce konuşurken annemle benim onlara fincanlar dolusu çay taşıdığımız gergin durumlar olurdu. Shin bu konuda ne hissettiğimi çok iyi bilirdi, onun beni böylesi bir arafa götürmek için geldiğini hiç sanmıyordum.

"Eğer özel bir durumsa," dedi Bayan Tham, "neden güzel bir şeyler giymiyorsun? Annene neler öğrendiğini göster."

Huysuzluğuna rağmen (ya da belki de bu yüzden), Bayan Tham yetenekli bir terzi ve becerikli bir işkadınıydı. Beni güzel dikilmiş bir elbiseyle göndermek, dükkânı için iyi bir reklam olurdu. Şimdi yaptığım kıyafetleri incelemekle meşguldü. Hepsini askılardan alarak mırıldanıyordu. "Hayır, bu olmaz. Bu belki. İşte. Falim'deki diğer kızlara Ipoh kıyafetlerinin neye benzediğini göster."

Batı tarzı bir elbise seçmişti. Bayan Tham'ın bir dergi fotoğrafından kopyaladığı aldatıcı derecede sade ama seçkin bir tasarım. İyi bir zevki olduğunu kabul etmeliydim.

"Eğer biri sana elbiseyi sorarsa dükkânın adını söylemeyi unutma!" dedi çıkarken. "Ha, bir de yüzünü gözünü toparla!" diye tısladı özellikle de gözümü işaret ederek.

Elimi yüzümü yıkayıp bir gecelik bir şeyler hazırladım. Evde ne olmuş olabilirdi ki? Perçemlerimi arkaya atarken lavabonun üzerindeki küçük, yuvarlak aynaya hüzünle baktım. Gözüm hâlâ belli belirsiz bir morluk ve sarılıkla çevriliydi. Bunu anneme göstermem söz konusu bile olamazdı, o nedenle biraz fondöten ve azıcık sürmeyle elimden geleni yaptım.

Dükkânın ön tarafından Shin'in kısık sesini duyabiliyordum. Rattan sepetimi alarak kapı eşiğinde tereddütle dikildim. Sabahın köründe böyle giyinmiş olmaktan utanıyordum ama Bayan Tham küçük köpeği Dolly'yi kucağından indirerek birden ayağa fırladı ve beni bir memnuniyet çığlığıyla karşıladı.

"Çok güzel, değil mi?" dedi, beni önce bir tarafa, sonra diğer tarafa döndürerek. "Bu model çok iyi çıktı. Ayrıca kardeşin profesyonel bir manken kadar iyi. Onun elbiselerime modellik yapması hoşuma gidiyor."

Shin'e gözlerimle bir işaret verdim. *Gitme zamanı!* Ne var ki o bana rağmen eğleniyordu.

"Anlayamadım," dedi. "Biraz daha döndürür müsünüz?"

Bayan Tham beni gerçekten kendi etrafımda döndürmeye başladı. Dolly çılgınca havladı.

"Hayır, hayır. Şaka yapıyor. Hem gitmemiz gerek."

"Tam da Bay Tham az önce biraz *char siew bao* almak için kahve dükkânına gitmişti!" dedi Bayan Tham beni zorla oturturken. Keyifle arkasına yaslanan Shin'e baktım.

"Şimdi!" dedi Bayan Tham ikimizi de süzerek. "Hanginiz daha büyüksünüz?"

"Ben," dedim hızla.

"İkimiz de aynı gün doğmuşuz." Shin, küçük kardeşim olmaktan nefret eder ve bunu her fırsatta inkâr ederdi.

"Demek ikizsiniz!" Bayan Tham memnun görünüyordu. "Anneniz için ne hoş." Tam ona Shin'in benim üvey kardeşim olduğunu söyleyecektim ama Bayan Tham hiç ara vermeden konuşmaya devam ediyordu. "İkizler özeldir sanırım. Özellikle erkek-kız ejderha ve anka ikizleri. Biliyor musunuz, Çinliler erkek ve kız ikizlerin önceki yaşamlarından birinde karı koca olduklarına inanırlar. Ayrı kalmaya dayanamadıkları için yeniden doğarken birlikte doğduklarına."

Bu bana hem aptalca hem de çok trajik geldi. Birini sevseydim, onun kardeşi olarak yeniden dünyaya gelmeyi istemezdim ama Bayan Tham'la tartışmaya değmezdi. İnsanı kendi eksenine çekme konusunda acayip maharetliydi. Shin de yeterince sıkılmış görünüyordu. Gülümseyerek artık gitmemiz gerektiğini, yoksa otobüsü kaçıracağımızı söyledi.

"Eee, neden geldin?" diye sordum dükkândan uzaklaşır uzaklaşmaz. "Evde bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Shin'in uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyordu zira birden acelesi varmış gibi yürümeye başlamıştı ve otobüs durağının tersine doğru ilerliyordu.

"Otobüse binmeyeceğiz," dedi. "Trenle gidiyoruz. O kadar endişeli bakma – evle hiçbir ilgisi yok. Aslında evdekiler beni Batu Gajah'ta sanıyor."

Bayan Tham'ın evinden tren istasyonu neredeyse bir kilometre mesafedeydi ve Shin, Belfield'e dönüp oradan sola, Hugh Low Caddesi'ne saparken hiçbir yavaşlama emaresi göstermemişti.

"Acelen ne?" diye sordum tam bir öküz arabasıyla karşı karşıya kalırken. Öfkeyle zilini çalan bir bisikletliden kıl payı kurtulmuştuk.

"Düşündüğümden geç oldu." Shin seyahat sepetimi aldı ve peşinden koşturmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmadı.

Hayatım boyunca sadece bir iki kez trene binmiş olsam da tren istasyonunu herkes bilirdi. Ipoh'un Tac Mahal'i olarak nam salmış ve Malaya'ya Kalküta üzerinden geçen Britanya hükümetine bağlı bir mimar tarafından tasarlanmıştı. Devasa, genişleyen, beyaz bir yapıydı ve bir düğün pastasını ya da Moğol sarayını andırıyordu. Mermer döşemeli koridorlara açılan kıvrımlı kemerlerin üzerinde kubbeler ve minareler vardı. Seyahat edenler için barı ve kafesi olan bir otel, istasyon platformlarına inip çıkmak için tüneller ve basamaklar...

Shin dosdoğru istasyona yöneldi. Bilet gişesinde onu yakaladığımda soluksuz kalmıştım.

"Batu Gajah'a iki bilet," dedi parayı tezgâhta ittirerek.

Anlamsız bir heyecan ve sevinçle dolmuştum. Neden gidiyorduk? Yabancıların önünde çok fazla soru sormak istemediğimden ışıldayan yüzümle Shin'in kolunu sıkmakla yetindim.

"Balayı çifti mi?" diye sordu biletçi, şık elbiseme bakarak.

Sanki elimi yakmış gibi Shin'in kolunu bıraktım. Ensesinde kızıl bir leke belirip kulaklarına kadar ulaştı ama hiçbir şey söylemedi.

"İkinci Platform. Trenin hareket etmesine on dakika var," dedi biletçi. Mermer basamaklardan koşarak inip rayların al-

tından diğer tarafa geçtik ve ardından da çoktan buharını salmaya başlamış olan trene bindik.

"Korkarım üçüncü sınıf vagondayız," dedi Shin.

Umurumda değildi. O kadar heyecanlıydım ki hoplaya zıplaya her şeye, sert tahta oturaklardan aşağı yukarı kaydırılabilen pencerelere bakmamak için kendimi durdurmam gerekti. Keyiflenen Shin sepetimi koltuğun üzerindeki bir askıya yerleştirdi ve ilk kez o an Shin'in yanında hiçbir şey getirmediğini fark ettim.

"Dün gece kasabada mıydın?" diye sordum. "Bayan Tham seni gördüğünü söyledi."

"Bir arkadaşımda kaldım."

Kim olduğunu merak ettim. Belki de bir kadındı ama burnumu sokmamalıydım.

"Eee, neden Batu Gajah'a gidiyoruz?" Daha önce yalnızca bir kez, annemin bir akrabasını ziyaret etmek için orada bulunmuştum. Oldukça güzel, küçük bir kasabaydı, Kinta bölgesinin sömürgeci yönetiminin merkezi olarak konumundan oldukça hoşnut bir yerdi. "Parmak yüzünden değil, değil mi?" Yüzüm düştü.

Tren son bir kez kulakları sağır eden düdüğünü çaldı. "Tabii ki parmak yüzünden," dedi Shin. "Nereden geldiğini öğrenmek istemiyor musun?"

Ona dar suratlı Bay Y. K. Wong'dan bahsetmek istedim ama dans solunu kısmını atlayarak açıklamam mümkün değildi. Ben de başımla onayladım.

"Her neyse," dedi Shin. "Pazartesi sabahı erkenden Batu Gajah'a gittim. Personel açığı varmış, o yüzden orada olmama epey sevindiler." Pencereden dışarı bakıyordu ama ben, o hiçbir şey söylemediği hâlde Shin'in artık babasıyla aynı evde kalmaya dayanamadığını anladım. Geçen tatilinde Singapur'da kalması da şüphesiz bu yüzdendi.

"Nasıl?" diye sordum.

"Başka bir hastane görevlisiyle kalıyorum – oldukça sıcakkanlı. Yaptığım ilk şey şu satıcıya bakmak oldu. Chan Yew Cheung. Teyzesi, adamın hastanedeki bir hemşireyle yakın olduğunu söylemişti, ben de onun hastalardan biri olup olmadığını öğrenmeye çalıştım. Ne yazık ki hasta kayıtları, kayıt departmanında kilit altında. Neyse ki tesadüfen başka bir şeye denk geldim."

"Neye? Parmağı ona veren hemşireye mi?" Shin'i tanıyorsam bu oldukça kolay bir işti.

"Hayır, patoloji departmanına. Rawlings denen bir doktor idare ediyor. Hastanenin o kısmında tadilat var, o yüzden de taşınacak kayıt ve numune kutuları vardı. Adam benden fazla mesai yapıp hepsini hafta sonu bitirmemi istedi. Angarya bir işti ama hemen atladım. Doktor yardım almamı da söyledi. Ben de bu işi ucuza yapacak birini tanıdığımı söyledim."

"Ben miyim o?" diye sordum öfkeyle.

"Yarı zamanlı bir işe ihtiyacın yok mu?"

Kısacık bir an için Shin'in her şeyi –annemin borçlarını, benim dans salonunda çalıştığımı– öğrendiğini düşündüm ama sadece takılıyordu.

Ona güvenmiyor değildim aslında, anneme karşı yumuşak bir karnı olduğunu biliyordum. Ne var ki iliklerime kadar emindim, Shin'i bu işe dahil etmek sıkıntı yaratırdı. Ya üvey babam onu öldürürdü ya da o üvey babamı. Birkaç yıl önce neredeyse olacaktı.

O akşam yemek için bir arkadaşımın evindeydim. Döndüğümde bütün komşuların dükkân-evin önündeki sokakta dikildiğini görünce şaşırdım. Azalmakta olan ışık, her şeyi buz gibi mavi gölgelere boyuyordu. Panikle muhabbet etmek için dışarıda toplanma zamanı olmadığını fark ettim. Birileri poli-

si aramaları gerektiğini söylüyordu ama annem onlara aramasınlar diye yalvarıyordu. Yalnızca aile arasında bir uyuşmazlık olduğunu ve bir daha yaşanmayacağını söyledi.

Bir yara izi bulmak için kaygıyla annemi tarayarak ilerledim. Annemde bir hasar görünmüyordu. Dükkân-eve girdiğimde yüzüne doğru kanlı bir havlu tutan kişi üvey babamdı. Daha önce onda herhangi bir yara görmemiştim ve kısacık bir an için yalnızca kanayan bir burun olsa da onda bir iz gördüğüme sevindim.

Dükkân-evin içi tamamen sessizdi. Bu beni her şeyden çok korkuttu. "Shin nerede?" dedim ama üvey babamla konuşmak için tüm cesaretimi toplamam gerekmişti. Bir şey demedi, sadece sessizce baktı.

Okul çantamı yere bırakarak eve doğru koştum. Asılı sarkaçları geçtim, arkaya doğru eğilmiş sessiz kalay cevheri yığınlarını geçtim. Soluklarım kesik kesik bir hâl aldı, dalağım şişti. Shin'e seslenmek istedim ama korkudan ağzım mühürlenmişti sanki. Cevap vermezse feci yaralanmış demekti. Ya da ölmüş. Üvey babamın dayakları yıllar içinde azalmıştı. Shin onun ruh hâline dikkat etmeyi, söyledikleri ve yaptıkları konusunda temkinli olmayı öğrenmişti. Daha bir iki hafta önce annem, Shin'in olgunlaşmasından memnun olduğunu söylemişti ki bu, onun artık babasıyla başını belaya sokmadığını söylemesinin bir yoluydu ama benim kuşkularım vardı. O adama hiç güvenmemiştim.

Uzun, upuzun ev boyunca koştum. Karanlıktı ve kimse lambaları yakmamıştı. Bazı köşeleri güçlükle görüyordum, gölgeler öyle yoğundu ki yumuşak ve bulanık bir duman gibilerdi. Ya da belki de gözlerimdeki yaşlar yüzünden öyle görünüyordu. Shin'den iz yoktu. Basamakları soluk soluğa, ikişer ikişer çıktım, yatak odasının kapılarını açtım ama onun yukarıda olduğunu düşünmüyordum aslında. Yaralanmadıy-

sa tabii. Ya da belki de gerçekten ölmüştü. Ön odada üvey babam tek başına, bir hilkat garibesi gibi oturuyordu.

Tekrar arkaya koştum. Her yere bakarak mutfağa kadar gittim. Oynamak için sevdiğimiz saklanma yerleri vardı –basamakların altındaki dolap, su testilerinin arasındaki daracık boşluk– ama Shin artık bunların çoğuna sığmayacak kadar büyümüştü. Sonunda mutfaktan bir kez daha geçerek son avluya çıktım. Arka sokağa açılan yüksek duvarları olan bahçeye. Onu orada buldum, kümesin arkasında kıvrılıp yatmıştı.

Loş, mavi alacakaranlıkta, arka duvara dayanmış bedenini bile güç bela seçebiliyordum. Çocukluğumuzdaki hâlinden çok daha uzun olan bacakları, Shin tamamen tükenmiş gibi öne doğru uzanmıştı.

"Shin!" Çenemden akana kadar gözyaşlarımın aktığını fark etmemiştim.

"Git buradan." Sesi boğuktu.

"Yaralı mısın?" Ona yardım etmeye çalıştım ama benden kurtuldu.

"Koluma dokunma. Kırıldı bence."

"Gidip doktor getireceğim."

Ayağa fırladım ama sağlam eliyle ayak bileğimi yakaladı. "Yapma!"

Sesinde bir çatlak vardı, öyle kederli ve çaresizdi ki durdum. Sonra sanki yine çocuk olmuşuz gibi kollarımı ona doladım. Ben ona sarılırken omuzları sert soluklarla kabardı. Yüzünü boynuma gömdü. Bir ürperti geçti vücudundan. Saçları keçe gibi ve yapış yapıştı. Kandan değil de terden olmasını umdum. *Lütfen, kan olmasın.*

Yıllardın Shin'in ağladığını görmemiştim. Kümesin arkasında uzun süre birbirimize sımsıkı sarıldık. Keskin bir koku vardı ve yerde saman parçalarının yanı sıra ne olduğu belli olmayan başka yumuşak, nahoş bir şeyler duruyordu. Ne

olduklarını göremiyordum. Belki de karanlıkta önemleri de yoktu. Annemin iki kez bize bakmaya geldiğini duydum. İkincisinde ona usulca seslendim ve Shin'in iyi olduğunu, onu biraz yalnız bırakmasını söyledim. O gidince Shin geri çekildi.

"Onu öldüreceğim," dedi sessizce.

"Yapma! Hapse girersin."

"Kimin umurunda?"

"Benim!" Bir yanım, Shin'in babasını bir kavgada öldürebileceğine inanıyordu. Boyu çoktan onu geçmişti; bugün en kötüsünü yaşıyormuş gibi görünmesi şaşırtıcıydı. Shin'in kendisini tutmasını sağlayan her neyse ona minnettardım çünkü günün birinde, tıpkı bugünkü gibi, eve dönecek ve ikisinden birini ölü bulacaktım. *Lütfen, o Shin olmasın...* Alternatifi de bir o kadar kötüydü. Shin sonsuza dek hapsedilirdi. Ya da asılırdı.

"Ağlamayı kes," dedi en sonunda. "Öldürmeyeceğim, tamam mı?"

"Söz ver bana."

İç geçirdi. "Söz veriyorum. Koluma yaslanma. Acıyor."

Ayağa kalktım. Shin de kümesin ardında yavaş yavaş toparlanıp dışarı çıktı. Gözlerim loşluğa alışmıştı ama görmek hâlâ zordu. Her şey tuhaf ve yanlış görünüyordu. Sanki mutfak avlusu tamamen yeni bir ülkeydi. Shin'in sol kolu tuhaf bir açıda duruyordu.

"Sana dedim. Kırılmış." Sesi o kadar gerçekçiydi ki yeniden ağlayacak gibi oldum.

"Ne oldu?"

"Bana sopayla girişti. Nakliye sırığıyla."

Nakliye sırığı ağır yükler için kullanılırdı. Güçlü ve ağırdı, üstelik bir omuzda dengede durabilsin diye düzleştirilmiş olurdu. Rakip Çinli klanların çete savaşlarına giriştiği dö-

nemlerde öldürücü bir silahtı. Üvey babam, Shin'e gerçekten onunla vurduysa aklını kaybetmiş olmalıydı. Onu sakat bırakabilirdi. Öylesine öfkelenmiştim ki çığlık atmak, onu polise şikâyet etmek istedim. Bütün kapılar ve pencereler ardına kadar açılsın, çatı uçup gitsin ve komşular evimizde aslında neler olduğunu görsün istedim.

"Kimseyi öldürme demiştin," dedi Shin, ifademi okuyarak.

"Kızları asmıyorlar," dedim ama aslında pek emin değildim. Belki de asıyorlardı. Ya da belki de cadılar gibi boğuyorlardı. Umurumda değildi. O kadar öfkeliydim ki ellerim titriyordu. Dehşete düşmüştüm. Evi çaresizce ararken bile üvey babama sesimi yükseltmeye cesaret edememiştim.

"Ne oldu? Neden böyle bir şey yaptı?"

Shin sadece başını iki yana salladı.

O gece neler olduğunu hiç öğrenemedim. Ben sordukça Shin daha çok sessizliğe gömüldü. Annemden de hayır yoktu. Eve geldiğinde ikisinin zaten kavgaya tutuşmuş olduğunu ve en iyisinin unutmak olduğunu söyledi.

Shin, yara berelerini gizlemek için bir hafta okula gitmeyip evde kaldı, kırık kolunu sabitleyen doktora da merdivenlerden düştüğünü söyledi. Üvey babamın da yaraları vardı. Kanayan burnunun yanı sıra dirseği bükülmüştü. Annem bir kaburgasının kırıldığından şüpheleniyordu ama üvey babam bir şey demiyordu. Onun da kendince üzgün olduğunu düşündüm. Muhtemelen fazla ileri gittiğini fark etmişti ama ben onu bağışlamayacaktım. Onu asla bağışlamayacaktım.

Aslında onu cidden zehirleme fikri aklıma düşmedi değil. Hatta okul kütüphanesinde bulabildiğim bütün dedektiflik romanlarını gözden geçirecek kadar ileri de gittim ama faydası olmadı. Tek seferde sadece iki kitap almaya izin veriyorlardı. Hem zaten *Benekli Kordon Macerası*'ndaki gibi eğitimli bir

yılanı da nereden bulacaktım ki? Hem üvey babam zehirlenirse en muhtemel şüpheli annem olacaktı.

Tuhaftır, o olaydan sonra Shin ve üvey babam benim pek anlayamadığım bir anlaşmaya vardılar. Birbirlerini yalnız bıraktılar. Başlarda üvey babamın tüm bu olaylar için suçluluk duyduğunu düşünmüştüm. Belki duyuyordu da ama Shin'e daha çok serbestlik tanıdığını fark etmiştim. Shin de okulda göze çarpan bir çaba göstermeye başlamıştı. Notları her zaman iyi olmuştu ama artık sanki ele geçirilmiş gibi çalışıyor, beni geçiyordu. Artık benim için nadiren vakti oluyordu, bizim uzaklaşmaya başlamamız da o zamanlara denk geldi.

13

Batu Gajah
8 Haziran, Pazartesi

Kafayı buldular. Pazartesi sabahı Batu Gajah Bölge Hastanesi'ndeki en önemli haber bu. Leslie, orada William için bir arkadaşa en yakın kişi sayılan yeni doktor Leslie, onu bilgilendiriyor.

William'ın Ambika'nın ölümü karşısında ilk anda kapıldığı dehşet yerini suçluluk ve korkuya bırakıyor. Pek çok kez kucakladığı o kadın, artık bir çalının altında bir etobur tarafından parçalanmış et parçasından başka bir şey değil. Tekrar tekrar onu teşhis etmemenin doğru olup olmadığını sorguluyor. Vicdanı ona korkağın teki olduğunu fısıldıyor. Kabul etmeye mecbur olduğu bir değerlendirme.

Kaygıyla eve dönmesini bekleyen birinin olup olmadığını merak ediyor. Ayyaşın teki olan kocası onu özlemeyebilir ama kadın hiç bahsetmese de belki çocukları vardır. Bir de kauçuk tesisinde Ambika'yla onu basan şu Çinli satıcı meselesi var. Hastalarından birinin onları öğrenmesi ne talihsizlik ama. Keskin bir nefes alıyor. Cesedi William teşhis etmediği sürece aralarında kimse bir bağ kuramaz.

"Adı Amber bir şeymiş galiba," diyor Leslie. Kızıl saçları var, yakıcı tropik güneşin altında açılıp sararmış ve öyle çok çili var ki yüzü nokta nokta. William, Leslie'ye sanki gün boyunca gördüğü en güzel insanmış gibi yoğun bir rahatlama duygusuyla bakıyor. *Teşekkürler Tanrım. Teşekkürler, teşekkürler.* William'ın doğrulamasına gerek yok artık. Kafasını bulmaları büyük şans, yoksa o beden kimbilir kaç zaman morgda öylece kalacak, sahiplenecek kimse çıkmayacaktı.

"Görünüşe bakılırsa cesetle ilgili tuhaf bir şey var."

Panikleyen William, "Rawlings otopsiyi yaptı mı?" diye soruyor.

"Yaptı. Pazar günü kafayı bulunca da yeni baştan yapması gerekti."

"Ne düşünüyor peki?"

Leslie başını kaldırıp bakıyor. "Neden kendin sormuyorsun?"

William arkasını döndüğünde patolog Rawlings'in eğik, tanıdık bedeniyle karşılaşıyor. Rawlings acayip uzun, leylek gibi bir adam ve bunu telafi etmek için konuşurken incecik boynunun üzerindeki başını eğiyor.

William, Leslie'nin sızlanırcasına, "Senin oradaki partiyle ilgili konuşmamız gerek," haykırışına rağmen Rawlings'in peşinden koşuyor.

"Daha sonra," diyor William. Aylık partiyi, insanların Avrupa'dan gönderilen konserve gıdalar –bezelye, ıstakoz, dil– yediği, deli gibi içtiği ve sömürgelerde harika zaman geçirdikleri için birbirlerini tebrik ettiği o dört gözle beklenen sosyal etkinliği tamamen unutmuş. Ev sahipliği yapma sırası onda. Ah Long'a fazladan şarap ve içki depolamasını söylemesi, menüyü konuşması gerek. William, çoktan ölüp metal bir tabut misali konserveye kapatılmış bir şeydense taze, yöresel yemekler yemeyi tercih ediyor. Bu düşünceyle ürperiyor ve Rawlings'e yetişmek için adımlarını hızlandırıyor.

Hastane kafeteryası açık, havadar bir yer. Sazdan bir çatısı ve dökme betondan bir zemini var. Günlük menüde hem Batı yemekleri hem de yöresel yemekler var. Rawlings tezgâhtaki sıraya geçiyor ve o pes sesiyle bir *kopi-o*, yani şekerli, sert, sütsüz bir kahve ile bir dilim papaya sipariş ediyor. Arkasında sıraya giren William da aynısından istiyor.

"Cesedi teşhis ettiğini duydum," diyor William, otururlarken. Hangisi olduğunu söylemeye gerek yok; Batu Gajah'da kimliği belirsiz cesetlerle sık karşılaşılmıyor.

"Olay yerine ilk giden sendin, değil mi?" diyor Rawlings. Küçük çakısını çıkararak papaya diliminin kabuğunu düzgünce soyuyor. Rawlings vejetaryen, William onu suçlayamaz. Günlerini cesetleri inceleyerek geçirse o da böylesini tercih ederdi.

"Yani, ilk giden polisti," diyor William. "Kadını bir kaplan ya da leopar avlamış gibi görünüyordu. Sen ne düşünüyorsun?"

Rawlings papayasının üzerine yarım misket limonu sıkıyor. William da aynısını yapıyor. Bir yerlerde, insanları taklit ederseniz size açılma ihtimallerinin daha yüksek olduğunu okumuştu.

"Notlarını gördüm," diyor Rawlings ağzını silerken. "Başlarda ben de sana katılma eğilimindeydim. Bedendeki izlere bakıldığında kaplan olabileceğini söylerdim. Delikli yaraların arası bir leoparın çenesine göre fazla geniş."

"Neden 'başlarda' dedin?"

"Söylesene, olay yerinde çok kan var mıydı?"

William, kauçuk ağaçlarının arasındaki o açıklığı zihninde tekrar canlandırmaya çalışıyor. Yerde kalın, hışırtılı bir kuru yaprak katmanı, Malayalı komiserin sigarasından yayılan karanfil kokusu. Bir zamanlar çekici bir kadına ait olan et parçası.

"Hayır. Ben de başka bir yerde öldürüldüğünü düşündüm."

"Delikli yaraların kenarındaki deride kanama ya da marjinal bir kızarıklık işareti yok. Arteriyel kanama da görünmüyor. Omurganın kırılıp bedenin ikiye ayrıldığı noktada bile."

"Kanama yok," diyor William ağır ağır. "O hâlde hayvan onu ele geçirdiğinde çoktan ölmüştü."

"Kaplanlar da leşçildir. Kafayı bulduğumuzda başka sorular da çıktı ortaya."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bedenin diğer parçaları için hemen hemen bir kilometre çapında bir bölgede arama yaptılar. Müfettiş köpekleri kullandı ve kafayla beraber bir bacağı buldular. Hayvan cinayetlerinde bu çok da sıradışı değildir bu arada."

William duruşunu korumak için mücadele ediyor, gözlerini Rawlings'in sol kulağının arkasındaki bir noktaya sabitliyor.

Rawlings, "Kafa ilginçti ama. Görmek ister misin?" diyor. Hafifçe doğruluyor ama William bir elini kaldırıyor.

"Yemekten önce görmeyeyim, sağ ol."

"Neredeyse hiç dokunulmamış. Aslında bütün beden bana aynı izlenimi verdi: hayvan rutinine –yani kollarla bacakları ayırıp iç organları gövdeden çıkarmaya– başlamış ve sonra öylece durmuş."

William ağzını kapıyor. Kaşığının altında duran olgun, turuncu papaya parçası öyle etli ve hassas ki kusacak gibi oluyor. Ambika'nın o cömert gülüşünü, ellerinin altında kayan o pürüzsüz omuzlarını düşünüyor ve ardından hepsi kan ve sarı sıvılardan bir maskeye dönüşüyor. Ağlamak istiyor.

"İyi misin?" Rawlings ona bakıyor. Düşük gözleri kaygıyla kısılıyor.

"Mide problemleri," diye yalan söylüyor William.

Rawlings devam ediyor. "Köpekler olmasa kafayı hiç bulamayabilirdik. İlginç olan, ağız çevresinde kusmuk izleri varmış gibi görünüyor."

"Bu ne anlama geliyor peki?"

Rawlings parmaklarını birleştiriyor. "İlk olasılık; zavallı kadının bir kaplan tarafından, belki boğazlanarak ya da boğularak öldürülmesi. Anlamak zor çünkü elimizde boyun yok. Kaplan daha sonra öldürdüğü cesedi bırakıyor ve çok daha sonra –belki bir gün ya da daha uzun bir süre sonra– geri dönüp ölümden sonraki yaraları açıyor. Ne tür bir hayvan yapar bunu?"

"Belki birileri onu rahatsız etmiştir," diyor William. Midesinde onu fena eden bir kasılma var; pişman olacağı bir şeyler duyacağına dair kötü bir his.

"İnsanlar ya da başka bir kaplan dışında beslenen bir kaplanı rahatsız edecek çok az şey vardır ki kaplan olsa zaten cesedi o yerdi. Bir kaplan kovalayan insan haberi almadık. Hayvan geri dönecek mi diye bekleyebilirdik."

"O bir *insan*. Bir şahıs. Onu yem olarak kullanamazdık!" William farkında olmadan sesini yükseltiyor ve birkaç baş onlara dönüyor.

Rawlings ona şaşkınlıkla bakıyor. "Sanki daha önce böyle şeyler yapılmadı mı? Hindistan'da insan eti yiyen hayvanların cesedin yanına geri döndüklerinde pusuya düşürüldüğü bir sürü vaka var."

William çoğu zaman soğuk ve hissiz olmakla itham edilir ama Rawlings'le kıyaslandığında kendini bir duygu karmaşası gibi görüyor. Dikkatli olmazsa insanlar kuşkulanacak. Güçlükle yutkunarak kahve fincanına bakıyor.

"Her halükârda ben bu teoriye pek ihtimal vermiyorum. Kauçuk tesisinde ölüp daha sonra bir kaplan tarafından o hâle getirilmiş olması daha muhtemel. Ölüm doğal sebeplerle

gerçekleşmiş olabilir. Bir diğer ihtimal de birilerinin onu öldürmüş olması."

"Cinayet olması uzak ihtimal," diyor William kederle. "Yılan falan sokmuş olabilir. Ya da bir sürü başka şey."

Rawlings ilgisizce elini sallıyor, sonra öne eğiliyor. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Ne?"

Rawlings fikrini değiştiriyor, arkasına yaslanıyor. "Henüz onaylayamam ama şüpheli ölüm diye kayda geçeceğim. Mesele, şüpheli ölümleri araştıran mahkemeye gidecek."

William'ın duymak istediği bu değil – Ambika'nın bir kaplanın talihsiz kurbanı olması çok daha iyi. Ambika'nın kısa süre önce daha fazla para isteyişini hatırlıyor ve kadının başka sevgilileri olup olmadığını merak ediyor. Göğsü sıkışıyor. Eğer öyleyse onunla ilişkili herkesi aramaya başlarlar.

"Öyle ya da böyle," diyor Rawlings, "bu vakada kaplan çok tuhaf davranmış. Yerliler bunun bir hayalet kaplan ya da öyle aptalca bir şey olduğu konusunda söylentiler çıkaracaklar."

"*Keramat*," diyor William otomatikman. "Kutsal bir hayvan."

Rawlings homurdanıyor. "Kutsal hayvan! Aynen."

William odanın karşısına bakıyor, düşünceler gevşek makaralar gibi dönüp duruyor. Satıcıdan başka onu Ambika'yla gören kim vardı?

Dikkatli olması gerek.

Rem omlet yapıyor. Maharet isteyen, keyifli bir iş, kömür ateşinin başında sabırlı olmasını gerektiriyor. Hafta sonu ceset bulunduğundan beri William sürekli kusacak gibi ve çok keyifsiz. Hindistan cevizi soslu tavuk ya da kızarmış domuz eti gibi yemekleri midesi kaldırmıyor. Bugün erken dönüp bir omlet istedi ve Ren de pişirmeye gönüllü oldu.

Omlet, Dr. MacFarlane'in favorisiydi. Kwan Teyze ona nasıl kabarık ve usulca eriyen omletler yapılacağını öğretmişti. Ren, omleti dikkatle tabağa koyuyor; işin püf noktası, yumurtaları tam pişmeden ateşten çekmek. Ren şöyle bir bakınca gülümsüyor ve şaşırtıcı ama Ah Long da aynısını yapıyor.

"Kendin servis edebilirsin," diyor.

Ah Long, incecik doğranmış yeşil soğanları omletin üzerine yerleştiriyor, yan tarafa birkaç domates dilimi koyuyor. Tabağı kolalanmış bir mendille birlikte tepsiye yerleştiren Ren, yola koyuluyor. Bütün yol boyunca, cilalı ahşap koridordan geçip üst kata çıkana, efendinin yatak odasının kapısını çalana kadar taşıyor.

Evdeki diğer bütün odalar gibi ferah, yüksek tavanlı olan oda beyaza boyanmış ve tam ortadaki dört direkli, cibinlikli yatak dışında tamamen boş. Ağaç tepelerinden geçen yeşil ve altın sarısı renkli, eğimli ikindi güneşi, Ren'de bir anda bir dejavu hissi oluşturuyor. İçerisi tıpkı merhum doktorun Kamuting'deki odası gibi. Sadece pencere kenarındaki masada oturan artık Dr. MacFarlane değil de bir mektup yazan William.

Ren tepsiyi bırakırken suçlu bir irkilmeyle, "Teşekkürler," diyor.

"Kaplanı henüz bulamadılar mı?" diye soruyor Ren.

"Bulamadılar. Şu saate kadar kilometrelerce uzaklaşmış olabilir." William omletten bir ısırık alıyor. "Kim yaptı bunu?"

Ren'in yüzünde yeniden endişeli bakışlar beliriyor. "Ben yaptım, *Tuan*."

"Çok güzel. Bundan sonra bütün omletlerimi senin yapmanı rica ediyorum."

"Elbette, *Tuan*." Bundan cesaret bulan Ren, "Yakınlarda bir yolculuk için izin alabilir miyim?"

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Kamunting'e döneceğim. Sadece birkaç günlüğüne."

William bunu düşünüyor. Ren burada çok kısa bir süredir çalışıyor. Aslında henüz bir yere gidecek kadar izni yok ama çok umutlu görünüyor. "Eski arkadaşlarını görmeye mi?"

"Evet." Ren duraksıyor. "Bir de Dr. MacFarlane'in mezarını ziyaret edip saygılarımı sunmaya. Yirmi gün içinde yas dönemi bitmeden gitmek isterim."

"Elbette." William'ın ifadesi yumuşuyor. "İstersen üç gün izin kullanabilirsin. Tarihleri Ah Long'la belirleyin – burada bir akşam yemeği partisi olacak. O geçene kadar beklesen iyi olur. Tren biletine ihtiyacın var mı?"

Ren bu teklif karşısında şaşırmış görünüyor. William iç çekiyor, "Yani seyahatinin parasını ben vereceğim. Zavallı MacFarlane'in mezarına benim adıma da çiçek bırak."

Ren, odadan ayrılınca mutfağa dönüyor. Cesedin dehşet verici bir hâlde bulunmasından beri Ren, parmak aramalarını çılgınca artırdı. Şimdiye kadar evdeki bütün odaları ve açık çekmeceleri araştırdı. Bazen Ah Long'un ondan şüphelendiğini düşünüyor zira aşçı birkaç kez sessizce yaklaşarak onu şaşırttı. İhtiyar, kır saçlı bir kedi gibi, Ah Long kedi adımlarıyla yürürken, güneşe karşı gözlerini kısarken daha da göze çarpan bir benzerlik. Yine de Ah Long hiçbir şey demedi.

Ren'in içinde, parmağın bu evde olmadığına dair rahatsız edici bir his var. Belki de buraya hiç gelmedi. Bunu açıklamanın bir yolu yok, sadece kedi bıyıklarının kıpraşması gibi bir şey. Yi hayattayken de bu altıncı hissi sıklıkla yaşardı. İnsanlar bunun sihir olduğunu söylerlerdi ama Ren, onların eşleşmiş bir çift olmasından kaynaklandığını biliyor. Çinliler, iyi şeylerin çiftler hâlinde geldiğini söyler; tıpkı çifte mutluluğu tanımlayan, kırmızı kâğıttan kesilip düğünlerde kapılara asılan yazı karakteri ve tapınakları koruyan iki taştan aslan gibi. Çocukken Ren ve Yi birbirlerinin mükemmel birer dublörüy-

dü. İnsanlar onları görünce keyifle gülümserdi. Hem ikizlerdi hem de oğlan – ne talih! Ne var ki Yi ölünce bunların hepsi sona erdi. Yemek çubuklarından biri kırılırsa diğeri de işlevini yitirir. Ne de olsa bozuk bir çiftin yarısı bir eder: Yalnızlığın talihsiz sayısı.

Dr. MacFarlane bir keresinde ona radyo sinyallerini açıklamış, işe yaramaları için hem verici hem de alıcı olması gerektiğini söylemişti. Ren ne demek istediğini hemen anlamıştı. O ve Yi her zaman diğerinin nerede olduğunu bilirdi, öyle ki yetimhanenin müdiresi oğlanlardan birini bir işe gönderir ve diğerini yanında tutardı. Herhangi bir gecikme olursa kalan ikize, kardeşinin ne kadar uzakta olduğunu sorardı. İşe yarar bir beceriydi elbette ama Perak Nehri'nde suyun altındaki seslerini duyarak balık yakalayan Malayalı kör balıkçı Pak Idris'ten daha mucizevi değildi.

"Nasıl bir şey?" diye sormuştu Ren.

"Düşen çakıl taşları gibi," demişti adam. "Balıkları yansıtan bir ayna gibi."

Balıklarla dolu bir ayna. Ren, yıllar boyunca bu ifadeyi sık sık düşündü. Onları göremeyen Pak Idris için balıklar neye benziyordu? Karanlık gökyüzünde hareket eden yıldızlara mı yoksa rüzgârda salınan çiçeklerle dolu bir tarlaya mı? Yi'nin ölümüyle birlikte Ren bu dünyadaki yol göstericisini kaybetti. Artık mesafelere dair bir sağduyusu yok. Farklı bir yerde neler olduğunu da anlayamıyor. Kabiliyeti önemini kaybetti. Artık sadece gerçekleşmesi çok yakın olayları hissedebiliyor, tam Ren yoldan çekildikten sonra düşen bir dalın çatırtısı gibi. Pek çok küçük kaza olabilirdi. Hatta epey çok.

Ren bazen uzun mesafe becerisini tamamen kaybetmediğini düşünüyor. Sinyal zayıf çünkü Yi artık çok çok uzaklarda. Peki ama nerede, onu söyleyemiyor. Başka bir ülkeye geçti, ölüler diyarına. Ren'in kayıp parmağı arayışı esnasında o gö-

rünmez kedi bıyıkları bu evde yalnızca bir kez titreşti – çalışma odasındaki kaplan derisinden post karşısında. Ne var ki merhum doktorun kaplanlara olan takıntısı düşünüldüğünde bu da şaşırtıcı değil. Gördüğü kadarıyla William da Ren'in korktuğu gibi bir noktaya kadar bu takıntıyı paylaşıyor. Koridorda hızla ilerlerken Ren birden arayabileceği bir yer daha olduğunu düşünüyor: Batu Gajah Bölge Hastanesi. William'ın bir ofisinin bulunduğu yer.

Zaman tükeniyor: Dr. MacFarlane'in ruhunun kırk dokuz günlük süresinden geriye yalnızca yirmi gün kaldı. O zamana kadar parmağı bulamazsa başarısız olacak. O zaman merhum efendisi nasıl huzur içinde yatacak? Ren, Dr. MacFarlane'in son günlerini, titreten ateşleri hatırlıyor. Sonra rüyalar, ihtiyar adamın merhamet dilendiği ya da elleri ve ayakları üzerinde süründüğü insanı uyandıran kâbuslar. Kwan Teyze hâlâ onlarla birlikte olsa işi ele alırdı ama sonuçta orada sadece Ren vardı.

Evin içinden bir esinti geçip gidiyor, bütün kapıları aynı anda çarpıyor. Merdivenlerin en tepesindeki pencereden dışarı bakan Ren'e göre ağaçlar bungalovu çevreleyen yeşil bir okyanus gibi dalgalı. Burası fırtınada bir gemi ve Ren de bir lombozdan bakan bir miço. Pencere pervazlarına can simidi gibi tutunurken onları çevreleyen ormanda ne gibi sırların dolaştığını ve eski efendisinin aslında sonsuza dek bu engin, yeşil arazide, bir kaplan bedenine hapsolmuş biçimde dolaşmakla lanetlenip lanetlenmediğini düşünüyor.

14

Ipoh / Batu Gajah
13 Haziran, Cumartesi

Tiz bir ıslık duyuldu. Platformun üzerinde buhar tüterken raylar boyunca kapılar kapanmaya başladı. O kadar heyecan vericiydi ki gülerek Shin'e baktım. Kaşlarını kaldırarak ve sırıtarak karşılık verdi. Ani bir sarsıntı, ardından Tren, Ipoh İstasyonu'ndan ağır ağır hareket ederken de daha büyük bir sallantı oldu. Platform kayıp gitti. İnsanlar ayrılan yolculara el salladı ve ben de kendimi tutamayıp el salladım.

Shin gözlerini devirdi. "Onları tanımıyorsun bile."

"Olsun," dedim savunmaya geçerek. "Çocukların hoşuna gidiyor."

Tren istasyonundaki küçük çocuğu gördüğüm rüyamı hatırladım. Ipoh'un artık arkamızda hızla küçülen saray yavrusu, bembeyaz tren istasyonunun yanına bile yaklaşamasa da o kadar gerçek görünüyordu ki...

Batu Gajah'a yolculuk 40-50 kilometre kadar var, demişti Shin bana. Bazen yolda yabani filler ya da *seladang*'lar, omuz yüksekliğinin neredeyse iki metreyi bulduğu söylenen devasa orman öküzleri çıkıyordu karşımıza. Açık pencereden içeri soğuk hava giriyordu. Mutlulukla gözlerimi kapadım.

"Bu evet demek mi o hâlde?"

Shin'in bakışları kirpiklerimi delip geçerek beni utandırdı. Mor gözümü gizlemek için yaptığım makyajı fark etmiş miydi? Eh, saçımın kuş yuvası gibi görünmesinin önemi yoktu. Ne de olsa o Shin'di.

"Neye evet?"

"Bu hafta sonu patoloji deposunu temizlemeye."

Gözlerimi açtım. "Ancak bana da ödeme yapılırsa. Peki ama sana bir şey bulacağımızı düşündüren ne?"

"O parmak muhakkak hastaneden çıkma," dedi Shin. "Şişenin kapağını açtığında, hastanenin patoloji laboratuvarındaki diğer numunelerde olan izin onda da olduğunu görürsün. Kayıtlara bakmamız ve kesik parmaklarla ilgili bir şeyler olup olmadığını anlamamız gerek."

"Parmak nerede?"

Cevaben elini hafifçe cebine vurdu. Bu hareket bana satıcıyı hatırlattı ve neşem birden söndü. Yine aynı gölge, aydınlık günü lekeledi. Shin, parmağın sahibinin izini sürme konusunda neden bu kadar coşkuluydu ki hem? Belki de sadece parmağı sessizce hastaneye bırakmalıydık. Birden kendim için de biraz araştırma yapmam gerektiğini düşündüm – hastaneyi turlamak, çalışanlarla konuşmak. Shin'e itiraf etmek istemiyordum ama eğer tıp eğitimi alamıyorsam belki de bir hemşire ya da kâtip olabilirdim. Her şey şimdiki sıkıcı ihtimallerden daha iyiydi.

"Bir şeyler planlıyorsun, değil mi?" dedi Shin homurdanarak. "Hemen anladım – çok öngörülebilirsin."

"Başka kimse böyle demiyor," dedim, benimle dans etmek için sıraya giren parlak gözlü öğrencileri ve ihtiyar adamları düşünerek sinirle. Nirman Singh, benim "kaçınılmaz bir kaderle örtüldüğümü" iddia etmişti ama onun benden değil de gerçek Louise Brooks'tan bahsettiğine neredeyse emindim

– hem ayrıca o daha on beş yaşındaydı ve harçlığını dans salonlarında harcamamalıydı.

"Kimlerle takılıyorsun ki?"

Shin'in ne kadar keskin olduğunu unutmuştum. Onunla yeniden iyi anlaşmanın diğer yüzü buydu.

"Kimseyle."

Shin düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu. "Bayan Tham'da kalmaktan memnun musun?"

"Yani, nasıl biri olduğunu gördün," dedim. "Yine de o kadar da kötü değil."

"Sana ne kadar ödüyor?"

"O bana bir şey ödemiyor – benim ona ödeme yapmam gerek. Çıraklığım için, biliyorsun."

Yanağındaki bir kas oynadı. "Çok saçma. Orada bedavaya çalışıyorsun."

"Aslında ona yardım ettiğim için bana cüzi bir miktar ödemesi gerek ama öbür yandan odam, döşeğim ve öğretme ücretleri de var, birbirini götürüyor."

"Peki bu durumdan memnun musun?"

Ona elbette mutlu olmadığımı söyleyip söylememeyi düşünüp tarttım. İki yıl önce olsa hiç düşünmeden söylerdim ama şimdi düşünce, dilimin ucunda her an yere düşüp paramparça olabilecek camdan bir bilye gibi dolanıyordu. Uzun zamandır birlikte geçirdiğimiz ilk güzel günü neden mahvedecektim ki? O yüzden hiçbir şey söylemedim.

Batu Gajah'daki tren istasyonu daha gösterişsizdi: sazdan bir *attap** çatısı ve iki yanda da raylara bakan birkaç tahta bankı olan basit bir dörtgen. İstasyona huzursuzluk veren bir dejavu hissiyle baktım. Daha dün gece rüyamda o banklardan birinde oturuyordum muhakkak. Görünürde nehir falan yoktu

* Nipa palmiyesinin yaprakları kullanılarak yapılan sazlık. –*çn*

ama koridorun karşı tarafındaki yaşlıca bir Malayalı beyefendiye göre tren yolu aslında Kinta Nehri'nden geçiyordu.

"Bu istasyonu geçene kadar nehri göremezsiniz." Adam güneye, Lumut'a gidiyordu.

"Biz burada iniyoruz," dedim üzülerek.

"Hoşça kalın," dedi ihtiyar adam. Sonra Shin'e döndü. "Karın güzelmiş. Oldukça modern ve tarz sahibi."

"Biz kardeşiz!" dedim aceleyle.

Trenden inerken Shin sessizdi. İkinci kez birileri bizi yanlış anlıyordu ve onun bunu rahatsız edici bulmasından korkuyordum.

"Elbette kızdım," dedi. "Kim seninle münasebeti olsun ister ki?"

Rahatlayarak kahkahayı bastım. Shin gözlerini devirdi. "Diğer kızlar gibi alınıp gücenmen gerekiyordu. Böyle anırman değil."

Sessizleştim. Mayıs Çiçeği'nde popüler olmamın nedenlerinden biri de müşterilerle şakalaşmaktan korkmamamdı ama edepli bir genç kadın böyle mi davranırdı? Ming'in nişanlısı oldukça tatlı dilli, kibar biriydi – yol kenarında aptalca şakalar yaparken görülmeyecek türden bir kız.

Batu Gajah Bölge Hastanesi'ne giden yol, Changkat'ın Avrupa bölgesine doğru çıkan bir yokuştu. Pembe ve beyaz kabarık tomurcukları, sivri uçlu oval yapraklarıyla zakkum çalıları her yeri sarmıştı. Malayalıların mezarlık çiçeği olan hoş kokulu frangipani ağaçları gibilerdi. İngilizler bahçe işlerine bayılıyorlardı –bunu tarih kitaplarımızdan biliyorduk– ve bu tutkularını İmparatorluğun her köşesine taşımışlardı.

Hastaneye vardığımızda saat neredeyse sabahın on biriydi ve aşırı sıcaktı. Hastane bir dizi tropikal siyah-beyaz Tudor tarzı ahşap binadan oluşuyor, gölgeli verandalarla ve kırpılmış çimenlik alanlarla birbirine bağlanıyordu. Şöyle bir bak-

tığımda çatılı yürüme yollarındaki pişmiş kilden mozaiklerin ta Fransa'dan getirildiğini ve altlarına onları yapanın adının damgalanmış olduğunu gördüm: *SACCOMAN FRÈRES, ST. HENRI MARSEILLE.*

Shin beni yönetim ofislerinin yanından geçirerek dış binalardan birinin arkasına götürdü. Bir anahtar çıkararak kapıyı açtı. "İşte geldik. Bunları bir düzene sokmamız gerek."

Geniş, havadar, yüksek tavanlı bir odaydı. Yüksek pencereleri, kutu yığınları ve dosya dolaplarının arkasından ışık alıyordu. Numune kavanozları içinden kâğıtlar taşan kartonların yanında karmakarışık duruyordu. Zeminde, bir yığın eski tıp dergisinin ortasında da beş galonluk cam damacanalar vardı. Bu dağa baktığımda artık her kimse, o Dr. Rawlings denen adamın Shin'e yardım almasını önermesine şaşırmıyordum.

"Tüm bunları bugün mü halletmemiz gerek?"

"Eh, kayıp bir parmakları olup olmadığını kontrol etmek için iyi bir fırsat," dedi Shin. "Taşınmasını istediler ve çoğunu hallettim. Sadece numuneleri düzenlememiz gerek. Önce yemek yemek ister misin?"

Korkunç görünümlü numune kavanozlarına baktım. Bulanık sularda organ parçaları süzülüyordu, yanlarında da takırdayan omurga şişeleri vardı.

"Hayır," dedim. "Hemen başlayalım."

Bu koleksiyonun amacı neydi acaba? Shin hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bütün ağır işi halletmiş olmasına rağmen keyfi yerindeydi. Kutuları yuvarlarken koridorda ıslık çalışından bunu söyleyebilirdim. En çok yapılması gereken bir iş olduğu zaman iyi anlaşırdık. Tıpkı küçükken hızlı ve verimli bir biçimde ev işlerini hallettiğimiz zaman olduğu gibi. İkimiz de hademe olarak işe alınsak, hiç anlaşmazlık yaşamazdık diye düşündüm.

*

Annem örnek bir ev hanımıydı. Bu konuda üvey babam onu asla suçlayamazdı. Takıntılı derecede temizdi, her bir çatlağa kaynar su dökebilmek için tahta yatak çerçevelerini kenara çekerdi, bu yüzden de evimizde hiç tahtakurusu olmazdı.

Dükkân-eve ilk taşındığımızda, Shin'den ev işi yapmasını istemeye pek gönüllü değildi. Ne de olsa bir erkekti ama Shin gayet istekliydi. Annem tüm sevgisini üzerimize boca etti, aptallık derecesinde yufka yürekliydi. Sokak köpekleri ve dilenciler doğruca ona gelirdi. Birkaç kez akşam yemeğimizi onlara vererek bize üvey babama söylemememiz için yalvarmıştı. Ben daha iyi bir şey ile pazarlık yapmak için direnirdim ama Shin her zaman teslim olurdu. Shin'i kolaylıkla okuyabiliyorduk; o hızlı baş onayı, umutlu ifade. Sevgiye açtı.

Annemin başka çocuklar da isteyeceğini düşünürdüm. Üvey babam bu konuda hayal kırıklığına uğramıştı. Kasabanın ebesi birkaç kez eve çağırılmıştı çünkü annem düşük yapmıştı. Ne var ki kimse bana tam olarak ne olduğunu ya da neden olduğunu söylememişti.

Çöpçatan Shin'le benim kardeş olmaya yazgılı olduğumuz, aynı gün doğduğumuz ve isimlerimizi Beş Konfüçyüs Erdemi'nden ikisinden aldığımız için aslında ikiz sayılabileceğimiz konusunda öyle bir yaygara koparmıştı ki diğer üç çocuğun da –isimleri Ren, Yi ve Li olacaktı– sabırsızlıkla doğmayı beklediğinden emindim. Karanlıkta birbirlerini dürttüklerini, dünyaya gelmek için beklediklerini hayal ediyordum. Ne yazık ki hiç gelmediler. Her kanlı nöbet, onların annemi de çekip alacaklarına dair korkumu artırıyordu.

Bir gece sessizce konuşurken Shin'e bundan bahsettim. O kendi odasının zemininde yatıyordu ve ben de dar koridorda oturmuştum. Aramızda açık kapı aralığı vardı. Bunu sırf üvey babam bir anda odasından çıkarsa diye yapıyorduk. O sıralar on üç yaşında olmalıydık ve üvey babam giderek katılaşıyor-

du. Artık Shin'in odasına adım atamıyordum ve tabii ki onun benim odama girmesine de izin verilmiyordu.

O gece ay çok parlaktı, keskin bir beyazlık dilimiydi. Yatakta durulmayacak kadar sıcaktı ancak ahşap zemin döşemesinin üzerine biraz rahatlanabiliyordu.

"Sence başka çocukları olacak mı?" diye sordum.

"Hayır. İnsan yaşlandıkça zorlaşıyor." Shin zaman zaman gıpta ettiğim sakin bir akılcılık sergilerdi.

"Ama korkuyorum."

Shin yan döndü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Neden?"

Ona annemi kaybetme korkumu ve tıpkı çöpçatanın dediği gibi bizden üç tane daha olması gerektiği düşüncesinden kurtulamadığımı anlattım.

Bir süre sessiz kaldı. "Bu saçmalık."

"Neden?" dedim incinerek. "Senin *mo* ve rüya-yiyenlerle ilgili söylediklerinden daha mı saçma?"

Söylediklerimden ânından pişmanlık duydum çünkü Shin'in kendi annesinden kalan o kâğıt parçasına nasıl değer verdiğini biliyordum ama o sadece, "Uzun zamandır kötü rüyalar görmüyorum. Hatta aslında hiç rüya görmüyorum sanırım. Üstelik tüm bu üç kardeş muhabbeti aptalca. Neden daha fazlası olsun ki?" dedi.

"Çünkü şimdilik sadece ikiyiz."

Shin aniden doğruldu. "Beni sayma. Ben gerçek kardeşin değilim, biliyorsun."

Yatağına çıktı ve bana arkasını döndü. Reddedilince ben de kendi odama çekildim. Bazen belki de beni yalnızca idare ediyor olabileceği düşüncesi beni endişelendiriyordu. Farklı bir tür kız kardeş istediği, onunla sürekli tartışmayan ve sınavlarda onu geçmeyen bir kardeş istediği düşüncesi. Ne zaman kötü hissetsem sayıları düşünürdüm. Kanton dilinde iki,

bir çift oluşturduğu için iyi bir sayıydı. Üç de güzeldi çünkü yaşam anlamına gelen *sang*'in sesteşiydi. Dört elbette kötüydü çünkü kulağa ölüm gibi geliyordu. Beş iyiydi çünkü tam bir set oluşturuyordu. Sadece Konfüçyüs Erdemleri için değil; aynı zamanda tahta, ateş, su, metal ve toprak elementleri için de. Ne olursa olsun Shin'in ne kadar çabuk parladığının önemi yoktu. Sevsin ya da sevmesin, benim tek kardeşim oydu.

Patoloji deposunun kapısı aniden açıldı. Shin'in yeni bir yükle geri geldiğini düşünerek arkamı dönmeden, "Oraya bırakma, diğer tarafa koy," dedim.

Sessizlik. Tuhaf bir karıncalanma hissi bir şeylerin yanlış gittiği konusunda beni telaşlandırdı. Döndüğümde eşikte tanımadığım birini gördüm. Bir yabancı. Uzun boylu, bir deri bir kemik bir adamdı. Gözlük takıyordu. Kalanı –solgun yüzü, açık saçları, güneşten dengesizce yanmış açık renk kolları– bana diğer Avrupalıları hatırlattı.

"Ben Dr. Rawlings'e bakmıştım."

Shin, Rawlings'in kadrolu patolog olduğunu söylemişti ama sakin bir cumartesi günü burada olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Adam bana keskin bir bakış attı. Renksiz gözleri camdan merceklerin ardından iğne gibi batıyordu. Çok geçmeden benim hastane görevlisi olmadığımı anlayacağından korktum.

"Geri dönerse lütfen ona uğradığımı söyle. Adım William Acton."

15

Batu Gajah
13 Haziran, Cumartesi

William cumartesi öğle yemeği zamanında kasabaya gidip hastaneye uğrayacağını söyleyince Ren, parmağı aramak için eline geçen fırsatı değerlendiriyor. Ah Long hemen ondan malzemeleri almasını istiyor: konserve gıdalar, toz deterjan ve kahverengi ayakkabı cilası.

William, arabanın kapısını açık tutan Ren'e bakarak, "Atla. Dükkâna bir liste götürebilirsin, değil mi?" diyor.

Bu beklenmedik fırsat karşısında Ren'in gözleri kocaman açılıyor. William omzunun üzerinden Ah Long'a sesleniyor. "Çocuğu da alıyorum. İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Listeler yapılırken kısa bir telaş yaşanıyor. Ah Long, Ren'in eline bir sent bırakıyor. "Kendine bir şeyler al," diyor kısık sesle. "Bazen Kulüp'te içer. Eğer gecikirse arabanın yanında kal. Sabah öyle veya böyle eve gelir." İncecik bedeni, kaskatı bir onaylamama işaretiyle çakıl taşlı araç yolunda bekliyor.

"*Selamat jalan,*" diyor William'a. İyi yolculuklar.

Malayalı şoför Harun tombul, rahat görünümlü ve üç çocuğu olan bir adam. Ren, bir şey dökülmesin diye eski ga-

zetelerle sarılmış rattan alışveriş sepetini sımsıkı tutarak heyecanla ön koltuğa otururken gülümsüyor. William arkaya oturuyor. Ren sessiz kalıyor ama Harun'a arabayla ilgili bir şeyler sormak istiyor. Austin'in ön panelinde göz korkutucu tuşlar ve düğmeler dizisi var. Ren, vites değiştiren Harun'u dikkatle izliyor.

"Önce hastaneye uğra," diyor William. "Bırakmam gereken birkaç evrak var."

Hastane. Ren, sepetin tutacağını sıkıyor.

Kasabaya yaklaştıkça diğer bungalovların biçilmiş çimleri ve çakıl taşından araç yolları görünür oluyor. Ren şimdiden evlerin birkaçını tanıyor ama birbirlerinden çok uzak, yoğun ormanın içinde öyle izoleler ki komşuların sesini hiç duymuyor. Ren, hangi evlerde Avrupalı hanımlar olduğunu anlayabiliyor: düzgün tespih çiçeği yatakları ve kızıl çiçekler ekili olur, gülhatmiler ve zakkum çalılarıyla çevrelenirler. William'ın evinin arka tarafında da zakkumlar var ama Ah Long bahçıvana hep onları kesmesini söylüyor. Yumuşak sürgünlerin insanı kör eden sütsü bir bitki özü çıkardığını ve kaynatılmış yapraklarının sokak köpekleri için zehir olduğunu söylüyor karamsarca.

Bir dönemeci geçince açık pencerelerden giren esinti buruşturulmuş gazetelerden birini Ren'in sepetinden uçurup arka koltuğa savuruyor, William kâğıdı tek eliyle ustaca yakalıyor.

"Özür dilerim, *Tuan*!" Ren arkaya bakıyor ama elindeki kâğıda bakan efendisi keskin bir nida koyuveriyor.

"Bu geçen haftanın gazetesi mi?"

Ren suçlulukla başını sallayarak onaylıyor. Kullanılmaları yasak mı? William'ın yüzünde tuhaf bir ifade var. Onu hayrete düşüren, gazetenin ölüm ilanları sayfası. Bir dizi siyah beyaz fotoğraf var. Ren, "Tanıdığınız biri mi ölmüş?" diyor.

William dudağını ısırıyor. "Bir hastam."

"Yaşlı mıydı?"

"Hayır, oldukça gençti. Zavallı adam."

Uzunca bir ânın ardından William buruşturulmuş kâğıdı Ren'e geri veriyor, o da sepete sıkıştırıyor. Öncesinde ise merakla sayfaya bir göz atıyor. Listedeki tek genç adam Bay Chan Yew Cheung, satıcı. Yirmi sekiz yaşında.

William gözlerini kapıyor, parmakları kucağında gevşekçe kenetlenmiş. Bir yarayı dikmeye ya da bir organı kesmeye muktedir uzun, beyaz parmaklar. Hafif bir uğultu çıkarıyor. Ren, efendisinin neden bu kadar rahatlamış, hatta mutlu göründüğünü merak ediyor.

Araba hastaneye dönerken Ren zayıf, uzak bir radyo sinyaline bağlanırmış gibi hafif bir elektrik akımı hissediyor. Tıpkı Yi ile bağ kurarken olduğu gibi bedeninde dalgalanıyor. Parmak burada. Bir anda bundan emin oluyor. William deri bir çantayı alıp arabadan iniyor. Ren de hemen atlıyor.

"Çantanızı taşıyabilir miyim, *Tuan*?"

William ona bakmak için duruyor. "Hastaneyi mi görmek istiyorsun?"

İki bölüm var, diye açıklıyor William. Bu kısım yerliler için bölge hastanesi, Avrupa kanadıysa sadece caddenin karşısında yaşayan yabancılar için. William resepsiyoniste başıyla selam veriyor. Kapılar açılıyor, insanlar gülümsüyor. William'ın hemen peşinden giden Ren, bütün Avrupalılara böyle mi davranılıyor yoksa bu adamın aynı zamanda cerrah da olmasından mı kaynaklanıyor, diye düşünüyor.

Dr. MacFarlane, sıkı bir tıbbi hiyerarşi olduğuna dair şakalar yapardı. Onun gibi genel pratisyenler, yığının en altını oluşturuyordu. Ren, Dr. MacFarlane'in çok becerikli olduğunu düşünüyor. Diğer herkesin ümitsiz durumda görerek vazgeçtiği hastaları tedavi ederdi. Mesela enfeksiyon kapmış bir

kolla gelen *orang asli* avcı ya da Çinli esnafın havale geçiren bebeği. Hepsine doktorluk yapmış, sık sık şaşırtıcı sonuçlar almıştı.

"Madem geldim, ben bir servise uğrayayım," diyor William. Kahverengi ve krem fayanslarla dama tahtası gibi döşenmiş uzun koridorlar dezenfektan kokuyor. "Hastanı görmek ister misin?"

Ren'in kafası karışıyor. Hangi hasta?

"Bacağını tedavi ettiğin kadın. Tesadüfe bak ki tekrar hastaneye geldi."

Ren elbette onu görmek istiyor ama birden utanıyor. Servis, ağzı açık uyuyakalmış ihtiyar bir adam ve hemen yanındaki yatakta doğrulup oturmuş genç bir kadın dışında boş. Ren, kadının görünümü karşısında şaşırıyor. El arabasında, bacağının kanı araç yoluna damlarkenki hâliyle alakası yok. Şimdi bal rengi teni capcanlı ve saçları düzgünce örülmüş. Tam kalp şeklinde gamzeli bir yüzü var ve William bacağını görmek isteyince kızarıyor.

"Bu Ren," diyor. "Benim evimde seni tedavi eden kişi."

Ren, William'ın ondan "uşağım" ya da "hizmetçim" diye bahsetmediğini fark ediyor ve nedensiz bir gurur duyuyor.

"Çok genç!" diyor kadın. Hasta dosyasına göre adı Nandani Wijedasa, on sekiz yaşında, bekâr. Babası evin yakınlarındaki kauçuk tesisinde kâtip. Kadın bu sabah ateş ve bacağında ağrı şikâyetiyle tekrar başvurmuş.

William hastaneden verilmiş pijamayı nazikçe, güven veren bir gülüşle yukarı kaldırıyor. Yara Ren'in hatırladığından daha küçük ama pürüzsüz baldırının arka kısmında hâlâ şaşırtıcı bir kesik var. Siyah iple dikilen kesik hassas ve şiş görünüyor.

"Tekrar açıp antiseptikle temizlememiz gerek, belki ölü dokuyu atar, sonra tekrar kaparız. Eve döndüğünde enfeksi-

yon kapmasını önlemek için üzerine fenollü sabuna batırılmış gazlı bez koy. Yarayı temiz tutmalısın, yoksa kan zehirlenmesi yaşayabilirsin. Anladın mı?"

Dosdoğru kadına bakıyor ve aralarında kıvılcımlar uçuşuyor. Ren'in kedi hisleri, Yi'nin ölümünden beri bu kadar kuvvetli olmamıştı. Bunun anlamı ne? Daha başını bile kaldırmadan William'la Nandani denen bu genç kadın arasında bir şeyler olduğunu anlıyor. Nandani uzun, kıvrımlı kirpiklerini kırpıştırırken doktorun oyalanmasına neden olan bir tür çekim.

Böyle düşünen tek insan Ren değil. Yabancı bir kadın, içinde hastaların okuması için romanlar ve *Punch* ile *The Lady*'nin eski sayılarının bulunduğu bir arabayı iterek içeri giriyor. Çarpıcı bir meneviş mavisi olan gözleri William'ın sırtına dikiliyor.

"William? Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

William dönerek, "Merhaba, Lydia," diyor.

Servise dolan güneş ışığı, kadının güzel buklelerini aydınlatıyor ve Ren, kadının saçları her zaman bu kadar kabarık mı yoksa aslında pandispanya gibi buharlanmış ve ütülenmiş mi diye merak ediyor.

"Hastalarından biri mi?" Lydia, yataktaki Sri Lankalı kıza hızlıca bir bakış atıyor.

"Benim değil." William, utangaç bir edayla Nandani'nin yatağının kenarındaki döşemelerin çatlaklarını izleyen Ren'e bakıyor.

William'ı kenara çeken Lydia, kolunu onunkine geçiriyor. "Leslie genç doktorların bir sonraki toplaşmasına senin ev sahipliği yapacağını söyledi."

"Bir grup bekâr toplanıp muhabbet ediyor. Çok ilgi çekici değil, korkarım." Cazibesini kullanmıyor.

Lydia hem ümitli hem de ağlamaklı görünüyor. "Ben de gelebilir miyim?"

"Tropik hastalıkları falan dinlemeyi dert etmeyeceksen..."

"Katiyen! Elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum – insanlar bazen onlar için en iyisinin ne olduğunu bilmiyor."

Onlar konuşurken Nandani, Ren'in koluna dokunuyor. "Teşekkürler." Gülüşü sıcacık ve Ren onun hayatta olduğuna, kan dolu bir el arabasının içinde cansız yatmadığına çok mutlu. "Doktorluk eğitimi mi alıyorsun?"

"İsterdim."

"İyi bir doktor olacaksın." Bakışları William'a kayıyor. "Efendin sana iyi davranıyor mu?"

Ren, şaşkınlıkla fark ediyor ki evet, William ona iyi davranıyor.

"İyi biri," diyor kadın. İşte yine, kadın ve William arasındaki o görünmez kıvılcım. İncecik bir cızırtıyla uçuşuyor, öyle ki Ren'in bir yanı havada o kıvılcımın parıltısını görmeyi bekliyor.

William yeniden Nandani'ye dönüyor. "Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor.

Kadın utangaççа ona adresini söylüyor.

William göğüs cebinde taşıdığı küçük bir deftere not alıyor. "Benim evime çok yakınsın. Uğrarsan haftaya bacağına bir daha bakayım. Hastaneye gelmene gerek yok."

Lydia, William'ın arkasından kitap arabasını azimle ilerletiyor.

Ren ondan hiçbir his almıyor. Belki de bilinmedik nitelikte –bir yabancı ve bir hanımefendi– olduğundan ve bu bileşimle hemen hemen hiç tecrübesi olmadığındandır. William'la iyi bir çift oluştururlar. İkisi de çok uzun, renkli gözlü ve yakıcı güneş yüzünden ciltleri lekeli, Nandani'ninki gibi pürüzsüz ve muntazam renkli değil. Ren, yabancı hanımefendi için üzülüyor, kadın çok uğraşıyor. William ondan neden hoşlanmıyor?

*

Serviste işleri bitince Ren, William'ın yanında ilerliyor. Kedi hissi yüzünden, uzun zaman önce kaybettiği görünmeyeni hissetme hissi yüzünden sersemlemiş hâlde. Sanki bir organını tekrar kazanmış ya da fazladan bir çift gözü ve kulağı olmuş gibi. Hastanede bu kadar özel olan ne? William meslektaşı Dr. Rawlings'i görmek için patolojiye uğrayacağını söylüyor. Bir otopsi raporuyla ilgili ona soracakları var. Ren, patolojinin organlar, ölü insan ve hayvanlardan parçalar anlamına geldiğini biliyor. Parmağın nerede olabileceğine dair iyi bir işaret. Heyecandan titrerken, nihayet gözleri kapalı olsa bile parmağı bulabileceği konusunda kendinden emin.

Üstü örtülü, bir kenarında zambaklar bulunan yollarda ilerlerken Ren, William'ı artık daha önce hiç başaramadığı bir şekilde okuyabildiğini fark ediyor. William'ın ilgisi gergin bir tel gibi. Etrafta patlayıp duruyor ama çoğunlukla kadınlara çekiliyor. Geçen hemşireler, bir yatağın üzerine eğilmiş kadın bir ziyaretçi. William elbette Ren'in fark ettiği şeylere dikkat etmiyor. Kapının ardındaki örümcek ya da zambakların altında duran, Ren'in cebine atabileceği ama muhtemelen hastanenin malı olduğu için cesaret edemediği yusyuvarlak bir taş.

Patoloji bölümüne yaklaşırken görünmez tellerin titreşimi öyle güçleniyor ki Ren heyecandan geriliyor. Daha önce hiç böyle olmamıştı, Yi'yle bile. Bir köşeyi dönüyorlar. William göğüs cebini yokluyor, ardından öfkeyle pantolonunun ceplerini karıştırıyor. "Ren, geri dön ve dolma kalemimi getir. Koğuştaki hemşirede olacak."

Ren içinde bir buruklukla William'ın başka bir binaya geçişini, bir kapıyı açıp içeri girişini izliyor. O odadaki bir şeyler Ren'i çağırıyor, bir mıknatıs gibi onu çekiyor, on beş metre mesafeye rağmen hem de. Ren o odaya girmeli.

Ne var ki William'ın dolma kalemini getirmek, itaatsizlik edemeyeceği bir emir. Kalemin adı, diye açıklamıştı William;

Avrupa'daki en yüksek dağdan geliyor, Mont Blanc. Kalemin üzerindeki beyaz, yuvarlak yıldız, karla kaplı zirveyi temsil ediyor ve gerçek altından yapılma, oymalı bir ucu var. Her gün mektuplarını yazmak için o kalemi kullanıyor. Eğer Ren onu bulamazsa William çok mutsuz olur.

Aceleyle geri dönen Ren'in kafası karışıyor ve yanlış bir yere sapıyor. Üzerine hücum eden işaret selini süzmek çok zor. Kör balıkçı Pak Idris'in, *Balıklarla dolu bir ayna gibi,* deyişini hatırlıyor. *Onların şarkısını bilmelisin.* Şu an hissettiği ise daha çok karanlıkta hızla uçuşan ateş böcekleri. İnsan isteklerinin ve duygularının oluşturduğu tuhaf, rasgele bir modelde hareket ediyorlar. Ren ancak sessiz sakin bir yer bulabilirse onları ayırabileceğini düşünüyor. Yine de önce kalemi götürmeli. Görevdeki koğuş hemşiresi, kalemi başhemşireye verdiğini söylüyor.

Başhemşire de rütbeli çalışanların çoğu gibi bir yabancı. Keskin yüzlü, Avustralyalı bir kadın, işi başından aşkın ve koşturuyor. Ren nihayet ofisine vardığında kadın ona şüpheyle bakıyor. "Bu pahalı bir kalem. Düşürmesen iyi edersin." Kadının beyaz, kolalı başlığı, kaskatı kanatlara benziyor. Kalemi tutan Ren aceleyle ve kaygıyla yeniden patoloji deposuna yöneliyor. Bir yerden sonra koşmaya başlıyor ama yetişkinlerin öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyor. Nereye gideceğini sormasına gerek yok. Kafasının içinde teller uğulduyor, şarkı söylüyor. Son köşeyi de hızla dönerken William'a çarpıyor.

"Buldun mu?" diye soruyor William.

Ren sersemlemiş hâlde ona bakıyor. Kalem. Muzaffer bir edayla kalemi çıkarıyor.

"Harika!" William memnun görünüyor ama Ren, bu memnuniyet adam kalemini geri aldığından mı yoksa o odada iyi bir şeyler olduğundan mı kaynaklanıyor, bilmiyor. William, bütün hafta boyunca olduğundan daha iyi bir ruh hâli için-

de. Ren onun arkasına doğru bakıyor. Kapı şimdi aralık ama göz kamaştıran güneş ışığı, loş odayı görmesini zorlaştırıyor. Kapı eşiğinde zayıf bir gölge var. Muhtemelen bir erkek – bir kadına göre fazla uzun görünüyor. William'ın bahsettiği Dr. Rawlings mi?

İçinden bir elektrik akımı geçiyor. Ren'in düşünceleri altüst oluyor, anlamsızlaşıyor. Kedi bıyıkları titreşiyor. William'ın az önce çıktığı o odaya geri dönmeli ama onun yerine ayakları üzerinde salınıyor.

"Sabit dur," diyor William, Ren'i bir banka doğru yürüterek. "Öğlen yemeği yemedin mi?"

Ren başını iki yana sallıyor. Ne o ne de Ah Long, Ren'in kasabaya bu sürpriz gezintiyi yapmasını bekliyordu.

"O zaman sana bir şeyler alalım. Kasabada güzel kahve yapan bir kafe var."

Gölgeye park edilmiş arabanın yanına çömelmiş Harun'un onları beklediği ön kısma doğru ilerlerken hayal kırıklığı yaşları Ren'in gözlerini yakıyor. Araba giderken Ren geri dönüp hastaneye bakıyor. William'ın ilerleyen saatlerde gitmeyi planladığı Kinta Kulüp'ten çok uzak değil. Belki de Ren sessizce, kendi kendine geri dönebilir. Dönmeli.

16

Batu Gajah Bölge Hastanesi
13 Haziran, Cumartesi

Yabancı, William Acton patoloji deposunun açık kapısında dikildi. "Seni daha önce görmemiştim. Hemşire değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır, sadece yardım ediyorum." Gözlerinde beliren açgözlü ilgi parıltısını fark ettim. Bu beni gerdi. Shin neredeydi?

"Anladım," dedi ama kapıdan çekilmedi.

Orada, elimde bağırsak parçası bulunan bir kavanozla öyle tuhaf tuhaf dikildim. Gözlüğünü çıkarıp yüzünü sıvazladı, onu tuhaf bir şekilde çıplak ve keyifsiz gösteren bir jestti. Bronzluğunun altındaki teni soluktu ve gözlerinin altında halkalar vardı. Yirmi beş ile otuz beş arasında herhangi bir yaşta olabilirdi, hareketleri oldukça hızlı görünüyordu.

"Rawlings için mi çalışıyorsun yani?"

Başımla onayladım. Bunun üzerine gülümsedi. Tamamen beklenmedikti ve yüzüne yabani bir cazibe kattı.

"Sanırım bana ismini söylemeyeceksin."

"Louise." En azından buna nasıl cevap vereceğimi biliyordum.

"Peki, Louise, bu numunelerden tiksiniyormuş gibi durmuyorsun."

"Tiksinmiyorum," dedim sakince.

"Bir kısmı buraya benim katkım."

Merakıma engel olamadım. "Bilim için kendi organlarınızı mı bağışladınız?" İnsanların bunu ancak öldükten sonra yaptığını sanıyordum.

Yabancı doktor tekrar gülümsedi. "Yani hastalarımı kastediyorum. Bir bakalım – sanırım alışılmadık büyüklükte bir safra taşı ve iki parmak ekledim."

"Parmak mı?" Birden alarma geçtim.

"Biri Hindistanlı bir hastadan alınan işlevsiz bir altıncı parmaktı. Diğeri aslında bir arkadaşıma aitti. Burada sağlam bir parmak koleksiyonumuz var, hatırlayabildiğim kadarıyla en az bir düzine vardır."

Odada ilerleyip içerisinde bulanık bir sıvı bulunan büyük bir kavanozu işaret etti. "Bu atılmış olmalı. Pek çok eski numune alkolün içine konuyor. Onun da senede bir değiştirilmesi gerek aslında ama tıbbi olarak ilgi çekiciyse burada tutuyoruz. Bir de tabii ki bazı insanlar kendilerine ait parçaları onlarla birlikte gömülsün diye geri alıyor."

Eğildi ve bir adım yana kaydım. Erkeklere yakın durmamaya dikkat ediyordum. Mayıs Çiçeği'nde çalışmak bana, onların nereye kadar uzanabildiklerini, şaşırtıcı güçlerini ve belinizden yakalanırsanız dönmenin ne kadar zor olduğunu öğretmişti. Şimdi etrafta öfkeli fedailer ya da keskin gözlü Mama yoktu. Bu odada ikimiz yalnızdık. Çığlık atsam biri gelir miydi?

Belki de fazla şüpheci davranıyordum zira adam çeşitli numunelerden bahsetmeye devam etti. Onlarla ilgili epey bilgili görünüyordu.

"Ne kadar uzun süre tutuyorsunuz onları?"

"Hiçbir fikrim yok. Genellikle ilginç şeyler olarak görülürler – hademeler, stajyer hemşireleri hava karardıktan sonra buraya getirip korkutmayı sever."

Kendime engel olamayarak, "Bu hastanede hemşire olmak zor mu?" diye sordum.

"Okula gittin mi? Gitmiş gibisin."

Ona kısaca tasdiknamemi aldığımdan ve başka bir şey yapmak istediğimden bahsettim.

"Anladım." Beni bir kez daha değerlendirerek çenesini ovuşturdu. "Çok standardı olan bir sistem değil, İngiltere'de uyguladığımızla alakası yok. Burada olay hastaneye bağlı. Batu Gajah Bölge Hastanesi uygun konumları doldurmak için yerli kızları eğitiyor. Hemşirelik dersleri kıdemli hemşireler ve bazı doktorlar tarafından veriliyor, ardından da bir durum değerlendirmesi yapılıyor."

"Stajyerlik için hâlâ boş yer var mı?" Sesimdeki umutlu tını beni uyandırdı ama adam ilgimden memnun olmuş gibiydi.

"Hastaneye sorup öğrenmen gerek. Bu sene olmazsa da her zaman tekrar alım oluyor."

"Peki okul ücretleri?" Annemin borçlarını ödedikten sonra kendime hiç para kalmıyordu ve üvey babam bana destek çıkmayı reddederse kapı kapanırdı.

"Sanırım bazı burslar var. Şahsi tavsiyeye ihtiyacın olur tabii."

Gözlerinde bir şey vardı, yabancılarla dans ederek geçirdiğim tüm o uzun öğle sonralarından tanıdığım doymaz bir yalnızlık.

"Bu benim kartım." Bana keskin kenarlı, dikdörtgen bir kâğıt uzattı. "Tıbbi direktöre bunu ver ve hemşirelikle ilgilendiğini söyle. Ya da bir başvuru formu doldur, ben de başhemşireye ileteyim."

Kartı okudum: *William Acton, Genel Cerrah*. Hemen ardından da benim için hiçbir anlam ifade etmeyen ama görünüşe göre hastane yetkilileri için ağırlığı olan bir dizi harf sıralanmıştı.

Belki de onu yanlış değerlendirmiştim. Bu kadar güvensiz olmamalıydım, kapıları kapar ve insanları uzaklaştırırdı böylesi. Okuldaki son senemde Yüksek Ortaokul Sertifikası için devam edemeyecek olmama üzülen sınıf öğretmenim, ailemi ikna etmek için benimle eve gelmeyi teklif etmişti. O sınava sadece birkaç kız girerdi, belki bütün ülkede dört ya da beş kişi. Öğretmenim, benim de onlardan biri olacağıma emindi. Reddettim. Onu üvey babamın evine getirerek üvey babamın reddedişine ve benim küçük düşüşüme tanık olmasına katlanamazdım. Belki de daha çok mücadele etmeliydim.

O yüzden bu sefer, "Teşekkürler," dedim ve çok içten söyledim bunu. Kartı cebine koyarken kabartmalı ismin parmak uçlarımın altından kayışını hissettim.

Belki de talihim dönmüştü. İnsanlar talihin –iyi yahut kötü– evreler hâlinde geldiğini söylerdi, tıpkı Kitab-ı Mukaddes'teki Yusuf'un hikâyesi gibi. Annem beni Metodist vaizlerin kurduğu bir okula göndermişti ve ayakta yahut oturarak sessizce mırıldanmak, ilahi kitapları açmak benim için bir avuntu olmuştu. Üvey babamı zehirlemek gibi korkunç, kötü şeyler düşündüğümde bile.

Ne var ki satıcı, Chan Yew Cheung da talihten bahsetmişti. Hatta çok şanslı olacağını söylemişti ama bir çukurda ölüp gitti.

Koridorda bir tıngırtı duyuldu ve başka bir dosya kutusu taşıyan Shin içeri daldı. Şaşırarak olduğu yerde durdu.

"Peki, ben gideyim," dedi aniden hareketlenen cerrah.

Shin temkinli bir daire çizerek odaya girdi. William Acton'a, artından da benim kızarmış, heyecanlı yüzüme baktı.

"Bir şey mi istemiştiniz, efendim?" diye sordu Shin.

"Sen yaz için gelen hademelerden birisin. Tıp öğrencisi, doğru mu?

"Evet, efendim."

Birbirlerini tartan iki köpek gibilerdi ama pek kulak asmadım. Kapandığını düşündüğüm bir meslek hayatının kapısı aralanmıştı ve belki oradan sıkışarak da olsa geçebilirdim.

"Rawlings'e uğradığımı söyle," dedi ve kısa bir baş işareti vererek gitti.

Shin bir süre kapıda durarak onu izledi.

"İyi misin?" diye sordu.

Elbette iyiydim. Bir yıl önce olsa daha çok utanırdım ama Mayıs Çiçeği'nde çalışmak yabancılara alışmamı sağlamıştı. Hem adam hiçbir girişimde de bulunmamıştı. Dolaşan ellerini tokatladığım çeşitli *buaya*lar gibi değildi. Gerçi Rose ya da Pearl gibi beni evde bekleyen aç bir çocuğum olsaydı, reddetme lüksüm olmazdı. Bazen annemin yeniden evlenme kararı benim suçum mu diye düşünürdüm. Fazlasıyla küçülmüş kıyafetlerime ve köşedeki boşalmış pirinç çuvalına bakıp da evliliğin onun için en iyi seçenek olduğuna mı karar vermişti? Hayır, üvey babamı seviyordu da. Onda annemi çeken bir şey vardı, bunu inkâr edemezdim.

"Hadi öğle yemeği arası verelim," dedi Shin. "Kantin hâlâ açık."

Depoyu kilitledi ve çimlerin üzerinden başka bir binaya geçtik. Kırmızı toprak çatlamış, ufalanmıştı; her biri parmaklarımın üst boğumu uzunluğundaki büyük, siyah karıncalar yerde çılgınca dolaşıyordu. Shin çok sessizdi, daha önceki keyifli hâli uçup gitmiş gibiydi.

"Patoloji koleksiyonunda en az bir düzine parmak olduğunu söyledi," dedim, bildirecek bir şeyim olmasının memnuniyetiyle. "İçlerinden birinin kayıp olup olmadığını anlamak için kayıtlarda çapraz kontrol yapmalıyız."

Cayır cayır yanan güneşin altından kurtulup gölgelik yürüyüş yoluna ulaşmak rahatlatıcıydı. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamı ittiren beyaz üniformalı bir hademe, geçerken başparmağını kaldırarak Shin'e dostça bir selam verdi.

Shin somurtarak başını salladı. "Seninle yalnızca bunu mu konuştu?"

"Neden?"

"O doktorla ilgili dedikodular var."

"Nesi varmış?"

"İyi bir cerrah, işinin ehli ancak yerli kızlara düşkünlüğü olduğunu söylüyorlar."

"Bu hiç şaşırtıcı değil – hepsi öyle."

Bana hızla bir bakış attı. "Değişmişsin."

Tabii ki değişmiştim. Aşk ilişkisi, hizmet çağrısı ve metres gibi şeyler artık beni şaşırtmıyordu, her ne kadar Hui benim iflah olmaz bir saflığım olduğunu söylese de Mayıs Çiçeği'ndeki diğer kızlardan, bir haftada okulda öğrendiklerimden çok daha fazlasını öğrenmiştim bu konularda.

"Hem sen o adamı nereden tanıyorsun ki?" diye sordum.

"Oda arkadaşım söyledi."

William Acton'ın verdiği kart, uzun zamandır özlenen bir yere giden bir tren bileti gibi cebimde duruyordu. Shin'e hemşirelik eğitimi ihtimalinden bahsetmek istedim ama pek teşvik edici görünmüyordu. Artık eşit değiliz, diye düşündüm öfkeyle. Benim tıp okulunda bursum ya da yaz işleri seçme lüksüm yoktu.

Kantinde siyah tahtanın üzerinde listelenmiş egzotik Batı yemeklerinden –sardalyalı sandviç, tavuk pirzola ve yahni– denemek istedim. Shin patronluk taslayarak, "Bizim okuldaki yemekhaneyi görmelisin. Çok daha iyi şeyler var," dedi. Sonra, herhalde üniversiteye gitmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlayarak durdu. Huzursuzluğumu gizlemek için gergin bir tebessüm yerleştirdim yüzüme.

Saat öğleden sonra iki olmuştu ve masaların çoğu boştu. Yemeklerimizi bitirmek üzereyken daha önce ihtiyar adamı ittiren hademe de bize katıldı. Neşeli bir domuz yavrusunu andıran belirgin çeneli bir yüzü vardı. Üst dudağında ter damlaları titreşiyordu.

"İzin gününde burada ne işin var?" diye sordu Shin'e, masaya dumanı tüten bir kâse balık köfteli erişte bırakırken. "*Hey!* Kız arkadaşını da getirmişsin. Randevuyu böyle mi ucuza getiriyorsun?"

Kendime engel olamayarak gülümsedim, adamın küçücük gözleri çok komikti. "Ben Shin'in kız kardeşiyim. Bugün ona yardım etmemi istedi."

"Böyle güzel bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum. Neden bizi daha önce tanıştırmadın? Ben Koh Beng, bekârım." Masanın üzerinden onunla el sıkıştım. Avucu korktuğum gibi terliydi. "Ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

"Patoloji deposunu temizliyoruz," dedi Shin.

"Kimse o işi istememişti. Salamura organları korkutucu bulmuyor musun?"

"Dosyaları ayırmak daha kötü olabilir," dedim.

"O saklanmış kafayı gördün mü? Gece yarısı onu tutarsan konuşuyormuş."

Ona şüpheci bir bakış attım, adam bana göz kırptı. "O odada kilitli duran başka ilginç şeyler de var: bir büyücünün cam kavanozun içindeki bir çekirgeye benzeyen *pelesit*'i* varmış ve her ay kanla beslenmesi gerekiyormuş. Sonra bir kaplanadamın parmağı – gündüzleri insan kılığına girip etrafta gezinebilen şu *harimau jadian*'lardan biri." Shin'e dönerek, "Kardeşine temizlikte ben yardım etsem nasıl olur?"

Shin bıkkın bir bakış attı. Hemen, "Neredeyse bitirdik," dedim ama alakası bile yoktu. "Ipoh'a son tren kaçta?"

---

* Genellikle cırcır böceği veya çekirge olan, Malay folkloruna ait bir ruh türü. *–yhn*

"Ben seni götürürüm," dedi durdurulamayan Koh Beng. "Bu akşam oraya gidiyorum. Bekârım bu arada."

"Evet, söylemiştin."

"Netleştireyim de." Koh Beng bir domuz yavrusuna benziyor olabilirdi ama onu eğlenceli bulmuştum. Dahası o da bunu açıkça anlamıştı.

"Onu ben kendim götüreceğim," dedi Shin soğuk bir sesle. "Ya da istersen bu gece kalabilirsin. Arkadaşım bu gece onunla kalabileceğini söyledi."

"Kimmiş bu arkadaş?" diye sordu Koh Beng lafı ağzımdan alarak.

"Bir hemşire."

"Kardeşin daha bir haftadır burada ama hemşireler arasında epey dramaya neden oldu."

"Hiç şaşırmadım." Hâlâ gülümsesem de belli belirsiz bir huzursuzluk duymuştum ama doğruydu, Shin'in başka bir kız arkadaş edinmesi hiç şaşırtıcı değildi.

Shin'in ilk kız arkadaşı bizden iki yaş büyüktü, okul arkadaşlarımdan birinin kuzeniydi. Dürüst olmak gerekirse kız oldukça hoş biri olsa da Shin'in onu seçmesini beklemiyordum. Yine de kıza dair sevdiğim şey olgun ve dengeli görünmesiydi. Aradan neredeyse bir ay geçene kadar Shin'in onunla çıktığını fark etmemiştim.

"Shin çok dışarı çıkıyor, değil mi?" demiştim bir akşam anneme.

Mutfak masasında tatlı bir sessizlik içinde oturuyorduk. Gaz lambası annemin dikişini ve benim kütüphaneden aldığım kitabı aydınlatıyordu. Zehirleme fikrinden vazgeçmiştim ve artık Shelock Holmes'ü sırf keyfine okuyordum. Her şey sakin ve sıradandı. Shin ve üvey babamın burada yumruklaştığına, eski masayı enkaza çevirdiklerine, ardından da arka

bahçeye attıklarına ya da o korkunç gece aralarında geçen o son şey her neyse onun yaşandığına inanması güçtü. İnsanlar böyleydi herhalde. Normal olan uğruna, güvende hissettiren şey uğruna tüm kötü şeyleri unuturuz.

Annem dikiş ipini kopardı. "Muhtemelen Fong Lan'i evinde ziyaret etmiştir." Fong Lan, annemin yeni mutfak masasını –üvey babamın Shin'le kavgasından sonra annemden özür dileme biçimi– yapan marangozun kızıydı.

"Ne güzel düşünmüş."

Annem bana tuhaf bir bakış attı. "Onunla sevgililer, biliyorsun."

Afallamıştım ama belki de şaşırmamalıydım. Shin eninde sonunda hoşlandığı bir kız bulacaktı.

Fong Lan'in yuvarlak bir yüzü ve hafiften yana yatık kaşları vardı. Shin'e hayrandı. İnsanlar Shin'in, peşinde koşan onca kızın arasından onu seçmiş olmasına şaşırmıştı. Baldırları *lo bak*'a, yani devasa beyaz turplara benziyor, gibi hor gören sözler edilirdi ama Fong Lan bunları duyduysa bile umursamıyor gibiydi. Onun cazibesinin bir parçası da buydu, o olgun içtenliği. Bazen öylesine iyiydi ki çığlık atasın gelirdi. Ben de onu severdim. Benimle o yumuşak, ciddi sesiyle konuştuğunda onun gibi beni avutacak bir abla istediğimi hissederdim. Ben neşelendirecek ve sevecek.

Bir keresinde eve beklenenden önce dönünce onu Shin'le yakalamıştım. Sessiz, boş bir öğle sonrası olduğunda evde kimsenin olmayacağını düşünmüştüm. Yüksek sesle ıslık çalabilir, üvey babamın ellememizi istemediği her şeyi kurcalayabilirdim. Takvimin sonraki sayfasını yırtmak ya da radyoyu farklı bir istasyona ayarlamak gibi aptalca yasaklar. Hepsini yapabilirdim ama onun yerine münasip adımlarla üst kata çıktım.

Basamakların başında okul çantamı bir kenara bıraktım ve çoraplarımla koridoru sessizce geçtim. Sonra aşina olma-

dığım bir ses duyunca olduğum yerde durdum – keskin bir soluk ve yumuşak bir inleme. Shin'in odasından gelen bir kız sesi. Donup kaldım. Tüyler ürperten bir histi, sanki derim büzülüyor, bana küçük gelmeye başlıyordu. Sonra açık kapıdan onları gördüm.

Shin'in odasının, benim artık girmeme izin olmayan yerin, zeminindelerdi. Fong Lan, Shin'in yatağına yaslanmıştı. Gömleğinin önü açılmış; çıplak göğsünün solgun, kaba şişliğini ortaya çıkarmıştı. Saçları ışıltılı bir perde gibi aralanmışken Shin'e doğru eğilmişti. Shin'in başı kızın kucağındaydı. Ellerinden biri sahiplenici bir tavırla göğsüne uzanmıştı. Yüzü öbür tarafa dönüktü ama Fong Lan'in yüzünü görebiliyordum. Sanki hiç Shin kadar güzel bir şey görmemişçesine büyülenmişti. Evet, Shin güzeldi. O an bile açıkça görebiliyordum bunu; bedeninin ince, savruk uzunluğu, çenesinin keskin eğimi.

O an pek çok şey anladım. Shin hakkında, kendim hakkında ve hiç sahip olamayacağımız bazı şeyler hakkında. O evde yaşadığım onca yıl boyunca Shin'i hiç o kadar rahatlamış, o daima tetikte olan, bedenini bir yay gibi geren o gerginliğinden kurtulmuş görmemiştim. Kümesin ardında, karanlıkta ona sarıldığım da hissetmiştim bunu: asla yok olmayacak o katılığı ve öfkeyi. Ne var ki işte burada, yumuşak ve puslu öğleden sonra ışığında farklı, daha önce hiç görmediğim bir Shin vardı. Kendimi fena hâlde, korkunç derecede yetersiz hissettim. Ne kadar yakın olursak olalım ya da hangi sırları paylaşırsak paylaşalım ben ona asla bu huzuru veremeyecektim.

Boğuk bir soluk boğazımdan kaçıverdi. Fong Lan hemen başını kaldırdı ama ben çoktan gitmiş, uzun koridor boyunca koşmaya başlamıştım. Anılarımda o dükkân-evi düşündüğümde hem aşağı hem yukarı giden, daima karanlık, sonsuz

bir tünel gibi gelir. Ne yapacağımı bilemediğimden şaşkınlık içinde etrafta dolandım. Eve ancak annemin ve üvey babamın döndüğünden emin olduktan sonra döndüm. Shin hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Eve, lambaların yakılacağı kadar geç bir saatte geldiğimde ve annem korku ve rahatlamayla beni azarladığında hiçbir tepki vermedi. Birkaç gün sonra ise Fong Lan benimle konuştu.

"Geçen gün bizi gördüğünü biliyorum," dedi. "Senin için çok zor olmalı."

Yumuşaklığı ve alçakgönüllülüğü kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Geçiştirmeyi denedim. "O konuda endişelenme."

O ise ciddiyetle devam etti. "Onu gerçekten seviyorum, biliyorsun. Henüz o işi yapmadık. Hamile kalırsam onu bağlamak istemedim. Eğer o isterse yaparım."

Onu sarsmak istedim. Ne tür bir düşünme biçimiydi bu? Annem beni uyarmış, kafama kazımıştı. Bekâret, kadınların elindeki az sayıdaki pazarlık kozundan biriydi. Shin ne kadar yakışıklı olursa olsun, Fong Lan aptalın tekiydi. Yine de bir yanım ona hayranlık duymaktan kendini alıkoyamıyordu. Onu gerçekten sevdiğini düşündüm.

Benden iki yaş büyük olmasına rağmen tereddütle ona tavsiye vermeye çalıştım. Beni sabırla dinledi, sonra başını iki yana salladı. "Senin ailende durumun nasıl olduğunu biliyorum," dedi. *Demek Shin ona gerçekten her şeyi anlatmış,* diye düşündüm şaşkın bir güceniklikle. "Ama ben Shin'i mutlu etmek istiyorum. Eğer bu, kendimi ona vermemi gerektiriyorsa, benim için sorun değil."

Bu aşk mıydı, yoksa aptallık mı? Belki de sadece benim taş kafalılığımdı, hayatta kalma olasılıklarımı hesaplamamdı. Kendimi bir adama vermeyecek, onun mallarından biri olmayacaktım. Bir alyansın ekonomik güvencesi olmadan asla. O

zaman bile, annemin seçiminden görebildiğim kadarıyla, bedeli fazla yüksek gibiydi.

Fong Lan'a ne olduğunu hiç öğrenemedim çünkü çok geçmeden Shin ondan ayrıldı. Tuhaftır, her şey bittiğinde kendimi Fong Lan'i savunurken buldum.

"Sadık ve vefakâr olmalıydın," demiştim, Shin Singapur'a gitmeden altı ay önce. Yuvarlak, mermer masada oturmuş çalışıyorduk. En azından Shin çalışıyordu. Gidilecek bir üniversite olmadığından benim hazırlanmam gereken bir şey yoktu. "İsmine hiç benzemiyorsun."

Başını ders kitabından kaldırmadı bile. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Fong Lan'dan neden ayrıldın? Sonrasında iki gözü iki çeşme ağladı. Ağladığını gördüm."

"Onunla tekrar çıkmamı mı söylüyorsun?" Kızmış görünüyordu.

"Şu an her kimle birlikteysen ondan çok daha ciddi görünüyor," dedim savunmaya geçerek.

"Peki ya sen? Ciddi olmanın Ming'in fikrini değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

Bu bel altı bir darbeydi. Shin gözlerini kıstı ve sayfayı çevirdi. "Benimle konuşmanı senden Fong Lan mı istedi?"

"Hayır."

"O zaman anlamadığın işlere burnunu sokma." Yüzü alev alevdi, sanki birileri elmacık kemiklerini dağlamıştı. "Ayrıca isimlerden bahsetmekten vazgeç! Ben vefalıyım. Elimden geldiğince!"

Öfkeyle ders kitabını sertçe kapadı ve çıktı.

Kantindeki öğle yemeğinden sonra depoya geri döndük ve dosyalara giriştik. Korktuğum kadar kötü değildi, çoğu ol-

dukça basitti ama patoloji örneklerini tasnif etmek tam bir baş ağrısıydı zira düzene benzer hiçbir şey yoktu.

Koleksiyon çok acayipti. İmparatorluğun bu uzak köşesinde patoloji departmanını idare eden her kimse kendini Tanrı gibi hissediyordu herhalde. Koh Beng'in bahsettiği muhafaza edilen başı ya da kan içen çekirgeyi bulamadık ama iki başlı bir sıçan vardı, çıplak kuyruğu kehribar rengi bir sıvının içinde süzülüyordu. Dr. Rawlings'in selefi Dr. Merton, belli ki bir dizi hastaya incelendikten sonra beden parçalarını geri alabileceklerine dair söz vermişti. Bu, darmadağınık kayıtlarının köşesine atılmış küçük, kırmızı bir X işaretiyle ifade edilmişti.

"Safra kesesi için kim geri dönmek ister ki?" dedim.

"Bazı insanlar bir bütün olarak gömülmek ister," dedi Shin ciddiyetle.

Satıcının, Chan Yew Cheung'un onunla dans ederken söylediği şeyi düşünerek ürperdim – cadılıktan ve bir bedenin huzur içinde yatabilmesi için orijinal hâlinde gömülmesi gerektiğinden bahsetmişti.

"İşte başlıyoruz," dedi Shin bir dosyayı okuyarak. "Parmak, sol yüzük parmağı, Hindistanlı erkek işçi, parazit bulaşmış. Formaldehidde muhafaza ediliyor."

Numune raflarını taradım. Neredeyse her şey ambalajsızdı ve kesik parmak kavanozlarını henüz görmemiştim.

"Bir tane daha – kadın bir akrobatın ikinci boğumdan kesilmiş sağ işaret parmağı."

"O da burada yok," dedim.

Hatta kayıtlar hastane koleksiyonunda en az on iki tane ampute edilmiş parmaktan bahsettiği hâlde birini bile bulamadık.

"Bu nasıl olur?" defteri tekrar karıştırdım. İnsanlar doktorların elyazısıyla ilgili espriler yapardı ama içinde bulunduğumuz durumda bu gülünecek bir şey değildi. Dr. Merton'ın

karalamaları bir karınca sırası gibiydi, bir kopyasının çıkarılıp çıkarılmayacağını hiç umursamayan birinin aceleci çizgilerinden ibaretti.

"Parmaklar dışında kayıp bir şey var mı?"

"Kontrol ettim. Şimdiye kadar başka herhangi bir şey kayıp değil." Bir kâğıt denizinin ortasında, üzerine tünediğim karton kutudan muzaffer bir edayla defteri ona doğru salladım.

"Hâlâ fazla rekabetçi," diye sızlandı. "İlk onu düşünmüştüm."

"Hayır, düşünmedin." Tekrar dosyaya döndüm.

"Örümcek. Saçında."

Donup kaldım. Shin örümceği çekip alırken gözlerim kapalıydı. Eskiden olsa alnımı acıtarak fiskeyle uzaklaştırırdı. Şimdiyse nazikçe ve bir yabancıymış gibi halletti.

"Böyle şeyler karşısında çığlık atmaman gerçekten büyük hayal kırıklığı," diye mırıldandı.

"Neden çığlık atacakmışım ki?" Gözlerimi açtım.

Shin'in yüzü, burnunu ve elmacık kemiklerini oluşturan o tanıdık çıkıntılar o kadar yakındı ki uzansam dokunabilirdim. Birini yakışıklı yapan neydi? Hatlarındaki simetri mi yoksa kaşlarının ve kirpiklerinin keskin gölgeleri mi, ya da ağzının hareketli kıvrımı mı? Benimkilerden çok daha koyu olan gözlerinin tam ortasında incecik bir ışık, parıldayan bir kıvılcım olduğunu görebiliyordum. Sonra yanıp söndü ve ben de bir tünele çekilerek düştüm. Görüntüler titreşti. Suyun altına batan tren rayları. Hiçbir yere giden bir bilet. Bir aynada yüzen bir balık. Bir yerlerde bir gece yarısı varlığı kıpırdandı, bir nehrin derinliklerinden gölge yükseldi. Hava yoğunlaştı, ciğerlerimde pıhtılaştı. Nefesim kesildi. Öne doğru sendeledim.

"Sorun ne?"

Düşmek üzereyken Shin beni yakaladı, düşüncelerim nehir otu gibi karmaşık, kaygan ve sarmalanmıştı. Sersemleyerek kendimi durdurup arkaya yaslandım. Ellerim, omuzlarının genişliğinde, bir çocuğa değil; bir erkeğe ait olan o sert kasların üzerinde kaydı. Kalbim aldatıcı bir zeminde koşan bir at gibi hızla atıyordu. Dikkat etmeseydim ölümcül bir tökezleme olabilirdi.

Shin, koyu kaşlarını çatarak endişeyle beni izledi. Gözlerinde gördüğüm her neyse –yansıyan gölgeler, bir başka dünyaya bağlı bir ayna– gitmişti. Yalnızca Shin vardı ve o bile bana yarı yabancıydı.

"Sık sık böyle nöbetlerin oluyor mu?" Nöbet. Doğru sözcük buydu. Baş dönmesi nöbetleri, büyü nöbetleri. Bizi tuhaf bir yere götüren kesik bir parmağın eğri büğrü seğirişi. Konuşamadım, sadece başımla onayladım.

Shin'in elleri omuzlarımı kavradı. Baskı kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Derken yakamı gevşetiyor, hızla ve ustaca üst düğmeleri açıyordu. Sersemce kaç kadının üzerini çıkardığını merak ettim. Dikkatliydi, yalnızca elbisenin kumaşına dokunuyordu. Bana dokunmamaya özen gösteriyordu.

"Kansızlık testi yaptırdın mı? Senin yaşındaki pek çok kızda var."

Her zamanki gibi gerçekçi. Soluk aldım. Güneş ışığı tekrar odaya girdi ve büyü, her neyse, yok oldu.

"Shin, hiç rüyanda küçük bir çocuk ve bir tren istasyonu gördün mü?"

"Hayır." Toza aldırmadan iç çekerek oturdu.

"Şey, ben görüyorum ama çok tuhaf çünkü çocuk benimle konuşuyor. Onunla daha önce tanışmışım gibi hissediyorum."

"Küçük bir çocuk – ben miyim?"

Bir dosyayı ona doğru savurdum. "Kendini beğenmişliği bırak."

Gülerek eğildi. Dosya elimden fırladı ve kâğıtlar her yere saçıldı. İnce, serbest kâğıtlar okunaksız bir elyazısıyla doluydu. Dr. Merton'ın yazısıydı – listeler ve sipariş ettiği malzemelerle karışmış başka şeylerin listeleri. Formeldehid, ispirto ruhu, neşter. Cam sürgüler için fiksatifler. Sonra onu gördüm: *Avrupalı hasta tarafından bağışlanmış parmak. Tuzun içinde kuru muhafaza.*

Kâğıdı Shin'in burnuna doğru salladım. "İşte bu – şimdiye dek sıvı içinde muhafaza edilmemiş tek parmak!"

Ben omzunun üzerinden bakarken Shin yüksek sesle okudu. "Görünüşe göre bu özel yapım, kendin-yap muhafazası. Bir orman gezisinde parmağı kesilmiş birisi; doktor bir arkadaşı, adını tam okuyamıyorum, MacFarlane ya da MacGarland. Bir hayvan tarafından ısırıldıktan sonra kan zehirlenmesi. Umarım kendi kesmemiştir."

"Hayır, W. Acton diyor. William Acton – az önce burada olan cerrah. Bana bir arkadaşının parmağını bağışladığını söylemişti." Bu tesadüf, karanlık bir anafor gibi beni huzursuz etti.

"Ne hoş bir arkadaşlık," dedi Shin duygusuzca.

Onu duymazdan geldim. "O sıra muhtemelen ellerinde sadece o olduğu için tuza konmuş. Merak ettim, ne yapıyorlardı acaba?"

Parmağın gerçek kaydını bulmak iyi, dedim kendi kendime. Tıbbi nedenlerle hakiki bir doktor tarafından kesilmişti. Gerisi, satıcının şans takıntısı sadece batıl inançtan ibaretti.

"İşte burada." Shin, artık iyi tanıdığım cam şişeyi cebinden çıkardı ve daha önce kontrol ettiğimiz diğer numunelerin yanına koydu.

"Onu arkaya, üst rafa koy," dedim ürpererek.

Güneş iyiden iyiye alçalmıştı, ışığı altın rengine dönmüştü. Öyle ki sanki bir keresinde Hollanda Endonezyası'ndaki

Batavia'da yaşayan bir kuzenin evimize getirdiği katmanlı, yağlı bir kek olan *kuih lapis*'ten bir dilim alır gibi bir parçasını alabilirdiniz. Nemli dilimlerin her biri Doğu Hindistan'daki baharatlar gibi kokardı. Depodaki işimiz neredeyse bitmişti, tahta askılar silinip numune dizileriyle doldurulmuştu. Bütün dosyalar yeniden etiketlenerek dosya dolaplarına yerleştirilmişti. Çapraz işaretlenmiş numunelerin listesine bakarken tatlı bir başarı hissiyle doldum.

"Sence Dr. Rawlings bu kadar iyi iş çıkardığımız için fazladan ödeme yapar mı?" diye sordum Shin'e.

Kaşlarını çatmış başka bir dosyayı okuyordu. "Sanmam. Bir günlük ek mesaiyi kabul etti. Bu seni de kapsıyor bu arada."

"Bölüşecek miyiz yani?"

"Evet." Sonra Shin birden, "Para sıkıntısı mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Almak istediğim bir şey var da." Konuyu değiştirmek için, "Sen kendi paranla ne yapacaksın?" dedim.

Omzunun üzerinden bana baktı. Donuk, bana-soru-sorma bakışları. "Biriktiriyorum."

Bir kez daha Shin'in neden bu kadar çok çalıştığını merak ettim. Bursu vardı ve üvey babam da ona cömert bir harçlık veriyordu. Shin'in kolunun kırıldığı o korkunç geceden sonra ne tür bir barış yaptılarsa, benim bilmediğim bir anlaşmaya dönüşmüştü. Üvey babam sert bir adamdı ama sözünü tutardı.

Shin üniversite dönemi boyunca çalışmaya devam etti. Seyrek gelen mektuplarından birinde yarı zamanlı bir işten bahsetmişti. Geçen yazı ve Noel'i, eve gelmesini engelleyen bir işte çalışarak geçirmişti. O kadar parayla ne yapıyordu? Mayıs Çiçeği'nde kolaylıkla toplu bir para kazanabilirdiniz. Sadece dansla değil tabii ki. İçki ısmarlamak ya da kızları özel

olarak dışarı çıkarmak, yani onlara yemek ve kimbilir daha neler ısmarlamak kolaylıkla kontrolden çıkabilirdi. Böyle şeyleri görmüştüm ve Shin'in Singapur'da bir kız için bunları yapmamasını umuyordum. Ona bir şey demeli miydim?

Hayır, ne de olsa beni alakadar etmezdi.

17

Batu Gajah
13 Haziran, Cumartesi

Hastaneden ayrıldıktan sonra William, Ren'i merkezde yabancıların bir araya geldiği bir kafeye götürüyor. Ren neyi seçeceği konusunda tereddüt ederek jambonlu sandviç istediğini fısıldıyor. Jambon Batılı bir lezzet, soğuk hava deposundan tenekelerle getiriliyor ama William için pek önemli değil gibi.

Ren sandviçini dışarıda, arabanın başında sabırla bekleyen Harun'un yanında yiyor. Araba, William'ın ondan önce görev yapan arkadaşı Dr. Merton'dan aldığı bir Austin. Kaldığı beyaz bungalov, Ah Long ve Harun da daha önce aynı doktorundu. Harun, arabanın parıldayan kaputundan, ana gövdesinin zarif kıvrımlarından gururlanıyor. Çok büyük değil ama hafta sonları arabayı kendi kullanan William gibi bekâr bir adama uygun.

"Diğer doktor hiç kendi sürmezdi," demişti Harun, gelip giden Avrupalıları anlatırken. Bazıları iki yıl sonra geri dönerken bazıları da hizmetçilerle dolu cafcaflı tropik yaşam tarzı sayesinde o kadar rahat eder ki bir daha İngiltere'ye dönmeye uğraşmazlar.

Ah Long, Ren'e, Dr. Merton'ın gerçek bir doktor bile olmadığını söylemişti. Zamanını hastalıklı organları ve ölü bedenleri kesip incelemekle geçiriyordu ki Ah Long bunların hiçbirini onaylamıyordu. Bedenin her parçası birlikte gömülmeli, diye mırıldandı. Hiçbiri oraya buraya savrulmamalıydı. Bu yalnızca dert çıkarırdı. Kalıntıları yabancıların arasında saçılmış aç hayaletler gibi dertler. Kemikler ölünün çocukları tarafından teslim alınmalı, hastanedeki o beden parçalarının bulunduğu kavanozlarla dolu korkunç odada bırakılmamalıydı. Hepsini Dr. Merton toplamıştı.

Patoloji deposu olmalı, diye düşünüyor Ren telaşla. Görünmez kedi bıyıklarını titreştiren oda. Parmağın orada olduğundan emin. Peki ama bu sabah kapıdaki o gölgede kalan figür kimdi? Belki de Dr. Merton'ın yerini alan patolog Dr. Rawlings'tir.

Dr. Rawlings bir aile babası. Zaten Dr. Merton'ın bekâr evini de o yüzden devralmadı. Karısı ve çocukları için daha geniş bir bungalov istedi. Çok uzun süre kalmadılar. Bir yıl –muson yağmurları, yakıcı sıcak ve ayakkabıların içinde bulunan akreplerle dolu bir yıl– onlara yetti ve İngiltere'ye geri döndüler. Ah Long, buradaki yabancıların çoğunun biraz acayip olduğunu söylemişti. Yoksa insan neden ailesi dünyanın öbür ucundayken böyle sürgün gibi burada yaşasın ki, demişti gizemli bir edayla.

"Kadınlar da mı?" diye sormuştu Ren.

"Elbette!" dedi Ah Long homurdanarak. "Tıpkı Thomsonların kızı gibi. Lydia diyorlar adına. İngiltere'de onunla ilgili büyük bir skandal çıkmış." Ah Long tam olarak ne olduğunu söylememişti. Şimdi Ren, daha önce hastanede yardımcı olan Bayan Lydia'yı düşünüyor ve onun neden kaçtığını merak ediyor.

Ren, bir grup oğlanın örme bir rattan topla *sepak takraw** oynayışını izliyor. Top uçuyor, neredeyse arabaya çarpacak. Ren topu tam zamanında yakalıyor. Çocuklar koşarak gelip suçlulukla parlayan arabaya ve Ren'in beyaz uşak üniformasına bakıyorlar.

"Alın bakalım." Ren topu geri fırlatıyor. Çocuklar ondan küçük, sekiz ya da dokuz yaşında. Yi'nin öldüğü yaş. İçlerinden biri ona cebinin derinliklerinden bir nane şekeri uzatıyor. Üzerinde tüy parçaları var ama Ren ciddi bir edayla şekeri kabul ediyor.

"Sen *gwai lo* için mi çalışıyorsun?" diye soruyor çocuk Kanton dilinde.

"Efendim doktordur." Ren, nane şekerini ağzına atmadan önce çaktırmadan üniformasının koluna siliyor. Soğuk ve tüylü bir tadı var.

"Hastanede mi çalışıyorsun?" Ren başını iki yana sallıyor ama çocuk devam ediyor. "Oradaki hayaleti gördün mü?"

"O hastanede bir sürü insan öldü," diyor başka bir çocuk.

"Ben hiç hayalet görmedim." Yi dışında, diye düşünüyor Ren ama o da sadece rüyalarda, o yüzden sayılmaz.

"Geçen hafta kaplan tarafından öldürülen kadını duydun mu?"

"O hastanede değildi," diyor diğer çocuk. "Kauçuk tesisindeydi."

"Hayalet kaplanmış, beyaz olan, biliyor musun?"

"Hayır, kaplanadammış – ihtiyar bir adama dönüşüyormuş."

Ren'in midesi korkuyla kasılıyor: Şu kaplana dönüşen ihtiyar adam hikâyesi, bütün korkularının gerçekleşmiş hâli. "İhtiyar bir adama dönüştüğünü söyleyen kim?"

En küçük oğlan araya giriyor. "Biri yaşlı bir adamın karan-

---

* Ayak voleybolu. *–yhn*

lıkta kauçuk tesisine doğru yürüdüğünü görmüş. Ne var ki bakmaya gittiklerinde sadece kaplan izleri varmış."

Ren kendine engel olamayarak, "Eksik bir parmağı var mıymış?" diye soruyor.

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar. Ren zihinlerinin hızla çalıştığını görebiliyor, şüphesiz bu detayı da hikâyeye ekliyorlar.

Bir hatıra, Ren'in zihninde kendi kendine yüzeye çıkıyor. Alacakaranlıkta bir plantasyonun eğri büğrü gölgeleri, beyazlar giyinmiş ihtiyar bir adam. Yüzü görünmeyecek kadar uzakta ama o tanıdık yürüme biçimiyle ilerliyor. Kasvet derinleşiyor, ağaçlar sessiz figürler gibi birbirine yaklaşıyor, tek ışık yaşlı adamın kıyafetlerinin beyazlığı. Ren efendisinin peşinden koşuyor, Dr. MacFarlane'e eve dönmesi için sesleniyor. Efendisinin nöbetlerinden biri bu, soğuktan ürperirken hararetle terliyor ve aklı başında değilmiş gibi görünüyor.

O kadar karanlık ki Ren kendi ayaklarını bile güçlükle görebiliyor. O bildik boğucu panik; doktorun düşeceği, kaybolacağı ya da geri döndüğünde hırlayan, tanınmaz bir yüz göreceği ve Ren'in karanlıkta bir başına olacağı korkusu yerleşiyor içine.

Şimdi Ren, parlayan güneşe rağmen ürperiyor. Çocuklar yerel bir hikâyeyi tekrarlıyor, diyor kendine. Peki Dr. MacFarlane öleli ne kadar oldu? Kaygıyla sayıyor. Sadece on beş gün kaldı. Parmağı bu akşam geri almalı. Sonra onu Dr. MacFarlane'in mezarına gömecek ve her şey yoluna girecek.

Küçük çocuklar uzaklaşıyor. Ah Long'ın alışveriş listesindeki malzemeleri aldıktan sonra Ren ve Harun gölgede bekliyorlar. Ren zaman geçirmek için sigara sarmayı öğreniyor ama ince kâğıt çok dikkat istiyor ve tütünler dışarı taşıyor. Harun sabırlı; Ren ise çirkin, havuca benzeyen tıknaz sigaralar sararken ziyan etmemek için aynı kâğıdı tekrar tekrar sararken şikâyet etmiyor.

"Sigara içmemelisin," diyor Harun sigarayı kaldırırken. "Kaç yaşındaydın sen?"

Ren yutkunuyor. "On üç."

Harun onu dikkatle inceliyor. "Ben on iki yaşındayken çalışmaya başladım. Ailemizde dokuz çocuk vardı, en büyükleri de bendim. Kolay değildir."

Ren başını eğik tutuyor. İlk önce görevini tamamlamalı. "Sence kauçuk tesisindeki kadını kaplan mı öldürdü?"

Harun çenesini sıvazlıyor. "Sulh yargıcı ne derse desin tuhaf. Kaplanlar ihtiyarladığında, hastalandığında ve avlanamadığında insan yerler ama bir kaplanın bir noktada durup avını yemeyi reddettiği nerede görülmüş? Cesetle ilgili yanlış bir şeyler olmalı."

"Sence bir insan kaplana dönüşebilir mi?" Ren'in daha önce Ah Long ve William'a sorduğu soru bu.

Harun sigarasından uzun bir nefes çekiyor. Sigaranın ucu kıpkırmızı parlıyor. "Büyükannem bana, Malakka'daki Gunun Ledang yakınlarında yer alan bir kaplan köyünden bahsetmişti. Evlerin direkleri *jelatang*'dan, ısırganotundan yapılma. İnsan derisinden duvarlar, kemikten kirişler ve insan saçından dokunmuş çatılar. Kaplanadamlar böyle yerlerde yaşar, şekil değiştiren *harimau jadian*'lar. Bazıları onların ölü insanların ruhları tarafından ele geçirildiğini söyler."

Ren bu hikâyeyi sevmiyor. Dr. MacFarlane'in son günlerindeki, ihtiyar adamın nöbetlerinden uyandığı zamanlardaki saçmalamalarına çok benziyor; nerede olduğuna ve neler yaptığına dair paramparça sayıklamalar.

"Bu kez fazla uzağa gittim," demişti bir keresinde Ren'e, solgun gözleri etrafta gezinirken. "Neredeyse on kilometreden bir tapir öldürdüm."

"Evet," dedi Ren yatıştırmak ister gibi. "Evet, biliyorum."

"Korkuyorum," diye mırıldandı adam Ren'in küçük, kemikli elini tutarak. "Bir gün bedenime dönemeyeceğim."

Ren, Dr. MacFarlane'i o şekilde, her yanı ağrırken ve titrerken, kırlaşmış saçlarının arasından pembe kafa derisi görünürken hatırlamaktan hoşlanmıyor. Onu hep hasta bir bebeği pışpışlarken, pillerin nasıl çalıştığını açıklamak için radyoyu sökerken hatırlamak istiyor. Sıtma ateşiydi, o kadar. Dr. MacFarlane yakında iyileşecek, büyük dozlarda kinin alacak ve her şey normale dönecekti. İki gün sonra yerli avcılardan biri bir tapirin sorguçlu kulaklarını ve kuyruğunu göstermeye geldi. Bir kaplan cinayeti olduğunu, kısmen yendiğini, hemen hemen on kilometre ötede bulduğunu söyledi. Ren bu haber karşısında kaskatı kesildi, sessizce defterine notlar alan Dr. MacFarlane'e baktı.

"Öyle mi?" dedi ihtiyar adam. Gözkapakları düşmüştü, gözleri sakindi. Onun sözlerini hatırlayan Ren ise endişelendi.

Ren şimdi de Harun'a endişeli bir ifadeyle bakıyor. "Bu gerçek bir hikâye mi?" diye soruyor. "İnsan ruhlu kaplanlarla ilgili olan?"

Harun soluğunu veriyor; burun deliklerinden ince bir duman süzülüyor. "Büyük annem doğru olup olmadığını hiç söylemedi. Yatağa gidelim diye bizi korkutmak için anlatırdı." Sigarasını söndürüyor. "Bence *Tuan* buradan yemek için Kulüp'e gidecek. Sen eve gitmek istersen ben seni götüreyim. Ava kadar yürümesen daha iyi."

"Kaplan avı olacak mı?"

"Bu gece. Kauçuk tesisinde bir keçi bağlandı ve yerli avcılardan Pak Ibrahim, *Tuan* Price ve *Tuan* Reynolds'la birlikte nöbet tutacak. Diğerleri de geç saatlere kadar Kulüp'te kalıp haber bekleyecek."

William'ın cılız bedenini görünce ikisi de dikkat kesiliyor. William başka bir yabancıyla, fırça bıyıklı bir adamla derin bir sohbete dalmış. Ren kaplanlardan bahseden adamları gizlice dinliyor.

"Görünüşe göre Rawlings soruşturmaya kafayı takmış. Durumu şüpheli ölüm olarak göstermek istiyor," diyor adam.

"Evet, duydum," diyor William. "Sulh yargıcı onu reddetmiş."

"Kaplandan başka ne olabilir ki? Farrell'ın palavralara tahammülü yok."

Ren'in kalbi acıyor. Sonuçta kaplan olduğuna karar vermişler.

William, bacaklarını Austin'in arka koltuğuna atarken ve tam da Harun'un tahmin ettiği gibi onu Changkat'ın en tepesindeki Kinta Kulüp'e götürmesini söylerken Harun kapıyı tutuyor.

"Harun beni Kulüp'e bıraktıktan sonra seni eve götürsün," diyor Ren'e sanki sonradan aklına gelmiş gibi. "Yoksa kalıp bu gece kaplanı yakalayıp yakalamadıklarını öğrenmek mi istersin?"

Ren hastanede bir şey unuttuğunu anlatıyor ama evet, beklemek ister. Aynada William'la Harun'un eğlenmiş gibi bakıştıklarını görüyor. Yetişkinlerin çocuk hevesleri karşısında kullandıkları o anlayışlı bakış. Ren'in utanmış ve kızarmış gibi hissetmesine neden oluyor ama kendi kendine tamamlaması gereken bir görevi olduğunu söylüyor.

Ren kendini ikindinin akşama döndüğü tuhaf bir saatte yeniden Batu Gajah Bölge Hastanesi'nde buluyor. Örtülü yürüme yolunun ardındaki gökyüzü pudra pembesi, güneş kremalı pasta gibi süzülen olağanüstü bulutların arasından batıyor. Ne var ki Ren'in onları hayranlıkla izleyecek zamanı yok; bu sabah hastanede hissettiği o vızıltılı titreşim hâlâ orada, canlı bir kablo gibi. Yi olmadığına göre ona sinyal gönderen kim ya da ne?

Öncelikle patoloji deposunu kontrol etmeli. Şimdi ağaçla-

rın uzun gölgeleriyle şeritlenmiş olan dış binanın yakınlarında tereddüde düşüyor. Bu sabah aralık olan kapı kapalı. Ren usulca kolu indiriyor; elinin altında hemen açılıyor.

İçerisi geniş, yüksek tavanlı. Pencereleri binanın diğer tarafına açılıyor. William'ın depolar ve taşınan kutularla ilgili üstünkörü sözlerini duyunca Ren, depoda kalıntıların yığılı olduğunu hayal etmişti ama bu oda çok düzenli. Güneşin son ışınları içeri giriyor ama köşelerdeki loşluk giderek artıyor. Sanki küçük, görünmez yaratıklar gölgelerin içinde toplanıyor.

Kulaklarındaki zayıf uğultuyu görmezden gelen Ren içeri doğru biraz daha ilerliyor. Bu, Dr. MacFarlane'in kayıp parmağını bulma görevi ona yüklendiğinde hayal ettiği oda. Akla gelebilecek hemen her türden numunenin sıra sıra dizildiği bu oda. Uzun pencerenin yanında boş bir kutu ve bir basamak-tabure var. Birileri biraz önce bırakmış gibi. Etki o kadar belirgin ki Ren, son kutuyu açan zayıf figürü her an görebilirmiş gibi. Hayır, taburenin konma biçimi, ona üst raflardan birine bir şey koymak için kullanıldığını düşündürüyor.

Parmak kesinlikle burada, sadece gözlerini kapatıp titreşimi hissetmesi gerek. O rafın üstünde. Tabureyi yaklaştırıp üzerine çıkıyor. Korkunç, yüzen içerikleriyle daha büyük kapları geçiyor, içinde iki başlı bir sıçanın durduğu kavanozu geçiyor. Kedi hislerini duymak artık çok güç, çok fazla durağan. Bu kadar çok numune olacağı hiç aklına gelmemişti. Dikkatle parmaklarının ucunda yükselirken Ren'in gözleri istediği rafla ancak aynı seviyeye geliyor.

Birkaç şişeyi alıp arkalarına bakıyor. Işık artık hızla kayboluyor, lavanta rengi ve gri. Ren'in içinde yalnız olmadığına dair bir his var. "Yi," diyor yüksek sesle. Sesi havada asılı kalıyor ve sanki sessizliğin incecik, solgun taneleri devasa bir kum saatinin içinde akarmış gibi ümitli bir sessizlik çöküyor.

Kaygıyla mücadele eden Ren sabırla cam numune kavanozlarını çevirip arkalarına bakıyor. Usulca takırdıyorlar, bu rafta olmalı. Ya da belki diğerinde. Kesin olarak söyleyemez. Elini uzatıp etrafı karıştırıyor. Kedi bıyıkları umutla kıpırdanıyor. Ren yumruğunu geri çekip açtığında cam bir şişe görüyor. İçinde bir parmak var, iyice kurumuş, bir dal gibi kararmış.

Kalbi rahatlama ve dehşet karışımı bir duyguyla çarparken Ren tabureden inip ödülünü inceliyor. Hemen hemen Dr. MacFarlane'in söylediği gibi. "Tuzda muhafaza ediliyor," demişti. "Muhtemelen türünün tek örneği – diğer numuneler alkolün ya da formaldehidin içinde olmalı."

Ren, şişeyi cebine atıyor. İşlediği ilk hırsızlık suçu bu ve mırıldanarak suçlu bir özür diliyor ama Tanrı'dan mı, Yi'den mi yoksa parmağını bulması bu kadar uzun sürdüğü için Dr. MacFarlane'den mi özür dilediğinden kendi de emin değil.

Gölgeler şimdi daha karanlık, odanın üzerine bir örtü atılmış gibi ağır. Çalıntı parmak cebinde ölü gibi ağır. İçeride gereğinden fazla kaldı. Ren, kapıyı arkasından gizlice kapıyor, teni karıncalanıyor, ensesindeki tüyler diken diken oluyor. Dışarı çıkınca önce yürüyor, sonra adımlarını hızlandırıyor ve sonunda kimse onu durdurmayınca bütün yolu koşarak gidiyor. Örtülü yürüme yollarından ve uzun koridorlardan hayatta kalmak için kaçarcasına geçiyor.

18

Batu Gajah Bölge Hastanesi
13 Haziran, Cumartesi

"Yani o odadaki onca numune içinde sadece parmaklar kayıp," dedim.

Hademenin dolabından ödünç aldığımız kovayı ve paspasları iade ettikten sonra Shin'le birlikte altın rengi yapraklarını döken *angsana* ağaçlarının arasından geri dönmüştük.

Shin kaşlarını çattı. "Orijinal listede kaç parmak vardı?"

"On dört."

Bunun kötü bir sayı olduğunu söylemek istemedim. Shin'in böyle şeylere tahammülü yoktu ama çenesindeki kısacık bir seğirmeden bunu anladığını görebiliyordum. Kanton lehçesi konuşanlar için on üç iyi bir sayıydı. *Sup sam*'ın söylenişi, *sut sang*'la benzeşirdi ki o da "daima hayatta" demekti. Öte yandan on dört korkunçtu çünkü "kesin ölüm"le benzeşiyordu.

"Dr. Rawlings'i bilgilendirmeliyim," dedi Shin. "Bu kadar çok kayıp parmak olması tuhaf."

Uzak bir binadan beyaz üniformalı bir hizmetli, bir sefer tası taşıyordu. Arkasını dönerek batan güneşe karşı yüzünü korudu. Yürüme biçimindeki ve bir deri bir kemik bedenin-

deki tanıdık bir şeyler boğazımın sıkışmasına neden oldu. Beyazlı adam gitgide yaklaştı. Hemen hemen on metre uzağımdaydı ki yüzüne siper ettiği elini kaldırarak bize doğru gözlerini kıstı. Dün gece dans salonunda gördüğüm çarpık çeneli adamı tanıyınca kalbim tekledi: Bay Y. K. Wong'un ta kendisi.

Belki de kendini çoğaltabilen bir iblisti, böylece gittiğim her yerde beni takip edebiliyordu. Hayır – sadece bir tesadüftü, bir talihsizlik. Hem adamın yüzünde beni tanıdığına dair bir emare yoktu, batan güneşe karşı gözlerini iyice kısmıştı.

"Shin!" Paniğimi bastırmaya çalıştım. "Şu kim?"

Omzunun üzerinden baktı. "Oda arkadaşım, Wong Yun Kiong. Sana bahsetmiştim ya hani. Biz ona Y. K. Diyoruz."

"Oda arkadaşının Koh Beng olduğunu sanmıştım." Neşeli, domuzcuğa benzeyen.

"Hayır, Koh Beng sadece bir arkadaşım."

Açıklıkta, devasa ağaçların hemen altındaki çimenlikteydik ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Eğer kaçarsam beni tanıyacağı kesindi. Hatta belki de çoktan tanımıştı.

"Lütfen beni görmesine izin verme!"

"Neden?"

"Sonra açıklarım. Lütfen!" Gözlerimi sımsıkı kapadım, yüzümü Shin'in göğsüne gömdüm. Düşünebildiğim tek şey buydu. Bir an için kaskatı kesildi. Sonra kolları isteksizce beni sardı. Ensemde sıcak nefesi, teninin sıcaklığı. Tuhaf bir heyecan duydum, kaygıya yorduğum bir baş dönmesi. Bir sürü yabancıyla dans etmiştim; bu telaşlanacak bir şey değildi.

Kuru yaprakların üzerinde hışırdayan ayak sesleri yaklaştı. Sonra bir ses duydum. Daha önce sadece bir kez duymuş olmama rağmen sesi hemen tanıdım.

"Hey, Lee Shin! Kız arkadaşını buraya mı getirdin?"

Gömleğinin parmaklarımın arasında kaydığını hissederek Shin'e tutundum.

"İzinliyim," dedi Shin. "Hadi ama, meşgul olduğumu görmüyor musun?"

Daha yakına gelen bir ayak sesi. Shin'in göğsü hatırladığımdan daha genişti, kollarımla sarmam güçtü. Kalbi hızla çarpıyordu. Yoksa benim kendi kalbim miydi o?

Yine Y. K. Wong'un sesi. "Beni kız arkadaşınla tanıştırırsan seni rahat bırakırım."

"Çok çekingendir ve sen de onu utandırıyorsun – uzaklaş!"

Bir kahkaha, ardından geri çekilen ayak sesleri. "Beni tanıştırmayı unutma!"

Donup kaldım, saniyeleri saydım. Ona geldiğimde gerçekten gidip gitmediğini görmek için başımı kaldırdım ama Shin beni uyarır gibi kavradı. "Daha değil!" diye tısladı. Sonra, "Bunun için iyi bir açıklaman olsa iyi olur," dedi.

Shin'in elinin sırtımdaki sıcaklığı hızla omurgama yayılıyordu. Beni birden bırakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Kıpkırmızı bir yüzle Y. K. Wong'un parmağı aramaya geldiğine dair üstü kapalı bir şeyler anlattım. Shin'in çenesi kasıldı. "Gerçekten tüm bu adamlarla nasıl tanıştın sen? Önce parmakla gelen satıcı, şimdi de oda arkadaşım. Eğer sen anlatmazsan gider ona sorarım."

Daha iyi bir şey uydurmalıydım. "Arkadaşlarımla bir dans salonuna gittim," dedim en sonunda. "İkisiyle de böyle tanıştım. Hem satıcıyla hem de oda arkadaşınla."

"Neden öyle yerlere gidiyorsun? Erkekler için uygun ama senin için değil, özellikle de..."

"Özellikle de ne?" dedim. "Kız olduğum için mi? Yani sen tüm şehirde kadın peşinde koşabilirsin ama ben evde evlenmeyi beklemeliyim, öyle mi?"

Kavga çıkarmak, utanç verici gerçeği açıklamaktan daha kolaydı: Kısa sürede bulabildiğim tek iyi ödemeli işin gülüm-

seyip yabancıların ellerini bedenime dokundurmasına izin vermeyi içeren bir iş olduğu gerçeğini. Shin'in üsttenciliğine, bana ne yapacağımı söylemesine öfkelenmiştim; kendi aptalca, basiretsiz tercihlerimden de utanıyordum. Shin'in öğrenmesinden bile korkuyorsam, üvey babam öğrenirse ne kadar daha beter olurdu kimbilir. Peki ya günün erken saatlerinde beni bu kadar heyecanlandıran hemşirelik eğitimi? Ahlaki-karakter tavsiyeleri önemliydi, özellikle de bekâr kadınlar için; gözümü karartıp Hui'nin peşinden Mayıs Çiçeği'ne körü körüne giderken bu kadar ilerisini düşünmemiştim.

Bir duraksama oldu. "Sana evlenme teklif eden oldu mu?"

"Evlenecek kimse yok," dedim acı acı. Ming'in adı aramızda asılı kaldı, söylenmedi ama öylesine netti ki neredeyse çan gibi çınlamasını bekliyordum.

Shin soğukça, "Eh, bana danışmadan evlenme," dedi.

"Neden?"

Rahatsızca baktı. "Muhtemelen aptalca bir seçim yapacaksın."

"Sana aptal olduğumu düşündüren ne? Tefecinin kuzenine hayır dedim!"

Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez kendimi tekmelemek istedim. Shin'in bilmediği utanç verici bir ara fasıldı. O tıp okuluna gittikten sonra gerçekten de bir evlilik teklifi almıştım. Artık okula gitmeyeceğimi duyan tefeci, kuzeni adına üvey babama gitmişti. Ben hayır demiştim ve şaşırtıcı bir biçimde üvey babam da meseleyi uzatmamıştı.

"Tefeci mi? Babamın arkadaşını mı kastediyorsun? O ihtiyar keçi." Shin sessiz konuşuyordu ama yüzü solmuştu.

"O değil, kuzeni," diye kekeledim.

Shin, üvey babama benzemezdi – yani çok benzemezdi. Herkes onun çok zaman önce ölmüş annesine benzediğini söylerdi. Yüzü solduğunda tıpkı üvey babamın öfkeden bembeyaz kesildiğindeki hâline benzerdi.

Yüzünde o bakışı görmekten nefret ederdim. Bir köşeye kıvrılmak, gözlerimi kapamak, kaçmak isterdim. Kalbimin en derin, en korkak köşesinde; günün birinde Shin'in de korkunç, kâbusları andıran bir değişimle babasına dönüşeceğinden korkardım.

"Bana öyle bakma," dedim acı acı. "Bir şey yapmayacağım. Hiç yapmadım."

Yürüyüp gitti. O düzgün omuzları, o düşmüş başı biliyordum, taşınması güç bir merhamet ve üzüntüyle doldum.

Biraz sonra arkasından yetişip elini çekiştirdim. "Arkadaş mıyız?"

Başıyla onayladı. Hava kararıyor, binalar gri bir hiçliğin içinde siliniyordu. Bir süre sessizce, yine çocukmuşuz gibi el ele yürüdük. Ormanda kaybolmuş Hansel ve Gretel gibi, diye düşündüm belli belirsiz. Yüzüm sersem gibiydi ve gitgide sıcaklıyordu. Ekmek kırıntılarını mı takip ediyorduk yoksa cadının inine mi gidiyorduk, hiçbir fikrim yoktu.

En sonunda, "Ben istasyona gitsem iyi olacak," dedim.

"Çok geç oldu," dedi. "Akşam treni gitti."

"Ne yapacağım peki?" Sert otların arasına çöktüm, elbisemdeki lekeleri umursamayacak kadar yorgundum. Hastanenin elektrikli ışıkları parıldasa da etrafta kimse yoktu.

"Burada kal. Sana dedim, ayarlayabilirim. Y. K. için endişelenme – bu gece ailesini ziyarete gidecek."

Başım öne düştü. Sanki üzerinde görünmez bir cüce varmış da zafer sevinciyle ayaklarını yere vuruyormuş gibi ağırlaşmıştı. Shin alnıma dokundu. "Ateşin var! Neden bir şey demedin?"

Shin'in hemşire arkadaşı orada değildi ama lojmanda ziyarete gelen aileler için ayrılmış yedek yataklardan birini ayarladı bana. O kaydı imzalarken köşeden Koh Beng çıkageldi.

"Bu gece Ipoh'a dönmüyor musun?" Yeni bir tişört ve arka cebine tarak sıkıştırdığı pamuklu bir pantolon giymişti, saçları ıslatılıp bir yana yatırılmıştı. Ne de olsa cumartesiydi ve gece daha yeni başlıyordu.

"Kardeşim yorgun," dedi Shin.

Koh Beng bana sinsi bir bakış attı. "Az önce Y. K.'den onun aslında kardeşin olmadığını duydum. Seni köpek!"

Shin'e baktım. *Ne yapacağız?*

"Doğru, kız arkadaşım," dedi sakince.

"Neden öyle söylemedin peki?"

"Onu akraba olarak kaydettiriyorum." Neyse ki resepsiyonda bunu duyacak başka kimse yoktu, sadece arada dışarı çıkmak için şık kıyafetler giymiş birkaç hemşire geçmişti. Ben uyduruyor olabilirdim ama içlerinden bir ikisi bana düşmanca bakışlar atmıştı.

Koh Beng hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Peki, Ji Lin, bir gün ondan bıkarsan beni unutma."

Zayıfça gülümsedim. Başım, o görünmez cüceler sanki şimdi de tokmaklarını coşkuyla vururmuş gibi zonkluyordu. Yine tuhaf bir rüya görüp görmeyeceğimi merak ettim. "Ben yatayım."

Shin elime bir şişe aspirin tutuşturdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana bir mesaj gönder."

Başımla onayladım ve görevli kadını lojmana doğru takip ettim. Yaşlıca, teyze tipli bir kadın olan görevli de bir şey söylemedi. Sırtı kınar gibi dikleşmişti ve acaba Koh Beng'in yüksek sesle söylediklerini mi duydu diye düşündüm. Bir odanın kapısını anahtarla açtı, daracık, hücreye benzer odada sadece tek bir yatağın sığacağı kadar bir boşluk vardı. Anahtarı incecik iki pamuklu havluyla birlikte bana uzattı.

Kapı eşiğinde geri döndü, ağzı ince bir çizgi oluşturmuştu. "Misafir odaları aslında sadece aile üyeleri içindir, 'arkadaşlar' için değil."

"Biz bir aileyiz," dedim. "Evlilik bağıyla yani." Tam *anne babalarımızın* birbiriyle evli olduğunu söyleyecektim ama dilim birden sanki ağzıma büyük gelirmiş gibi şişip kurudu.

Kadın rahatlamış görünüyordu. "Ya, evleniyorsunuz o zaman? Kaydınızı yaptırdınız mı?" Birçok genç çift, birlikte konut başvurusu yapabilmek için önceden mahkemeye kayıt yaptırıyordu. Onu yanlış düşüncesinden vazgeçirecek enerjim olmadığından zayıfça gülümsedim.

"Eee, birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu.

"On yaşımızdan beri."

"Ah, çocukluk aşkı demek!" Görevli memnun görünüyordu. "Hem de senin gibi güzel, iyi giyimli bir kız."

Bayan Tham'ın terzi dükkânının reklamını yapma fırsatı karşımdaydı ama kendimi o kadar kötü hissediyordum ki konuşmaya bile mecalim yoktu. Kadın gittikten sonra temizlendim. Hemşirelere burada çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sormak isterdim ama onu yerine iki aspirin yutup uzandım. Uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şey, patoloji deposunun kapısını kilitleyip kilitlemediğimiz olmuştu.

Süzülüyordum. Suda ağırlıksızdım. Tepemde bir ışık halkası vardı. Birkaç tembelce tekmeyle ona doğru yüzdüm. Başım yukarı çıktı ve soluk soluğa kalırken kendimi tanıdık bir sahneye bakarken buldum. Güneşle aydınlanan o bank, fazla büyümüş bambu çalılıkları ve *lalang*, aynı berrak nehir.

Gerçek yaşamda bu kadar iyi yüzemiyordum ama şimdi keyifle birkaç takla attım. Kristal gibi suya bakarken nehir yatağının bembeyaz, dalgalarla gölgelenen kumlarını gördüm; sonra sığ dip bir siyahlığa dalmaya başladı. Neydi o, nehrin dibindeki o hiçlik? Huzursuzlanarak ondan uzaklaştım. Gölge hâlâ oradaydı, kısmen bir beden kadar uzunluğu vardı;

sanki nehrin dibi düşmüş ya da karanlık tarafından yutulmuştu ve hareket ediyordu.

Ben daha hızlı yüzdükçe o da hızla bana doğru yaklaşıyordu. Yanan ciğerlerim, boşa çabalayan kollarım ve bacaklarım beni çaresizce ileri götürüyordu. İleride, nehir kıyısında birden biri belirdi. Tren istasyonundaki o küçük çocuktu.

"Bu tarafa!" diye seslendi.

Bir dehşet patlamasıyla sudan çıktım ve kendimi hırıldayarak kıyıya attım. Küçük çocuk hemen üzerime eğildi.

"O da neydi?" diye soludum. "Suyun altındaki o gölge?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ben de emin değilim. Ben suya giremiyorum, biliyorsun." Yine de kaçırdığı bakışları yalan söylediğini ya da en azından konudan kaçtığını düşündürdü. "İçeri de girmemelisin. Hadi ama!"

Döndü ve hızla yürümeye başladı, başı uzun çimleri ancak geçiyordu. Nereye gittiğimizi zaten biliyordum: tren istasyonu. Tepeli *attap* çatılarını görebiliyordum. Hem gidilecek başka bir yer de yoktu. Her taraf yemyeşildi, yarı ehlileştirilmiş bir yabanilik, terk edilmiş çiftliklerden kalan tapyoka ve papaya ağaçları. Çok daha geride tepelerin koyu mavi sırtları ve içeri dolan orman.

Platforma ulaştığımızda küçük çocuk rahat bir soluk alarak bana dönüyor. "Seni suda gördüğümde korktum."

"O gölge hep orada mıydı?"

Başıyla onayladı. "Bu taraftaki insanların tekrar o tarafa geçmesini önlemek için. Geçen sefer suya girdiğinde seni fark etmedi ama bu sefer fark etti. Bu kötüye işaret."

"O neden?"

Dikkatle pijamalarımı inceledi. Pijamalarımın sanki nehirde yüzmemiş, kendimi çamurlu toprakta sürüklememişim gibi kuru ve temiz olmasına şaşırdım. "Sen buraya ait değilsin."

"Adın ne?" diye sordum.

Yine mutsuz bir bakış attı. O bakışa alışmıştım, yalan söylemek istemediği ama bir nedenle bana anlatmaya isteksiz olduğu anlamına geliyordu. İşte o anda birden idrak ettim: Bu sessiz arazi, hemen her zaman boş duran treniyle bu boş istasyon ancak bir bekleme odası olabilirdi.

"Sen annemin çocuklarından biri misin?" diye sordum. Bana abla demesi bu yüzden miydi? "Konfüçyüs Erdemlerinden biri?"

Şaşkınlıkla baktı. "Çok zekisin," dedi hayranlıkla. "Senin adın bu, öyle değil mi? Bilgelik."

"Sen Ren misin yoksa Yi ya da Li mi?"

Yine o sıkıntılı bakış. "Ben annenin çocuklarından biri değilim ama setin bir parçasıyım. ben erkek kardeşime ulaşmaya çalışırken buraya gelip giden neden hep sensin, anlamıyorum."

"Shin'i mi kastediyorsun? O benim de kardeşim."

"Hayır." Duraksadı, dudaklarını çiğnedi. "Kardeşimin yanlış yolda ilerlediğinden endişeleniyorum. Yanlış bir efendinin peşine düştüğünden."

"Onu tanıyor muyum?"

"Hayır ama görünce tanıyacaksın." Küçük çocuğun gözleri huzursuzlukla gölgelendi.

İstasyonda atıl durumda beklemesine rağmen boş vagonları kömür karası lokomotifin konumu değişmişti. İlk seferinde rayların nehrin altından çıktığı noktaya yakındı. İkincisinde yola çıkmak üzereymiş gibi istasyondan yarı yarıya ayrılmıştı. Bugünse platformla birebir aynı hizadaydı. Tren raylarına bakarken kaygıyla sadece tek bir hat olduğunu fark ettim. Dönüş treni için ikinci bir ray hattı ya da diğer taraf için bir platform yoktu.

Küçük çocuk bakışlarımı takip etti. "Endişelenme. Sen hiç

trenle gelmedin, o yüzden kendi başına dönebilirsin. En azından bu seferlik."

Nehrin derinliklerindeki karanlığı hatırlayınca ürperdim. "Yani benden kardeşine her ne yapıyorsa ondan vazgeçmesini söylememi mi istiyorsun?"

Küçük çocuk üzüntüyle baktı. "Evet. Bir de ona setimizin beşincisine dikkat etmesini söyle. Her birimizde ters giden bir şeyler var ama beşinci özellikle kötü. Sen de dikkatli olmalısın."

"Elimden geleni yaparım. Kardeşinle karşılaşırsam ona mesajını iletirim."

"Benimle karşılaştığını söylememelisin." Öyle ciddi görünüyordu ki ben de aynı ciddiyetle başımı salladım. "Nezaketini unutmayacağım. Eğer ismimi öğrenirsen beni çağırabilirsin."

Çağırmak mı? Buraya bir daha gelmeye niyetim yoktu. Bu elbette bir rüya dedim kendi kendime. Sadece bir rüya. Bu düşünceyle birlikte bilincim gri, yumuşacık ve bomboş bir yere savruldu.

19

Batu Gajah
14 Haziran, Pazar

Sonuç olarak kaplanı öldürmüyorlar.

Ren uyanık kalıyor, Harun ve diğer şoförlerle birlikte Kinta Kulüp'ün arkasındaki uzun bir banka oturuyor. Hepsi sohbet edip sigara tüttürüyor ve gözleri kapanana dek efendilerini bekliyorlar. Harun'un sendeleyerek onu arabaya taşıdığını hatırlamıyor. Çakıl taşlı araç yolunda hoplaya zıplaya William'ı eve götürdüklerinde saat gece yarısını çoktan geçmiş. Ren doğruca yatağa gidiyor ve parlayan güneş yüzüne vurana kadar hiçbir şeyi fark etmiyor.

"Saat sekizi geçiyor," diye gürlüyor Ah Long tepesine dikilerek.

Ren dün geceki avı hatırlayarak fırlıyor. "Yakaladılar mı?"

"Hayır ama bütün gece beklemişler."

Avcılar rüzgâr yönünde konumlanmış yapma keçi postları altına gizlenmişti. Kaplanları çekmek için özenle seçilmiş bir yerdi, gölgeydi ve suya yakındı zira kaplanlar yemek yedikten sonra bol bol su içerdi. Saatler geçip gitmiş, yalnızca ara sıra korkuyla meleyen keçi tarafından vurgulanmıştı. Yine de ni-

hai sonuç aynıydı. Kaplandan en ufak bir iz yoktu. Sonrasında düzinelerce teori ortaya atıldı. Yanlış nokta seçilmişti, yaylı tüfek tuzağı kurmaları gerekiyordu, kaplanı büyüleyecek bir *pawang* ya da sihirbaz hekim olmadan bu işe kalkışmamalılardı.

"Gerçekten öyle insanlar var mı?" diye soruyor Ren.

Ah Long'un başıyla onaylaması onu şaşırtıyor. "Leoparları ve yaban domuzlarını da çekebiliyorlar. Hatta maymunları bile. Ne kadar güçlü olduklarına bağlı." Üst dudağını kabaca ovuşturuyor. "Yani, öyle diyorlar. Şimdi beyefendi kalkmadan kahvaltı sofrasını kursan iyi olur."

"*Tuan*, kiliseye gidecek misiniz?" diye soruyor Ren. William kahvaltısını ederken o da efendisinin ayakkabılarını, dün kasabadan aldıkları kahverengi Kiwi ayakkabı cilasıyla iyice parlayana kadar cilalıyor. William ayakkabıları inceliyor ve ona olgun kestaneleri anımsattığını söylüyor ama Ren onun neden bahsettiğini hiç anlamıyor. Bir tür meyve herhalde, diye düşünüyor ama ayakkabıya benzeyen bir meyve canlandıramıyor zihninde.

"Evet, bu sabah gideceğim." Harun pazar günleri izinli olduğundan arabayı kendi sürecek.

"Kaplanın bu bölgeden ayrıldığı doğru mu?"

William başıyla onaylıyor. Kaplan sanki tamamen silinip gitmiş gibi, bu da onun normal bir hayvan olmadığına dair korkutucu spekülasyonlara neden oluyor. Ambika'nın hafifmeşrep bir kadın olduğuna ve bu yüzden alındığına dair söylentiler ortalıkta dolaşmaya başladı bile. Bu tip dedikodular William'ı gözle görünür derecede huzursuz ediyor. Ren çakıl taşlı araç yolunda durmuş arabanın gözden kaybolmasını izlerken William'ın iyi kalpli ve anlayışlı bir insan olduğu sonucuna varıyor.

Ev işleri bitince Ren dün hastaneden aldığı –hayır, çaldığı– parmağı incelemek için hemen odasına çekiliyor ama bu, onu adlandıramadığı bir korkuyla dolduruyor. Dün giydiği pantolon hâlâ askıda. Ren şişeyi çıkarıp pencere kenarına koyuyor. Dışarıdaki kalın bambu çalısı çiyden ıslak ve yumuşak. Bir mina kuşu çayır boyunca uçuyor, başını sarı gözleri ona bakacak şekilde kaldırmış. Sabah ışığında parmak, dün patoloji deposunda olduğu gibi yine kederli ve ürkütücü görünüyor.

Ren başı dönene kadar bakıyor ama kedi hisleri tuhaf bir biçimde sessiz. Dün başı o hissin titrek uğultusuyla doluydu ama bugün tamamen durgun. Telaşlı bir beklenti.

Gözlerini sımsıkı kapatan Ren, kedi hissinin geri dönmesini istiyor. Yi öldüğünden beri, üç yıldır o hissi çok özledi. En çok ihtiyaç duyduğu zamanda gitmişti: Dr. MacFarlane'le geçirdiği son birkaç ayda, adam Ren'in aklını karıştıran ve telaşlandıran o tuhaf şeyleri söylerken. Donuk bir trans hâlinde fısıldarken ihtiyar doktorun gözleri kocaman açılırdı. Bir geyiği ve yaban domuzu öldürmekle, arkalarından sessizce yaklaşmakla ilgili detaylı anlatımlar. Ani bir hareket, ısırarak boğmak. Boynu kırmak için başını çevirmek.

İlk ölüm; yağmur mevsiminde, muson yağmurlarının ıslak, kırmızı toprağın üzerinde gri bir perde gibi asılı kaldığı zamanlarda gerçekleşmişti. Ren o dönemi unutamıyor; ne kadar sık izlerse izlesin anlayamadığı bir film makarası gibi tekrar tekrar oynuyor. Gözlerini kapasa defterlerinden birine notlar alan ihtiyar doktoru hâlâ görebilir. Hasta, alt kattaki banyoda kusuyor ama Ren onu kontrol etmeye gittiğinde temizlenecek hiçbir şey bulamıyor.

"Kendim temizledim," diyor Dr. MacFarlane. Gözleri kan çanağına dönmüş ve Ren ona kalan köriden sade bir yemek getirdiğinde yüzünü buruşturuyor. "Götür şunu. Et yiyemem."

Ren daha sonra onu verandanın çatısından durmaksızın akan yağmuru izlerken buluyor. "Ren," diyor arkasını dönmeden. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Daha önce kimse Ren'e bu soruyu sormamıştı. En azından hiçbir yetişkin. Kwan Teyze hep ona ne yapacağını söylemekle meşguldü, fikrini hiç sormazdı. Ren bir an onu delice özlüyor. Dili tutuluyor, Dr. MacFarlane'in burnuna bakıyor, İhtiyar adamın birinin gözlerine bakamayacak kadar utanmış hissettiğinde yapması için öğrettiği bir numara.

"İyi bir insansınız," diyor Ren en sonunda. Acaba Dr. MacFarlane onun aklını kaçırdığına dair dedikodularla ilgili mi endişeleniyor diye merak ediyor. Ya da onların da mı farkında?

Efendisi onu öyle uzun uzun inceliyor ki Ren bakışlarını kaçırmak, kendi küçük, çıplak ayaklarına ya da pencereden dışarıya bakmak istiyor ama bu nezaketsizlik olur. Onun yerine bakışlarını Dr. MacFarlane'in gözlerine bakana kadar kaldırmak için kendini zorluyor. İhtiyar adamı üzgün görmek onu şaşırtıyor.

"Sana bir şey göstereceğim," diyor adam o ağır, aşina adımlarıyla bütün kâğıtlarını tuttuğu storlu çalışma masasına doğru ilerleyerek. Anahtarlar Dr. MacFarlane'in cebindeki bir halkaya takılı. Ölümünden sonra avukat bütün çekmeceleri gözden geçirecek ama bundan önce Ren'e kuşkuyla herhangi bir şeye dokunup dokunmadığını soracak.

Dr. MacFarlane bir fotoğraf çıkarıyor. Fotoğrafta Malayalı iki adam var. Göğüsleri çıplak ve bir duvara yaslanarak çömelmişler. Yüzlerindeki ifade dostane ama temkinli. Sağdakinin kolunun üst kısmına bir kordon ya da ip bağlanmış gibi.

"Bunlardan hangisi bana benziyor?" diye soruyor ihtiyar adam.

Ren konsantre olurken alnı kırışıyor. Efendisi yeni bir nöbet mi geçiriyor? Hayır, sakin ve aklı başında. Sonra Ren onu görüyor.

"Üst dudağındaki oyuk." Ren sağdaki adamı işaret ediyor. "Onda da yok, sizde de."

Dr. MacFarlane durumdan memnun görünüyor, Ren'in pilli radyoyu parçalarına ayırdıktan sonra geri birleştirdiği zamanki kadar gururlu.

"Evet," diyor. "Ona filtrum denir." Yüzünde yeniden o sıkıntılı ifade beliriyor.

"Kim bu adam?" diye soruyor Ren.

"Bu fotoğrafı beş yıl önce bir arkadaşımla seyahat ederken çektim. Ulu Aring denen küçük bir mezradaydık ve bu adam," parmağıyla sağdaki adamın üzerine vuruyor, "yerel *pawang*'dı." Dr. MacFarlane sanki günlerdir olmadığı kadar hızlı ve akıcı konuşuyor.

"Parmağınızı o zaman mı kaybettiniz?" Ren, Dr. MacFarlane'i tanıdığından beri sol elinin son parmağı eksik.

"Evet, aynı gezide. Adam beni görünce çok heyecanlandı." İhtiyar doktor bir parmağını üst dudağına götürüyor. "Elini tam buraya koydu ve bana *abang* dedi."

Abi.

"Neden?"

"Dedi ki üst dudaktaki bu oyuğun olmaması kaplanadamlığın işaretiymiş."

Ren sessiz kalıyor, ihtiyar adam şaka mı yapıyor acaba diye düşünüyor ama solgun gözlerinde öyle olduğuna dair bir belirti yok. Ormandan çıkagelip çocukları kapan ve tavukları yiyip bitiren kaplanadamlarla ilgili hikâyeler var. Siyah beyaz fotoğrafı inceliyor.

"Hiç onun kaplana dönüştüğünü gördünüz mü?"

"Hayır ama diğer insanlar gördüklerini söyledi. Keyifsiz olduğunda 'Ben yürüyüşe gidiyorum' diyerek ormana girer, bir tütsü yakar, deri değiştirip tüyleri ve kuyruğu çıkana kadar yumruğunun arasında sallarmış. Sonra doyana dek günlerce avlanırmış.

"İşi bitince çömelir, 'Ben eve gidiyorum,' der ve yine insana dönüşürmüş. İnsan şekline geldiğinde yediği her şeyin sindirilemeyen kemiklerini, tüylerini ve kıllarını kusarmış."

Ren birden Dr. MacFarlane'in kusma nöbetini ve kapalı kapının ardından gelen öğürme seslerini hatırlıyor.

"Kaplanadamlığın bir diğer işareti de," diye devam ediyor Dr. MacFarlane, "deforme olmuş pençe. İster ön ister arka ayağında olsun, her zaman kusurlu bir pençe olur. O gezide parmağımı kaybettiğimde *pawang* bana onun da benimle birlikte gömülmesi gerektiğini, böylece yeniden bir bütün olabileceğimi söyledi – insan olarak. O zaman ona inanmamıştım." Sessizleşiyor.

Ren huzursuzca kıpırdanıyor, ihtiyar adamın profilini inceliyor. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade var, kurnazca bir parıltı ya da gözlerinin ardından yılan balığı gibi gelip geçen bir gölge mi? "Oradan bakınca katil gibi görünüyor muyum?" diye soruyor Dr. MacFarlane.

Ren birden korkuyor. Bir adım geriliyor, sonra bir adım daha. Hâlâ pencereden dışarıya bakan Dr. MacFarlane onun odadan çıktığını fark etmiyor.

Ren, sonraki günlerde ne zaman Dr. MacFarlane'e baksa *Oradan bakınca katil gibi görünüyor muyum?* sözlerinin zihninde yankılanmasına engel olamıyor. Şaşırtıcı, korkutucu bir soru bu. Birkaç gün sonra uzun, taşlı araç yolundan doktoru kontrol etmek için gelen; rahat, uçuşan elbiseler içindeki kadınları gördüğünde Ren alelacele ortalığı toparlamaya koşsa da misafirlerin araya girmesine memnun oluyor.

Kadınlar içeri girdiğinde bungalovu düzenli ve temiz buldukları, Dr. MacFarlane'i rattan bir koltukta kucağında kitabıyla otururken gördükleri için rahatlıyorlar. İhtiyar adam ve çocuk birbirilerinin suç ortağı ama Ren, bir oraya bir buraya koşturarak evin kalanı görünmesin diye diğer kapıları kapalı

tutarken kendini bir hain gibi hissediyor. Bu kadınların idareyi ele almasının daha iyi olabileceğini düşünüyor ama bunu nasıl açıklayacak ki?

Kadınlardan biri, bir geminin pruvası gibi dimdik göğüslü olan, "Burada yalnız kalamazsınız, özellikle de insan yiyen bir hayvan ortalarda dolaşırken," diyor. Yüksek, keskin sesi odada çınlıyor. O sırada Ren elinde çay fincanlarının dizildiği bir tepsiyle içeri giriyor. Bisküvileri yok, haftalar önce bitti.

Dr. MacFarlane'in sesi Ren'in uzun zamandır duymadığı kadar içten ama koltuğu tutan eli hafiften titriyor. "Saçmalık! Hem yalnız değilim ki."

"Bir kahve plantasyonundan bir kadın kaçırılmış." Kadın Ren'e şöyle bir bakıyor ve başıyla tepsiyi masaya koymasını işaret ediyor. Onun odadan çıkmasını bekliyor. Ren çıktıktan sonra kapının yakınlarında oyalanıyor. Pek bir şey anlamıyor çünkü kadın sesini alçaltıyor.

"...peşinden gitmiş. Boynu kırılmış..."

Ren dinlerken anlatılanları korkutucu derecede tanıdık buluyor. Kadınlar gitmek için kalktığında Dr. MacFarlane'in yüzü solgun ve kaskatı. Az önceki o ruh hâli çoktan onu terk etmiş.

Daha sonra Ren alt kattaki banyoyu süpürürken bir köşede koyu bir saç tutamı buluyor. Kolundan uzun, bir kadının saçları. Ona bakan Ren, geçen sefer gözden mi kaçırdı yoksa gelen kadınlardan biri ziyaretleri sırasında tuvaleti mi kullandı bilmiyor.

O gece rüyasında Dr. MacFarlane'in yine alt kattaki banyoda iki büklüm olmuş kustuğunu görüyor. Bu son derece karanlık bir rüya; var olan azıcık ışık da mavi ve sanki dışarıda bir şimşek fırtınası varmış gibi dalgalı. Dr. MacFarlane salya akıtarak başını kaldırıp vahşi hayvanlar gibi bakarken Ren, açık kapıdan büyülenmiş gibi izliyor. Sol elini, parmağı eksik

olanı ağzına götürerek uzun, sarmal şeklinde siyah bir kadın saçı tutamı çıkarıyor.

Hatıra, bir film şeridinin titreşerek durması gibi sona eriyor. Ren'in içinde bir noktada yanlış bir adım attığına dair rahatsız edici bir his var ama o adımın ne olduğuna dair bir fikri yok. Keşke kedi hisleri o zaman ona yardım etmiş olsaydı.

Şimdi dikkatini yeniden can şişeye veriyor. Çıplak, küçük odasında onu saklayabileceği bir yer yok ama daha önce boş bir tenekeyi saklamıştı, şişeyi de onun içine koyuyor. Sonra gömleğinin altına sıkıştırarak bahçenin en ucuna, yeşil çayırın çöp yığınının yanında ormana dönüştüğü noktaya gidiyor. Oradaki yumuşak toprağı kazıp tenekeyi gömüyor, yeri belirlemek için üzerine büyük bir taş koyuyor.

Kamunting'e dönmek için oradan ayrılırken çukuru açacak ve parmağı Dr. MacFarlane'in mezarına gömerek sorumluluğunu yerine getirmiş olacak.

William kilisedeki vaazı yarım kulakla dinliyor, gözleri kilise sıralarında dolaşıyor. Kutsal Üçlü, koyu renk tahtadan yapılmış, gölgeli ve serin ama henüz sabah saatleri olmasına rağmen hava öyle boğucu ki William'ın yakasından ter damlıyor. Kilise tamamen dolu zira artık Avrupalılardan çok yerliler ayinlere katılıyor. Hemen yanında duran Tamil kadın kıpırdanıyor ve William birden kan kokup kokmadığını düşünüyor.

Ameliyathanenin kokusu çoğu zaman üzerine yapışıyor. Keskin dezenfektan kokusu ve kemik tozuyla kanın kasvetli alt notaları. Burun deliklerinden hiç ayrılmayan bir koku. Oysa ellerini yıkama ve sık sık yıkanma konusunda takıntılı. Ne var ki cumadan beri ameliyathaneye girmedi. O zaman kokunun hayaleti olmalı.

Cuma günü bir maden tarama bölgesinde patlama olmuş-

tu. Bir adam iki elini de bileklerinin hemen üzerinden kaybetmişti. William, Büyük Savaş'tan beri popüler olan Krukenberg prosedürünü uygulamıştı. Bu uygulamayı nadiren yapar, bileğin elinden geldiğince her parçasını kurtarmayı tercih eder ama buna benzer vakalarda yapabileceğinin en iyisi bu. Kolun ön kısmındaki iki kemik ayrılırsa kalan parça yemek çubukları gibi kullanılabilir. Kötürümlüğü artıran çirkin bir çözüm. İlk bakışta kaldıracak tahta el ya da göze çarpmayan kanca olmayacak; ön kol yerine ıstakoz kıskacı gibi görünen iki ham görünümlü sivri uç. Yine de protezlerden çok daha iyi çalışıyorlar. Adam nesneleri tastamam hissederek tutabilecek, kapıları açacak, hatta alet edevat bile kullanabilecek. Biraz düşününce William doğru olanı yaptığından emin oluyor ama herhangi bir kadının o hazin pençeler tarafından dokunulmaktan hoşlanacağını hayal edemiyor. Parmaklar olmadan bir el nedir ki? Birini kaybetmek bile her şeyin dengesini bozuyor.

Cemaat şimdi diz çökmüş, bir ağızdan okuyor:

"Yapmamız gereken şeyleri yapmadık ve yapmamamız gereken şeyleri yaptık. Tanrım, sen bize merhamet et..."

William arka tarafta ayakta olduğu için diz çökmüyor ama içinden çökmek geliyor. *Yapmamamız gereken şeyler* – bu sözcükler yumuşacık, ağır kuşlar gibi üzerine tünüyor.

Ren'in sorusunu düşünüyor. William ona ayakkabılarını parlatmasını söylememişti ama bu sabah parlatılmış, düzgünce girişe konmuşlardı. Hayatında ilk kez annesinin iyi bir hizmetçinin değeriyle ilgili içlenmelerini anlıyor. Ren daha bir çocuk. Belli ki çok zeki, o nedenle de onu kendine saklamak bencilce, hatta canavarca bir davranış. *Onu okula göndermeliyim.*

Ön sıralardan birinde Lydia'nın profilini seçiyor ve ten renginin; açık renk, çilli teninin ve parlak saçlarının nişanlısı Iris'i bu denli andırması karşısında yine sarsılıyor. Iris ona gülümsüyor. O bildik sevdaya düşme hissi, onu memnun etmek için her şeyi yapabileceğini düşündüğü zamanlar. Soğuk ve mesafeli Iris, onu başka kadınlarla oynaşmakla suçluyor ki bu çok saçma çünkü öyle bir şey yapmadı. Onunla birlikteyken bir kere bile. Ne ironik. Iris, onu son görüşünde öfkeliydi, o küçük, pembe ağzı sessiz bir çığlıkla aralanmıştı. *Katil*. Bunu hatırlayınca ürperiyor.

Ayin sona erince cemaatin sohbet konusu dün gecenin başarısız kaplan avı.

"Ne dedim ben?" Konuşan Leslie, hastanedeki genç meslektaşı. Sırıtıyor. "Price işin içindeyse her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmaya mahkûmlardı zaten."

Nedense Leslie, Price'tan hoşlanmıyor. Onlarınki gibi küçük bir toplulukta küçük dargınlıklar bile önemli ki William da tam bu yüzden kimsenin onu zavallı Ambika'nın paramparça olmuş gövdesiyle ilişkilendirmemesi konusunda dikkatli olmalı. O yüzden de çok fazla insanla çok şey konuşan Leslie'yle arasını iyi tutmalı.

"Şu toplaşmamız konusunda," diyor Leslie, bir sonrakine William'ın ev sahipliği yapacağı aylık yemekleri kastederek. "Biraz eğlence ayarlasam sorun olur mu?"

William pek hevesli değil ama neşeyle, "Nasıl istersen," diyor.

"Sürpriz olacak!" diyor Leslie, uzaklaşırken hâlinden memnun görünüyor. William, sıradaki toplaşmaya Lydia'nın da gelebileceğini söylemeyi unuttuğunu çok geç fark ediyor ama önemi yok. Lydia o kalabalığa gayet iyi uyum sağlar. Ambika'nın hiç sağlayamayacağı kadar.

Ambika'nın cadılıkla ya da kaplan şeklindeki öfkeli ruhlar tarafından seçildiği dedikoduları can sıkıcı çünkü onu hafifmeşrep bir kadın olmakla suçluyorlar. William'a göre galiba öyle de. Aniden ve şiddetle onu özlüyor. Üzerine bir üzüntü ve yalnızlık pusu çöküyor ama Ambika'nın küçük kulübesi boş kalıyor. Oraya asla dönmeyecek.

William kendi kendine, bundan böyle iyi bir insan olacağını söylüyor. Dün patoloji deposunda şu Çinli kıza, hemşirelikle ilgili sorular sorana olumlu şeyler söyledi. Kız, kısa kesilmiş saçlarıyla çekiciydi, düz kaşları ve bir kuğununki gibi ona bakarken yana çekilen koyu gözleriyle uyumluydu. Güzel bir oğlan çocuğu gibiydi, incecik kollar ve bacaklar, daracık bir bel. Öyle ki soluğunu duymak için onu sımsıkı sarmak istemişti. O ince ensede bir parmağını gezdirmek; oradan aşağı, küçük, dik göğüslerinin arasındaki boşluğa inmek nasıl olurdu, merak ediyor. Pek onun tipi değil ama kız aklına geldiğinde ona dokunmak istiyor.

William'ın tipi daha çok Nandani gibiler, Ren'in ayağını kurtardığı şu kız. Bunu düşündüğü an kalabalığın içinde onun yüzünü görüyor. Birden irkiliyor – gerçekten o mu yoksa saçları uzun örgüler hâlindeki bütün yerli kızlar birbirine mi benziyor? Kız utangaçça gülümsüyor, kalp şeklindeki yüzü gamzeleniyor. William'ın birden kendine güveni geliyor.

Bazen –beklenmedik bir şekilde– istekleri gerçekleşiyor. Kapılar açılıyor, engeller kalkıyor. Tıpkı Rawlings'in cinayet şüphesi gibi, aceleci bir sulh yargıcı tarafından bir kenara itiliyor. Ya da gazetedeki o satıcının ölüm ilanının şanslı zamanlaması gibi. İster tesadüf deyin isterseniz dümdüz şans, William'ın hayatında böyle şeyler çok sık gerçekleşiyor.

William da gülümseyerek Nandani'ye doğru ilerliyor. Kız ahşap değneklere yaslanmış.

"Bacak nasıl?" Kızın İngilizcesinin, Çinli olanın aksine

pek iyi olmadığını hatırlıyor. Malay lehçesi ve İngilizceyi karışık kullanıyorlar ama sorun değil.

"Daha iyi," diyor kız utangaçça.

"Ben seni eve bırakayım," diyor William. Ne de olsa kız kauçuk tesisine yakın oturuyor.

Ne var ki Lydia gelip onu buluyor. "Geri mi dönüyorsun, William?"

William'ın ilk tepkisi kızgınlık ama sonra aslında bunun iyi bir şey olduğunu fark ediyor. Ne düşünmüştü ki? Yerli bir kızı kilisedeki herkesin gözü önünde eve mi bırakacaktı? Hata olur. Lydia'nın etrafta olması iyi. Hatta mükemmel. Önce onu, sonra Nandani'yi bırakabilir. "Bırakmamı ister misin?"

Lydia keyifleniyor. "Senin için sıkıntı olmayacaksa..."

"Hiç dert değil – bir hastamı da bırakacağım." Kasti olarak cazibesini kullanıyor.

Lydia annesiyle babasına onlarla dönmeyeceğini söylemek için duruyor. Bakışlarından anneyle babanın, William'ın kızlarına karşı bir hamle yapmasından memnun oldukları anlaşılıyor. İleride düzeltmek zorunda kalacağı bir yanlış anlama bu ama anlaşılabilir. Yaşı uygun ve iyi bir aileden geliyor. Lydia'nın onun üzerine düştüğüne dair konuşmalar var ama William tam olarak ne hakkında olduğunu hatırlayamıyor. William'ın içinde araştırması gerektiğine dair bir his var. Şimdi güneş parlıyor, herkes gülümsüyor ve kaplan avı geleceğe dair daha fazla heyecan vaadi sunuyor.

Lydia elbette öne oturuyor. William, Nandani'nin değneklerıyle birlikte arkaya yerleşmesine yardım ediyor. Kız sinmiş görünüyor, o yüzden William elini biraz daha sıkıyor. Nandani gözlerini yere eğiyor ve William ondan hoşlandığından emin oluyor. Belki de bugün şanslı günüdür.

20

Batu Gajah Bölge Hastanesi
14 Haziran, Pazar

Gözlerim yabancı bir tavana açıldı. Zemin gıcırdadı, koridorda bir ses yankılandı ve gece hemşire lojmanında kaldığımı hatırladım. Odanın tek penceresinden içeri gri bir ışık giriyordu. Pazar sabahıydı.

Dün geceki baş ağrısı silinip gitmişti ama acaba bende yanlış bir şeyler, çok canlı sanrılar görmeme sebep olan bir beyin hastalığı mı var, diye düşünmeden edemedim. O terk edilmiş tren istasyonunu gördüğüm her rüyanın öncesinde şiddetli bir baş ağrısı oluyordu. Küçük çocuğun beşimizin ayrılmaması gerektiğine dair sözleri. Dar yatağın kenarına oturup bizi saydım. Shin vardı, ben vardım ve bir de küçük çocuk vardı. Bir de kardeşinden ve beşinci bir insandan bahsetmişti ki o beşinci konusunda epey kaygılı görünüyordu. Hatıra da tıpkı rüyalar gibi silinmeye başlamıştı.

Beşimizin gizemli bir kaderle bağlandığına dair tuhaf bir tahayyülüm vardı. Toplanan ama serbest kalamayan gerilim çarpık bir örüntü oluşturuyordu. Ya birbirimizden ayrılacaktık ya da bir araya gelecektik. Shin ve kendim için bunu net

olarak görebiliyordum. O benim kâğıt ikizim, arkadaşım, sırdaşımdı ama ona gıpta ediyor ve onu kıskanıyordum.

Beyaz fayanslı, kurumsal umumi banyoda hızla temizlendim. İçerisi boştu, koridordaki sesler çoktan dağılmıştı. Dünkü elbise yeniden giyilemeyecek kadar kirliydi ama Bayan Tham, yanıma üzerime tam oturan modern krem ve yeşil geometrik baskıları olan bir *cheongsam* koymakta ısrar etmişti. Satıcının cenazesinde giydiğim gri *cheongsam*'ı yaptıktan sonra onla işimin bittiğini düşünmüştüm ama Bayan Tham'ın başka fikirleri vardı. Böylesine ustalık isteyen bir elbisenin bütün terzilerin cephanesinin bel kemiğini oluşturması gerektiğini söyledi. Ne yazık ki dikiş payını düşük hesaplamıştım. Onu giyersem ağzıma tek lokma atamayacağımdan emindim. Neden, neden dün elbiselerimi onun hazırlamasına izin vermiştim ki? Hem Bayan Tham'ın hem de Shin'in beni planlamadığım durumlara sürükleme konusunda olağanüstü bir beceriye sahip olduklarını fark ettim. Eğer dün, neler olabileceğine dair bir işaretse, Shin'in bugün bana hastane tuvaletlerini temizletmemesi bir şans olurdu.

Resepsiyon tarafı boştu. Cumartesi gecesi dışarı çıkmış olan herkes muhtemelen hâlâ uyuyordu. Kahvaltı için kafeteryaya doğru ilerlerken Shin'in dün gece nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ettim. Ben kestirme bir yol ararken ıslak çimlerin üzerinde zayıf, puslu bir sis vardı. Bir köşeye yaklaşırken öfkeyle tıslayan alçak sesler duydum.

"İnkâr etme! Onun için gözlerin çıkana kadar ağladım – evli bir adam için!"

"...hem seni hiç ilgilendirmez."

Duraksadım. Biraz sonra biri köşeden hızla döndü ve bana çarptı. Yüzü şişmiş, gözleri yaşarmış genç bir hemşireydi.

"İyi misin?" diye sordum.

Birden gözyaşlarına boğuldu. Ona mendilimi uzatmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, onu çimlerin üzerinde ağlarken bırakıp gidemezdim. Duyduğum kadarıyla Mayıs Çiçeği'nde gözlemlediğim o üzücü hikâyelerden biriydi. Evli erkekler sıkıntıydı.

"Her şeyi duydun mu?" Yüzüm beni ele vermiş olmalıydı ki kız hemen ardından, "Adamla bir ilişki yaşadığım falan yoktu. Sadece benimle uğraşıyorlar. Lütfen kimseye söyleme, olur mu? Başhemşire öğrenirse görevden alınabilirim."

"Endişelenme, ben sadece ziyaretçiyim."

Rahatlamış göründü. "Yani biri ölse sen de üzülürsün, öyle değil mi? Sadece o kadar." Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

Ağlayan insanlar, özellikle de annem bana kendimi suçlu hissettirirdi hep. Annemi, birkaç kez karanlık yatak odasında, gözleri ardına kadar açık, yaşlar sanki uyurgezermiş gibi yüzünden düşerek sessizce ağlarken bulmuştum. Çarpık bacakları ve kırışmış üniformasıyla bu hemşire epey üzgün görünüyordu. Ben de o gürültüyle burnunu temizlerken sırtını sıvazladım.

"Geçen hafta sonu Papan'a, cenazesine bile gidemedim çünkü çalışmam gerekiyordu."

Kulaklarım dikildi. O kasabada bir hafta sonunda kaç cenaze olabilirdi ki?

"Ne iş yapıyordu?"

"Satıcıydı, hastalarımdan biriydi. Arkadaştık," diye sıraladı hızla.

İşte bulmuştum – satıcıya parmağı veren hemşire. Bu, kader miydi yoksa hepimizi saran nehir otunun soğuk salları gibi karanlık bir bağ mıydı? Ölülerin ruhlarının ölümlerinden sonra kırk dokuz gün boyunca etrafta dolaştıklarına inanıyorsanız, bu hastanenin o ruhlarla dolu olması gerektiğini düşünmeden edemedim.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu suçlulukla irkilerek.

"Kafeteryaya ama kayboldum."

"Ben seni götürürüm. Yolumun üstü zaten." Dudaklarını büzdü. "İzin ver önce yüzümü yıkayayım."

Küçük hemşire –benden neredeyse bir baş daha kısaydı ama ben de hep bir kıza göre fazla uzun bulunurdum– aceleyle gitti. Ben de acaba fikrini değiştirip beni terk mi etti diye düşünerek bekledim. Mayıs Çiçeği'ndeki tecrübelerim, bana insanların yabancılara her türlü sırlarını açtığını öğretmişti ve kız da birilerine anlatmak için yanıp tutuşuyordu.

Az sonra döndüğünde daha iyi görünüyordu. Hâlâ tavşansı bir havası vardı ama solgun tenine ve küçük ön dişlerine uyuyordu. "Ben Pe Ling bu arada."

"Benim adım da Ji Lin. Dün gece lojmanda kaldım, kardeşimi –yani nişanlımı– ziyaret için." Cümleleri karıştırdım.

Bana suça iştirak edermiş gibi bir bakış attı. "Erkek arkadaşın yani? Lojman feci sıkıdır. Endişelenme, söylemem. Adı ne?"

"Lee Shin. Hastane hizmetlisi."

"Onu tanıdığımı sanmıyorum." Sanki bir şeyler hesaplıyormuş gibi kaşlarını çattı, sonra durup ellerini bükmeye başladı. "Bana çok nazik davrandın," dedi itirazlarımı keserek. "Hayır, öyle. Pek çok insan beni fark etmez bile – ben o tür insanlardanımdır. Peki bana bir iyilik yapar mısın?"

"Nedir?"

"Erkek arkadaşının erkekler lojmanında kalan bir hizmetli olduğunu söyledin. Oradan kimseyi tanımıyorum. En azından güvenebileceğim kimseyi. Acaba erkek arkadaşından benim için bir paket getirmesini isteyebilir misin? Senden çalmanı istemiyorum. O zaten başta benimdi." Kıpkırmızı yüzüne, titreyen sesine bakılırsa bir yabancıdan bunu isteyecek kadar çaresiz olmalıydı. Ya da belki de tanıdığı birini karış-

tırmak istemiyorsa bir yabancıdan istemek en iyisiydi. "Yew Cheung'un erkekler lojmanında onun için bir şeyler saklayan bir arkadaşı vardı. O paketi arkadaşının bana ulaştıracağını söylemişti ama çok ani öldü."

"Peki neden adamın arkadaşından istemiyorsun?" Bu arkadaş Y. K. Wong olmalıydı. Mayıs Çiçeği'ndeyken satıcının bir arkadaşı olduğunu söylemişti.

"Ondan hoşlanmıyorum ve muhtemelen o şeyi bana karşı kullanır." Gözlerini kaçırdı, dudakları titredi.

Biraz kuşkulu görünüyordu ama onunla bir daha muhatap olmak zorunda kalacaksam Y. K. Wong hakkında bir şeyler daha öğrenebilirdim. "Tamam, Shin'e sorarım."

Kız rahatlayarak, "Erkekler lojmanının ortak odasında. Yew Cheung, geçen sefer geldiğinde arkadaşı dışarıda olduğundan onu bir vazonun içine sakladığını söylemişti. Sadece geçici bir saklama yeri olması gerekiyordu. Birileri orada onu bulabilir diye korkuyorum."

Pazar sabahının erken saatlerinde kafeteryada neredeyse kimse yoktu. Yemeklerini ağızlarına götürenler de uykulu görünüyordu. Muhtemelen Pei Ling gibi gece vardiyasında çalışmışlardı.

"Hemşire olmayı seviyor musun?" diye sordum tepsilerimize çay, kızarmış ekmek ve rafadan yumurta koyarken.

"Fena değil."

Hevesle gereken nitelikleri ve nasıl başvurulacağını sordum.

"İyi de neden hemşire olmak isteyesin ki?" Pei Ling şık *cheongsam*'ımı inceledi. "Zengin bir aileden gibi görünüyorsun."

"Hayır, ben sadece bir terzi çırağıyım. Bu kıyafet de bizim dükkânda yapıldı."

Somurtarak *Teh O*'sunu, tatlı siyah çayını yudumladı. "Hemşire olmak kolay değil – bir hata yaparsan başhemşire seni çiğ çiğ yer."

"Yine de ilgi çekici, öyle değil mi?" dedim. "Hem mali olarak bağımsız olabilirsin."

Cevabını duymadım çünkü Shin karşımdaki sandalyeye oturuverdi.

"Neredeydin? Kadınlar lojmanında seni bekliyordum, sonunda birisi bana odanın boş olduğunu söyledi."

Gözlerinin altında gölgeler vardı; koyu saçları biçimli ve ıslaktı, başını musluğun altına sokmuş gibiydi. Buna rağmen yine de yakışıklı, yırtıcı bir görünümü vardı. Shin'i bir çuvala sokup bir tarlada yuvarlasanız bile yine de çekici bir dağınıklığı olurdu. Bazı insanlar şanslı oluyor işte, diye düşündüm kıskançlıkla.

Çarpıcı üvey kardeşime verilen o olağan dibi düşme ifadesi onda da var mı diye Pei Ling'e baktım. Arkadaşlarım hep öyle olurdu ama Pei Ling sessizleşmişti, Shin'e bakıyordu. Neredeyse kızın ondan korktuğunu düşünecektim.

"Shin, bu Pei Ling. Burada hemşire."

Shin kibar gülümsemesini, yaşlı kadınları etkilemek için kullandığı o gülümsemeyi takındı. "Ben Shin," dedi. "Teşekkür ederim..." Duraksadı, ilişkimizden nasıl bahsedeceği konusundaki o kafa karışıklığını yaşadığını anladım. "Ona göz kulak olduğun için," dedi sonunda başını bana doğru sallayarak.

Şahane, Lee Shin, diye düşündüm kızgınlıkla ama ben de daha iyisini yapamazdım. "Pei Ling ona bir iyilik yapıp yapmayacağını merak ediyor. Erkekler lojmanından onun için bir şey getirebilir misin?"

"Hayır!" deyiverdi Pei Ling. "Unut gitsin."

"Emin misin?" Daha önce kimsenin Shin'e böyle tepki verdiğini görmemiştim.

"Evet. Şimdi gitmem gerek." Birden ayağa kalktı, kafeteryadan hızla çıkarken sandalyesini geri ittirdi. Afallayarak saçma sapan dar elbisemin izin verdiği hızla peşinden gittim.

"Sorun ne?" diye sordum soluk soluğa. Bu sabah başka kimseden isteyemezmiş gibi çaresiz görünüyordu. "Shin'in sana paketini getirmesini istemiyor musun? Eminim getirir."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Çocukluğumuzdan beri," dedim şaşkınlıkla.

Gözlerini kaçırarak dudağını ısırdı. "Onu Yew Cheung'un arkadaşıyla takılırken gördüm. Hani şu sevmediğimle." Ne diyeceğimi bilemedim. Y. K. Wong'un Shin'in hastanedeki oda arkadaşı olduğunu hatırladım.

"Unut gitsin. Ben kendim alırım." Pei Ling ağır adımlarla uzaklaştı, sırtı açıkça *peşimden gelme* sinyali yayıyordu.

Kafeteryaya döndüğümde Shin'i *kaya* ekmeğimden kalanları yerken buldum. "Kadınlar üzerindeki etkini kaybediyorsun," dedim hüzünlü bir tavırla. "Ayrıca kahvaltımı geri ver."

"Çok geç." Uzun bacaklarını masanın altından uzattı. Onu tekmelemek istedim ama üzerimdeki *cheongsam* o kadar dardı ki buna izin vermedi. "Neler oluyor?"

Ona, Pei Ling'i ve hem satıcıyla hem de Y. K. Wong'la olan bağını anlattım – oda arkadaşının cuma gecesi beni eve kadar takip etmeye çalıştığını söylediğimde Shin'in yüzü karardı.

"Dün neden bir şey söylemedin bana?"

"Bilmiyormuş gibi davran. Onunla uğraşmak istemiyorum." Neyse ki Y. K. Wong dün yüzümü görmemişti. "Ama Pei Ling'in erkekler lojmanından getirmeni isteyeceği şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Kesik parmakla bağı olan her şey, Pei Ling ve o tuhaf ricası da dahil, huzursuz bir gölge yayıyordu. Bir yanım fena hâlde merak ediyordu, diğer yanımsa her şeyi unutmanın en iyisi olacağı konusunda beni uyarıyordu. Her halükârda depoyu

temizleme işini neredeyse bitirmiştik – birkaç saat daha çalışıp sonra Ipoh'a dönecektim.

Shin benim kahvaltımdan kalanları bitirmişti ve şimdi de şüpheyle Pei Ling'in el sürülmemiş tabağına bakıyordu.

"Onunkileri de yiyebilirsin."

"İstemem."

"Onunki daha iyi – bir lokma bile almadı," dedim.

"Ben sadece senin yemeğini istiyorum," dedi yavaşça.

Yeniden arkadaş olduğumuz için rahatlayarak gözlerimi devirdim. Yine de Shin'e karşı dikkatli olmam gerekiyordu. Yine fikir değiştirebilirdi. O yüzden hiçbir şey demedim ve Pei Ling'in kızarmış ekmeğini yedim. Bu kadar korkmuş görünmesi canımı sıkmıştı.

Üzerimize bir gölge düştü ve başımı kaldırdığımda, domuz yavrusu çeneli hizmetli Koh Beng'i gördüm. Henüz sabah saatleri olmasına rağmen yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. "İyi misin?" diye sordu. "Dün gece pek iyi görünmüyordun."

Hatırlaması ne hoştu. Koh Beng oturdu ve yemeye başladı. Yine erişte yiyordu, bu kez dumanı tüten sıcak çorbanın üzerine dolgun domuz ciğeri dilimleri boşaltılmıştı. Keşke ben de ondan alsaydım diye düşündüm. "Biraz ister misin?" diye sordu.

"Biz de tam kalkıyorduk," dedi Shin ayaklanarak. Ben de çaktırmadan elbisemi çekiştirerek ayağa kalktım. Koh Beng'in bakışları bacaklarımda gezindi.

"Gözler masaya!" dedim, ahşap masaya vurarak.

Sırıttı. "Aklındakini hemen söyleyen kızlardan hoşlanırım."

Tam o sırada dışarıdaki bir kargaşayla sözü kesildi. İnsanlar oraya buraya koşturuyor ve bağırıyordu.

"O da ne?" diye sordum.

Koh Beng eriştesini yemeye devam etti. "Muhtemelen dev kertenkeledir," dedi ilgisizce.

Dev kertenkeleler bir buçuk metreye kadar uzayabilir ve sokaktaki başıboş tavuklarla, kemirgenlerle ve bulabildikleri diğer şeylerle beslenirlerdi. Onlardan birinin hastanede gezindiğini düşünmek tüylerimi diken diken etti. Shin'e baktım ama o kaşlarını çatmış, başını bir şeyler duymuş gibi dikmişti.

"Gel," dedi.

Ana hastane binalarının ilerisinde tepe, aşağı doğru eğim alıp küçük yürüme yolları ve basamaklarla birleşiyordu. Shin benden çok daha hızlıydı ve onun durduğu yürüme yoluna ulaştığımda bir grup insan en dipte toplanmıştı.

"Çekilin lütfen!" Ellerinde boş bir sedyeyle iki adam yanımızdan geçti.

Shin döndü ve tekrar bana doğru geldi. "Bakma."

"Ne olmuş?"

Cevaben dirseğimi tuttu ve beni hızla uzaklaştırdı. Boynumu bükerek baktığımda adamların sedyeye bir şey koyduklarını gördüm; sadece küçük, çıplak bir ayak seçebildim.

"O hemşireyle nasıl tanıştım demiştin?" diye sordu Shin alçak sesle.

"Kafeteryaya giderken karşılaştım. Neden?"

"Çünkü o basamaklardan düşmüş. Çok fena. Hayır, geri dönme. Şu an yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ölmüş mü?"

"Kafa yaralanması gibi görünüyor. Birisi onu az önce bulmuş."

Şok olmuştum, ağlamak istedim. Pei Ling'in başına ne korkunç bir şey gelmişti. Üstelik kafeteryadan ayrılalı daha yarım saat olmuştu.

"Senden ayrıldığında koşuyor muydu?"

"Hayır, yürüyordu. Shin, ne yapmalıyız?"

"Doktorlar onunla ilgileniyor zaten. Bir hastane kaza geçirmek için iyi bir yer. Tabii kazaysa," diye ekledi mırıldanarak.

Durdum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Basamakların dibinden epey uzaktaydı. Takılmış olsan normalde o kadar uzağa düşmezsin çünkü kendini toparlayabilirsin. Tırabzanlar da var ama öte yandan eğer itilirsen..." İç geçirdi. "Sana erkekler lojmanındaki paketten ne zaman bahsetti, etrafta kimse var mıydı?"

"İlk seferinde kimse yoktu ama kafeteryanın dışındayken insanlar geçiyordu."

Kaygıyla aşağıdaki olay yerine baktım. Dışarı taşan biri çıplak, diğerinde hâlâ içler acısı hemşire terliği içindeki küçük ayaklarla kederli yükünü taşıyan sedye, başka bir binanın arkasına doğru ilerliyordu. İnsanlar dağılmıştı ama uzaktan izlemeye devam eden yalnız biri vardı. Y. K. Wong'un çarpık profilini tanıdım.

"Onun dün gece gittiğini söylemiştin!" diye tısladım Shin'e adamı göstererek.

"Bu sabah gelmiş olmalı. Ondan şüphelenmiyorsun herhalde, değil mi?"

Ne düşüneceğimden emin değildim. Pei Ling'in başına gelen felaket gözümü korkutmuştu, bana sırrını açtıktan bu kadar kısa bir süre sonra böylesine korkunç bir kaza geçirmesi fazla tesadüfi görünüyordu. Bir kez daha rüyalarımdaki nehrin derinliklerinde kıpırdanan karanlık şekli düşündüm.

"Shin, erkekler lojmanının ortak odasından Pei Ling'in paketine bakar mısın? Başka birinin onu bulmasından endişeleniyordu. Onun için paketi güvende tutmalıyız." Ona yalvarırcasına baktım.

Hiçbir şey demedi, sadece kaşlarını kaldırıp yürüdü. Yapacaktı, biliyordum. Küçükken ördek yavrusu beslerdik, tatlı mı tatlı iki sarı tüy yumağı. Bir öğleden sonra benimki kayboldu. Kedilere akşam yemeği oldu diye dalga geçmişti insanlar. Shin ise günler boyu sessizce ve azimle mahalleyi aramıştı, zavallı ördekten ümidimizi kestikten çok sonra bile. Bunu

hatırlayınca ona karşı bir minnet dalgası kabardı içimde. Ne var ki Pei Ling'in sözleri kafamda yankılandı: *Onu ne kadar iyi tanıyorsun?* İyi bir soruydu. Artık çocuk değildik. Şimdi bile Shin'in neredeyse bir yıl sonra neden eve döndüğünden emin değildim. Hem ona ne kadar zaman güvenebilirdim ki? Benim tek gerçek ailem annemdi ve göz kulak olunması gereken oydu.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca dikleştim, birden gelenin Y. K. Wong olmasından korktum. O adamla ilgili tekinsiz bir şeyler vardı, beklenmedik yerlerde öylece belirişinde. Neyse ki gelen Koh Beng'di.

"Merhaba!" dedi neşeyle. "Shin'i mi bekliyorsun?"

"Evet, bir şey almaya gitti." Tereddüt ettim, ona Pei Ling'in geçirdiği kazadan bahsetsem mi, diye düşündüm.

"Sana etrafı gezdirmemi ister misin?"

Hemen kabul ettim. Erkekler lojmanının yakınlarında, Y. K. Wong'un dönerse bana rastlayabileceği bir yerde beklemek akıllıca olmazdı. Shin'in beni arayacak kadar aklıselim sahibi olduğunu umdum.

Koh Beng ilginç bir rehberdi, dedikodu ve renkli hikâyelerle doluydu. Şurası hastanedeki ilk kan naklinin gerçekleştirildiği yer. Şuradaki ofis, eski müdürün karısının, adamı hemşire üniforması denerken yakaladığı yer. XL beden. Her ne kadar hikâyelerin çoğu korkunç olsa da gülmeden edemedim.

"Sen gerçekten Shin'in kız arkadaşı mısın?" diye sordu birden.

"Neden?"

Koh Beng tereddüt etti. "Çünkü başka bir kız var. Singapur'da."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Durmadan ondan bahsediyor. Onunla Singapur'da tanıştığını söyledi."

Bu sözde sadakatsizlik haberi karşısında nasıl tepki vermem gerekiyordu? Belki de cesur, üzgün bir yüz yeterli olurdu. "Ya." Ayakkabılarıma baktım. Göğsümde tuhaf, sıkışma gibi bir his vardı.

"Üzgünüm." Koh Beng yanıma yaklaştı. "Yapabileceğim herhangi bir şey varsa..." Bir elini omzuma koydu.

"Ji Lin!" Koridorun diğer ucundan Shin geliyordu. "Neden öyle çekip gittin?"

Koh Beng elini indirdi.

"Beni gezdiriyordu."

Shin kolunu belime sardı, kaskatı kesildim. Tepkimi fark eden Koh Beng gitmek için dönerken yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun."

"Ne tür bir yardımdan bahsediyor?" diye sordu Shin.

"Hiç." Kızgın olmamam gerekirdi. Koh Beng'in iyi niyetli tavsiyesinin benim durumumla hiçbir ilgisi yoktu. Shin'in kolundan kurtuldum. "Şu an rol yapmamız gerekmiyor. Etrafta kimse yok."

Shin bana keskin bir bakış attı. Bazen o canlı, siyah gözlerin ardında neler döndüğünü merak ediyordum. Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışırdı ve son zamanlarda çocukken hiç gülmediği kadar çok gülüyordu. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Yüzünü kendi çıkarına kullanmayı öğrenmişti.

"Sana göstermek istediğim ilginç bir şey var," dedi bir duraksamadan sonra.

"Buldun mu?" Etrafta yüksek konuşmalar, yaklaşan ayak sesleri vardı. Koridordan bir kalabalık geliyor gibiydi. Buranın çalınmış gizemli paketleri incelemek için iyi bir yer olmadığı açıktı. Hem yeniden Y. K. Wong'la karşılaşma riskine girmek istemiyordum.

Shin bir kapıyı denedi. Kilitliydi. Bir sonraki kapı; içeri zayıf, gri ışığın süzüldüğü küçük bir penceresi olan bir depo odasına açılıyordu. Konuşma sesleri yaklaşırken içeri daldık.

"Ne korkunç bir olay! Kimdi o kız?"

"Şu küçük hemşire. Hani evli bir hastayla ilişkisi olan."

"Daha akıllı olacağını düşünürdüm."

"Belki de adamın karısı kızı lanetlemiştir."

Sesler koridorun diğer ucuna doğru uzaklaştı. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve aceleyle bıraktım.

Shin sessizce, "Ortak odadaki vazonun içindeydi," dedi.

Depo tıklım tıklım ve loştu ama koridordan daha güvenli geliyordu. Özellikle de Shin gerçekten bir şey aldıysa. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Gömleğimin içine sakladım," dedi şaşkınlıkla. Sonra sırıttı. "Ha, sen soyunmamı mı bekliyordun?"

"Kim seni gömleksiz görmek ister ki?"

"Konuşana bak. Eskiden neredeyse hiçbir şey giymeden yüzmeye giderdin."

"Hiç de bile! Suya bile girmezdim ki. Zaten iyi yüzemiyorum – biliyorsun!"

"İstersen sana öğretirim." Bana doğru eğildi, sıcak nefesi kulağıma değdi. Delice bir an için beni öpecek mi diye merak ettim.

Daha önce öpüşmüştüm. Pek umursamadığım bir çocukla. Shin'in tıp okulu için gitmesinden önce, benim hâlâ ümitsizce Ming'in peşinden koştuğum seneydi. Ming'in Robert Chiu diye bir arkadaşı vardı. Ipoh yakınlarında yaşayan zengin bir ailenin oğlu. Ben de hep Ming'in etrafında olmak istediğimden Robert'la sık sık karşılaşmam kaçınılmazdı.

Beni öpen Robert'tı. Saat tamircisinin dışındaki banktay-

dık. Shin, yeni kız arkadaşlarından biriyle bir yerlere gitmişti ve Ming de çağırılmıştı. Robert'ın neden sürekli oralarda olduğunu anlamamıştım. Eğer üzerinde parlak siyah bir arabanın park edildiği upuzun bir araç yolu olan kocaman bir evim olsaydı, öğleden sonralarımı Falim gibi ücra bir yerde geçirmezdim ama o bana döndü. Bir anda, sanki kararını vermiş gibi omuzlarımı tuttu. Ağzı ıslak, sıcak ve ısrarcıydı. Nefes alamadım. Onu üzerimden çekmek için hissettiğim katıksız panik dışında kalp çarptıracak bir yanı yoktu.

"Senden çok uzun zamandır hoşlanıyorum," dedi. "Anladığını düşünmüştüm."

Başımı iki yana salladım. Yüzüm kıpkırmızıydı, ellerim titriyordu. İstediğim son şey Robert'la samimi bir konuşmaydı ama elimi iki elinin arasına aldı ve onu banktan ittirmeden kaçmanın herhangi bir yolu yok gibiydi. Onur verici ama aynı zamanda da korkunçtu. Ağır çekimde gerçekleşen bir kaza gibi.

Neyse ki o sırada Ming geldi. Belli belirsiz bir utanç ama aynı zamanda da umut hissettim. Şimdi kıskançlıktan yanıp tutuşma sırası ondaydı zira Robert hâlâ elimi tutuyordu ama Ming her zamanki uysal, mantıklı tavrıyla bize baktı ve Robert'a, "Aa, onunla konuştun mu?" dedi.

Ayağa fırlayıp elimi ondan kurtardım. "Özür dilerim," dedim Robert'a. "Çok teşekkür ederim ama hayır, teşekkürler."

Afallamış görünüyordu. "Olumsuz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, hem de çok." Sonra da kaçtım.

Çok saçma ama o an tek düşünebildiğim, Robert'la evlenirsem Ipoh'da, dilediğim kadar popüler şarkı dinleyebileceğim Victrola'sı olan büyük bir evin hanımı olacağımdı. Ne kadar cazip olursa olsun, aynı zamanda Robert'ın yapışkan sarılışlarını savuşturmak anlamına da geliyordu. Yeniden ev-

lenmesinden kısa bir süre sonra annemi, üvey babamın kucağında otururken yakaladığımda yüzünde beliren çocuksu kızarıklığı hatırladım. Annemin o adamla ilgili sevdiği bir şey vardı, hâlâ da var. O şey her neyse, Robert'ta onu bulamayacaktım. Bundan son derece emindim. Yine de Ming o sessiz, endişeli tavrıyla benimle konuşmaya geldiğinde, hiç beklemediğim bir şekilde gözyaşlarına boğuldum.

"Sorun ne?" diye sordu endişeyle. "Seni korkuttu mu?"

Acıdan parçalanarak başını iki yana salladım. Ming benimle ciddi, acı veren, sensiz-yaşayamam tarzında ilgilenmiyordu. Sadece nezaket gösteriyordu. Tıpkı bir abi gibi.

"Üzgünüm," dedi. "Kötü bir insan değildir." *İyi de bir fırsat*. Yine de Ming, bunu dile getirmeyecek kadar zarifti. Shin'in aksine, diye düşündüm üzüntüyle. O olsa muhtemelen bana acele etmemi ve para için evlenmemi söylerdi. Bunu Ming'e de söyledim ama şaşırdı.

"Hayır, Shin bunu bilmiyor. Sen de ona bahsetme, olur mu?"

Bahsetmedik. Ne zaman ilk öpücüğümü düşünsem, tüm o insanı boğan kalp kırıklığı ve hüsran da içimde çalkalanırdı. Zavallı Robert için değil de kendim için çünkü o gün, Ming'in beni asla sevmeyeceğini anlamıştım.

Daha sonraları Mayıs Çiçeği'nde erkekler pek çok kez bana sulanmaya çalıştı ama o kendini belli eden hamlelerden kaçmayı öğrenmiştim. O yüzden Shin eşya dolabında gömleğini çıkarmakla ilgili şakaların ardından fazla yakınlaştığında panikledim ve onu öyle sert ittirdim ki gümbürtüyle kapıya çarptı.

"Ah! Neden yaptın bunu?"

Ona üvey kardeşimin beni öpmek üzere olduğunu sandığımı nasıl söyleyebilirdim ki? Saçmaydı, üstelik Koh Beng biraz önce Shin'in Singapur'da bir kız arkadaşı olduğuna dair

şüphelerimi doğrulamıştı. Yine de Shin bana doğru eğildiğinde midemde tuhaf bir kanat çırpışı hissettim. Sanki binlerce kelebek sessizce ve gizemli bir biçimde alev almış bir mumun etrafına toplanıyor gibi.

Sonunda sadece Shin'in yakışıklılığından kaynaklandığına karar verdim. Göbekli ihtiyarlarla ve yaşı tutmayan öğrencilerle dans etmekten bıkmıştım. Şimdi de nihayet onca yıl boyunca yemek masasındaki varlığını kanıksadığım şeyin kıymetini biliyordum. Bu öylesine acayip bir düşünceydi ki histerikçe kıkırdamaya başladım. Dans partneri olarak çalışmak ahlakımı yerle bir etmişti belli ki.

Kapı aniden açıldı. İkimiz de içeri dolan ani ışığa karşı gözlerimizi kırpıştırırken donup kaldık.

"Neler oluyor burada?" Bir yabancının basık tonlamalarını dışa vuran keskin, sert bir ses.

Shin birden değişti, bütün neşesi kaçtı. "Affedersiniz, Başhemşire."

Demek başhemşire buydu. Midem bulandı. Eğer kadın sonradan beni eşya dolabında bir adamla yakaladığını hatırlarsa, iyi bir ahlaki karakter gerekliliği düşünüldüğünde hemşirelik programına başvurma umutlarım paramparça olurdu.

"Umarım arkandaki benim hemşirelerimden biri değildir," dedi. Biz uysalca koridora doğru çıkarken pek eğlenmediği açıktı.

Shin, "Hayır, efendim," dedi. Tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra Shin birden, "Nişanlım," deyiverdi.

"Nişanlın mı?" Kadının şaşkınlığı elle tutulabilirdi.

"Az önce teklif ettim."

"Dolapta mı?"

Shin'in kafasında dönen küçük çarkları görür gibiydim. Ümitsiz durum, diye düşündüm. Tasdik edecek hiçbir şey olmadan uydurulmuş bir hikâye. Shin beni hayrete düşürerek

elini pantolonunun cebine götürdü ve küçük, kadife bir kutu çıkardı. İçindeki yüzük üzerine beş küçük lal taşının çiçek gibi işlendiği basit bir altın burmaydı. Yüzüğü parmağıma takarak başhemşireye gülümsedi.

O kadar şaşırmıştı ki sadece hafif bir gülümsemeyle karşılık verebildi. "Evet, Bay... Lee'ydi değil mi? Lütfen hastane sınırlarında bu tür davranışlardan kaçının. Tebrikler!"

Shin başını eğdi, bir sihirbazlık numarası yapmış gibi mutlu görünüyordu. Aslında gerçekten de sihirdi. Bütün kuşkuları ve tenkitleri buharlaşan başhemşire yumuşadı. İkimizle de tokalaşarak iyi dileklerini sundu. Shin bilerek sevimli davranıyordu ki benim dilim tutulduğundan bu işime geliyordu.

Duruşumu sağlamlaştırmaya çalışarak ikisinin birkaç adım gerisinden yürüdüm. Sol elimdeki yüzük fazla büyüktü –düşmesin diye parmaklarımı kıvırmak zorunda kaldım– ama başka bir kızın parmak ölçüsüne göre yapıldığı düşünülürse bu da normaldi. Shin'in yüzüğünü bu tür bir sıkıntıdan kurtulmak için kullanması ona ne hissettirecekti acaba?

Bu güzel, narin yüzük büyük bir özenle seçilmişti. Bunu reddedecek herhangi bir kız düşünmüyordum ve bir an için beklenmedik bir üzüntü dalgası beni ele geçirdi. Dişimin ağrımasına neden olan boğucu bir yalnızlık.

21

Batu Gajah
15 Haziran haftası

Ren, William'ın evinde gerçekleşecek yemekli parti konusunda heyecanlı. Bir grup genç doktor arasında dönen aylık bir etkinlik. Kimilerinin eşleri var ama evli olanlar bile çoğunlukla bekâr yaşamı sürüyor çünkü aileleri İngiltere'de. Yani çoğunlukla erkekler olacak, diyor Ah Long. Hareketsiz, boşluğa doğru uzayıp giden günlerin sıkıntısıyla yüzleşebilen eşler az. Bir sürü hizmetçileri olduğu ve ev işi yapmadıkları için hayır işlerinde gönüllü oluyorlar, tenis oynuyorlar ve söylentiler gerçekse kocalarını değiştiriyorlar.

"Neden?" diye soruyor Ren. İnsanlar ve evleri değiştirmek ona sıkıntılı geliyor ama Ah Long başını iki yana sallayarak anlayamayacak kadar küçük olduğunu söylüyor.

Ren anlıyor. Yani biraz. Mutlu olmamakla ilgili ama William'ın iyi bir efendi olduğunu ve bir kadının muhakkak onu isteyeceğini düşünüyor. Aklına hastanedeki hanımefendi geliyor. Pandispanya gibi kabarık, yumuşak saçlı olan. Lydia, adı bu. Pazar günü William'ın peşinden eve gelmişti.

Ren, efendisinin aşırı kibar yüzünden pek de memnun ol-

madığını anlamıştı. Görünüşe bakılırsa bir hastasını eve götürmeden önce Lydia'yı bırakmayı planlamıştı ama Lydia onu ziyaret etme konusunda ısrarcı davranmıştı. Ren, hasta Nandani olduğu için dikkat kesilmişti yalnızca. Hafif bir gururla kendi hastası olduğunu düşünüyor.

William ve Lydia bungalovun ön kapısında dikildiklerinde, Ren ne kadar benzer olduklarını görüp bir kez daha şaşırıyor. Uzun ve solgun; büyük, kalkık burunlar, uzun eller. Lydia'nın çekici olup olmadığından emin değil ama saçlarını savurarak ve beyaz deri sandaletler giydiği uzun bacaklarını güvenle üst üste atarak dikkat çekmeye alışık görünüyor.

"Hasta nasıl? Yani Nandani?" diye soruyor Ren utangaçça ama William'ın yüzü aydınlanıyor.

"Gayet iyi. Onu görmek ister misin?"

"Evet."

"İlerleyişini kontrol etmek senin için öğretici olacaktır," diyor William. "Bir gün onu eve getiririm."

Ren, Lydia'ya bakıyor ama o dikkatle kitaplığı inceliyor ve onların planlarını duyduğuna dair hiçbir emare göstermiyor. William'la birlikte evde dolaşıyor, yaklaşan parti için mobilyaların düzenlenmesiyle ilgili tavsiyeler veriyor. Ren, bazılarının gerçekten gayet iyi tavsiyeler olduğunu düşünüyor.

"Cumartesi günü pek kadın olmayacak," diyor William endişeyle. "Gelmek istediğinden emin misin? Senin için feci sıkıcı olabilir."

Lydia kolunu William'ınkine geçiriyor. "Ah, hayır. Gelmek istiyorum. Çiçekleri düzenlememi ister misin?"

Ren, William'ın gözlerindeki telaşlı bakıştan çiçeklerin adamın aklındaki son şey olduğunu anlıyor. Aslında epey gülünç ama efendisi acı çekiyor.

"Gerek yok. Ah Long her şeyi halleder." William bunun ardından kadını eve göndermek için arabaya yönlendiriyor.

*

Ren bunu hatırlayınca Ah Long'a ev için çiçek almaları gerekip gerekmediğini soruyor. Ah Long kaşlarını çatıyor. "Evet. Masanın ortası için çiçeğe ihtiyacımız olacak. Bir de ön taraflar için." Cefa çekiyormuş gibi görünmesine rağmen parti hazırlıklarından keyif alıyor.

Salı günü Ah Long, masa örtüsünü yeniden ağartıp kolalamaya karar veriyor. Oysa son seferinde sarardığı için temizleyip kaldırmıştı zaten. Çarşamba günü Ren toz alıp etrafı siliyor, kitapların sırtlarını dışa doğru çevirip düzgünce diziyor. Ren, başlıklardan bazılarını hatırlıyor, Dr. MacFarlane'in evindekilerle aynı. *Gray's Anatomy*, *The Lancet* ve *Annals of Tropical Medicine and Parasitology* sayıları. Uzun sözcükleri önce Dr. MacFarlane telaffuz eder, ardından Ren mutfak masasına oturarak onları kopyalamayı öğrenirdi. Ren yerleri paspaslarken onlara, eski dostlarına başıyla selam veriyor.

Üç tombul tavuk, arka taraftaki tahta kümeste. Tavuk pirzola ve *Inchi Kabin* yapılacaklar. İki kez kızartılmış ve tatlı-baharatlı sosla sunulan çıtır tavuklar. Buranın etleri sert ve ince. Ayrıca manda eti. O yüzden Ah Long biftek *rendang* yaparak ana yemekleri tamamlayacak. Ağır ateşte pişmiş Hindistan cevizli kuru köri. Bu arada perşembe günü oturma odasındaki bütün mobilyaları taşıyıp zemini cilalıyorlar.

"Dans etmek isterlerse," diye açıklıyor Ah Long. "Gerçi sadece iki kadın gelecek." Yine de Ren iğneleri keskinleştirirken gramofonu çıkarıyor. O akşam içki servisi yapması için Çinli bir garson daha tutulacak. William bu telaşlı hazırlıklara pek ilgi göstermiyor. Ren onu sorduğunda Ah Long omuz silkiyor. "Yeni bir hobisi var."

Bahsi geçince Ren, efendisinin yemekten sonra ortadan kaybolduğunu fark ediyor. "Yürüyüşe sabahları çıkmıyor muydu?"

"Sabah, akşam, ne önemi var ki? Kadın istedikten sonra," diye mırıldanıyor Ah Long sessizce.

Cuma sabahı bahçıvan, kesilmiş çiçekleri mutfak kapısına bırakıyor ve Ren bir kucak dolusu çiçeği tasnif etmek için yemek odasına taşıyor. Evde bir kadın olsaydı parti günü çiçekleri o düzenlerdi ama ertesi gün yemeklerin hazırlanmasına ayrılacak. Bu sıcakta yemekler hemen bozuluyor, o yüzden de her şey taze taze hazırlanmalı. Ren ikinci kez çiçek almak için mutfağa dönerken bahçıvanın Ah Long'la derin bir sohbete daldığını fark ediyor.

"Sen, çocuk!" diyor bahçıvan. Adam Tamil, ince, bodur bedeni merhametsiz güneş yüzünden kararmış. Malay dili konuşan dost canlısı bir adam, diğer bahçıvan sadece Tamilce konuşuyor. "*Mau lihat?* İlginç bir şey görmek ister misin?"

Heyecanlanan Ren bahçıvanın peşinden bahçenin içlerine doğru ilerliyor. Ah Long, ikisi arka tarafa, tam da biçilmiş çimlerin çalılıklara karıştığı yere dönerlerken arkalarında huzursuzca kıpırdanıyor. Burası bahçıvanların çevreyi saran ormanla sonsuz mücadelelerinin ön cephesi. Bahçenin çevresinde yürüyerek dengesiz bir zemin parçasına, Ren'in evin çöplerini gömdüğü –ve hastaneden çaldığı parmağın boş bisküvi tenekesi içinde cam şişeyle gömüldüğü– yere geliyorlar.

Ren'in nabzı hızlanıyor. Gözlerini işaret olarak koyduğu taşa sabitliyor. Yeni kazılmış zeminin üzerinde şüpheli görünüyor. Herhangi birinin çöp çukuruna gelmesini beklemiyordu. Kimse gelmez zaten, sadece Ren gelir.

"*Simi*," diyor bahçıvan. "Burada ve burada. Gördün mü?"

İzleri işaret ediyor: eğilmiş ve kırılmış dallar ve yumuşak, ıslak toprağa basılmış bir iz. Bir kaplan pençesi.

En azından bahçıvan öyle söylüyor ama Ren bulanık, yarım yamalak bir izle emin olamıyor. Yine de bir şeylerin o taraftan geçtiği kesik. Büyük ve ağır bir şey. Derinlerde, ağaçla-

rın altında, kuru yapraklar kalın bir halı oluşturuyor. Çıplak toprağın bulunduğu tek yerde de iz var. Adamlar pençe izinin yanına çömeliyor. Bir yetişkinin avucundan daha geniş.

"Sol ön pençe," diyor bahçıvan.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Ren.

Bahçıvan ön pençelerin arka pençelerden daha geniş olduğunu açıklıyor. Kaplanların ön pençelerinde dört ayak parmağı ve bir yan parmak oluyor ki o da başparmağa denk geliyor. Hayvan ağaçların altında, bahçenin sınırında durmuş gibi görünüyor. Bir ayağı, ön pençesi, çayırın kenarındaki tek iz.

"Kaplanlar kurnazdır," diyor bahçıvan. "Evi kontrol etmiş."

Ren'in kalbi hızlanıyor. İzin, gömülü parmağın yerini işaret eden taşın hemen yanında olması ne anlama geliyor? Keşke tavsiye alabileceği bir yetişkin olsaydı ama William'a söylerse parmak hırsızlığını da itiraf etmek zorunda kalır. Kendi küçük ellerini bilinçsizce sıkıyor, kaygıyla büküyor. Dr. MacFarlane'in ruhunun kırk dokuz gününden geriye dokuz gün kaldı. Parmağı geri götürmek için bu yeterli bir süredir herhalde?

Ah Long bulanık ize bakıyor. "Bu kaplanın bir parmağı eksik," diyor. "Sol ön pençesindeki küçük parmak."

Ren derin bir nefes alarak gözlerini kapıyor. Kulakları dikiliyor, başındaki saçlar dimdik oluyor. Dikkatle dinliyor ama hiçbir şey duyamıyor. Kedi hislerinde hiçbir kıpırtı yok. Üzerinde beyaz bungalovun bulunduğu, ormanın ortasında bir balık kavanozu gibi duran biçilmiş çimlerin boşluğunu dolduran müthiş bir sessizlik var yalnızca.

"Bir adak mı sunmalıyız?" diyor bahçıvan ürkekçe. Adam Hindu, Ah Long da güya Budist. İkisinin de küçük adaklar sunma ve kurbanlar verme geleneği var ama Ah Long kaşla-

rını çatıyor.

"Ne sunacağız – tavuk mu? Elimde sadece üç tavuk var, onlar da yarına lazım. Hem hayvanın geri gelmesini istemeyiz."

Bir yaban domuzu ya da geyik olsaydı etrafa kan ya da insan saçı serpiştirerek onları uzak tutabilirlerdi ama böyle şeyler bir kaplanı uzaklaştırmaz. Bahçıvan sessiz ormana doğru başıyla hafifçe selam veriyor ve Tamilce bir şeyler söylüyor.

"Ona dedim ki, Efendimiz Kaplan, lütfen geri gelme," diyor hafifçe gülümseyerek. Ren adamın koyu renkli, kırışıklarla dolu yüzüne bakıyor. Bahçıvan gerçekten endişelendi mi yoksa bu musonlar ya da seller gibi ara sıra olan o şeylerden biri mi, anlayamıyor. Dr. MacFarlane yaşarken ihtiyar adamın onca çılgınlığına rağmen evin yakınlarında hiç kaplan gezinmedi. Dr. MacFarlane'in bembeyaz yüzünün; ince, pamuklu bir beze sarılı eksik parmağıyla sol elinin görüntüsü Ren'in gözlerinin önünde beliriyor ve çocuğun birden beti benzi atıyor.

Ah Long onun kolunu yakalıyor. "Bu kadar korkmana gerek yok. Kaplanların menzili çok uzundur, şimdiye çoktan gitmiştir."

O akşam Ah Long, işvereniyle konuşurken kullandığı kararsız İngilizcesiyle William'ı keşifleri hakkında bilgilendiriyor. Bungalovun yakınlarında bulunan ikinci kaplan izi bu, ilki de zavallı kadının öldüğü sıralarda görülmüştü.

"Yani *Tuan,* gece yok yalnız çıkmak," diyor Ah Long.

William'ın yüzünden titrek bir parıltı geçiyor. "Sen de. Ren, sen de etrafta tek başına dolaşma."

Ren bir tabak kızarmış *ikan bilis,* baharatlı acı *sambal* içinde küçücük balıklardan oluşan bir yemek getiriyor. Soldan servis yap, boşları sağdan al – Kwan Teyze ona böyle öğret-

mişti. Oda açık pencerelere rağmen boğucu. Bahçıvanın getirdiği çiçekler –cennetkuşu çiçekleri, kana çiçekleri, gülhatminin ince, odunsu dalları– dimdik ve cenazeye gönderilmiş gibi duruyor. Ren'in teni gergin ve titrek, boğazı acıyor. Bahçedeki pençe izinin verdiği endişe onu yiyip bitiriyor.

"İyi değil misin?" William, Ren'i yanına çağırıyor ve elinin tersini çocuğun alnına değdiriyor. Kocaman bir el, profesyonel biçimde gayrişahsi. "Hımm. Ateş. Gidip Ah Long'dan aspirin iste ve biraz yat."

Ren yemek servisini ya da bulaşıkları bitirmiş değil ama William ona bir emir vermiş. Mutfağa gidiyor ve ihtiyar adam solgun yüzünü endişeyle inceleyerek ona aspirin uzatıp yatağa gitmesini söylüyor.

Ren mutfak kapısından sarsak adımlarla çıkıyor, arka taraftaki hizmetçi odalarına doğru örtülü yürüme yolundan ilerliyor. Yüzü yanıyor, bacakları lastik gibi. Çocukken hastalanan hep Yi olurdu; grip ya da yemek zehirlenmesi varsa, mutlaka Ren'den önce o tecrübe ederdi. "Ben uyarı sistemiyim," derdi Yi, yüzünü sıkarak gülümserdi. "Ben senden önce gideceğim." Sonunda öyle de oldu.

Ren şimdi daracık karyolasında titriyor; ince, pamuklu battaniyeyi üzerine çekiyor. Odanın sıcaklığına rağmen donuyor. Kemikleri ağrıyor. Yine de bir huzur hissi var, hasta olmanın getirdiği o bayılma hissi. Artık bilinçli olarak kaplanı düşünemiyor.

Rüya görmeye başlıyor.

O eski rüyası yine, Ren'in bir istasyon platformunda dikildiği rüya ama bu sefer tren istasyonda duruyor. Ren birden orada değil. Bir nehrin ortasındaki küçük bir adada –daha ziyade bir kum yığınının üzerinde– suyun karşısından trene bakıyor. Güneş ışığı trenin boş pencerelerinden geçiyor. Yi nerede?

Ren kum yığınının bir ucundan diğerine ilerliyor, elini gözlerine siper ederek gözlerini kısıp suyun karşısına bakıyor. Sonra onu görüyor, karşıdaki bankta kıpırdanıyor ve hararetle el sallıyor. O bildik tavrıyla önce bir ayağı sonra diğer ayağı üzerinde hopluyor. Ren o hoplamayı nasıl unutabilir ki?

"Yi!" diye sesleniyor. Diğer kıyıdaki küçük suret ellerini ağzının etrafına koyarak bağırıyor ama ses gelmiyor.

Neden hiç ses yok? Derken Ren başka bir şey daha fark ediyor. Yi çok küçük. Sadece mesafeden dolayı değil, hâlâ sekiz yaşında, öldüğü yaşta. Değişen Ren. Yi onu gördüğüne öyle sevinmiş gibi ki mutluluk Ren'in boğazında bir yumru olup kalıyor.

Yi şimdi pantomim yapıyor. *Nasılsın?*

Ren kendini işaret edip başparmaklarını yukarı kaldırıyor. "SEN?"

Yi de başparmaklarını kaldırıyor. *Endişelenme.*

Hangi konuda? Kaplandan, Dr. MacFarlane'den, önceki tüm ölümlerden ve gelecek olanlardan bahsediyor olmalı. Elbette Yi biliyordur. O, Ren'in canını sıkan her şeyi hep bilirdi.

Ren iyi olduğunu, bir işi olduğunu ve ayrıca parmağı bulduğunu, güvenli bir yerde sakladığını haykırıyor. Tüm bunları işaretle anlatmak zor ama Yi anlamış görünüyor. Belki de ses yalnızca tek yönlü işliyordur ama Ren, Yi'nin anlaması için zamanını heba edemez.

Vakit tükeniyor.

O bunu düşünürken bile su çıplak ayaklarına çarpıyor. Ren geriye sıçrarken kum yığınının küçüldüğünü fark ediyor. Ya da belki su yükseliyordur.

"Bahçede bir kaplan var," diye sesleniyor suyun karşısına. "Endişelenme, ben ne yapılacağını biliyorum."

Yi endişeli görünüyor.

"Partiden sonra Kamunting'e döneceğim."

Yi başını iki yana sallıyor.

"Sorun yok, iznim var. Sonra Dr. MacFarlane'in bana söylediği şeyi yapacağım."

Yi'nin kolu havada dolaşıyor, karmaşık bir şeyler anlatıyor. Küçük yüzü endişeyle gerilmiş.

"Korkmuyorum," diyor Ren.

Kıza sor.

Hangi kız? Ren'in aklına Kwan Teyze dışında bir kız ya da kadın gelmiyor, o da güneye, Kuala Lumpur'a gitti.

Su yükseliyor, çamurlaşmış kumun üzerinde parıldayarak dalgalanıyor. Tuhaf bir şey var suda. Yapış yapış, biraz fazla yoğun ama bütün çakıl taşlarını ve süzülen yaprakları görebileceği kadar berrak. Sığlıklarda küçük balıklar yok. Berrak karidesler, su böcekleri yok. Hiçbir canlıdan eser yok.

"Yanına yüzeceğim," diye sesleniyor Ren. "Bekle!"

Bir ayağını suya koyuyor. Su şaşırtıcı derecede soğuk ve bacağına girdap gibi dönen bir akıntı çarpıyor. Diğer kıyı o kadar da uzak değil.

Hayır! Yi onun suya girmesini istemiyor. Telaşla ona durmasını işaret ediyor.

Ren pek hızlı bir yüzücü değil ama yeterince uzağa köpekleme yüzebileceğine inanıyor. Bileğine gelen sığ sularda dikiliyor. Su dondurucu. Daha önce hiç böyle bir soğuk hissetmemişti. Dr. MacFarlane, Ren'e okuma öğretirken bir keresinde büyük, pahalı görünen bir masal kitabı ödünç almıştı ve Ren; kar, buz ve Dr. MacFarlane'in İskoçya'da çok sık görüldüğünü söylediği kasvetli hava çizimlerini incelemişti. Kibrit satan küçük bir kızla ilgili bir hikâye vardı ve son resimde kız karların içinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama gülümsüyordu. Ressam, ağzının kenarlarına silik mavi gölgeler çizmişti. O kızın üşümesi de böyle miydi?

Dişlerini sıkıyor. Kum yığınının kıyılarının ötesinde su

bulanık. İçinde bir şeyler kıpırdanıyor ve Ren tereddüt ediyor. Karşı kıyıda Yi çılgınca bir şeyler işaret ediyor. *Hayır hayır hayır!* Ren artık ayrıldıkları zamankinden daha büyük ve güçlü. On bir yaşında birinin güveniyle nehre bakıyor ve başarabileceğinden emin.

Su şimdi beline geliyor, dönüyor ve karanlık bir girdap oluşturuyor. Sertçe çekiştiriyor. Soğuk neredeyse katlanılmaz, omurgasından giriyor ve bedeninin tüm sıcaklığını çekiyor.

Yi diğer kıyıda diz çöküyor. Yüzü çarpılmış, çılgınca işaretler yaparken gözyaşları gözlerinden akıyor. *DUR!*

Ren ona ağlamamasını söylemek istiyor, yakında orada olacak. Dişleri öyle takırdıyor ki sözcükler ağzından çıkmıyor. Son bir cesaret dalgasıyla başını buz gibi karanlık suların altına daldırıyor.

22

Ipoh
15 Haziran, Pazartesi

Sabah bir kez daha tavana bakıyordum – bu kez Bayan Tham'ın evindeki tanıdık tavana. Doğrularak Shin'in bana verdiği, hâlâ bir mendilin içinde sarılı duran yüzüğü parmaklarımla yokladım. Onun, parmak ölçüsü benimkinden farklı olan şu kızın neye benzediğini merak ettim. Yumuşak metal ve canlı renk, yüzüğün yirmi dört karat olduğunu işaret ediyordu. Annem bana her zaman yirmi dört karatlık mücevherler almamı tembihlerdi, on sekizlik ya da daha küçük sayıda olanlardan değil.

"Onu rehin verebilirsin çünkü," demişti gerçekçi bir tavırla. "Daha iyi bir para alırsın."

Babam öldükten sonra rehincilerle muhakkak birkaç tecrübe yaşamış olmalıydı. Mayıs Çiçeği'nde çalıştığım kısa süre içinde erkekler bana hediyeler vermişti: gümüş madalyonlar, ince bilezikler. Herhangi bir şeyi kabul etmeye pek istekli değildim ama diğer kızlar işimizin az sayıdaki avantalarından birini geri çevirerek aptallık ettiğimi söylediler. Annem haklıydı. O incik boncuklar rehincide beş para etmiyordu.

Annemin borcunu daha hızlı kapamak için iki kez girişimde bulunmuştum. Shin'in ne kadar para harcadığını merak ettim. O hep kızlarla ilişkisini kesen, bağlanmak istemeyen taraf olmuştu. Bildiğim kadarıyla kimseye böyle bir hediye vermişliği yoktu.

Dün, başhemşire bizi bıraktıktan sonra yüzüğü gülümseyerek Shin'e iade etmeye çalıştım. "Bunu kız arkadaşına saklamalısın," dedim. Hoş ve arkadaş canlısı bir sözdü ve birkaç sene önce ona söyleyebileceğim bir şeydi.

"Sende kalsın," dedi. "Herkese nişanlandığımızı söyledikten hemen sonra geri verirsen şüphe çeker."

İşte tam o sırada fırsatı değerlendirmeli ve kız arkadaşının nasıl biri olduğunu, onu ne zaman eve getireceğini sormam gerekirdi ama nedense yapamadım. Eğer bana bir ay önce üvey kardeşim evlendiği için böylesine tuhaf ve üzgün hissedeceğimi söyleseydiniz güler geçerdim ama şimdi sadece tuhaf bir yalnızlık hissi vardı. Onu yeniden kaybediyordum sanki. Tıpkı kendini bana kapamaya karar verdiği zamanki gibi. Bu sefer bir fark vardı: Shin'in sanki daha önce canını sıkan her neyse çözülmüş gibi arkadaşça davranması değildi sadece. Daha güvenilir, daha olgun biri olmuştu. Daha çekici.

İşte. Söyledim.

Evet, Shin her zaman çekici biri olmuştu, sadece benim için değil. Ya da belki kasten başka yönden bakmıştım. Ming'in uzun, nazik yüzünü, saçının arkasında inatla dikilen saç tutamını hayal etmek için elimden geleni yaptım ama beyhudeydi. Bunca yıl aralıksız devam eden aşk silinip gitmiş, ardından belli belirsiz bir kafa karışıklığı ve suçluluk bırakmıştı.

Ben de bunun yerine hemen Ipoh'a dönmek için bir bahane uydurdum. Pei Ling'in paketini hâlâ görmemiştim ama artık hastanenin önünde, başhemşirenin bizi bıraktığı nokta-

daydık ve gelip geçen herkes bizi görebilirdi. Shin için en iyisi paketi hastanede güvende ve kapalı hâlde tutmak, iyileşince de Pei Ling'e vermekti.

Trene bindiğimde yüzüğü çıkardım ve mendilime sardım. Benim olmadığından takmak doğru gelmedi. Mendilimi rattan sepetime tıkıştırırken o yabancı doktordan aldığım kartın keskin kenarlarını hissettim. *William Acton, Genel Cerrah.* Parmaklarımı kartın etrafına sararak belki de onunla iletişime geçerim diye düşündüm.

Salı günü öğleden sonra Bayan Tham'ın ailesiyle yemek yemekten kaçmak için Hui'yi görmeye gittim. Bayan Tham o akşam evde olmam gerektiğini zira tanışmamı istediği genç bir adamın da orada olacağını ima etmişti. Kocasının yeğeniymiş, haspanın teki tarafından reddedilmiş ve yıl sonu gelmeden evlenmeye kararlıymış. Belli ki başarabileceğini göstermek içindi sırf. Bunun kimse için iyi sonuçlanacağını sanmıyordum.

Bayan Tham ben dışarıdayken etrafı karıştıracağından Shin'in yüzüğünü de yanıma aldım. Lal taşları nar taneleri gibi parlıyordu. Lal taşı, kan taşı demekti, koruma anlamına gelirdi. Küçük bir çocukken pamuklu ipe dizilmiş yuvarlak lal taşı boncukların dizili olduğu kolyeler satan Hintli bir çerçi gelmişti.

"Kızınızı zararlardan koruyun. Kötülükten, kâbuslardan ve yaralardan. Aşka da iyi gelir," demişti anneme ve annem hiç beklemediğim hâlde bana o kolyeden almıştı.

O lal taşı dizisini yıllarca sakladım. Sonra günün birinde nehirde Ming'le oynamaya gittim ve aşınmış pamuklu ip sonunda koptu. Küçük boncuklar akan suya saçıldı ve hiç bulunamadı. Bunu hatırlayınca yüzüğü cebime soktum. Benim değildi, kaybedemezdim.

*

Hui aynasının karşısında dikilmiş, kararlı bir bakışla yüzüne pudra sürüyordu. İyi bir pudralama işleminin en az on dakika sürmesi gerekiyordu; pudra tozu yüzün üzerinde ovulmaz, yüze, ağza, kulaklara, göz kapaklarına ve boyna çarpılarak sürülürdü. Pat, pat, pat diye kuvvetle. Gerçekten iyi bir pudra sürme işlemi saatler sürmeliydi ki teniniz "hafiften renklenmiş, pürüzsüz ve sevimli" görünsün – dergilere göre. Pudra tozuma otuz saniyeden daha fazla zaman ayırmayı hiç başaramadığımdan bilmiyordum.

"Ji Lin! Ne işin var burada?" Hui memnun görünüyordu.

Yatağına oturdum. "Bu gece çalışıyor musun?" Yol kenarında muz yapraklarına ızgara vatoz saran tezgâhlardan birinde yemek yemeye vakti olduğunu ummuştum ama belli ki dışarı çıkmak için hazırlanıyordu.

"Hayır. Dışarı işi."

Dışarı işleri iyi para bırakırdı. Danstan çok daha fazlasını. Hem Hui'nin benim terzi çıraklığım gibi bir gündüz işi de yoktu. Buna katlanamayacağını söylemişti. Bütün gün ip eğirip ölçü almak... Ben de dışarı işlerinin daha kötü göründüğünü söyledim.

"Benim için değil," dedi. Dışarı işlerinde ne olduğu konusunda hep muğlak konuşurdu, yemek vardı ve bir tür fiziksel temas da oluyordu ama Hui daha çok öpüşme ve ellenme şeklinde olduğunu söylüyordu. "Restoranda olacak – halk içinde insanların yapabileceklerinin bir sınırı var."

Bir keresinde ona hiç başka bir şey yapıp yapmadığını sormuştum. Eğlenmiş gibi görünüyordu. Gözlerini bir süre kapalı tutmuştu. "Tabii ki hayır." İkimiz de huzursuzca gülmüştük. Bazen onun için endişeleniyordum.

"Bugün kasvetli görünüyorsun," dedi Hui.

Ona hafta sonunun detaylarını açıklamak istemediğimde

sadece parmağı hastaneye bıraktığımızı söyledim. Bunu duyduğuna sevineceğini düşünmüştüm ama o kaşlarını kaldırdı.

"Biz derken?"

"Kardeşim ve ben." *Angsana* ağaçları altında isteksizce beni tuttuğunda Shin'in enseme vuran nefesini hatırladım. Kan yüzüme hücum etti ve ondan kurtulmaya çalıştıkça daha da beter oldu.

Hui beni dikkatle inceledi. "Üvey kardeşin, değil mi?"

"Evet. Evleniyor. Ya da en azından biriyle ciddi. Onun adına sevindim."

Hui'nin benimle eğleneceğinden korkmuştum ama onun yerine kolunu bana sardı. "Ah, tatlım. Erkekler canavar, öyle değil mi?"

"Kendimi biraz yalnız hissettim, o kadar. Birbirimizi on yaşımızdan beri tanıyoruz. Ben... Ben ona çok düşkünüm." Ne kadar yetersiz sözlerdi. Ne kadar huzursuz ve rahatsız hissettiğimi açıklamakla alakaları yoktu. Hem belki de basit bir sevgiyi başka bir şeyle karıştırıyordum. "Gülünç zaten."

Hui ayağa kalkıp tuvalet masasına doğru yürüdü. "Akraba değilsiniz." Gözleri aynadan beni izliyordu. Ruj kutusuyla oynuyor, kapağı dalgınca açıp kapıyordu. "Şu senin üvey kardeşinle tanışmak isterdim."

"Neden?"

"Çünkü erkekler yalancıdır." Sesinde daha önce hiç şahit olmadığım bir keskinlik vardı. Hui'nin Ipoh'a gelmek için bir köyü terk ettiğini ve eve nadiren uğradığını biliyordum ama onun dışında hiçbir şeye burnumu sokmamaya çalışmış, o ne paylaşmak istediyse kabul etmiştim. O da benim için aynısını yapmıştı ne de olsa.

Hui başını kaldırıp baktı. "Benim için o kadar endişelenme, Ji Lin. Gerçekten çok tatlısın."

Duygulanmıştım. Gülerek geçiştirmeye, konuyu değiştir-

meye çalıştım. "Mama'ya bu hafta gelmeyeceğimi söyleyebilir misin?"

"Neden gelmiyorsun?"

Ona Y. K. Wong'un geçen cuma akşamı beni takip ettiğini ve bu hafta sonu hastanede neredeyse iki kez yüz yüze gelme tehlikesiyle karşılaştığımı anlattım. Rahat ettirmeyecek kadar çok tesadüf vardı.

"Mama'ya annemin hasta olduğunu falan söylersin." Ayrıca gerçekten de başka bir iş bulmam lazımdı ama bu konuyu açmak için iyi bir zaman değil gibiydi.

"Peki ya bu cumartesi Batu Gajah'daki özel parti?"

"Ona geleceğim." İyi para veriyordu.

Parti için yapılacak düzenlemelerden konuştuk ama aklımı tam veremiyordum. Hui, Rose ve Pearl'le son kez çalışacak olabilirdim. *Belki de en iyisi budur.* Özellikle de hemşire olmak istiyorsam. Yine de üzerime şahsi bir yağmur bulutu gibi bir hüzün çöktü. Vedalar hep böyleydi.

Hui, "Hadi ağzını çizmeyi deneyelim." Aşk yayı zorluydu ve hiçbir zaman düzgünce yapacak sabrım olmamıştı.

"Benimle uğraşma – geç kalmıyor musun?" dedim, Hui el becerisinin, kirpiklerime fırçayla maskara sürmenin keyfini çıkarırken.

"Beklesin."

"Kim ki o?"

"Çarşambaları gelen banka müdürü."

Adam ellilerinin sonundaydı, kurbağa gibi benekliydi ve durmadan dudaklarını yalardı. "Senin için sorun değil mi?"

"İhtiyarlar daha iyi," dedi umursamazca. "Genç erkekler onlara âşık olup her şeyi bedavaya yapmanı bekliyor."

"Hui!" dedim gülerek. "Korkunçsun."

"Erkeklere güvenme, Ji Lin," dedi üzüntüyle. "O çekici kardeşine bile."

*

Hui onu beklemememi söyledi. Giyinip kuşanmıştı. Onunla birlikte randevusuna kadar yürümeyi ummuştum ama başını iki yana salladı. "Geç oluyor." Ben de alt kata indim.

Aslında o kadar da geç değildi. Hatta o kadar erkendi ki eve, Bayan Tham ve kocasının yeğeniyle yemeğe yetişecek şekilde gidebilirdim. Eve gitmek istemediğimden Belfield Caddesi'ne döndüm. Üç tekerler ve bisikletler hızla geçiyor, geçerken öküz arabalarını ve ara sıra da motorlu araçları sıkıştırıyorlardı. Brewster Yolu'nun Ipoh *padang*'ın geniş yeşil arazisiyle, yerli Çin topluluğu tarafından Kraliçe Victoria'nın Altmışıncı Evlilik Yıl Dönümünü kutlamak için inşa ettiği kriket sahasıyla kesiştiği köşede, BMD Bar ve Restoran'ın önünde durdum. BMD, "Birleşik Malaya Devletleri"nin kısaltmasıydı ve hem yerliler hem de yabancılar, uzun barda içki içmeye ve Haynanlı şefin hazırladığı Batı yemeklerinden yemeye gelirlerdi: buz gibi birayla birlikte yenen cızırdayan biftekler ve tavuk pirzola. Gösterişli, kolonyal cephesinin önünden çok kez geçmişsem de içeri hiç girmemiştim.

Günün birinde, diye karar verdim, içeri girip kendime bir biftek alacağım. Yine de bir kadını tek başına alıp almadıklarından emin değildim. Tam gitmek için dönerken BMD Bar'ın tahta kapıları ardına kadar açıldı. Biri beni kolumdan yakalayınca kalbim tekledi.

"Ji Lin?" Modaya uygun, incecik bir bıyığı olan genç bir adamdı. Bu yüzden onu neredeyse tanıyamıyordum.

"Benim, Robert! Ming'in arkadaşı, Robert Chiu."

Robert, saat tamircisinin önündeki bankta bana o istenmeyen, yapış yapış öpücüğü veren kişiydi. Şimdi genç bir adam olmuştu ve benim şimdilerde bir şeylerin bedeli için yaptıklarımı düşününce, onu reddetmemin pahalıya patladığı söylenebilirdi. Ama bana o zaman sahip olduğu hevesli, yarı heyecanlı bakışı attı, buna şaşırdım. Eğer Falim'den cılız bir kız tarafından reddedilmiş olsaydım, muhtemelen onu tek-

rar görmekten pek memnun olmazdım ama belli ki Robert'ın daha bağışlayıcı bir yaradılışı vardır.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözleri beni baştan aşağı süzdü. O bakışı biliyordum, işte böyle bakan erkeklere karşı oldukça dikkatli davranırdım ama karşımdaki sadece Robert, dedim kendi kendime. Hem yarı zamanlı işimi de bilmiyordu.

"Sadece geçiyordum," dedim.

Akşam çökmüştü, o sihirli, mavi alacakaranlık saatleriydi ve BMD Bar'ın sarı ışıltısı kapıdan ve kapı üstü pencerelerinden yayılıyordu.

"Seni epeydir görmemiştim," dedi. "Nasılsın?"

Havadan sudan konuştuk. Robert İngiltere'de hukuk okuyordu ve tatil için gelmişti. Hızlı hızlı konuşuyordu, çekip gideceğim korkusuyla sözcükler ağzından paldır küldür dökülüyordu. Üniversite ve tanımadığım insanlarla ilgili yarım kulakla dinlediğim hikâyeler.

Konuşmayı bıraktı, şimdi tekrar bana bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim suçlulukla. Zavallı Robert, onca paraya rağmen hâlâ ne kadar sıkıcıydı. "Ne diyordun?"

"Hiç. Sadece, hoş görünüyorsun."

Muhtemelen bardan yayılan sıcak ve insanı parlatan ışık yüzündendi, her şeyi altın sarısı bir ışıltıyla yıkıyordu. Robert bile pahalı kıyafetleri ve düzgünce taranmış saçlarıyla daha seçkin görünüyordu. Gözlerimi kaçırdım ama Robert yanlış anladı.

Cesaretlenerek, "Ming'den henüz evlenmediğini duydum," dedi.

Neşeyle, "Doğru, bir terzinin yanına çırak girdim," dedim. Böyle zamanlarda canlı olmak en iyisiydi.

"Sevdin mi?"

"Evet," dedim dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

"Eğitimini daha ileri götürmemene şaşırdım. Öğretmenlik ya da hemşirelik eğitimi gibi."

"Parasızlık."

Bana hızlı, mahcup bir bakış attı. "Bursları düşündün mü hiç? Ailem bazen parlak öğrencilere burs veriyor – Chiu Ailesi Vakfı, bilirsin."

"Artık okula gitmiyorum."

"Önemli değil. Ben sana şahsi tavsiye mektubu verebilirim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yere baktım. Bu müthiş bir şanstı ve başka bir kız olsa üzerine atlardı – Robert'ın da. Ne var ki her şeyin bir bedeli olduğunu düşünmeden edemedim. O yüzden de Robert'a teşekkür ettim, çok nazik olduğunu ve bunu düşüneceğimi söyledim. "Korkarım artık gerçekten gitmem gerek."

Robert beni eve bırakmak istedi. "Çok uzak değil," dedim gülerek.

Yine de ısrar etti ve çok geçmeden nedenini anladım. Beni yepyeni, pırıl pırıl bir motorlu arabaya götürdü. Krem rengiydi, nefes kesici kıvrımları ve akşamın son ışıklarında parlayan gümüş rengi bir radyatör ızgarası vardı.

"İçeri geç," dedi kapıyı açarak. Çok güzeldi. Koltuklar taba rengi deridendi, bebek poposu gibi yumuşacıktı ve zenginlik kokuyordu: Deri ve limon cilasına karışan zayıf bir benzin kokusu. Oturdum, ayakkabılarımın yıpranmış uçlarını gizlemek için ayaklarımı çaprazladım ve derin bir nefes aldım. Böyle yolculuk etmeye alışmak çok kolay olurdu. Ya da belki de olmazdı çünkü Robert ne yazık ki berbat bir şoförd ü.

Kapı kolunu kavradım, Robert arabayı tehlikeli bir yalpalamayla caddeye çıkarırken parmak boğumlarım bembeyazdı. Ayağıyla çeşitli kaldıraçlara basarken ve eliyle de diğerlerini çekerken bir ezme sesi geliyordu. Bir kavşaktan hızla geçtik (Robert öfkeli bir üç tekerliye dostça el salladı) ve bir yangın musluğuna bindirmekten kıl payı kurtulduk. En kötü tarafı da konuşmaya devam etmesiydi.

"Ee, Ji Lin," diye bağırdı bize çalınan bir kornanın gürültüsünü bastırarak. "Bu yaz buralarda mısın?"

Sanki gidebileceğim başka bir yer vardı da. Kibarca, "Buralardayım," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Derken sonunda bir egzoz dumanı içinde Bayan Tham'ın dükkân-evinin önünde durduk.

"Ah, burası," dedi Robert. "Bir keresinde buradan kardeşimin elbisesini almam gerekmişti."

Bacaklarım zayıf düşmüştü, lastik gibiydi ve inmeme yardım etmesi için Robert'ın elini tutmak zorunda kaldım. Belki de kadınlara hep böyle yapıyordu, arabasında onları dehşete düşürüyordu ki sonunda –kelimenin tam anlamıyla– eline düşsünler.

Bayan Tham ânında dükkân-evin önünde bitti. Belli ki beni bekliyordu.

"Ji Lin, dönmene çok sevindim." Robert'a baktı. "Bu kim?"

"Ben erkek kardeşinin eski bir arkadaşıyım," dedi Robert ama Shin'le hiçbir zaman pek anlaşamamışlardı.

"Ya!" Bayan Tham'ın merakı, haberi patlatma arzusuyla mücadele etti. İkincisi kazandı. "Ji Lin, az önce annenin hasta olduğuna dair bir mesaj aldık."

Bu annem yeniden evlendiğinden beri hep korktuğum haberdi. Bugüne kadar bütün sakatlıkları sadece bükülmüş dirsek ya da bileğinde parmak izlerinden ibaret olsa da "hasta" her mânâya gelebilirdi. Shin'in kırık, sallanan kolunun görüntüsü hep zihnimin bir köşesindeydi.

"Düşük yapmış."

Düşük mü? Çin hesabına göre ki bir yıl eklenirdi, annem kırk iki yaşındaydı ve hayatının en tehlikeli yaşına yaklaşıyordu. Kırk ikinin söylenişi "ölüyorsun"a benziyordu. Kalbim tekledi.

"Yarın sabah eve gidecek misin?" dedi Bayan Tham.

"Evet, otobüse bineceğim." Daha bu öğleden sonra Hui'den Mama'ya annem hasta olduğu için bu hafta işe gelemeyeceğimi söylemesini istediğimi hatırladım. Ne kadar da küstah davranmıştım! İşte şimdi de bir lanet gibi sözlerim gerçek olmuştu. Rüyalarımda gördüğüm nehirdeki karanlığı, suyun altında kıpırdanan o uğursuz şekli düşündüm.

"Ben seni götürürüm. İstersen hemen gideriz," dedi Robert. Onu tamamen unutmuştum. "Arabayla çok uzak değil."

"Gerçekten mi?" dedi Bayan Tham. "Çok iyi olur."

Korkudan midem bulanarak üst kata, eşyalarımı hazırlamaya koştum ve Bayan Tham'ı, Robert'ı sorulara boğmaya bıraktım. Arabaya bindiğimizde sessizce oturduk. Tek tesellim Robert'ın konuşmadığı zaman daha iyi araba sürmesiydi.

Bir süre sonra, "Durumu kötüyse onu hastaneye götürebiliriz. Batu Gajah'daki bölge hastanesi, Ipoh Genel Hastanesi'nden biraz daha uzak ama orada daha iyi tedavi görebilir."

"Neden?"

"Babam Batu Gajah Bölge Hastanesi'nin yönetim kurulunda."

Bunu bilmiyordum. Zengin insanlar başka bir dünyada, işlerin ve tavsiye mektuplarının kolayca elde edilebildiği bir dünyada yaşıyordu. Bazı konulardan daha zekice davransaydım annemin daha iyi bir bakım görmesini sağlayabilirdim ama hiçbir şey düşünemiyordum. Son birkaç haftadır etrafımdaki insanlar ölmüş, korkunç bir kaza geçirmiş ve şimdi de biri düşük yapmıştı.

Shin olsa bunun gülünç olduğunu söylerdi. Hem bu bölgede aynı zaman diliminde başka kaç vaka olduğunu kim bilebilirdi ki? Gazetede okuduğum, kaplan tarafından öldürülen o zavallı kadın mesela. Her şey kadere atfedilemezdi ama kötü ruhlara karşı bir tılsım almamı söyleyecek olanlar

da vardı muhakkak. Robert'ın büyük arabasında oturdum, ellerimi kucağımda birleştirdim ve karanlığın içinde hızla ilerlerken ağlamamaya çalıştım.

23

Batu Gajah
19 Haziran, Cuma gecesi

Soğuk. Öyle soğuk ki Ren kalbinin duracağını sanıyor. Kafatasındaki kemikler ağrıyor. Su çok yoğun, akışkan jöle ya da pıhtılaşmış kan gibi. Başını bir köpek gibi sallayan Ren uzak kıyıya bakıyor. Yi çılgınca bir oraya bir buraya koşuyor, ağzını kıpırdatırken yüzünde saf bir dehşet ifadesi var: *Sudan çık!*

Ren hevesle ilerlemeye başlıyor. Yüzdüğünde o kadar da soğuk değil ya da belki de kolları ve bacakları uyuşuyor sadece. İlerledikçe acı iyice çekiliyor. Ren'in içinde bedeni dökülüyormuş gibi komik bir his var. Bir şey bacağını sıyırıyor. Ren yutan suya baktığında ayağının altından süzülerek geçen bir dizi açık diş ve sırlı bir göz görüyor. Ölü bir timsah. Nehir akıntısının derinlerinde sürüklenirken ters dönmüş, beyaz karnı bir an için görünüyor, ardından karanlıkta kayboluyor. Nehrin derinliklerinde başka şeyler de var. Ölü balıklar, ölü kurtçuklar, ölü yapraklar. Ren bir tiksinti çığlığı koparıyor.

Artık paniklediğinden kolları ve bacakları suyu hızla dövüyor. Akıntı onu çekiştiriyor. Başı yeniden suyun altına giri-

yor ve başka şekiller görüyor. Sürüklenen Çinli bir adam, başı sanki kırılmış gibi tuhaf bir açıda. Genç, Tamil bir kadın; ağzı açık ama neyse ki gözleri kapalı. Bedeni yok, sadece o dingin, kesilmiş kafası var. Ren ağlıyor, çırpınıyor. Dehşete düşmüş, su ciğerlerini yırtıyor.

Bir tahta parçası ona çarpıyor. Ren soluk soluğa yüzeye çıkıyor ve tahtaya tutunmak için boş bir hamle yapıyor. Tahta ondan uzaklaşırken onu atanın Yi olduğunu görüyor. Ren'e doğru başka bir kütük sürükleniyor. Bu seferki daha büyük. Kütük ona çarparken Ren, Yi'nin ümitsiz yüzünü görüyor. *Geri dön!*

Dönüyor. Dönüyor.

Ren, odasının zemininde yüzüstü yatıyor. Elleri, tavandaki bir keler gibi düz uzanmış ama düşecek bir yer yok, zaten en dipte. Bir süre sonra ağlamaya başlıyor.

Kapı açılıyor. Gelen Ah Long. Yüzü endişeyle buruşmuş.

"*Aiya!* Canın yandı mı?"

Ren sersemce doğruluyor. Ah Long onun alnına bakıyor. "Daha önce kontrole geldim – ateşin çok yüksekti."

"Saat kaç?" Ren'in sesi kuru, çatlak. Ah Long, ılık bir havluyla çocuğun yüzünü siliyor.

"Sabah beş civarı."

"Çok soğuktu." Buz gibi suyun hatırası kollarındaki tüylerin dikilmesine neden oluyor.

"Ateş yüzünden."

Ren, kendini iyi hissettiğini fark ediyor. Titreme yok, o yakıcı hâlsizlik yok. Bacaklarını denemek ister gibi sallıyor. Rüya, sanki sular geri çekilirmiş gibi çekilip gidiyor ve en şahanesi de kedi hissi, ona dünyaya dair bir şeyler söyleyen o görünmez elektrik titreşimi geri gelmiş. Arka planda usulca uğulduyor.

Ah Long alnını kırıştırarak onu inceliyor. Kır saçlı ihtiyar bir maymuna benziyor. "Çok bağırıyordun. Kiminle konuşuyordun?"

"Erkek kardeşimle. Ölen ikizim."

Ah Long poposunun üzerine çömeliyor, böylece yüzü Ren'inkiyle aynı seviyeye geliyor.

"Onu sık sık rüyanda görüyor musun?"

"Pek sık değil ama çok gerçekçiydi." Ren ona treni ve nehri, biraz daha çabalasa nasıl karşı tarafa geçmiş olabileceğini anlatıyor.

"Kardeşin senden yanına gitmeni istedi mi?"

"Neden?"

Ah Long iç geçiriyor ve tavana bakıyor. Her yer sessiz. Şafaktan hemen önceki o karanlık ve ıssız saatte, kuşların bile ötmediği o vakitte öyle sessiz ki. Malaya, ekvator yakınlarında bir yerde, güneş sabah yediye kadar doğmuyor ve günler neredeyse tam on iki saat uzunluğunda.

"Hayaletlere inanır mısın?" diye soruyor Ah Long.

Ren şaşırıyor. Ah Long dine de elektriğe, radyoya ve motorlu araçlara baktığı gibi kuşkulu bir gereklilik olarak bakıyor.

"Bilmem," diyor Ren. Rüyalar, o duyduğu muz ağacını ele geçiren solgun tayflarla ya da ayakları ters bakan uzun siyah saçlı kadınlarla aynı değil.

"Hayaletleri görebilen bir amcam vardı," diyor Ah Long. "Malakka'daki bir evde aşçıydı. O evde bir sürü acayip şey olduğunu söylerdi. Ölü bir adamla evlenmesi gereken güzel bir kız varmış."

"Gerçekten evlenmiş mi?" Olay Ren'in öyle ilgisini çekiyor ki oturduğu yerde dikleşiyor.

"Hayır ama adam çok zengin bir ailedenmiş. Kızın hayalet gelin olmasını istemişler."

"Kıza ne olmuş peki?"

"Başka biriyle kaçmış. Yıllar sonra, amcam artık iyice yaşlı bir adamken kızın onu ziyarete geldiğini söyledi. Tuhaf bir şekilde tıpkı evi terk ettiği zamanki gibi on sekizinde görünüyormuş. Gerçi bu başka bir hikâye.

"Amcam sürekli hayaletler görürdü. Bu çok rahatsız edici. Yaşayanların aksine hayaletler hep aynı yerde olurlarmış. Mesela bir çekçek varmış ve hep bir yolcusu olurmuş, öyle derdi. İnsanların kucaklarına oturmaya çalışan küçük bir çocuk. Bir diğer seferinde de kadının biri bütün gece amcamın yatağının kenarında oturmuş, saçını tarayıp ağlamış. Amcam bana bir tavsiye vermişti, ben de şimdi onu sana söyleyeceğim çünkü bence ihtiyacın var."

"Neymiş o?"

"Ölülerle konuşma."

Ren bir süre sessiz kalıyor. Daha önce kimse ona bu konuda tavsiye vermemişti. "Neden?"

Ah Long kafasını kaşıyor. Yorgun ve yaşlı görünüyor. "Çünkü ölüler bu dünyaya ait değildir. Hikâyeleri sona ermiştir – ilerlemeleri gerekir. Mezarın ötesinden onlara itaat edemezsin."

Ren'in düşünceleri birden Dr. MacFarlane'e kayıyor. "İsteklerini yerine getirmek onları mutlu etmez mi?"

"*Cheh*, mutlu etsin ya da etmesin, bu onları ilgilendirir, seni değil." Ah Long zorlanarak kalkıyor. "Kendini daha iyi hissediyorsan yatağına dön."

"Bugün parti var," diye hatırlıyor Ren aniden.

"Ben senin yaşından uzun zamandır yemek yapıyorum. Sanki sensiz beceremeyecekmişim gibi!"

Ah Long, Ren'in yanına teneke kupada sıcak bir Horlicks bırakıyor ve gitmek için dönüyor. Bir elini kısacık bir an Ren'in başına koyuyor. "Söylediklerimi unutma," diyor kısık sesle.

Sıcak maltlı sütü içtikten sonra Ren uzanıp ince pamuklu battaniyeyi üzerine çekiyor. Ah Long anlamıyor, diye düşünüyor. Yapılacak çok az şey kaldı, sonra hepsi bitecek.

24

Falim
16 Haziran, Salı

Robert'ın arabası tiz bir fren sesiyle üvey babamın dükkânının önünde durduğunda saat neredeyse akşam sekiz olmuş ve her taraf kararmıştı. Robert arabadan atladı ama ben çoktan kapıya varmış, anahtarlarımı arıyordum. Kepenklerin arkasında bütün ışıklar sönüktü. Durumu iyice kötüleşmişti de annemi götürmüşler miydi? Rüzgâr tepedeki gölgeliği kıpırdattı, doğmayı bekleyen kardeşlerin hayaletleri. Ya da belki de çoktan bu dünyada bir yerlerde dolaşıyorlardı.

Kapı aşina bir gıcırtıyla açıldı. Üvey babamın yüzü belirdi. Ağzıyla burnu arasındaki derin çizgiler, onun taştan bir heykele benzerliğinin altını çiziyordu. Beni görünce rahatlamış, hatta mutlu olmuş görünmesine şaşırdım.

"Annem nerede?" diye sordum kalbim ağzımda.

"Dinleniyor. İyi."

Robert'a, sonra da kaldırıma parlayan bir balina gibi tünemiş olan arabaya baktı. Ben kaygıyla geçmek için eğilirken Robert elini uzatıp kendini tanıttı. Üvey babamın arkasında bir gölge belirdi. Shin.

Kendime hep Shin'in babasına benzemediğini söylerdim ama belirli açılardan ürkütücü bir benzerlikleri vardı. Üvey babamın elindeki titrek gaz lambası hatlarının dalgalanmasına neden oluyordu ve kâbusu andıran bir an için ikisi aynı insanın geçmişi ve geleceği gibi göründü. Annemi görmek istediğimle ilgili bir şeyler mırıldandım ama o kısacık ürperişimi gizleyemedim.

Shin fark etmiş olacak ki arkasını döndü. "Alt kattaki ofiste dinleniyor – şimdilik merdiven çıkmaması onun için daha iyi."

Üvey babamın ofisi uzun dükkân-evin ortasında kalan dar, kasvetli bir odaydı. Metal bir dosya dolabı ve kocaman siyah bir abaküsle birlikte hesaplarını o odada tutardı. Karanlık dükkân-evin içinde aceleyle ilerlerken, "Neden daha fazla lamba yakmadınız?" dedim.

"Doktor ve Wong teyze gittikten sonra babam ışıkları söndürdü. Nasıldır bilirsin."

Biliyordum. Üvey babam karanlıkta oturmayı severdi. Özellikle de sıkıntılıyken. Bir kez daha Shin'in kolunu kırdığı o korkunç geceyi hatırladım.

"Wong teyze ne dedi?"

Wong teyzenin hiçbirimizle akrabalığı yoktu ama annemle ben buraya taşınmadan önce bile yan evde yaşıyordu. Mahallenin işgüzarıydı ama annemi severdi.

"Görünen o ki epey kanaması olmuş. Doktoru çağırmış. Ben geldiğimde doktor çoktan gitmişti ama erken dönem düşük gibi görünüyor." Shin temkinli konuşuyordu. Bana tıp eğitimini kısmen aldığını hatırlatan bir tonu vardı. Söz konusu olan annemdi, yabancı biri değil. Odaya doğru son birkaç metreyi koştum ve kapıyı açtım.

Masanın üzerinde tek bir lamba yanıyor, yerdeki geçici şilteyi aydınlatıyordu. Annemin yüzü her zamankinden solgun

görünüyordu, alnı çıkık ve çıplaktı. Kafatası ince et örtüsünü ittiriyor gibiydi.

Elleri kuru ve soğuktu ama güçlükle zayıf bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Ji Lin, seni endişelendirmemelerini söyledim. Sadece biraz hâlsiz hissettim, Wong teyzen de doktoru aradı."

Annemin elini sıktım. "Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Utanarak Shin'e baktı. İşareti alan Shin sessizce odadan çıktı.

"Bilmiyordum. Hep düzensiz olmuştur, biliyorsun. Hem bebek doğuramayacak kadar yaşlıyım." Kırk iki yaşındaydı. Doğum yapması hâlâ mümkündü. Onlardan on-yirmi yaş küçük kardeşleri olan arkadaşlarım vardı.

"Onu kendinden uzak tutmalısın." Üvey babam neden onu rahat bırakmıyordu? Öyle öfkeliydim ki doğru düzgün konuşamıyordum bile. Ağzım acı bir tatla dolmuştu.

"Öyle söyleme. Bu onun hakkı. Başarısız olan, ona başka çocuk doğuramayan benim."

Dudağımı ısırdım. Bu zayıf hâlinde onu azarlamanın mânâsı yoktu. Başka bir yol bulmalıydım ve bir kez daha üvey babamı zehirlemeyi ne çok istediğimi düşündüm.

Akşam, ilerleyen saatlerde annem dinleniyordu ve üvey babam da odasına çıkmıştı. Shin'le dışarı yemeğe gittik. Bunaltıcı bir sıcak vardı. Çoğu yer çoktan kapanmıştı ama Shin beni yol kenarında *hor fun*, çorba içinde geniş ve yassı pirinç erişteleri satan bir tezgâha götürdü. Sarsak katlanır masaya oturduk; bir köşesi bir tuğlanın üzerine konmuştu, hemen yanda tüm gece sürecek bir mahjong partisine mola vermiş üç adam oturuyordu.

Shin sipariş vermeye gittiğinde adamların mahjong borç-

larıyla ilgili konuşmalarına kulak verdim. Kırk Malaya doları borçlanmak için annem de böyle partilere katılmış olmalıydı. Parayı düşününce midem kasıldı ve Shin önüme bir kâse dumanı tüten *sar hor fun* koyduğunda yemek çubuklarımla ilgisizce karıştırmaktan başka bir şey yapamadım.

Tam karşıma oturdu ve eriştelerini mideye indirmeye başladı. Etrafında bir dizi güvenin uçuştuğu tıslayan karpit lambasının altında üvey babama hiç benzemiyordu. Bir rahatlama dalgası hissettim. El sürülmemiş kâsemi ona doğru ittirdim.

"Babanla konuşman gerek."

"Ne hakkında?"

Anne babamız hakkında bu şekilde konuşmamız doğru gelmiyordu ama söylemek zorundaydım. "Annemi rahat bırakması gerek. Bir kez daha hamile kalmamalı."

Shin'in parlak beyaz karpit lambasının altındaki yüzü soldu. "Bu akşam gelir gelmez söyledim zaten."

"Seni dinler mi?"

Omuz silkti. Bu konuşma onun için de benim için olduğu kadar tuhaftı. "Ona başka seçenekler olduğunu söyledim."

"Ne gibi? Fahişelere gitmek ya da keşiş olmak gibi mi?" Shin'in kâsesindeki balık toplarından birine sertçe çubuğumu batırdım. Annemden uzak durduğu sürece üvey babamın ne yaptığı umurumda değildi.

"Gebelikten korunma gibi." Utancını gizlemek için kaşlarını çattı. "Her neyse, senin bu tür şeylerle ilgili endişelenmene gerek yok."

"Kondom denen şeyi ben bile biliyorum." Ya da "erkek kalkanı" dedikleri şey – yiğitçe bir şeymiş gibi. "Eminim kullanmaz, ihtiyar piç."

Bu genellikle Shin'in repliğiydi, benim değil. Genellikle babasına isim takmaktan kaçınırdım. Şimdi bunu yaparak görünmez bir sınırı aşmıştım.

Shin'in babası hakkındaki hislerinden hiçbir zaman tam mânâsıyla emin olamadım. Ne de olsa annem sık sık onu sarsmak istememe neden olan aptalca kararlar verse de onu hâlâ seviyordum. Shin için de babası ne yaparsa yapsın aynı şeyin söz konusu olabileceğini düşünüyordum. Belki de aile olmak böyle bir şeydi – asla kaçamayacağınız zorunluluklarla bir araya zincirleniyordunuz.

Ne var ki Shin kızmak yerine bana yine o düşünceli bakışı attı. "Bu konularda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Bildiğim her şey aslında iş yerindeki kızları dinlemekten geliyordu. Büyük Savaş'tan beri iyice yaygınlaşan en iyi şeyin kondomlar olduğunu söylüyorlardı. Ona bunu nasıl öğrendiğimi açıklayamazdım.

"Kadınsı hassasiyetler taşımadığımdan," dedim terslenerek.

Shin, "Eğer kabul etmesini sağlarsam muhtemelen sözünü tutacaktır."

Evet, o katı boyunlu, soğuk adam söz verdi mi tutardı. Tıpkı bir borcu asla affetmeyeceği gibi. Shin'in sözleri kafamda bir şeylerin yerine oturmasını sağladı. Birden anladım.

"Onunla bir anlaşma yaptın."

"Hayır, yapmadım."

"Bugünden bahsetmiyorum. İki yıl önce. Kolunu kırdığında."

Shin'in şaşkınlığını yakaladım. Kaşlarını çatışında, başını eğerek çorbasına bakışında görebiliyordum bunu.

"Yaptın, değil mi? Neyle ilgiliydi?"

Shin'in ağzı sımsıkı kapandı. O gece neler olduğunu hiçbir zaman açıklamayacaktı.

"Eh, ben de onunla bir anlaşma yapabilirim."

"Hayır." Shin hızlı, sert bir hareketle bileğimi yakaladı. İrkildim. Birden kendine gelerek parmaklarını yavaşça açtı. "Babamla asla anlaşma yapmamalısın. Söz ver bana, Ji Lin."

Hiçbir şey demedim. Üvey babamdan istediğimi almamın bir yolu vardı. Asıl soru, karşılığında ne isteyeceğiydi.

Eve dönerken hava iyice kararmıştı. Birbirine eğilen evlerin, geceye karşı kepenklerini kapamış pencerelerin şekillerinde yanlış bir şey var gibi geliyordu bana. Shin Singapur'a döndüğünde ailevi sıkıntılarım konusunda dertleşebileceğim kimse olmayacaktı. Onun için durum farklıydı. Onun için başka biri vardı.

"Yüzüğün," dedim, birden hatırlayarak. "Onu sana geri vermem gerek."

"Şimdilik kalsın," dedi Shin. Yemekten beri çok sessizdi; tehlikeli bir işaretti bu çünkü bir şeyler düşündüğüne delaletti. "Robert'la ne yapıyordun?"

"Karşılaştık. Bu arada Pei Ling'in paketini ne yaptın?"

Shin kaşlarını çattı. "Onun işlerine bulaşman senin aptallığın. Bana kalırsa belalı bir iş olacak."

"Sadece yardım etmek istedim," dedim korkuyla. "Paketi açtın mı?"

"Tabii ki açtım! Kesinlikle insanlar adına bilinmeyen paketler saklamamalısın. Senden, bir yabancıdan onun için bir şey getirmesini istemesi sence de tuhaf değil mi?" Sonra sakince devam etti. "Adının mânâsı 'bilgelik', bazen zeki olması gereken birine göre inanılmaz aptal oluyorsun."

Öfkelenmiştim. Hayatta ilerleyememenin nedeni zekâ eksikliği değildi. "Eh, senin adın da 'vefa' anlamına geliyor ama durmadan kadın değiştiriyorsun!"

Bel altı bir darbeydi ve Shin omuzlarını dikleştirerek yürüyüşünü hızlandırdı, beni arkasında bıraktı. Öfkeyle peşinden ilerledim ama isminin aslında vefadan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. *Xin* aynı zamanda bütünlük ve sadakat anlamına da geliyordu. Tıpkı diğer bütün Erdemlerin de daha

derin ve daha geniş anlamları olması gibi. Shin'in o alanlarda başarısız olduğunu söyleyemezdim. Karanlıkta bir kez daha rüyamdaki küçük çocuğun söylediğini düşündüm. *Hepimizde yanlış bir parça var.*

Ağır ağır yürüyor, Shin'e onun peşinden koşuyormuşum gibi görünüp o hazzı yaşatmak istemiyordum ama köşeyi döndüğümde beni bekliyordu. Bir keresinde başka bir oğlan sürekli peşine takılmama kızıp beni kullanılmayan bir kulübeye kilitlemişti. Gülerek kaçmıştı ve ben de Shin beni aramaya gelene kadar panik içinde beklemiştim. Bunu hatırlayınca, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Yine yürümeye başladı, iki adım önden gidiyordu. Yakında Singapur'a dönecekti. Onu bir daha gördüğümde nişanlısını yanında getirmiş olacaktı. Boğazımda yine o acı veren baskıyı hissettim. Sanki bir çubuk yutmuştum.

"Özür dilerim dedim!"

Shin döndü. "Bu özür dilemek değil ki. Bu sadece bas bas bağırmak."

Onu vefasızlıkla suçlamadan önce iyi düşünmeliydim. Her nedense bu onun yumuşak karnıydı. "Kızma, Shin. Sadece kıskanmıştım."

"Neyi?" Bir ağacın gölgesinde durmuştu, ağacın yaprakları ay ışığında sallanıyordu. Karanlık, başka türlü hiç söyleyemeyeceğim şeyleri dile getirmeyi kolaylaştırıyordu.

"Senin tıp okuluna gitmeni kıskandım ve nefret ettim. Bir de erkek olmanı ve istediğini seçebilmeni."

Shin bir süre sessiz kaldı. "Hepsi bu kadar mı?"

Sesinde sert bir tını vardı. Bir tür sınavdan kaldığıma dair huzursuz bir his vardı içimde. Daha ne söylemeliydim ki? Ne de olsa ardı ardına kız arkadaşları olmuştu ve daha önce hiçbirine itiraz etmemiştim. Şimdi itiraz etmek fazlasıyla onur kırıcıydı.

Başka tek kelime etmeden eve vardık. Shin'le her kavgamızda olduğu gibi kendimi çok mutsuz hissediyordum ama bu sefer tartışmanın ne hakkında olduğundan da emin değildim. İçerisi tamamen karanlık ve sessizdi. Üvey babam yatmıştı. Uyuyan annemi kontrol ettikten sonra mutfağa geçtik. Lambayı yaktım ve oda onun sıcak parıltısıyla doldu. Shin hâlâ bana öfkeli görünüyordu ama "Burada bekle," deyip üst kata çıktı.

İçimde kötü bir his vardı, Pei Ling'in paletinde her ne varsa onu gördüğüme pişman olabileceğime dair bir önsezi. Mutfakta huzursuzca dolandım. Bulaşıkları kaldırırken izleniyormuşum gibi bir hisse kapılmıştım. Y. K. Wong bir şekilde dükkân-evin içinde mi belirmişti? Saçmaydı elbette. Donup kaldım, nabzımın boş atışlarını, evin çınlayan sessizliğini dinledim. Ağır et satırını alarak açık kapıya yüzümü döndüm.

Orada, gölgelerin arasında gerçekten de biri dikiliyordu ama sadece Shin'di. Ya da öyle miydi? Lambanın titreyen ışığı yüzünde daha önce hiç görmediğim aç, öfkeli bir bakışı aydınlatmıştı. Kurda benzer bir bakış. Kamp ateşinin hemen kenarındaki bir hayvan gibi. Bir an için onu tanıyamadım ve korktum.

Shin elimdeki satıra baktı ve dudaklarında buruk bir kıvrım belirdi.

"Babam olduğumu mu sandın?"

Aynı eti ve kanı paylaşmaları onun suçu değildi. "Hayır... Ben sadece irkildim."

Shin dikkatle beni izleyerek ağır ağır ilerledi.

"Sana el sürdü mü?"

"Kim? Baban mı?" Adam son on yıldır benim varlığımı bile görmezden geliyordu.

Mutfak masasına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Senin için endişelenmiştim. Gittiğim zaman."

"Benimle uğraşamazdı," dedim acıyla. Üvey babamın beni kontrol altında tutmak için daha iyi yolları vardı. Annemin gözlerinde hâlâ gördüğüm o aptalca düşkünlük, kollarındaki çürükler gibi. "Hem madem o kadar endişeliydin, mektuplarıma cevap verseydin."

Shin'in gözleri tehlikeli bir biçimde boş bakmaya başladı. "Bensiz gayet iyi idare ediyor gibisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Robert'tan bahsediyorum. Onunla aranızın bu kadar iyi olduğundan hiç bahsetmemiştin."

Bu öylesine büyük bir haksızlıktı ki soluğum kesildi. "Söyledim sana, bu gece tesadüfen karşılaştık!"

Shin'in gözleri güzel elbisemde gezindi, birkaç saat önce odasında gülüp eğlenirken Hui'nin sürdüğü ruju ve maskarayı inceledi. Değerlendiren, öfkeli bir bakıştı ve aynı anda hem yanmama hem de üşümeme neden olmuştu. Ona bir şeyler açıklamaya çalışmak boşunaydı. Hem zaten neden açıklamam gerekiyordu ki?

"Robert bana karşı hep çok nazik oldu," deyiverdim.

"Evet," dedi Shin. "Babasının parasıyla."

"Seni neden ilgilendiriyor? Sonuçta sen eline geçen ilk fırsatta buradan kaçtın."

"Ben kaçmadım."

"Tatillerde hiç dönmedin. Beni öylece bıraktın. Bu evde." Gözlerime yaşların dolması beni dehşete düşürdü. Bunlar öfkeden doğan yaşlar, dedim kendi kendime dişlerimi sıkarak. Shin bir şeyler söylemeye başladı ama sözünü kestim. "Gerçekten de bir terzi olmak istediğimi mi sanıyorsun? O işten nefret ediyorum. Benim öğrenimimi sürdürmem için bir kuruş daha heba edecek değiller ya."

"Ji Lin..."

"O yüzden şimdi karşıma çıkıp benim için endişelendiğini söyleme. Anladığım kadarıyla *onunla* bir tür anlaşma yaptın.

Böylece onun için çalışmayacak, gidecek ve ne istersen onu yapacaktın. Korkak!"

İstersem Shin'i gerçekten yaralayabilirdim. Ağır ve kanlı bir biçimde yaralayabilir, avımın bağırsaklarını çıkarır gibi parçalayabilirdim onu. Kalbim hızla çarpıyordu, soluklarım kesik kesikti. Neredeyse mutfak masasını kana bulanmış görmeyi bekliyordum.

"Öyle yaptığımı mı düşünüyorsun?" Shin'in yüzü bembeyaz olmuştu, yakışıklı bir ölüm maskesi.

Kendimi şüphesiz yıkıcı olacak bir karşı saldırıya hazırladım ama hiçbir şey söylemeyerek beni şaşırttı. Sadece o kederli bakışıyla baktı. Daha önce başka hiç kimseye göstermediği o bakış. Ölümüne dövüldüğü zaman bile.

Shin'i böyle görmek istemiyordum ama yine de o an ondan nefret ediyordum. Fong Lan'in kucağında yatarken, eli sahiplenici bir tavırla kızın çıplak göğsünde gezinirken nasıl göründüğünü hatırladım. Onun gözlerine öyle gülümseyerek bakışını.

Shin masanın üzerine ince, kahverengi bir paket kâğıdı bıraktı. "İster bak ister bakma," dedi. "Kararı sana bırakıyorum."

Arkasını döndü ve mutfaktan çıktı. Donup kaldım, adımlarının tekrar üst kata çıktığını duymak için bekledim ama dükkân-evin ön kısmına doğru yürüdüğünü ve gıcırdayan kapıyı açtığını duydum. Sonra büyü bozuldu. O uzun, dar koridor boyunca dükkân-evin karanlık bağırsaklarında koştum.

"Shin!" dedim. "Nereye gidiyorsun?"

"Hastaneye dönüyorum."

"Bu gece kalacağını sanıyordum."

"Yarın çalışmam gerek." Bunu öyle yılgın bir sabırla söylemişti ki kalbim sızladı.

"Bu saatte tren de yok otobüs de."

"Biliyorum. Ming'in bisikletini ödünç aldım."

"İyi ama orası çok uzak." Karanlık, asfaltsız yollarda en az bir saat sürerdi ve Batu Gajah'a doğru yol dikleşiyordu.

"O hâlde hemen yola koyulsam iyi olur." Belli belirsiz gülümsedi. "Endişelenme, iyi olacağım."

Shin dükkânın önünde, sokakta duran ağır, siyah bisikleti ilerletti. Çaresizce peşinden gittim.

"İçeri dön," dedi usulca, üvey babamın karanlık pencerelerine bakarak. "Lütfen."

"Shin – özür dilerim." Kollarımı arkadan ona sardım, yüzümü zayıf sırtına gömdüm. Göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordum.

"Ağlama," dedi. "Sokakta olmaz. Yoksa Wong teyze dışarı gelir ve ailemizle ilgili daha da tuhaf dedikodular çıkar."

Bu komiklik çabası sadece daha da çok hıçkırmama neden oldu. Sesi bastırmaya çalıştım. Sessizce ağlamak, ikimizin de bu evde edindiği bir beceriydi. Shin iç geçirdi ve bisikleti dayadı. Uzunca bir an sonra döndü. O zaman bile onu bırakmadım. Eğer bırakırsam korkunç bir şeyler olacakmış gibi bir his vardı içimde. Salakça bir düşünceydi ama kendimi öyle korkunç bir yalnızlığın içinde hissediyordum ki ona daha sıkı sarıldım.

"Nefes alamıyorum," dedi.

"Özür dilerim." Şimdiye kadar bütün komşular muhtemelen yatmıştı ama yine de sokakta durduğumuzun bilincinde olarak fısıltıyla konuşuyorduk. Ay parlıyordu, gümüşi ve siyah renkte keskin gölgeler vardı. Shin yorgun görünüyordu.

"İzin ver ben de seninle geleyim. O karanlık yollarda bisiklet sürmen beni endişelendiriyor."

"Peki nasıl olacak?" diye sordu saçımı okşayarak. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. Şaşkınlığımı gizlemek için yüzümü omzuna gömdüm. Yarın yine başka biri olacaktı ama bu gecelik benimdi.

"Arkana binerim. Sırayla pedal çevririz."

"Çok ağırsın. Düşerim."

"Aptal," dedim onu dürtükleyerek. Bileklerimden yakalayarak beni kendine çekti. Soluksuz kalarak yüzümü kaldırdım. Bu kez beni öpeceğinden neredeyse emindim ama duraksadı. Ellerini indirdi. Ay ışığında gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordum.

"Annene iyi bakmalısın," dedi Shin.

Haklıydı elbette. Utanarak bileklerimi ondan kurtardım. Ne düşünmüştüm ki? Üvey kardeşimin gerçekten beni öpeceğini mi ummuştum?

"Dikkatli ol," dedim gerileyerek. Bir kibrit çakarak gazyağından bisiklet lambasını yakışını izledim. Shin rahat, akıcı bir hareketle bisiklete atladı ve gecenin içinde doğru sürdü.

25

Falim
16 Haziran, Salı

Tabii ki ilk işim doğruca mutfağa dönüp Pei Ling'in kahverengi kâğıda sarılı paketine bakmak oldu. Shin, kızın bilincinin hâlâ yerine gelmediğinden bahsetmişti. Vücudumdan bir ürperti geçti. Kızın itildiğinden ve bunun Y. K. Wong'la bir ilgisi olduğundan neredeyse emindim. Hiçbir kanıtım olmasa ne çıkardı. Bir his, havada bir titreşimdi.

Kasap kâğıdının çift katmanını açarken bir tıkırtı geldi. Mutfak masasının üzerine bir cam numune şişesi ve bir dizi kâğıt kayarken nefesimi tuttum. Şişenin şeklini ve boyutunu artık gayet iyi biliyordum. İçinde bir başparmak vardı. Satıcının cebinden aldığım parmak gibi kurmuş ve buruşmuş değildi. Depodaki numunelerin çoğu gibi sarımsı bir sıvının içinde muhafaza edilmişti. Şişeyi lambaya doğru kaldırdım. Tuhaftır, tuzda bekletilen, eklem yerleri kararmış diğer parmak kadar korkutmadı beni. Belki de gerçekdışı bir havası olduğundan, bilimsel bir balmumu modeline benzediğindendi. Bir araya getirdiğimiz kayıp numuneler listesinden geldiğine emindim.

Paketin içinde kâğıtlar da vardı. Pei Ling'in kızlara özgü

elyazısıyla zarfların üzerine Bay Chan Yew Cheung'un, satıcının ismi yazılmıştı. Başka insanların yazışmalarını okumak doğru gelmiyordu ama Shin'in yabancılara iyilik yapmakla ilgili uyarıları kulaklarımda çınladı. Hızlı bir bakış şüphelerimi doğruladı. Hepsi aşk mektubuydu – sayfalar boyunca sevdalı yakarışlar. Hızlıca bir göz gezdirdim ama *karına ne zaman söyleyeceksin* ve daha da utanç verici olan *dudakların tenimde* gibi ifadeler gözüme takıldı. Ne olursa olsun mektuplar fazla samimi ve fazlasıyla uygunsuzdu. Kızın onları geri istemesine şaşmamalıydı. İsimsiz olarak Başhemşireye gönderilirlerse Pei Ling kovulurdu.

Yığının en altında bir defterden koparılmış bir sayfa vardı. Bundaki elyazısı Pei Ling'inkinden farklıydı – daha erkeksi bir ele aitti. Sol tarafta hepsi yerlilerden oluşan on üç isimlik bir liste vardı. Chan Yew Cheung sondan ikinciydi. Yanında bir tik işareti, sanki biri onu listeden silmiş gibi kalın bir çizgi vardı. Kâğıdın sağ tarafındaysa başka, daha kısa bir liste yer alıyordu. Bu listede yalnızca üç isim vardı: J. MacFarlane, W. Acton, L. Rawlings.

İki listeye baktım. Biraz zorlasam çözeceğim bir görüntü vardı. "J. MacFarlane" isminin yanında bir soru işareti ve *Taiping/Kamunting* yazısı vardı. Bu ismi hatırlıyordum, patoloji deposunun kayıt defterinde, W. Acton tarafından bağışlanan numune olarak kayıtlıydı. William Acton'la odada temizlik yaparken bizzat tanışmıştım. L. Rawlings de muhakkak patoloji bölümünü idare eden Dr. Rawlings olmalıydı. Demek ikinci liste Batu Gajah Bölge Hastanesi'yle özdeşleşmiş İngiliz doktorlardan oluşuyordu.

Kâğıdın arkasında sayılar vardı: Paraflanmış ödemelere benzeyen toplamlar. Boş bir kâğıt alarak listeleri dikkatle kopyaladım ve paketi tekrar sardım. Shin bundan Dr. Rawlings'e bahsetti mi diye merak ettim.

Gece yarısını geçmişti. Bu saatte yollar ıssız olurdu ve Shin'in elinde yalnızca gazyağından bisiklet lambasının loş ışığı vardı. Onun karanlıkta kilometrelerce yol gideceğini, sessiz maden tarama bölgelerinden ve ıssız plantasyonlardan geçeceğini düşününce içimi bir kaygı sardı. Her şeyi net olarak gözümde canlandırabiliyordum. Shin bir kamyon tarafından eziliyor ya da bir kaplan tarafından sürükleniyordu. Yakınlarda bir manda öldürülmüştü, yarısı yenmiş cesedi yakınlardaki bir plantasyonda bulunmuştu. Orada, gölgelerin içinde avlanan bir şey vardı. Chan Yew Cheung da böyle bir gecede, geç saatte eve dönerken ölmemiş miydi?

Uyuyan annemi kontrol ettim. Zayıf yüzüne düşen saçları usulca çektim. İçimde kalleş bir yan, annem ölmüş olsa beni bu eve bağlayacak hiçbir şey kalmayacağını düşünse de o iyi olduğu için minnettardım.

Annem yavaş iyileşti. Geçmişteki düşüklerine göre çok daha yavaş. Üvey babam her zamankinden fazla bir şey söylemedi ama annemle otururak epey bir zaman geçirdi. Hayatımda ilk kez acaba annemin ne kadar çelimsizleştiğini fark etti mi diye merak ettim. Annem çok solgundu ve dudaklarının rengi çekilmişti ki bu beni panikletti.

"Kanama durdu mu?" diye sordu Wong teyze uğradığında.

"Büyük oranda," dedi annem.

Wong teyze bana baktı. "Ateşi çıkarsa onu hastaneye götürmelisiniz. Enfeksiyon kapabilir."

Onu hemen hastaneye götürmek istiyordum ama hareket etmek onu yorardı. Hayret verici bir şekilde üvey babam da benzer endişeleri dile getirdi. Annemin yanına oturdu ve elini tuttu. "Kendini iyi hissetmezsen bana söyle."

Üvey babamın daha önce annemle bu kadar içtenlikle konuştuğuna hiç şahit olmamıştım ama annem şaşırmış görün-

müyordu. Acaba yatak odalarının mahreminde, kapalı kapılar ardında ona ara sıra bu şekilde davranıyor mu diye düşündüm. Belki de bu, annemin aptalca umut etmesine yetiyordu. Üvey babamdan yine de nefret ettiğime karar verdim. Bu konuda hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecekti.

Daha sonra Ah Kum geldi ve ben, annemin *yang* enerjisini artırmak için içine kuru kırmızı hurma doğradığım domuz kemiği çorbasını kaynatırken mutfakta oturdu.

Ah Kum, "Baban annen için gerçekten endişeli. Çok tatlı," dedi.

Başımla onayladım. Ah Kum, Falim'e daha geçen yıl taşınmıştı ve belki de aslında akraba olmadığımızın farkında değildi.

"Kardeşin döndü mü?"

"Evet, dün gece."

Ah Kum iç geçirdi. Shin geçen sefer eve geldiğinde Ah Kum'un nasıl da onun peşinden ayrılmadığını hatırladım. O zaman çok da umursamamıştım. Sadece on günün bu kadar büyük fark yaratması tuhaftı.

"Kız arkadaşı var mı?" diye sordu.

Shin ailemize bir şey söylememişti ama bu da şaşırtıcı değildi. "Sanırım," dedim Koh Beng'in hastanede bana iyi niyetle yaptığı uyarıyı hatırlayarak. "Singapur'da."

"Ah, Singapur çok uzak! Belki fikrini değiştirip beni alır."

"Belki." Kızın kararlılığına hayranlık duydum.

"Altı çocuğumuz olur," dedi Ah Kum şakayla karışık. "Hepsi de çok güzel olurlar."

Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Sana böyle düşündüren ne?"

"Sana ve kardeşine bir baksana – nasıl da güzel bir aile!"

Utanarak başımı eğdim. Herhangi biri Shin'e karşı duygularımın değiştiğini öğrenirse sıkıntı olurdu. Üvey babamın

öfkesini, annemin utancını gözümde canlandırabiliyordum. Komşuların evimizde uygunsuz bir şeyler döndüğüne dair fısıltıları.

"Kardeşinle beni neşeyle karşılarsın, değil mi?" dedi Ah Kum. "Nasılsa senin de zengin bir erkek arkadaşın varmış. Dün gece büyük bir arabayla seni eve bıraktığını duydum."

Robert'ı tamamen unutmuştum ama ona teşekkür etmeliydim. Not yazabilirdim ama onunla nasıl iletişime geçebileceğimi bilmiyordum. Robert o gün öğleden sonra ve ardından da ertesi sabah tekrar uğrayınca sorunum çözüldü. İlk seferinde kurutulmuş Çin bitkileri, ikincisinde mavi beyaz porselen kâse içinde tavuk çorbası getirmişti. Aile aşçıları tarafından ipeksi tüylü, kara derili ve hastalara özellikle iyi gelen bir tavuktan yapıldığını söyledi.

Çok düşünceli bir hareketti ve kendimi suçlu hissettim, özellikle de çorbanın arabasının koltuğunun yumuşak derisine döküldüğünü görünce. Robert'ın korkunç araba kullanışının da bunda payı olmalıydı ama lekeyi silmeye koşarken bundan bahsetmedim. Üvey babamla biraz sohbet etti, ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oturma odasında oturup onu karşılayacak kadar iyileşmiş olan annem memnun görünüyordu.

"Ne hoş bir genç!" dedi ben onun için tavuk çorbasını tekrar ısıtırken. Sessiz kaldım. Robert'ın arabasındaki çorba lekelerini çıkarmayı başaramamıştım. Beni huzursuz etmişti bu. Ona bir şey daha borçluydum.

Artık günlerden cumaydı ve üç gündür Falim'deydim. Annemin yüzünün yeniden rengini bulduğu ve üst katta üvey babamla paylaştığı yatak odasına geri taşındığı üç gün. Annem iyi olduğu konusunda ısrar etse de ona ev işi yaptırmadık.

"Benim burada olmamın ne anlamı var o zaman?" dedim ona Bayan Tham'ın bana bütün hafta izin verdiğini hatırlata-

rak. Ne var ki ertesi gün Ipoh'a dönmem gerekiyordu çünkü şu özel parti cumartesi günüydü.

Bu üç günde Shin'den hiç haber almadım. Eğer bir kamyon tarafından ezilmiş ya da bir kaplan tarafından yenmiş olsaydı polis şimdiye kadar bizimle mutlaka iletişim kurmuş olurdu. Yine de uzun, sıcak cuma öğleden sonrası ilerlerken saate bakmaktan ve Shin'in hafta sonu için dönmesini beklemekten kendimi alamıyordum.

Kahverengi kâğıttan paketi kesik başparmakla birlikte Shin'in boş odasına sakladım. Eskiden hazinelerini nerede tuttuğunu biliyordum, köşedeki gevşemiş bir döşemenin altına koyardı. Ben de o döşemeyi kaldırıp paketi içeri koydum. Shin'in odasında dikilirken, çıplak ayaklarımın altında pürüzsüz ahşap döşemeyi hissederken onun burada onca yıl kaldığına inanmakta zorlandım. Tamamen boştu.

Tıp okulu için evden ayrıldığında eşyalarını çılgınca seçip ayıklamıştı. O, sistematik olarak her şeyi, birlikte topladığımız ucuz baskılı kungfu romanlarını bile temizlerken kapı eşiğinden sessizce izlemiştim.

"Bunları alabilir miyim?" diye sordum.

Başını çevirmeden sallayarak onayladı. İşte o an Shin'in eve bir daha dönmeye hiç niyeti olmadığını anladım.

Hain, diye düşündüm. *Dönek.*

Bomboş bırakılmış yatağa kendimi atarak Fong Lan'in burada Shin'le birlikte uzanıp uzanmadığını ve birlikte ne yaptıklarını düşündüm. Gömleğinin düğmelerini ağır ağır açtı mı, bir eli göğsünü kavramak için uzanırken onu öptü mü? Bana yaptığı gibi kirpiklerinin arasından bakarak tembelce gülümsedi mi? Orada, karanlıkta yatarken gözlerimi sımsıkı kapadım. Onu hemen öldürmeliydim: Göğsümde kanat çırpan bu yeni doğmuş, ham duyguyu.

*

Cuma öğleden sonrası yerini akşamüstüne bıraktı ve dükkânevin ön tarafında üvey babamın birilerini karşılayan sesini duydum. Kendi kendime sadık bir köpek gibi Shin'i karşılamaya koşmamam gerektiğini söyledim. Yine de ayak sesleri, uzun koridor boyunca ilerleyip pişmiş bir tavuğu doğradığım arka taraftaki mutfağa gelirken nabzım hızlandı. En iyisinin neşeli görünmek olduğuna karar verdim. Sanki gece boyunca uyanık kalıp on yıllık kıskançlığı bir çırpıda yaşamamışım gibi. Neşeli ve canlı, izlenmesi gereken yol buydu.

"Geri mi döndün?" dedim. "Bir kamyonun altında kalmandan korkmuştum."

Döndüğümde arkamda duranın Shin değil de Robert olduğunu fark edince utandım.

"Gerçekten o kadar kötü mü sürüyorum?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Özür dilerim. Seni Shin sandım."

Paniklemiş ifadem karşısında Robert'ın gözleri parladı. "Önemi yok," dedi. "Benimle böyle konuşman hoşuma gidiyor, Ji Lin." Bu iyi değildi. Adımı söyleme şekli, utangaççа ama zevkle, sevdanın tüm özelliklerini taşıyordu. Daha önce dans salonunda da benzer şeyler görmüştüm ama duman gözlü Louise'ken aldırış etmemek daha kolaydı.

"Shin ve Ming'i hep kıskanmışımdır," dedi Robert. "Üçünüzün böyle bir arada büyümesini de."

Gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Senin de kız kardeşlerin yok mu?"

"Aynı şey değil." Biraz daha yaklaştı ve telaşla ona baktım. Eğer bir kez daha beni öpmeyi denerse tavuğu ona fırlatabilirdim. Ona neden bu kadar karşı koyduğumu merak ettim. Ne de olsa iyi bir fırsattı. Başka ne yapacağımı bilemediğimden ona bulutlar gibi pofuduk olan, buharda pişmiş tatlı pirinç kekinden ikram ettim.

"Babanın Batu Gajah Bölge Hastanesi'nin yönetim kurulunda olduğunu mu söylemiştin?" dedim sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi.

Ağzı kekle doluyken başını sallayarak onayladı.

Pei Ling'in paketindeki listeden aldığım kopyayı çıkardım. Denemeye değerdi, eğer Robert'ın bir bilgisi varsa bir kısmını aydınlatabilirdi. "Bu isimlerden herhangi birini tanıyor musun?"

Robert uzunca bir an boyunca listeyi inceledi. "Lytton Rawlings – patolog. Şu da, William Acton, genel cerrah."

"Peki ya J. MacFarlane?"

"Onun çalışanlar arasında olduğunu sanmıyorum." Robert kaşlarını çattı. "Yine de o ismi daha önce duydum. Etrafta tuhaf bir hikâye dolaşıyordu, Kamunting'deki bir kadının ölümüyle ilgili bir şeyler. Sen bu listeyi nereden aldın? Hastaneden mi?"

Soğuk bir ürperti beni ele geçirdi. O sarsak, iyi niyetli hâllerini görünce Robert'a sorduğuma pişman oldum.

"Önemli bir şey değil," dedim.

"Çok üzgün görünüyorsun, Ji Lin," dedi Robert. "Seni endişelendiren bir şey mi var? Eğer varsa bana söylemelisin."

O salakça, modaya uygun ince bıyıklı yüzü kaygıyla bana baktı. Elbette endişelendiğim şeyler vardı. Mahjong borçları, tefeciler ve yarı zamanlı işimi kaybetmek konusunda endişeleniyordum. Üstelik kesik parmaklar ve üvey kardeşime âşık olmak gibi küçük meseleler de vardı ama bunların hiçbirini Robert'a söyleyemezdim. O anda Ah Kum içeri girdi. Bizi mutfak masasının üzerinden birbirimize bakarken görünce kutlarmış gibi bir sırıtışla geri çekildi.

Annem, Robert'ın yemeğe kalması için ısrar etti ama önceden verilmiş bir sözü vardı. Rahatladım. Shin hâlâ gelmemişti ve karşılaşmamaları iyi olurdu. Shin'in Robert'a karşı kısmen kıskançlıktan kısmen de bilmediğim bir şeyden –muhteme-

len doğal bir hoşlanmama hâliydi– kaynaklanan sert bir düşmanlığı vardı.

Üvey babamın Robert'ı geçirmek için benimle dışarı çıkmasına şaşırdım. Robert'ın şık, krem rengi dev yaratığı, kaldırımın kenarında iz bırakıp bir fren sesiyle uzaklaşınca ikimiz sokakta öylece kaldık. Bir kürdan çiğneyen üvey babam her zamanki gibi ifadesizdi ama ruh hâlinin yumuşadığını hissetmiştim. Bu da bana cesaret verdi ve "Robert'ın babası Batu Gajah Hastanesi'nin yönetim kurulundaymış," dedim.

Homurdandı.

"Dedi ki eğer hemşirelik eğitimi için bursa başvurursam bana kefil olacakmış."

Bu aramızdaki eski, hassas tartışmalardan biriydi. Üvey babam hemşireliğin genç bir kadın için uygun bir iş olduğunu düşünmüyordu zira erkekler de dahil yedi kat yabancılar için banyo yaptırmak ve başka samimi eylemlerde bulunmak gibi şeyler gerektiriyordu.

Dönüp bana baktı. "Bekâr bir kıza uygun bir iş değil ama evlenirsen istediğini yapabilirsin."

Kulaklarıma inanamadım. "Evli olup olmamamın ne önemi var? İş aynı."

"O zaman kocanın sorumluluğunda olacaksın."

"Kiminle evlendiğim önemli mi?"

Üvey babam kürdanı ağzından çıkarıp inceledi. "Hayatını kazandığı sürece kiminle evlendiğinle ya da sonrasında ne yaptığınla ilgilenmiyorum."

Derin bir nefes aldım. "Söz mü?"

Gözlerimin içine baktı. Böyle zamanlarda üvey babamın ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Evet," dedi. "Evlendiğin zaman artık benim sorumluluğumda olmayacaksın. Annenin de." Başıyla Robert'ın arabasının kaldırımda bıraktığı siyah izi işaret etti. "Yine de düzgün araba kullanmayı öğren."

26

Batu Gajah
20 Haziran, Cumartesi

Günlerden cumartesi, parti günü. Ah Long, Ren'e uyuması için izin veriyor. Ren irkilerek uyandığında saat neredeyse sabah dokuz olmuş. Ateşi geçmiş ve o gizemli iyilik hissi hâlâ yerinde.

Aceleyle beyaz uşak üniformasını üzerinde geçiriyor. Ah Long mutfakta işe başlamış bile. Geniş bir biftek *rendang* tenceresini karıştırıyor. Hindistan cevizi sütünde, aromatik kaffir limonu yaprakları, limon otu ve kakuleyle birlikte ağır ağır pişiyor.

"Ateşin düştü mü?" diye soruyor.

Ren parlayan gözlerle başını sallıyor.

"Genç olmak güzel," diye homurdanıyor Ah Long ama memnun görünüyor ve Ren kahvaltısını ettikten sonra onu parti için son dakikada çıkan bir sürü hazırlık için işe koşuyor.

William da oralarda. Bahçenin kenarında kaplan izi bulunduğundan beri akşamları dışarı çıkmadı, onun yerine kendini çalışma odasına kapatıp bir sürü mektup yazdı.

Ren zaman zaman o mektupların nereye gittiğini merak ediyor. Postacı uğrayıp birkaçını alıyor ama kalın, krem rengi zarflara konan ve üzerlerinde Iris diye bir kadının adı yazanları değil. Ren buna şaşırıyor ve varabildiği tek sonuç William'ın onları Kulüp'e götürüp oradaki posta kutusuna attığı oluyor. Ya da belki geniş bir kolonyal bungalovda elden veriyordur. Ren ne kadar denerse denesin Iris denen bu hanımefendinin nasıl biri olduğunu gözünde canlandıramıyor. Aklına gelen tek yabancı kadın Lydia. Ren'in verandada çayını yudumlarken mektupları açtığını hayal ettiği kadın o. William'la birlikte hastaneye gidiyor. Komik olan, neredeyse geçiniyorlar. Sadece efendisi, Lydia ona kaçınmak istediği bir şeyi hatırlatırmış gibi her seferinde geri çekiliyor. Kadın için çok moral bozucu olmalı. Hizmetçilerin dedikodularına göre etrafta bu kadar uygun biri daha yok.

Ren, masaya tabakları ve gümüş çatal bıçak takımını yerleştirip tavuskuşu şeklinde katlanmış kolalı mendilleri diziyor. Çatal bıçak takımı gerçek gümüşten, William'ın İngiltere'deki ailesinden gelmiş. Her parçanın üzerine bir arma ve kıvrımlı, süslü bir "A" harfi nakşedilmiş. Ren çarşamba sabahını tamamen onları parlatarak geçirdi. Her bir kaşık ve çatal ağır. Ah Long, bunun efendisinin kalitesinin bir ölçütü olduğunu söylüyor. Yanında çalıştığı bir önceki doktorun paslanmaz çelikten bıçakları ve çatalları varmış, bunlar gibi kaliteli gümüşten değil. Ren, William'a utana sıkıla ailesinin ünlü olup olmadığını soruyor, William sadece kısa bir kahkaha atıp kara koyun olmakla ilgili bir şeyler söylüyor ama Ren, koyunların gümüş çatal bıçak takımıyla ne alakası olduğunu anlayamıyor.

William bugün diken üstünde. Sigara üstüne sigara içiyor, verandadaki ahşap tırabzanlara yaslanıp bungalovu çevreleyen kana çiçeklerinin yeşil yapraklarına bakıyor. Bu sabah al-

dığı, on üç ya da on dört yaşlarındaki suratsız bir Sri Lankalı genç tarafından getirilmiş not yüzünden olmalı.

Oğlan bir bisikletle geldiğinde Ren ön kapıda toz bezini silkeliyor.

"*Tolong kasi surat ni pada awak punya Tuan.*" Bu mektubu efendine ver, diyor çocuk Malay dilinde.

Elle yazılıp katlanmış bir not. Yazı çocuksu, sanki yazan kişi harfler konusunda pek kendinden emin değilmiş gibi eciş bücüş. *Bay William*, diyor.

"Efendimden bir isteğin mi var?" diye soruyor Ren.

Genç alaycı bir bakış atıyor. "Ben değil. Kuzenim. Ona söyle, kuzenim onu bir an önce görmek istiyor. Bacağı arıza çıkarıyor."

Ren birden kavrıyor. "Kuzenin Nandani mi? Nasıl o?" Ren, Nandani'nin gülümseyişinin sıcaklığını; o güzel, siyah saçlarının kıvırcık buklelerini hatırlıyor.

"*Onu* görmek istiyor." Oğlan dudaklarını büzüyor. "Senin gibi küçük bir çocuğun anlayacağını sanmam. Kaç yaşındasın?"

"Neredeyse on üç."

Diğer çocuk gülüyor. "Yalan söyleme. On yaşındasın. Belki on bir."

Tahmini tutturan ilk kişi o. Ren sessizleşiyor. Oğlan bu zafer üzerine daha dostane bir tavırla, "Notu ona ver, tamam mı? Babası öğrendi, anlarsın."

"Neyi?"

"Neyse, boş ver." Oğlan kaşlarını çatarak bisikletini sürüyor, Ren'i elinde notla öylece bırakıyor. Ne yapacağını bilemeyen Ren içeriye girerek notu William'a veriyor. William notu açmak yerine cebine koyarak onu şaşırtıyor.

"Cevap göndermeniz gerekmiyor mu?" Ren, William'ın notu neden açmadığını merak ediyor.

"Hayır. Sadece bir yanlış anlama." William dönüyor ve verandaya çıkıyor.

Akşam yedide ilk misafirler geliyor. Pamuklu burgudan yapılmış hafif, tropikal yemek ceketleriyle erkekler ve güzel elbiseler giymiş iki kadın. Lydia diğer kadının yanında parlıyor. Kadın mahcup, ufak tefek, esmer biri. Genç doktorlardan birinin karısı.

Ön odada boş boş dolaşıyor, bu akşamlık işe alınan garsonun karıştırdığı içecekleri yudumluyorlar. Garson Ah Long'un bir arkadaşı, Kinta Kulüp'te çalışan Haynanlı bir genç. Marifetli elleri misket limonlarını sıkıyor ve buzu uysallıkla sallıyor. Ren izlemek isterdi ama Ah Long onu etrafta koşturuyor, o yüzden de bardak takırtıları ve kahkahalar arasında sohbetten küçük parçalar yakalayabiliyor yalnızca.

Leslie, William'la iyi anlaşan kızıl saçlı doktor, mahcup kadına, "Umarım sizin için sakıncası yoktur, Bayan Banks. Bu gece hanımefendilerin de olacağını düşünemedim ve bir eğlence ayarladım. Dans, bilirsiniz. Kızlar olacak ama usturuplu tipler."

"Ah, hiç sorun değil," diyor ama endişeli görünüyor.

Ren bir tepsiyle yanlarından geçerken adamlardan hangisinin Dr. Rawlings olduğunu merak ediyor. Düşünceleri suçlulukla bahçede gömülü olan parmağa kayıyor. Acaba doktor numunelerden birinin raftan kaybolduğunu fark etti mi? Ren patoloji odasının yakınlarındayken hissettiği, sanki bir mesaj gelmeden önceki statik elektrik patlaması gibi titreşen o elektrik akımını hatırlıyor. Başını bir o yana bir bu yana eğiyor, kedi hissi ona kaynağın gerçekten de Dr. Rawlings olup olmadığını söyleyecek mi merak ediyor.

Ne var ki bakacak zaman yok. Yemek odasındaki uzun büfe *rendang* kâseleri ve kokulu, dumanı tüten pirinçle dolu.

Nane, arpacık soğanı ve kurutulmuş karidesle yapılan, üzerine limon ve baharatlı *sambal* sosu dökülen bir salata olan *kerabu'ya* ekşi yeşil mangolar doğranmış. William yöresel yemekleri seviyor, körili bir yemek ikram etmek moda ama Ah Long daha az macerası olsun diye üç tavuğun göğüs kısmını külbastı yaparak soğan sosu ve konserve bezelyeyle pişirdi. Koyu renk et *Inchi Kabin* iki kez kızartıldı ve küçük tabaklarda da turşu ve soslar var.

Şimdi oturuyorlar. William ufak tefek Bayan Banks'e koluna girerek eşlik ediyor zira evli kadınlar bekârlara göre öncelikli. Ren yardım etmek için büfenin yanında dikiliyor, uzun masayı ve keten mendillerini açıp kadehlerinden birer yudum alan erkeklerin canlı yüzlerini inceliyor. Gerçek kristal kadehler, diye bilgilendirmişti onu Ah Long.

Lydia masanın diğer ucunda, William'dan uzak. Sık sık kahkaha atıyor, çekingen Bayan Banks'in yanında kolaylıkla parlıyor. Leslie eğilerek bezgin görünen William'a bir şeyler mırıldanıyor.

"Dans salonunda çalışan kızlar mı? Tanrı aşkına, aklında ne vardı?"

"...bu akşam hanımların olacağını bilmiyordum." William başını iki yana sallarken Leslie utanarak başını eğiyor.

"Bana söylemeliydin."

"Herkesi şaşırtmanın daha eğlenceli olacağını düşündüm."

William, Ren'i çağırıyor. "Ah Long'a söyle, birkaç kız gelecek. Kaç kişi?"

"Beş," diyor Leslie. "Bir de refakatçileri olacak. Saygıdeğer bir kuruluştan."

"Çok güzel. Beş genç hanım. Geldiklerinde onları çalışma odama götürün. Umarım," diyor Leslie'ye bakarak, "bir felaketle sonuçlanmaz."

"Sadece dans. Bir hafta sonu öğleden sonrası Celestial'da

görebileceğinden fazlası değil." Leslie'nin saçlarının öyle şaşırtıcı bir rengi var ki Ren'in yalnızca kedilerde gördüğü kızıla çalan bir turunculuk. İrkilerek gözlerini adama diktiğini fark ediyor ve iki adamın eğlenerek ona baktığını görüyor.

"Dans salonu bir refakatçi gönderecektir," diyor Ah Long, Ren bu heyecan verici gelişmeyi ona bildirmek için aceleyle yanına gittiğinde. "Bu tür konularda oldukça sıkılardır, başka türlü iş yapamazlar."

"O neden?" Ren bir tabağı siliyor.

"Sıkıntı çıksın istemezler. En azından doğru düzgün yerler istemez."

"Peki ya doğru düzgün olmayan yerler?" diye soruyor Ren.

"O tür yerlere gitmemelisin. Büyüdüğünde bile."

Ren dans salonları hakkında daha fazla şey duymak isterdi ama yerine getirmesi gereken görevler var. Mobilyalar yeniden düzenlenip zemin dans için pudralanmalı. Mobilyaları kenara çekerken yemek odasından kahkahalar ve kadeh şıngırtıları geliyor. Ren acaba yemek kalacak mı diye merak ediyor ama aklından bunlar geçerken keskin kulakları mutfaktan ahenksiz bir ses duyuyor.

"*Nanti, nanti!* Oraya giremezsin!" Bu Ah Long'un sesi. Derken daha şiddetli bir sesle devam ediyor: "Ren!"

Talk pudrası tenekesini düşüren Ren hızla koşuyor. Dansçı kızlar mı? Eğer öyleyse neden mutfaktalar? Sadece tek bir genç kadın var – Nandani. Ah Long'a bir şeyler açıklamaya çalışırken tamamen uygunsuz görünüyor. Ah Long bir koluyla kapıyı öfkeyle perdelerken bir elinde de hâlâ *wok chan* var. Kızartmalar için kullandığı çelik ıspatula.

"Şu an onu rahatsız edemezsin. Evine dön!"

Nandani'nin gözleri Ren'i görünce parlıyor. "Efendini görmek istiyorum."

"Bacağın mı acıyor?" Ren aşağı baktığında kızın bacağının hâlâ sargılı olduğunu görüyor.

"Hayır, daha iyi."

Ren, Nandani'yi mutfak kapısından dışarı, üstü kapalı alana çıkarıyor.

"Buraya nasıl geldin?"

"Kuzenim beni bisikletle getirdi. Efendinle konuşmam gerek."

Kız öyle üzgün ve çaresiz görünüyor ki Ren endişeleniyor. Belki de hastadır ve tıbbi yardıma ihtiyacı vardır.

"Babam beni gönderiyor," diyor kız. "Seremban'daki amcamın yanına."

Ren bunun William'la ne alakası olduğunu hâlâ anlayamıyor ama kızın gözlerindeki kederi görüyor. "Ben ona söylerim. Burada bekle."

Ah Long'un sırtı dönükken Ren yemek odasına giriveriyor ve sessizce William'a yaklaşıyor.

"*Tuan,* Nandani sizi görmeye buraya gelmiş."

William başını çevirmiyor ama yanık yüzü bembeyaz kesiliyor. "Nerede?"

"Dışarıda. Mutfağın arkasında."

William bir süre sessiz kalıyor. Ardından sandalyesini geri çekiyor. "Birazdan dönerim," diyor neşeyle solundaki beyefendiye. Ren'e eğilerek, "Onu diğer taraftaki verandaya getir," diye mırıldanıyor.

William ayağa kalkar kalkmaz Ren keskin bir titreşim, görünmez bir saatin çalışmaya başladığını, William'ın misafirlerinden uzakta olduğu saniyeleri ve dakikaları saydığını hissediyor. Yemeğin ortasında bu şekilde kalkıp gitmek kabalık ve William yarım kalmış işlerden ve dağınıklıktan hoşlanmaz. O yüzden Ren, Nandani'yi evin arka tarafındaki verandaya götürmek için aceleyle çekiliyor.

Nandani topallıyor ve pürüzlü zeminde sendeliyor. "Bana yaslanabilirsin," diyor Ren. Kısık sesle konuşuyorlar ama Ren

de neden öyle yaptıklarını bilmiyor. Yemek odasının ışıkları çinilere sıcak gölgeler yayıyor, sohbet ve kahkahalar artmış.

"Onlar kim?" diye soruyor Nandani.

"Hastaneden doktorlar. Aç mısın?"

Nandani başını iki yana sallıyor ama Ren gitmelerinden önce ona ve kuzenine bir tabak yiyecek getirmeyi düşünüyor. Öbür tarafta William çoktan onları bekliyor, verandada karanlık bir şekil. Onu görünce Nandani hevesle ilerliyor.

Ren uzaktan ne dediklerini duyamıyor ama William ona bir şeyler anlatıyor olmalı çünkü kız zaman zaman başını sallıyor. Ardından William bir koluyla onu sarıyor. Yoksa iki koluyla mı? Ren'in ağzı açık kalıyor. Boynunu büküyor ama loş ışıkta pek bir şey göremiyor. Nandani ağlıyor mu? Ren yana doğru bir adım atıyor ve birine çarpıyor. Ah Long. Karanlıkta ihtiyar, güve yeniği bir kedi gibi dönmüş.

"Neden ona kızın burada olduğunu söyledin?" diye soruyor yüzünü ekşiterek. "Gitmesi en iyisiydi."

"Hasta olabileceğini düşündüm."

"*Tch!* Sadece aşk hastalığı ama o, buralarda dolaşmaması gereken bir kız."

"Neden?"

"Çünkü adamın bütün tatlı sözlerine kanacak saf bir tip. Masadan kalkalı ne kadar oldu?"

Dakikalar hızla akıyor ve William'ın kendi yemek davetinde ortadan kaybolarak bıraktığı boşluk kendi üzerine yıkılmaya başlıyor. Ren boşluğun esnediğini ve titreştiğini hissedebiliyor: Ev sahiplerinin bu kadar uzun süre nereye kaybolduğunu merak eden konukların hafif paniği.

Yemek odasının penceresinde biri beliriyor. Lydia bu, omzunun üzerinden temiz hava gibi bir şeyler söylüyor ve sonra tekrar kayboluyor. Ren onun bir şey görüp görmediğinden emin değil. Muhtemelen görmemiştir çünkü çok karanlık.

Başını çevirip baktığında William içeri girmiş ve Nandani, Ren'e doğru sendeliyor. Dengesini sağlayabilmek için elini çocuğun omzuna koyuyor. Eli soğuk. Ren'in içinde aniden kötü bir his doğuyor. Sanki o Nandani değilmiş de başka soğuk ve kemikli bir yaratıkmış, karanlıkta peşinden gelmiş gibi.

William tam tatlılar gelirken sandalyesine dönüyor. Tatlı olarak hindistan cevizi sütü ve koyu kahverengi hindistancevizi şekeri şurubunun üzerine tapyoka incilerinin serpiştirildiği *Sago gula Malacca* ile tapyoka kökünden yapılan hoş kokulu, altın sarısı bir kek olan ***kuib bingka ubi***. Ah Long gerçekten kendini aşmış ama William'ın iştahı yok. Yine de kendini zorlayarak yiyor, sohbeti dinlermiş gibi yaparak başını sallıyor.

Tatlı bittiğinde konuklar bu kez dans için yeniden düzenlenmiş olan ön odaya dönüyorlar. William, Bayan Banks'in kocasına gergince, "Belki de eve erken dönsek iyi olur," dediğini duyuyor.

Keşke hepsi hemen şimdi eve gitseler. Nandani'nin bu yemek davetinde birden ortaya çıkması William'ın huzurunu kaçırmış. Kız tehlikeli olacak denli tahmin edilemez birine dönüştü ama asıl kızdığı kendisi. *Aptal, aptal,* diye düşünüyor o bildik kendinden nefret etme hissi üzerine çökerken. William, Nandani'nin istekliliğinin aslında safça bir kara sevdadan kaynaklandığını daha erken fark etmeliydi. Kötü. Çok kötü. Birkaç kaçamak sarılma ona hayaller kurdurmaya yetiyorsa belki de aralarındaki bağı kesmek en iyisidir.

Elbette kıza böyle bir şey söylemiyor, yalnızca kibar sözcükler ve soylu pişmanlık ifadeleri. Bunların kızı tatmin etmesini umuyor ama eğer işverenine –Lydia'nın babası olan plantasyon yöneticisine– gidip olay çıkarırsa sakıncalı olabilir. Kendini Ambika'yla olan ilişkisinden çok daha suçlu hissetmesi ne kadar da ironik. William o andan sonra kendini

yalnızca paralı kadınlarla sınırlaması gerektiğine karar veriyor. Genç bakireleri baştan çıkarmakla suçlanmaktan daha iyi bu. Tüm kararlarına rağmen aptalın teki ama kendine engel olamıyor.

Patolog Rawlings'in uzun, eğimli bedeni ona doğru yönelince William tereddüt ediyor. Artık Rawlings'ten korkmuyor, sulh yargıcı Ambika'nın ölümü için talihsiz bir kaza hükmü verdiğinden beri korkmuyor ama onun yakınlarında hâlâ temkinli.

Bu gece Rawlings, leyleğe her zamankinden çok benziyor. "Kaplan avı kötü gitmiş, ha?"

William başıyla onaylıyor. "Eminim tekrar deneyeceklerdir."

Rawlings çenesini sıvazlıyor. Elleri koskocaman ve beyaz. William o ellerin otopsi makasıyla bir teni kesişini düşünmemeye çalışıyor. Kendi de cerrah olduğundan salakça bu. *Ben sadece canlıları kesiyorum.* Bütün hastaları ölü olan Rawlings gibi değil.

"Soruşturmadan mutlu olmadığımı biliyorsun."

William yüz ifadesini nötr tutmaya çalışıyor.

Rawlings, "Hep böyle vakalar olur, bir şeyler şüpheli görünür ama kimse sana inanmaz. Burma'da görevliyken de böyle bir şey olmuştu, cadılık dediler. İnsanlar arka arkaya ölüyordu ama saçmalığın dik âlâsıydı. Sonunda özel bir kuyu yüzünden arsenik zehirlenmesi olduğu çıktı ortaya," diyor.

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Bu vaka," diyor Rawlings, ayakkabısıyla dalgınca zemini çizerek. "Şu kadın, Ambika. Bana aynı hissi veriyor."

"Herhalde birilerinin evcil kaplan beslediğini öne sürmüyorsundur!" William huzursuzca gülüyor.

"Kaplan değil. Kusmuk. Sana kafayı bulduğumuzda ağız çevresinde kusmuk izleri olduğunu söylemiştim, hatırladın mı?"

Çalıların altında yatar hâlde bulduğu Ambika'nın parçalanmış bedeninin görüntüsü birden William'ın zihninde beliriyor. Gri, kauçuğa dönmüş bir tenle başsız bir gövde.

"Zehirli bir şeyler yediyse ölümün dokunulmadan gerçekleştiği anlamına gelir. Hayvanların şaşırtıcı derecede sağlam içgüdüleri vardır: İlk önce mideye ve bağırsaklara yöneldiyse ki büyük kedi cinslerinin çoğu böyle yapar, bedenin içinde hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğuna karar vermiş olabilir. Ne var ki Farrell bana inanmadı. Muhtemelen uygun bir soruşturma yürütülmedikçe bunu asla kanıtlayamayız – kimlerle ilişki içindeydi, bir sevgilisi ya da karıştığı skandallar var mıydı? Bu yerlilerin cadılıktan ve kaplanlardan bahsedip durması hep dikkatleri başka yöne çekmek için."

William için korkunç bir akşama dönüşüyor gitgide. Kendine bir suç işlemediğini hatırlatarak yutkunuyor. Gerçi kamuoyu baskısı düşünüldüğünde hem Ambika hem de Nandani'yle bağlantılı olması onu bu küçük toplumsal çevrede yerin dibine batırmaya yeter. İnsanlar gözlerini üstünden ayırmaz, o bir odaya girdiğinde seslerini alçaltırlar. William zaten memleketinde bunu tattı.

Sakin ol, diyor kendi kendine. Rawlings'in homurtuları işte. Şansı onu koruyacak. "Peki hiç gerçek cadılık vakalarına rastladın mı?" diye soruyor dikkatini dağıtmayı umarak.

"Hayır ama inanılmaz şans zincirleri gördüm."

"Ne gibi?"

"Bilirsin, kumar ya da alabora olan tekneye son anda binmemek falan."

William bir an için Rawlings'e kendi tuhaf talihinden bahsetme arzusu duyuyor: Kaç kez arka arkaya kaderin tek bir dönüşüyle beladan kıl payı kurtulduğunu. O satıcının, Ambika'yla ilişkisinin tek tanığının ölüm ilanına denk gelmesi gibi. Hâlâ üst perdeden farklı şans türlerini sıralayan

Rawlings'e hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğuna karar veriyor. "Çinliler der ki bu senin kaderindir. Sen Çin'deydin, değil mi?"

"Tientsin'de doğdum. Babam konsolos vekiliydi," diyor William konu değiştiği için rahatlayarak.

Rawlings, William'a ilgiyle bakıyor. "Hâlâ oradalar mı? Peki Çince konuşuyor musun?"

"Hayır, ben yedi yaşındayken döndük. Bana Mandarince konuşmayı öğreten bir sütannem vardı ama unuttum."

Oysa zarif caddeleri, yabancı bölgelerdeki geniş yolların kenarındaki Avrupa tarzı binaları ve onların ardındaki sokak karmaşasıyla *butong*ları hatırlıyor. Hatıralarında Tientsin, Çin'in en kuzeyindeki o şehir, hep kışı yaşıyor. Soğuk, kuru bir kış; yanan eşek tezeğinin kokusu ve steplerden esen, insanın iliklerini donduran rüzgârla karışıyor.

"Senin de İdare'ye girmemene şaşırdım."

William'ın babasının izinden gitmemesinin nedenleri var ama bunları tartışacak değil. Onun yerine, "İsmimi hâlâ Çince olarak yazabiliyorum ama düzgün telaffuz edemiyorum," diyor.

Parıltılı siyah dolma kalemini çıkarıyor ve bir kâğıt parçasının üzerine beceriksizce üç karakter çiziyor.

"Bu Çince mi?" diye soruyor Leslie, omzunun üzerinden bakarak. Konuklar merakla etrafa toplanmış.

Lydia onun kolunu sıkarak etkilendiğini söylüyor. "Benim de bir Çin adım var. Bir falcı Hong Kong'dayken benim için yazmıştı."

"Benimkini yatılı okulda gizli işaretim olarak kullanırdım," diyor William rahatça. "Yıllarca kullandım. Belki de bu yüzden hâlâ yazabiliyorum. Ren – bu nasıl telaffuz edilir?"

Ren utanarak başını iki yana sallıyor. Kanton lehçesi konuşabilse de pek çok karakteri okuyamıyor. Belki Ah Long

okuyabilir. Grup William'ın aşçıyı çağırmanın daha kolay olacağına dair itirazlarına rağmen konuşup gülüşerek mutfağa dalıyor.

Tam da korktuğu gibi ilk gördüğü şey Nandani'nin önünde bir tabak yemekle mutfak masasında oturduğu oluyor. William sertçe Ren'e bakıyor, Ren de suçlulukla başını eğiyor. Oğlan ona yiyecek bir şeyler vermiş olmalı. Eh, bunun için onu suçlayamaz. *O benden daha iyi bir insan,* diye düşünüyor William, çaresizce Nandani'nin yok olmasını ve ona öyle üzgün gözlerle bakmamasını dilerken.

Ah Long mutfağını bu kadar çok insanın işgal etmesinden hoşlanmıyor ama ellerini kirli önlüğüne silerek kâğıt parçasına bakıyor.

"*Wei Li An.*"

"İşte, buyurun." William beceriksizce gülümsüyor, mutfaktan ve Nandani'den bir an önce uzaklaşmak istiyor. "Benim adım – 'William'."

"Peki ama ne anlama geliyor?" diye soruyor Lydia, koltuğunda iyice büzülen Nandani'ye bakarak.

Ah Long, Ren'e Çince bir şeyler söylüyor, Ren de başını sallayarak onaylıyor.

"Diyor ki yabancıların Çince isimlerinin çoğu kendi adlarının sesli tekrarıdır ama bunun bir anlamı var." Ren ortadaki karakteri, en karmaşık görüneni işaret ediyor. "Bu sözcük *Li*. Bir şeyleri uygun düzende yapmak anlamına gelir, ritüel gibi. Şu da, yani An, huzur demek. Eğer bunları *Wei* ile birleştirirseniz, 'düzen ve huzur için' anlamı çıkıyor."

Mutfağa bir sessizlik çöküyor. Ren gözlerini kâğıttan kaldırıyor, herkesin ona baktığını ve ürkmüş göründüğünü fark ediyor.

"Bu senin uşağın mı?" Rawlings sessizliği bozuyor.

William başıyla onaylıyor. Bir fare gibi donmuş oturan

Nandani'den uzaklaşma arzusuna rağmen Ren'in usulca yaptığı net açıklamayla gurur duyuyor.

"Nereden buldun onu?"

William herkesi kalabalık mutfaktan dışarı çağırıyor. "Uzun hikâye," diyor. "En iyisi *stengah*'la anlatmak."

Birileri gramofona bir plak koyuyor, dışarıda azalıp çoğalan bir sohbet var. İki konuk mutfakta kalıyor: Nandani'yle sohbet etmeye giden Lydia ve Rawlings. William diğerlerinden izin isteyerek geri dönüyor. Lydia'nın Nandani'yle konuşmasına engel olmalı, yoksa ilişkilerinin kokusunu alır. Lydia bu tür işlerde iyidir.

O, mutfağa yanaşırken Lydia da çoktan gitmek için dönmüş. William'la göz göze gelince gülümsüyor, kendi için döndüğünü varsayıyor. Lydia misafir odasına doğru ilerlerken William da üzerine çöken suçluluk duygusuyla hafifçe gülümsemeyi başarıyor.

Rawlings hâlâ Ren'le konuşuyor ve Lydia'nın peşinden gitmek ya da kederli gözlerle ona bakan Nandani'yle konuşmak istemeyen William kapıya yaslanıp onları dinliyor.

"Efendinin adındaki *Li* – Beş Konfüçyüs Erdemi'nden biri değil mi?" diyor Rawlings.

"Evet," diye yanıtlıyor Ren. "Aslında benim adım da onlardan biri."

"Öyle mi?" diyor William. "Seninki hangisi?"

"Ben Ren'im." Beyaz uşak üniformasının manşetiyle oynuyor.

"*Ren* yardımseverlikti, değil mi? *Yi* dürüstlük, *Li* de ritüel ya da düzen. *Zhi* bilgelik ve *Xin* de sadakat." Rawlings her birini parmaklarıyla sayıyor ve ardından, "Li *olmadan insanı hayvandan ayıracak ne kalır ki?*" diye alıntılıyor.

Ren etkilenmiş görünüyor. "Hepsini nasıl bu kadar iyi biliyorsunuz?"

"Biraz araştırmıştım." Rawlings düşünceli bir edayla onu izliyor. William, adamın kendi aksine çocuklarla şaşırtıcı derecede iyi anlaştığını düşünüyor. Elbette Rawlings'in kendi çocukları var.

William koridora doğru hızlıca bir bakış atıyor. Lydia hâlâ orada dikilmiş, güya biriyle sohbet ediyor. Eğer şimdi dışarı çıkacak olursa Lydia muhakkak peşine takılacak ve Nandani'nin şu an neden mutfakta oturduğuna dair her türlü soruyu soracak.

"Ren, Dr. Rawlings bizin baş patoloğumuz," diyor William. Çocuğun sanki tanımış gibi hafifçe irkilmesine şaşırıyor.

"Patoloji deposuyla siz mi ilgileniyorsunuz? Hani hastanedeki?" diye soruyor Ren tereddütle. Konuklara sorular sormak ona düşmez.

"Neden, görmek mi istiyorsun?" Rawlings keyifli görünüyor.

Ren başını iki yana sallıyor. Yüzünde sanki müthiş bir hayal kırıklığına uğramış gibi şaşkın bir ifade beliriyor.

Ön kapıda bir hareketlilik oluyor.

"Ah, konuklarımız," diyor William rahatlayarak. "Leslie'nin sürprizini duydunuz mu?"

"Neymiş?" diye soruyor Rawlings.

"Ipoh'tan bir grup dansçı kız. Ren – kapıyı aç."

Ne var ki Ren donakalmış. Gözleri kocaman açılmış, ince, çocuksu omuzları neredeyse titriyor. William, çocuğun bir av köpeğine benzediğini düşünüyor. Tıpkı bir köpek gibi, ilk yalnız izde hayal kırıklığına uğramış olmasına rağmen şimdi doğru kokuya kilitlenmiş. O sırada Ren küçük bir uyurgezer gibi dosdoğru mutfaktan çıkıyor, uzun ve dar koridoru geçiyor ve ön kapıyı açıyor.

27

Batu Gajah
20 Haziran, Cumartesi

Cumartesi gecesi beş kızdık: Hui, Rose, Pearl, Ben ve Anna denen başka bir kız daha. O genellikle perşembeleri ve cumartesileri çalıştığından daha önce onunla hiç karşılaşmamıştım. Anna çok uzundu –benden de uzundu– ve insana haz veren bir tombulluğu vardı. Mama, Anna'yı özel parti için bilhassa seçtiğini çünkü yabancıların dans ederken eğilmekten hoşlanmadığını söylemişti.

"Beni de bu yüzden mi seçtin?" diye sordum kiralık arabayı beklerken. Bana küstahlık yapmışım gibi sert bir bakış attı ama son derece ciddiydim.

"Tabii ki hayır," dedi Hui kolumu sıkarak. "Seni popüler olduğun için seçti."

Mama'nın kiraladığı araba Robert'ınki kadar uzun ve zarif olmasa da genişti. Anna en irimiz olduğundan ön koltuğa oturdu, geri kalanlarımız arkaya sıkıştık. Fedailerden biri, çenesinde bir leke bulunan Kiong, şoförümüz ve refakatçimiz olacaktı.

"Başıboş davranmak yok," dedi Mama o keskin bakışıyla

bizi süzerken. "Üç saat dans olacak, dokuzdan gece yarısına kadar. Para işini Kiong halledecek. Bir sıkıntı çıkarsa hemen ona haber verin."

Geniş yüzü ifadesiz duran Kiong başıyla onayladı. Mama'nın yeğeni ya da sevgililerinden biri olduğuna dair dedikodular vardı ama gelenin Kiong olmasına sevinmiştim. Bana her zaman güvenilir biri gibi gelmişti ve kızlarla flört etmeye hiç kalkışmamıştı. Rose ve Hui araba hakkında kıkırdaşıyordu. Pearl daha önce hiç arabaya binmediğini söyledi. Robert'la evlenirsem, diye düşündüm, her gün onun krem rengi güzel arabasının yumuşak deri koltuklarında seyahat edebilirdim. Ne var ki aynı zamanda Robert'ın kucağına oturmak ve onu öpmek gibi şeyler de yapmam gerekirdi.

Bunun düşüncesi bile karnıma ağrılar sağlanmasına neden oldu. Robert'ı düşünmek istemiyordum ama onun yerinde Shin'i hayal edersem tuhaf, coşkulu bir heyecan hissediyordum. Shin'i düşünmenin bir faydası yoktu – beni daha büyük bir kasvetin içine sürüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

Sonuç olarak Shin, cumartesi gününe dek Falim'e dönmedi. Tam erken bir öğle yemeğine oturacağımız sırada kapıdan girdi.

"Dün gece gelirsin diye düşünmüştüm," dedi üvey babam.

"Çalışmam gerekti."

Ona da bir tabak kızarmış erişte getirmek için fırlasam da Shin bana bakmadı. İçimin acıdığını hissettim. Belki de salı gecesi ona yönelttiğim tüm o nahoş suçlamaları düşünmüş ve benden nefret ettiğine karar vermişti.

"Hafta sonu kalacak mısın?" diye sordu annem. Shin başıyla onayladı.

Gözlerinin altındaki kâğıdımsı teni ve basamakları daha yavaş çıkması dışında neredeyse normale dönmüştü ki bu da

onu bırakıp gideceğim için duyduğum suçluluğu azaltıyordu.

"Ben yemekten sonra Ipoh'a dönüyorum," diye hatırlattım anneme.

"Bayan Tham pazar günü için de seni idare edemez mi?"

Aslında Bayan Tham dönmek için acele etmememi söylemişti ama anneme özel bir partide yabancılarla dans etmek için para alacağımı hayatta söyleyemezdim. Böyle bir şeyi ilk ve son yapışım olacağına karar vermiştim çünkü Robert'tan borç isteyecektim. Ona borçlu olmak, annemin mahjong borçları için gittiği tefeciye borçlu olmaktan bin kat iyiydi. Bir sonraki ödemenin bir haftadan az süresi kalmıştı. Dişlerimi sıktım. Üvey babam öğrenirse yemek masasının etrafında böyle sakince oturmalar biterdi. Öfkesi çok ani ve tahmin edilemezdi, bu konuda müthiş iş bitirici olabilirdi – olmayabilirdi de. Annemin eğilmiş başına bakınca bu riske girmeye değmeyeceğini anladım.

"*Sambal*,"* diye homurdandı üvey babam bana bakmadan tabağı uzatarak.

Aromatik biber ezmesini kaşıklarken diğer üçünün konuşmalarını dinledim. Shin anneme nasıl hissettiğini sordu ve babasıyla kalay cevheri fiyatlarından bahsetti – normal, kibar bir konuşmaydı ama can yakıcıydı. Belki de artık Shin'e bir eşitleriymiş gibi davrandıkları içindi. En azından benden daha eşit. Sessizce oturup eriştemi yedim. Shin benimle hiç konuşmadı.

Derken annem Robert'tan ve ne kadar sık uğradığından bahsetmeye başladı. Shin'e hızla bir bakış attım ama sadece canı sıkılmış gibiydi.

"Robert'ı yemeğe alsak iyi olur. Her şey için teşekkür etmek adına, bilirsiniz," dedi annem umutla.

"Önümüzdeki cuma gelmesini söyle," dedi üvey babam.

---

* Bir çeşit biber sosu. –*yhn*

Bu beni şaşırttı. Arkadaşlarımla hiç ilgilenmezdi. "Sen de evde olacaksın, Shin."

"Tabii." Shin'in yüzü ifadesizdi.

"Ji Lin'le geçen akşam bir konuşma yaptık," diye devam etti üvey babam. Panikleyerek ona baktım. Bugün üvey babama neler oluyordu?

"Ne hakkında?" Annem kaygıyla bana baktı.

"Ona evlenmesi şartıyla ne isterse yapabileceğini söyledim. İster hemşirelik olsun, ister öğretmenlik. Ya da isterse kaçıp sirke katılsın." Tabağına bir kaşık *sambal* aldı ve üzerine limon sıktı.

Gözlerimi kaldırdım. "Söz verdin, değil mi?"

"Evet. Evlendiğinde artık benim ya da annenin sorumluluğunda olmayacaksın." Üvey babam şaşırtıcı bir biçimde bana bakmıyordu. Onun yerine Shin'i izliyordu. Bir kertenkeleyi gözlemleyen bir kedi gibi büyük dikkatle.

Shin bıkkın bir kayıtsızlıkla yemeye devam etti. Daha geçen hafta hastanedeyken bana öfkeyle evlenmeden önce ona başvurmamı çünkü aptalca bir tercih yapmamın kaçınılmaz olduğunu söylemişti ama şimdi o endişeden eser yoktu. Gözleri buz gibiydi ve benimkilere bir kez bile değmedi. Sandalyemi geriye çekerek hazırlanmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldandım ve üst kata çıktım. Belki de şaşırmamalıydım. Üvey babamın beni ne kadar az düşündüğünü, bir kız olarak nasıl da faydasız olduğumu ve onun kızı bile olmadığını biliyordum. Shin'in beni bir kez daha dışlaması beklediğimden daha acılıydı. Onu seviyor muyum yoksa ondan nefret mi ediyorum diye düşündüm ve bu düşünceye ilk saplanışım değildi.

İnce pamuklu battaniyeyi katlarken annem odama geldi. Ürkekçe bana bakarak yatağa oturdu. "Seni Robert mı alacak?"

"Hayır."

"Biliyorsun, onunla işler yürürse çok mutlu olurum."

"Bana evlenme teklif etmedi," dedim tersçe.

"Peki ederse düşünür müsün?"

"Peki."

Gözlerimi kaldırdığımda Shin'in başını içeri uzattığını gördüm. Her zamanki gibi odama adım atmamıştı. Artık ikimiz de burada yaşamadığımıza göre pek bir önemi olmasa da eski bir alışkanlıktı.

"Babam faturaların nerede olduğunu soruyor," dedi anneme.

"Ah, ben götürürüm." Annem ayağa kalkınca ben de kalktım. Shin'le yalnız kalmak istemiyordum. Ay ışığında yüzümü nasıl da beklentiyle kaldırdığımı ama onun duraksadığını ve beni bıraktığını hatırlamak içimi yakıcı bir utançla doldurmuştu.

Ben dar koridorda yanından geçerken, "Ji Lin," dedi alçak sesle. Saat öğlen olmasına rağmen iki küçük odanın arasında uzanan o koridora çok az ışık geliyordu. Bu dükkân-ev öyle kasvetli, öyle uzun ve dardı ki bir yılanın karnında yaşamaya benziyordu.

"Ne?"

"Seninle konuşmam gerek." Shin siyah kafasını bana doğru eğdi.

"Aşağıda bana bu kadar kaba davranmışken olmaz."

Bir an için kaşlarını çattı. Sonra ağzının kenarı titreşti.

"Sen gerçekten fazla dobrasın," dedi. "Bir kız gibi davranmayı bilmiyor musun?"

Ona aslında çarşamba ve cuma günleri Mayıs Çiçeği'ndeki iki numaralı kız olduğumu söylemek için öfkeyle ağzımı açtım ama hiçbir şey söylemeden geri kapadım.

"Sende sevdiğim de bu."

Yaraya basılan tuz. Evet, bana düşkündü. Hatta öyle düşkündü ki beni kadın olarak bile görmüyordu.

Shin daha ciddi bir tavırla, "Babam gerçekten de evlenirse sana karışmayacağına söz mü verdi?"

"Uygun bir işi olduğu sürece kim olduğunun umurunda bile olmadığını söyledi."

"Anladım. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Shin buna neden bu kadar sevinmişti?

"Sen iyi misin?" Bana dikkatle baktı ve ben de kendimi neşeli görünmeye zorladım.

"Pei Ling'den aldığın paketi açtım," dedim konuyu değiştirerek.

Bir kaşını kaldırdı. "Eee?"

"Bence Dr. Rawlings'e kayıp parmaklardan bahsetmelisin. Ne de olsa hastanenin malları onlar."

"Söyleyecektim," dedi Shin. "Ne var ki esas parmağı –senin koyduğunu– almak için depoya döndüğümde ortadan kaybolmuştu."

"Ne demek *ortadan kaybolmuştu*?"

Shin bir elini ağzıma götürdü. "Sessiz ol."

"Parmağı rafa koydum, iki başlı sıçanın arkasına," dedim annemin bizi duymaması için kısık sesle.

"İşte artık orada değil."

"Emin misin?"

Bana yılgınca bir bakış attı. "Eğer Dr. Rawlings'e kayıp parmaklardan birini bulduğumu ama şimdi tekrar kayıp olduğunu söylersem delinin teki olduğumu düşünür. Ya da onları benim çaldığımı. En iyisi hiçbir şey söylememek."

"İyi ama biri kataloğu kontrol ederse numunelerin kayıp olduğunu anlar. Odayı toparlayan son kişi de sensin."

Cevabını duyamadım çünkü tam o sırada basamaklardaki güçlü bir ayak sesi üvey babamın yaklaştığını haber verdi. Te-

laşla birbirimizden ayrıldık. Shin odasına girdi, ben de üvey babamın yanından sanki az önce koridorda dikilmiş de oğluyla çalınmış beden parçaları hakkında konuşmuyormuşum gibi sakince geçerek alt kata indim.

Cumartesi gecesi kiralık arabada oturmuş Hui ve Rose'un sohbetlerini yarım kulakla dinlerken bile bunu düşünmeden edemiyordum. Derken araba uzun, kıvrımlı bir garaj yoluna girdi. Çok sessiz ve karanlıktı; tıpkı yolculuğun büyük bir bölümünde, üzeri orman ağaçlarının püsküllleri, kauçuk ve kahve tesislerinin kurumuş yapraklarıyla kaplı boş yollarda olduğu gibi.

Araba bir dizi aracın arkasında durduğunda bir sessizlik ânı oldu. Ardından Rose ve Pearl arabadan inip elbiselerini ve saçlarını düzelttiler. Daha önce hiç bu kadar büyük bir özel bungalovda bulunmamıştım. Ön pencerelerden gelen ışık öyle parlaktı ki etraftaki ağaçlar ve evi çevreleyen uzun ve geniş çayır görülüyordu. Açık pencerelerden zayıf kahkaha sesleri ve bir gramofondan dökülen tiz bir müzik yayılıyordu. Hui'ye baktım ama o kapıya bakıyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı ve içeri girmek için kendini cesaretlendirdiğini anladım. Yerlilere alışkındık ama yabancılar farklı bir meseleydi. Açıkçası korkmuştum.

"Ön kapı mı arka kapı mı?" diye sordu Kiong'a.

Adam elindeki bir kâğıt parçasına baktı. Karanlık yüzünden kâğıdı kaldırıp gözlerini kısması gerekti. "Ön," diye homurdandı.

Kiong kapıyı çaldı ve girizgâhı halletti. Ben, benden daha uzun olan tek kızın, Anna'nın arkasında durdum ve diğerlerinin peşinden körlemesine içeri daldım. Bir gürültü koptu. Nereye bakacağımı bilemedim ama yan tarafa yönlendirildiğimiz için sorun değildi.

"Ren, hanımefendileri çalışma odasına götür."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sesler, seslerin perdeleri ve tınıları konusunda sağlam bir hafızam vardı, bu yüzden de kendi kendime bütün İngilizlerin seslerinin aynı olduğunu söylemem boşunaydı. William Acton'ın, Batu Gajah Bölge Hastanesi'ndeki cerrahın bu özel partide olabileceği ihtimalini düşünmüş olmam gerekirdi. İşte bir çıkmaza saplanmıştım.

Diğerleri bizim için hazırlanana dek başka bir odada bekledik ki Pearl bunun gayet normal olduğunu söyledi. Hem biraz da erken gelmiştik. Kiong dakiklik konusunda hep titiz biri olmuştu. Oda birilerinin çalışma odasıydı: Masanın üzerindeki mürekkep hokkasının ve kurutma kâğıdının açılarına bakılırsa oldukça düzenli birinin. Yerde bir kaplan postu vardı. Gerçek bir kaplan. Rose postun onu ürperttiğini söyledi ama bence yeşil camdan gözlerinin taş kesmiş bakışlarında hüzünlü bir şeyler vardı. William Acton beni tanıyınca ben de böyle olacağım, diye düşündüm. Hemşirelik kariyeri ihtimaline veda edecektim. En azından o hastane için.

"Şu küçük uşağı gördünüz mü?" dedi Rose. "Hani bize kapıyı açanı? Bence gözleri yuvalarından fırladı, öyle bakıyordu."

Ben fark etmemiştim ama Hui görmüştü. "Kadın peşinde koşmak için biraz küçük," dedi fesatça. Gergin bir enerji taşıyordu ondan: Başından beri beni ona çeken o keyifli hâlleri.

Kiong kapıyı tıklattı. "Gitme zamanı."

Sonrası her zamanki gibi işti. Genç, kırmızı saçlı bir doktor bizleri tanıtırken Kiong daha ziyade bir mal tanıtımı gibi bizleri dışarı çıkardı. Rose, o genç doktorun düzenli müşterisi olduğunu fısıldadı.

"Saygıdeğer bir kurumdan hoş dans eğitmenleri," dedi adam yüksek sesle. Şaka yollu sataşmalar oldu ama çok sür-

medi. William Acton, arka tarafta bir konukla konuşuyordu ve neyse ki pek dikkat etmiyor gibiydi. İki hanımefendi de olduğunu fark ettim – kadınlı erkekli olunması her zaman daha iyiydi ama kendi adlarına hanımefendilerin bizi gördüklerine memnun olup olmadıklarından pek emin değildim. İçlerinden biri fareye benziyordu ama diğeri oldukça uzun ve güzeldi.

Bir elini sahiplenir gibi Acton'ın koluna koydu ve dans etmeye başladı. Biz beş kızdık ve en az altı konuk vardı, halihazırda cesaretle dans eden iki hanımefendi dışında hepsi erkekti. Başta biraz geri çekileceklerini düşünmüştüm ama konukların çoğu gençti ve görünüşe göre iyi zaman geçirmek istiyordu. Gerçi genel olarak naziklerdi. Bağırmalar ya da kızların üzerinde sığırmışız gibi hak iddia etmeler yoktu ki dans salonunun sıkı bilet sistemi yokken böyle bir şey olmasından gizliden gizliye korkuyordum. Bu tür bir meselenin feci hâlde raydan çıkması kolaydı.

Kum sarısı saçları olan kısa bir adamla, ardından da elleri terli başka biriyle dans ettim. Müzik çok hızlıydı, Mayıs Çiçeği'ndeki canlı orkestranın çaldığından daha hızlı. Ayrıca beş ya da altı yıl kadar önce popüler olan Çarliston ve Black Bottom gibi danslardı. Bunu, bizim iyi olup olmadığımızı anlamak için yaptıklarını fark ettim ki gülünçtü çünkü elbette dans edebilmiştik.

Müzik durduğundan tüm o neşeli sıçramalar ve sallayıp durduğumuz kollar yüzünden soluk soluğaydık. Bu hızı sürdürürlerse akşam sona ermeden yere yığılırdım ama neyse ki bir sonraki parça valsti.

Bu kez belimi biraz fazla sıkı tutan oldukça genç bir adamla dans ettim. Sessiz sakin olanlara dikkat etmek gerekirdi, gizliden gizliye sıkıntı çıkarabilirlerdi. Odada sakince dönerken arada William Acton'a bakıyordum. Şansım yaver giderse

benimle hiç dans etmeyebilirdi bile. Hem belki yüzümdeki fazladan pudra ve rastık yüzünden beni tanımayabilirdi de. Yemek odasının yakınlarında hızlı bir dönüş yaptım ve gözüme beyazlar içinde küçük bir figür takıldı.

İnsanın bir an içinde ne kadar çok detayı fark edebileceği inanılmaz. Kısacık bir an, çakan bir şimşek gibi görülmüş bir yüz. Bir an gözlerime inanamadım. Geri dönmek istedim ama dans partnerim bizi tam ters yöne götürüyordu.

"Ne oldu?" dedi. "Hayalet görmüş gibisin."

Tam da öyle hissediyordum. O küçük, kemikli yüz, ciddi bakışlar ve kısacık kesilmiş saçlar. Rüyalarımda gördüğüm çocuktu bu. Sendeledim ve neredeyse düşecektim.

"Bir şey yok," dedim.

Adam bizi bir kez daha döndürdü ama kapı girişi bu kez boştu. Hayal görmüş olmalıydım.

"Siz Çinli kızlar çok zayıfsınız," dedi partnerim gülümseyerek. Elini biraz daha aşağı kaydırdı. "Sana hiç aynı Louise Brooks'a benzediğini söyleyen oldu mu?"

Nefesi biftek *rendang* kokuyordu. Sertçe dönerek aramızdaki mesafeyi tekrar açtım. Yemek odasının kapısına doğru bir kez daha baktım. Hâlâ boştu. Küçük hayaletim gitmişti.

"Benziyor, değil mi?" Konuşam William Acton'dı. "Araya girebilir miyim? Ev sahipliği imtiyazı, bilirsin."

Partnerim rahatsız olmuş gibiydi ama beni bıraktı. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Her ne kadar Acton'a beni tuhaf bir sarılıştan kurtardığı için minnettar olsam da genel olarak durumun kötüye gideceğini düşündüm.

Sessizce dans ettik, panikten omuzlarım kasılmış, boynum kaskatı kesilmişti. Adam, çoğu yabancı gibi iyi bir dansçıydı. Hepsi eğitim alıyor olmalıydı.

Tam William Acton'ın beni tanımadığını düşünmeye başlamıştım ki, "Eee, nasıl gidiyor, Louise?" dedi.

28

Batu Gajah
20 Haziran, Cumartesi

Ren koşturarak mutfağa girip çıkıyor, yemek masasındaki tabakları temizliyor. Kıvranıyor çünkü ilk olarak hastanede hissettiği sinyal şimdi burada. Kapıyı açtığından beri onu çağırıyor. Kulakları çınlıyor, teni karıncalanıyor. Yi öleli çok oldu. Üç yıldır yalnız, ıssızlığın ortasındaki tek işaret ateşi ve şimdi o sinyal yeniden geliyor.

Benim gibi biri, diye düşünüyor. Her şeyi bırakıp araştırmak istiyor ama Ah Long ona iş üstüne iş veriyor.

Ren az önce kapıyı açtığında hışırdayan etekleri, usulcacık sesleri ve bastırılan kahkahalarıyla kızlar içeri girdi. Bir bulanıklık hâlinde geçip giderlerken Ren büyülenmiş gibi gözlerini onlara dikti ve sinyalin tam olarak nereden geldiğini anlayamadı.

Şimdi de gramofonun çaldığı salonda dans ediyorlar. Hava, konukların hayvansı merakları ve gerginliğiyle elektriklenmiş. Ren, bu geceki her şeyi huzursuzluğa boyayan bir heyecan sisini hissedebiliyor.

Fırsat bulduğu her an, Ah Long'u çok kızdırsa da salona

göz atıyor. Diğer Çinli garson Ren'in omzunun üzerinden bakıyor.

"Hangisine bakıyorsun?" diye soruyor gözlerini kızlardan ayırmadan.

Ren kedi hisleriyle, titreyen bıyıklar gibi süzülen o görünmez tellerle yolunu bulmaya çalışıyor. "Emin değilim. Bilmiyorum."

Beş kız var, hepsi Çinli, son moda Batı giysileri giymişler. Müzik durmadan çalıyor ve dans çok hızlı. Bacaklarını açıp dizlerine dokunuyor, kollarını yukarı uzatıyorlar. Erkekler sıcaklayıp soluksuz kalıyor, teker teker ceketlerini çıkarıyorlar.

"Ben şunu sevdim," diyor garson sırıtarak. Pembe elbiseli, yay gibi kaşları olan bir kızı işaret ediyor. "Gerçi şu da iyi." En uzun kız, dans ederken göğsü sallanıyor. Bu, Ren'in ensesinin yanmasına neden oluyor ama aynı zamanda anlaşılmaz bir biçimde onun adına da utanıyor ama ikisi de doğru değil.

Oda, Ren'den uzun boylu insanlarla dolu. Dans etmeyenler gülerek etrafta dikiliyor ve gramofon kaydı değişirken alkışlıyorlar.

"Offf... Şu kısa saçlı olan. Güzel bacaklar." Garson kendinden geçerek başını açık mavi bir elbise giymiş olan zayıf bir kıza doğru eğiyor. Saçları uzun ensesini ortaya çıkaracak şekilde kesilmiş.

Ren'in kalbi hızla çarpıyor. Dümdüz kaşlar, iri gözler, kız birinin kollarında dönerken uçuşan perçemler. Kafasının içindeki uğultu öyle gürültülü ki sendeliyor, duvara yaslanarak destek alıyor. Kız dosdoğru ona bakıyor ve onu tanımış gibi gözleri kocaman açılıyor.

Ren geriliyor, koşup kızı bileğinden yakalamaya hazır ama Ah Long'un asık suratı beliriyor. İhtiyar bir kaz gibi tıslayarak Ren'le garsonu yeniden işlerinin başına kış kışlıyor. Ren onun hangi talimatları verdiğini duymuyor bile.

"İkinizin de neyi var?" diye soruyor Ah Long yüzünü ekşiterek.

"Sadece biraz eğleniyoruz," diyor garson ama Ren sessiz.

Kız onu nasıl tanıdı? Ren'in hissettiği sinyalin aynısı mı? Hayır, bu başka bir şey, görsel bir tanıma. Kızın yüzündeki şaşkın ifade canını sıkıyor.

"Âşık olmak yok," diyor Ah Long. "Bu gece ondan usandık." Başıyla mutfak masasını, yarım saat kadar önce Nandani'nin oturduğu boş sandalyeyi işaret ediyor.

"Eve mi gitti?" diye soruyor Ren. Dışarısı karanlık, ay gökte incecik bir hilal şeklinde. Perdeli mutfak kapısına doğru gidiyor ve açar açmaz daha önce mektup getiren Sri Lankalı gençle burun buruna geliyor.

"Nandani nerede?" diyor çocuk teklifsizce. "Onu geri götürmek için gelmemi söylemişti, geldim." Mutfağa giriyor. "Nandani!"

"Burada değil," diyor Ah Long. "Eve gitti."

"Çok yürüyemez ki. Eve nasıl gitsin?"

Çocuk haklı. Nandani topallıyor, daha önce William'la görüşmek için evin arka tarafına giderken bile Ren'in omzuna yaslandı.

"Eh, yirmi dakika kadar önce çıktı." Ah Long kaşlarını çatıyor.

Kuzen tek kelime etmeden tekrar dışarı çıkıyor. Ren sallanan kapıya bakarak çocuğa yardım etse mi diye düşünüyor.

"Muhtemelen dışarıda bekliyordur," diyor Ah Long. "Şimdi acele et de boş kadehleri topla."

Diğer garson barmenlik yapmaya gidiyor. Ren de midesinde huzursuz bir hisle onu takip ediyor. Gece çok karanlık. Nandani dışarıda, özlemle açık pencereden içeri mi bakıyor? Salona girdiğinde onu tekrar unutuyor çünkü açık mavi elbiseli kız tam önünde William'la dans ediyor.

Çiftler, bir akıntıda süzülen çiçekler gibi fırıl fırıl dönüyor ve Ren efendisinin kahkaha attığını görüyor ama kız gülümsemiyor. İfadesi ciddi ve iyi dans etse de çok az konuşuyor. Bütün profesyonel kızların yaptığı gibi. Ren bile bunu anlıyor.

William, Ren'le göz göze geliyor ve sonra Ren'i şaşırtarak çenesiyle onu işaret ediyor. Kız başını çeviriyor ve Ren'e bakakalıyor. İşte yine orada, Ren'de onun elini kavrama arzusu uyandıran o katlanılmaz titreşim. Dönerek her önünden geçişlerinde kız, Ren'in hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek istermiş gibi başını çeviriyor.

William kıza bir şeyler söylüyor. Kızın ağzı oynuyor ama ne diyor? Peki efendisinin başı neden bir şey düşünüyormuş gibi eğik? Ren, tekrar gecenin içinde bir yerlerde bekleyen Nandani'yi düşünüyor ve göğsünde kuvvetli bir isyan hissi yükseliyor. William'ın bunu yapması doğru değil. Dümdüz, siyah kaşları çatılmış bu mavili kızla hele.

Hastanede enerji izlerini hissedebildiği gibi kızı okumaya, William'ı okumaya çalışıyor ama onlara ne kadar bakarsa baksın hiçbir şey yok; yalnızca tuhaf, boş bir nokta. Ren sesleri, mutfaktaki kargaşayı belli belirsiz duyuyor. Kapıdaki yerinden ayrılmak istemiyor, tereddüt ediyor; ardından mutfağa yöneliyor.

Mutfakta Nandani'nin kuzeni Ah Long'a öfkeyle araziyi aradığını ama kızı bulamadığını anlatıyor.

"Bizimle ne alakası var?" Ah Long kirli önlüğünün içinde yumruklarını sıkıyor."

"Buradaydı. Kaybolduysa bu efendinin suçu."

Ren, "Ben onu bulurum. Diğer verandada olabilir," diyor.

"Sen gitme." Ah Long, Ren'e huzursuz bir bakış atıyor. "Sen çok küçüksün. Ah Seng!" Yarı zamanlı garsonu çağırıyor. "Git ve tekrar aramasına yardım et. Şu lambayı da al."

Ah Long'un çalı gibi kaşları sertçe aşağı düşüyor ve Ren

aniden onun endişesini anlıyor. Dışarıda bir yerde, hışırtılı karanlığın içinde yırtıcı bir hayvan, yumuşak toprakta derin pençe izleri bırakmıştı.

"Peki ya Nandani?" diye haykırıyor kaygıyla.

"Senin dışarı çıkmanı istemiyorum," diyor Ah Long. "Şimdiye kadar muhtemelen evin yolunu yarılamıştır."

Mantıklı bir varsayım ve öte yandan şu an onu arayan iki insan var. Ren kirli bardaklarla dolu tepsiyi almak için yeniden salona dönüyor. Hava sigara ve ter kokusuyla yoğunlaşmış. William şimdi başka biriyle dans ediyor, yay gibi kaşları olan pembeli kızla. Ren tereddüt ediyor, ona Nandani'nin kaybolduğunu söylese mi diye düşünüyor ama fikrini değiştiriyor. Araya girilmesi sadece canını sıkar. Arkasını dönerken pembeli kızın William'a adını söylediğini duyuyor. "Hui. *Hui*," diyor cilveli bir edayla.

William bu kıza da Ren'in kızına, mavili olana, gösterdiği kadar ilgi gösteriyor ve her nedense bu onu rahatlatıyor.

Konuklardan biri yeni bir içki istiyor ama barla ilgilenmesi gereken garson hâlâ dışarıda Nandani'yi arıyor. Ren yalnızca tek bir içki yapmayı biliyor, viski *stengah*. Onu da William'ın sevdiği gibi yapıyor. Çin çayı rengindeki dondurulmuş bardağa epeyce Johnnie Walker koyarak. Keyiflenen müşteri bir arkadaşını daha çağırıyor ve Ren kendini gülen yüzlerle çevrili buluyor, içki ardına içki hazırlıyor.

"Üzgünüm, buz kalmadı," diyor Ren, rahatlayarak buz kovasını ve maşaları toplarken. İnsanların arasından geçerek mutfağa gidiyor. Belki de garson ve Nandani artık dönmüştür. Ne var ki içeride yalnızca kaygıyla arka kapıdan dışarı bakan Ah Long'un eğilmiş, cılız bedeni var.

"Nandani'yi buldular mı?" Ren'in midesi huzursuzca takla atıyor.

"Henüz değil."

"İzin ver ben bakayım." Ren onu bulabileceğinden emin. Kedi hissi bir kez, iki kez seğiriyor.

Ah Long kaşlarını çatıyor, kırışık boynu tosbağa gibi kıvrılıyor. "Evi kontrol et. Belki yan kapılardan girmiştir."

Ren sessizce ve hızla uzaklaşıyor. Konukların toplanıp sohbet ettiği açık alanların hiçbirinden geçmeden etrafı nasıl dolaşacağını biliyor. Arka koridor, çalışma odasına giden koridor ve yemek odası. Her pencerede duraksayıp belki Nandani diğer tarafta, karanlıkta bekliyordur diye dışarı bakıyor. Gecenin bir köründe gelen intikamcı kadınlara dair bir sürü hikâye var. Doğumda ya da hamileyken ölen ve erkeklerin kanını içen bir kadının, *pontianak*'ın hikâyeleri. Uzun saçlı, güzel bir kadına benziyor ve yalnızca demirden bir çiviyle ensesindeki delik kapatılarak durdurulabiliyor. Ya da kendi uzun tırnaklarını kesip ensesindeki deliğe sokarak mıydı? Ren bundan emin değil ama kadının erkeklere çok öfkeli olduğunu biliyor. Başka yaratıklar da var. *Toyol* gibi çocuk ruhlar. Eskiden bir büyücünün çırağı olarak hırsızlık yapmak ve ayak işlerini görmek için kullanılırmış. Bu da ona kendi rahatsız edici görevini hatırlatarak onu huzursuz ediyor. Ren keskin, köpeğe benzer bir hareketle başını iki yana sallıyor. Bu gece sırtının ürpermesine neden olan bir şeyler var – dinmek bilmez bir huzursuzluk, kahkaha atan dansçılar, Nandani'nin acılı yüzü.

Kedi hisleri sessizleşiyor, görünmez teller sanki evin dışındaki sessizliği bozmaktan korkarmış gibi kıvrılıp kalıyor. Her şey sessiz, beklentiyle titreşiyor. Koşsa daha hızlı hallederdi ama korkularına teslim olmuş gibi koşmak daha da kötü.

William'ın çalışma odasına vardığında eli kapının üzerinde donup kalıyor. Yerdeki kaplan postu, ağzı bir sırıtışa açılıp kalmış o görüntü şu an görmek istediği şey değil. Karanlıkta, yeni ay o ölü gözleri parlatırken değil.

Ren hafifçe inliyor. *Yi,* diye düşünüyor. *Yalnız kalmak istemiyorum.* Koridordan konuk odasının parlak bir ışıkla aydınlanmış olan kısmına bakıyor ve işte orada, mavili kız. Bir duvara yaslanmış. Doğruca ona bakıyor. Etrafına bakınıyor, sonra koridora çıkıp Ren'in yanına geliyor.

"Ben Ji Lin." Sesi alçak ve dost canlısı. "Sen kimsin?"

"Ben Ren." Göğsü sıkışıyor. Bir, iki. *Soluk al.*

"Ren... yardımseverlik anlamında mı?"

"Evet."

"İyi de ama çok büyümüşsün!" Kocaman açılmış gözleriyle, şaşkınlıkla onu inceliyor. Sonra kendini toparlıyor. "Yani tanıştığım birine çok benziyorsun. Sen beni tanıyor musun?"

Ren buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Aslında kızı daha önce hiç görmedi ama tüm kalbiyle birbirlerine ait olduklarına inanıyor. Bu his o kadar güçlü ki boğazı sımsıkı kasılıyor. "Hayır," diyor en sonunda ama bu bir kusuru itiraf etmek gibi.

"Kaç yaşındasın?"

"On bir." Yetimhaneden ayrıldığından beri ilk kez birine gerçek yaşını söylüyor. Yakından bakınca kızın şok edici bir güzelliği var. Ya da en azından Ren için öyle ama başka biri onun kısa saçlarını ve zayıf bedenini erkek çocuğuna benzetebilir.

"Erkek kardeşin var mı?"

"Evet. Hayır." Ren bu soruyla dengesini yitiriyor. Kwan Teyze, herkese bir kardeşi olduğunu söylemekten vazgeçmesini çünkü bunun insanların aklını karıştırdığını söylemişti. Yi onun için hâlâ var. "Evet," diyor en sonunda.

"Adı ne?" Kız, Ren'i dikkatle izliyor. Sanki bu bir tür sınavmış gibi. Ren bu sınavı geçmeyi çok istiyor.

"Yi."

Uzun bir soluk verme sesi. "Ren ve Yi. Eh, benim adımda-

ki 'Ji' de bilgelik anlamındaki *zhi*'den geliyor. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"*Ah Jie,*" deyiveriyor. Abla. Kızın ne dediğini tam olarak anlasa da ona böyle seslenmek en doğrusu. Onlar bir setin parçaları, kız ve o; bunu başından beri biliyor. Uçarı bir sevinç dalgası sarıyor içini. Kız gözleri parlayarak gülüyor.

"Kardeşin Yi'ye gelince," dedi heyecanla, "dur tahmin edeyim, senden küçük. Yedi ya da sekiz yaşında."

"Evet." Ren ona Yi'nin ondan küçük olduğunu çünkü ölümün aralarındaki farkı artırdığını söylemek üzere ama duraksıyor, nasıl bahsedeceğini bilemiyor. Burada, pencerelerin kasvetli gölgesinde olmaz. "Kardeşimi tanıyor musun?"

Şimdi çok konuşmuş gibi tereddüt etme sırası onda. "Emin değilim ama benim de bir kardeşim var. Adı Shin, *xin*'den geliyor. Böylece beşte dördü tamamlıyoruz."

"Aslında beşiz. Efendimi de sayarsan."

"Nasıl yani?"

"Onun da Çince bir adı var – bu gece öyle söyledi. İçinde ritüel anlamında *Li* var."

"Emin misin?" Nedense rahatsız olmuş gibiydi.

"Evet ama belki de yabancı olduğu için sayılmıyordur."

"Ren!" Ah Long koridorda beliriyor.

Ren suçlulukla dönüyor. Nandani'yi araması gerekiyordu, tanımadığı genç bir kadınla konuşması değil. "Geliyorum!" diyor ama Ah Long omzunu tutuyor.

"Onu buldun mu?"

"Hayır." Ren, Ah Long'un neden bu kadar endişeli olduğunu anlayamıyor.

"Şu anda dışarı çıkma."

"Neden?"

"*Aiya!* Çünkü kaplan bahçede. Ah Seng ve o çocuk, Nandani'nin kuzeni, az önce onu gördüklerine yemin ediyorlar."

"Nerede?"

"Bahçenin dibinde, çöpleri gömdüğün yerde – pençe izini hatırlıyor musun? Şimdilik içeride kal!"

"Efendiye söylediniz mi?"

"Silahını almaya gitti."

"Öldürmek için mi?" diye soruyor Ji Lin.

Ah Long ona sanki varlığını ilk kez fark ediyormuş gibi bakıyor. "Korkutmak için. Böylece konuklar ayrılabilir. O tür bir silahla kaplan öldürülmez."

Topuklarının üzerinde dönüp gözden kayboluyor. Ren evdeki havanın değiştiğini o an fark ediyor. Sonra yükselen bir uğultu, panik çığlıkları ve hoşa giden bir heyecan. *Bir kaplan! Kulüp'teki adamların geçen gece beklediği kaplan mı?* Bayan Banks kocasına sızlanıyor, *Daha önce gitmemiz gerektiğini söylemiştim*, ama erkekler çok coşkulu. Doğu'ya bunun için geldiler: bahçeye giren kaplan gibi maceralar, dans eden Doğu kızları ve yataklarındaki kobralar. Rawlings yüksek sesle, "Muhtemelen çoktan gitmiştir," diyor ama kimse ona inanmak istemiyor.

Ren'in içindeyse korkunç, yakıcı bir his var. Bu gece çok fazla tesadüf gerçekleşti, çok fazla uyarı işareti alındı. Onlara dikkat kesilmeliydi ama dikkati dağıldı. Şimdi Nandani ortada yok ve kaplan dışarıda bekliyor, tam da dün izleri gördükleri yerde. Ne tür bir hayvan ortada ceset yokken bu kadar çabuk geri döner?

Ren, parmağı gömdüğü yeri biliyor. Eğer parmağı geri verirse belki de kaplan da Nandani'yi geri verir. Boğuk bir çığlıkla verandaya atılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ji Lin onu üniformasının kolundan yakalıyor.

"Onu geri vermem gerek." Kızın onu anlayacağına dair tuhaf bir his var içinde. "Parmağı istiyor."

"Hangi parmağı?" Kızın yüzü loş ışıkta iyice solgun görünüyor.

"Dr. MacFarlane'in parmağı! Onu yerine koymalıyım!"

Sert bir çekiştirmeyle Ren kendini kurtarıp veranda kapısından dışarı fırlıyor. William silahıyla çıkıp gelmeden önce onu almalı. Kaplandan korkmadığını söylüyor kendine. Bu türden ruh kaplanlar yalnızca uzun saçlı kadınları avlıyor.

Yine de bu bir yalan çünkü çok korkuyor. Başı zonkluyor, ciğerleri yanıyor. Ren, Nandani'nin çok az zamanı kaldığına en küçük hücresine dek emin. Hatta belki çoktan ölmüştür ama hayır, kaplan ona işaret vermek için geldi. Son bir şans.

Özür dilerim, diye fısıldıyor. En başından Dr. MacFarlane'in isteklerini yerine getirmeliydi. Söz vermişti, öyle değil mi? Sözler tutulmadığında bu olur işte.

Dışarıda karanlığın ıslak çimen kokusu var, sanki bizzat toprak soluk alıyor. Ren körlemesine çayırda koşarak çöp yığınına doğru ilerliyor. Takılıp sendelerken, çırpınırken, ayağa kalkarken nefesi hırıltılı. Arkasında, uzaktan bağırtılar geliyor. Kapılar çarpıyor, pencereler açılıyor.

Ren şimdi yumuşak toprağı çapalıyor, işaret olarak kullandığı taşı bir kenara çekiyor. Kürek yok, yalnızca çıplak elleri ve kırık tırnakları var.

Çabuk, çabuk!

Sonra onu duyuyor, gürültülü bir hırlama. Tonu o kadar tiz ki hava titriyor, aksini iliklerinde hissedebiliyor. Bedenindeki tüm kaslar donuyor, saçları dikiliyor. O anda Ren artık bir oğlan çocuğu değil, hatta insan bile değil. Toprağa çakılmış tüysüz bir maymundan başka bir şey değil.

Hırlama sürdükçe sürüyor, havayı sabit bir dalgalanma dolduruyor. Ren büyülenmiş gibi sesin hangi taraftan geldiğini anlayamıyor. Ardından öksürüğü andıran bir havlama, aniden kesilen sert bir tıngırtı ve sessizlik.

Evden gelen kısık sesleri duyabiliyor. *Dur* ya da *hayır* diye çığlık atan bir kızın sesi.

Yine de Ren delirmiş gibi kazıyor. Artık o kadar yakın ki bisküvi kutusunun ucunu hissedebiliyor. Başparmağının tırnağı söküyor, kapağı kaldırıyor. Kapak açılıyor ve küçük cam şişe kirli elinde tıngırdıyor. Ren derin bir nefes alıyor. Çömelerek eve doğru dönüyor. Ardından ani bir ışık ve sağır edici bir gümbürtü geliyor.

Gözleri kocaman açılan Ren yere düşüyor. O kadar şaşkın ki bir uyuşukluktan başka hiçbir şey hissetmiyor. Sol elini kaldırıyor. Islak ve kaygan, çiğ ete benziyor. Ardından yandan acıyı hissediyor. Ren iki büklüm oluyor, eski bir gazete gibi buruşuyor. Gördüğü son şey mavili kız. Kız onu kucağında tutuyor, o güzel elbisesinin her yeri kan. Sağlam sağ elindeki cam şişeyi kızın eline bırakırken onda olmasında sorun yok, diye düşünüyor.

29

Ipoh
20 Haziran, Cumartesi

O gece hepimizi dışarı çıkaran Kiong oldu. Tüm o bağırışlardan ve koşuşturmalardan, ayrıca pek tabii ki gecenin içinde çınlayan o silah sesinden bir sıkıntı olduğunu anlamıştı. Kalabalık, o karanlık çayıra dağılırken en sonda kalan beni arayan ve tutan da oydu. O âna dair hiç anım yok. Gözlerimi kapadığımda kendimi hâlâ orada buluyordum. O beyaz tüfek parıltısı, küçük bir hayvanın tiz, keskin çığlığı.

Elbisem kanla kaplıydı, koyu lekeler açık mavi ipek malzemenin üzerine dağılmıştı. Diğer kızların hiçbiri bana yakın oturmak istemedi. Arabanın diğer tarafında toplanıp kısık seslerle konuştular. Pearl ağlıyordu. Hatırladığım kadarıyla küçük bir oğlu vardı.

Onu durdurmalıydım. Çocuk harekete geçtiğinde, veranda kapısından fişek gibi fırladığında eve dönüp diğerlerini çocuğun çıktığına dair uyarmalıydım ama aptal gibi çocuğun peşinden koştum; karanlığın içinde, o bilmediğim bahçede tökezledim, takıldım, düştüm ve eve geri döndüm. Keşke o kadar zaman kaybetmemiş olsaydım! Sonra bir adamın ka-

ranlık bedeni evden bir silahla birlikte çıktı. Silahı, o sopayı andıran gölgeyi ve kolunun altına sıkıştırarak taşıma şeklini hemen tanıdım – üvey babamın arkadaşlarından biri yaban domuzu avlamaya giderdi.

"Dur!" diye çığlık attım adam silahı kaldırırken. "Hayır!"

Çok geçti.

Ardımızdan bağırtılar geldi: *Acton, vurdun mu?* Ben adamın neyi vurduğunu biliyordum. Yanından hıçkırarak geçtik. İhtiyar aşçı da gri suratıyla ve elinde bir fenerle kendine yol açtı. Lambanın ışığında çocuk yere yığıldı.

Öyle küçüktü ki... O zavallı küçük bedeni, tepesinde dikilen ağaçların ve çalıların gölgesinde gördüğümde düşündüğüm ilk şey bu oldu. Kazı yapıyor olmalıydı çünkü kolları dirseklerine kadar toprakla lekelenmişti. Yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sol tarafına ve koluna bakamıyordum, ışığın altında simsiyah görünen kana bulanmıştı.

O kol – el denen bir şey kalmış mıydı? Hemen yanında, sert çimenlerin ve kazılmış toprağın üzerinde diz üstü çöktüm. Bana baktı ve ağzı kıpırdadı.

"Onu geri koy," dedi zayıfça. "Efendimin mezarına. Söz verdim." Sağlam olan sağ eliyle avucuma bir şey bastırdı. Erkekler emirler yağdırarak hızla geldi.

"Kenara çekil! Çekil lütfen!"

Bir el dirseğimi kavradı. Kiong'du. "Gitme zamanı."

"Bekle!" Erkeklerin, oğlanın tıpkı Pei Ling'in sallanan ayağı gibi gevşemiş bedenini kaldırırken ne diyeceklerini duymak istiyordum. Bu gece burada doktorlar vardı, yaralarının nasıl olduğunu ve yaşayıp yaşamayacağını bilirlerdi.

Kiong beni sürükledi. Onun kolumdaki sağlam tutuşundan kurtulamadım. "Hemen gidiyoruz."

Öyle yaptık. Diğer kızlar zaten arabadaydı. Beni gördüklerinde bir sürü soru sordular ama onları cevaplayacak sözcüğüm yoktu.

"Sen ne yapıyordun orada?" dedi Hui. Endişeli görünüyordu. Hatta benden de çok. Uyuşukluk ellerimi ve ayaklarımı felç etmişti, dilim şişmiş ve kurumuştu.

"Onun koştuğunu gördüm," dedim sonunda. "Ben de onu durdurmaya çalıştım."

"Vurulabilirdin!" Hui beni sımsıkı sardı.

"Yapma," dedim. "Elbisem kan içinde."

Dönüş yolu, gelişten daha kısa sürmüş gibiydi. Kilometreler boyunca solgun, kurdele gibi uzanan bir yol. Bir süre sonra diğer kızlar da tekrar konuşmaya başladılar ve neler olduğuna dair tahminlerde bulundular.

"Ne ahmak ama, kendi uşağını vurdu," dedi Rose.

"Eh, galiba çocuk yetimmiş, yani ölürse onun adına dava açacak bir aile yok," dedi Anna.

Hiçbir şey demedim, sadece pencereden dışarı baktım. Parmaklarım hâlâ Ren denen çocuğun bana verdiği o nesneyi sarıyordu. Kaygan, cam silindirin şeklinden ne olduğunu çok iyi bildiğime dair midemi düğümleyen bir his vardı içinde. Bakmam gerekmedi. Bakmak istemedim.

Elbisemin cebi yoktu ve yanımda getirdiğim küçük çanta o ayrılma kargaşasında orada kalmıştı. İçinde pek bir şey yoktu zaten, sadece ev anahtarlarım ve rujum vardı. Hui, iş için dışarı çıkmam gerekirse çantamda adım ya da adresim gibi kayda geçebilecek bilgiler bırakmamamı öğretmişti. O sırada yükümü, Ren'in elime tutuşturduğu o istenmeyen hediyeyi koyabileceğim hiçbir yer yoktu.

Parmak neden ondaydı? Bir lanet gibiydi, hani şu bir şeyden kurtulmaya çalıştığınız ama o şeyin sürekli size geri döndüğü o karanlık hikâyelerden biri gibi. Rüyalarımdaki küçük çocuğun görüntüsü ve Ren'in yüzü iç içe geçti. Aynı ama aynı da değil.

Artık bildiğim caddelerden geçiyorduk, Menglembu köyündeydik ve az sonra üvey babamın dükkân-evinin bulunduğu Falim vardı. Saat çok geç olduğundan Kiong bizi evlerimize bırakmayı planlamıştı ama anahtarım yokken kan lekeli bir elbiseyle Bayan Tham'ın terzi dükkânına nasıl gidebilirdim ki?

"Bende kal," diye fısıldadı Hui sanki aklımı okumuş gibi. "Ben sana giyecek bir şeyler veririm."

Tereddüt ettim, o da bunu hissetmiş olacak ki, "Büyük bir şok yaşadın. Gel hadi, ben sana bakarım," dedi.

Bunu öyle nazikçe söyledi ki boğazım düğümlendi. Bunu gerçekten isterim, diye düşündüm. Birilerinin sımsıkı kapalı parmaklarımı zorla açmasını ve ölü bir adamın parmağını saklayan o küçük cam şişeyi elimden almasını. Üvey babamın Lahat Yolu üzerindeki dükkânından geçerken birden atlayıp eve koşma dürtümü bastırdım. Annemi istiyordum. Yüzümü kucağına gömmek, onun yumuşacık ellerini saçlarımda hissetmek ve ikimiz dışında her şeyi unutmak istiyordum.

Shin'i –üvey babamın evliliğimle ilgili sözünden bahsederken yüzünde beliren o memnun ifadeyi– düşünmek istemiyordum. *Bu iyi bir şey değil mi?*

"Peki," dedim Hui'ye. "Seninle geleceğim."

Hui'nin kiralık odasında yıkanıp paklandım ve ondan bir pijama aldım. Soğuk kremle yüzümü temizlerken Hui gelip tuvalet masasının üzerine oturdu.

"İyi misin?"

Uyuşukça başımı salladım.

"Uyu hadi," dedi.

Hui'nin yatağı tek kişilik, dar bir yataktı ve başımı onun yanında yastığa koyar koymaz güçlü bir dalganın beni sürüklediğini hissettim. Kollarımı ve bacaklarımı soğuk bir

hareketsizlik sardı, gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama düşüyordum. Uzaktan uzağa Hui'nin bir şeyler söylediğini duydum ama ne dediğini anlayamadım. Akıntı çok güçlüydü. Düştüm, gitgide derinlere, en derin gölün bile daha derinine çekildim ve en sonunda artık çok iyi tanımaya başladığım o yere ulaştım.

Bu sefer güneşli bir kıyıda, çıplak ayaklarım bileklerime dek berrak suya gömülmüş hâlde dikiliyordum. Hiç soğuk değildi, aynıydı; olağanüstü bir öğleden sonra sıcağı, uzaktaki ağaçları titreştiriyordu. Yine tıpkı önceki gibi sükûnetle yatıştırılmıştım ama sudan hemen çıktım. Hızla büyüyen o siyah gölgeyi o duru, aldatıcı berraklıktaki su besliyordu.

Etrafta kimse yoktu, küçük çocuk bile. Ben her nasılsa burada olduğuma göre dalgalanan çimenlerin arasında onu aramaya koyuldum ama terk edilmiş demiryolu istasyonuna vardığımda ortalıkta kimse yoktu. Daha önceki her gelişimde orada olan tren de yoktu.

Zaman gitgide esnedi – ne kadar sürdüğünü anlamanın hiçbir yolu yoktu. Güneş ışığı sabit bir açıda dururken endişe beni yiyip bitiriyordu. Buraya tıkılıp kalmak istemiyordum. Küçük çocuk ne demişti? Eğer ismini öğrenirsem onu çağırabilirdim.

"Yi!" diye seslendim usulca.

Sessizlik beni geriyordu. Platformun diğer tarafına döndüm ve işte orada, tam arkamdaydı. O kadar yakındı ki o küçücük elini uzatsa sırtıma değebilirdi. Küçük bir çığlık attım.

"Sen çağırdın." Çok ciddi görünüyordu. Ne bir gülümseme vardı ne de neşeli bir el sallayış. Şimdi onu dikkatle incelediğimde aralarında farklar olduğunu gördüm. Ren daha uzun boyluydu, yüzü daha uzundu ve biraz daha büyük görünüyordu. İki ya da üç yıllık bir mesafe ayırıyordu onları.

"Kardeşinle tanıştım."

Temkinli bir şekilde başını salladı.

"Dün gece vuruldu." Karanlığı ve sallanan fener ışığını, yaralı bedenden çıkan kanı hatırlayınca gözlerim yaşlarla doldu.

"Biliyorum. Tren o yüzden gitti."

Yalnızca tek bir hat üzerinde, tek yöne giden tren.

Küçük çocuk tahta bir banka oturdu, ben de yanına çöktüm. Bu şekilde konuşmak daha kolaydı. "Sen ölü değilsin, değil mi?" dedim. "Ren'in bir yetim olduğunu söylediler – bütün ailesinin ölmüş olduğunu."

Başını diğer tarafa çevirdi. O küçük, yuvarlak kafa artık öyle tanıdıktı ki. O ve Ren, her ne kadar şaşırtıcı derecede benzeseler de aynı zamanda farklılıkları da vardı. Tavırları, sesleri. Daha birkaç saat önce Ren'in bana yönelttiği hoşnut bakışları hatırladım. Beni gördüğüne ne kadar da sevinmişti, bütün ömrünce beni beklemişti sanki. Yine ağlayacak gibi oldum. "Doğru. Ölüyüm." Yi'nin yüzü tekrar bana döndü. Pürüzsüz ve samimi görünüyordu ama bayağı bir yoğunlaştığına dair bir his vardı içimde. Bu beni tedirgin etti. Onun Ren'den çok daha genç görünmesi ama daha büyük olması. Belki de zaman zaman yetişkin gibi konuşması.

"Neden bana söylemedin?"

Kaşlarını çatarak küçük, sandaletli ayağını salladı. "Başka kimse senin geldiğin şekilde gelmedi. Hepsi trenle geldiler ama sen... öylece belirdin. Bu iyi bir şey sanırım."

"Neden?"

"Eğer trenle gelmiş olsaydın sen de diğerleri gibi olacaktın. Benim gibi."

Sormak istediğim bir sürü soru vardı ama çocuk başını hafifçe sallayarak bana baktı.

"Ren ölecek mi?"

"Bilmiyorum." Yüzündeki o endişeli ifade. "Tren gitti. Bu

da demek oluyor ki yakında başka biri gelecek ama kim olacak bilmiyorum."

"Sen de öyle mi yaptın? Bu istasyonda kendi başına mı indin?"

"Evet. Uzun zaman önce. Biz ikizdik, Ren ve ben."

İkiz. "Tıpkı Shin ve benim gibi. Biz aslında gerçek ikiz değiliz ama aynı gün doğduk."

"Shin'i tanımıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "O senin gibi rüya görmüyor."

"Doğru, görmez," dedim yavaşça, Shin'in annesinin ona verdiği kâğıttan tılsımı hatırlayarak. *Mo* denen kâbuslara, o rüya-yiyen, hepsini yalayıp yutan siyah beyaz hayvana karşı bir efsun. Eğer *mo*'yu çok sık çağırırsanız aynı zamanda umutlarınızı ve arzularınızı da yerdi.

Yi, "O hâlde dört kişiyiz. Beşinciyi buldun mu?" dedi.

"Sanırım." William Acton'ı ve Ren'in onun ismindeki *Li*'nin ritüel anlamına geldiğini söyleyişini hatırladım. Düzen. Bu konuda beni rahatsız eden bir şey vardı. Belki yabancı olduğundan ve nasıl bir Çince ismi olabildiğini anlamadığımdandı.

"Sana demiştim, hepimizde yanlış bir şeyler var. İşler yolunda gitmeyecek."

"Ne yapmam gerekiyor? Bir de Ren'in bana verdiği parmak ne olacak?" Onu saklamıştım, Hui banyodayken kan lekeli dans elbiseme sarmıştım.

Yi iç geçirdi ve kısa bacaklarını salladı. "O Ren'in efendisinin işi. Neyin doğru olduğunu düşünüyorsan onu yap."

Panik içimde uzaklarda çalmaya başlayan bir çan gibi yükseliyordu. Hayır, çan bir süredir çalıyordu aslında ama ben kulak asmamıştım. "Bana bak, Yi. Neden Ren için daha çok endişelenmiyorsun?"

Gözlerime bakmaya katlanamıyormuş gibi eğilerek bedenini çevirdi. Birdenbire yeniden çocuk oldu.

"Onun ölmesini bekliyorsun, değil mi?"

O suçlu, suçlu bakış. O kırışan, ağlamak üzereymiş gibi görünen zavallı yüz. Onu sarsmak istedim ama daha önce ona hiç dokunmamıştım. Suyun derinliklerindeki karanlık gölge tarafından dışarı kovalandığımda bile.

"Nasıl yapabilirsin?" dedim acıyla. "Kendi öz kardeşin."

Haykırıyordu şimdi. Omuzları sarsılıyordu, yumruklarını gözlerine bastırmıştı.

"Öyle olsun istememiştim. En azından başlangıçta." Hıçkırdı. Yüzündeki yaşları sildi. "Ren'i seviyorum. O benim her şeyim."

"Neden kaldın o hâlde?"

Başını iki yana salladı. "Daha önce hiç ayrılmamıştık ve onun bensiz çok kötü durumda olduğunu biliyordum. Tek başına nasıl idare edecekti? O yüzden de tren nehri geçince indim. Burası bu taraftaki ilk durak. İleride daha iyi yerler olduğuna eminim ama oralara Ren'siz gitmek istemedim."

"O yüzden de kaldın." Gözlerimi ona diktim.

"Ben yalnız değildim. Her zaman inen birkaç kişi olur. Sen de onları gördün daha önce."

Nehirde sürüklendiğim ilk seferde bu kıyıda dolaşan insanları uzaktan gördüğümü hatırladım.

"Sonunda hepsi pes edip devam ediyorlar. Bir anlamı yok, anlıyor musun? Bu tarafta kimseyi çağıramıyor ya da onlarla konuşamıyorsun."

Onu dikkatle izledim. "Ama sen konuştun."

Başıyla onayladı. "Bizde hep şu ikiz olayı vardı. Trenden indiğimde onu hâlâ hissedebildiğimi fark ettim. Çok zayıf, radyo sinyali gibi. O yüzden de devam etmedim. Diğer uçta Ren'i hissedebildiğim sürece olmaz."

O kadar küçük ve acınası görünüyordu ki: Üç yıldır kardeşini bekleyen bir çocuk. Issız bir kıyıda tek başına bekliyordu.

Kalbim ona karşı anlayışla doldu ama aynı zamanda yaptığı şeyin korkunç bir hata olduğunu biliyordum.

"Burada olduğum sürece onu nehrin diğer tarafına çağırabildiğimi fark ettim ve sonra başına bir şeyler gelmeye başladı. Kazalar falan. Bazen trene binip uzaklaşmayı düşünüyorum ama her seferinde korkuyorum. Ren'in beni unutmasını istemiyorum."

"Onun seni unuttuğunu sanmıyorum."

Beni dinlemiyordu. "Başlarda sadece izleyip beklerim diye düşündüm. Bazen yaptığı şeyleri biraz görebiliyordum. Sonra eğer ömrünün geri kalanı boyunca sürecekse çok, çok uzun bir süre beklemem gerekeceğini fark ettim. Hem Ren de sürekli değişiyor. Büyüyor. Günün birinde beni tamamen unutacak."

"Sen de o yüzden onu buraya çekmeye mi çalıştın?"

Yi tekrar bana döndü. Gözlerinde öyle bir acı vardı ki ona kızamadım. "Birlikte daha mutlu olacağımızı düşündüm ama onu getirmeyi hiç başaramadım. Tam olarak. Geçen gece ateşi vardı ve kum adasında beliriverdi." Eliyle nehrin içindeki incecik bir beyazlığı işaret etti.

"Karşıya geçmek istedi. Geçti de! Hatta kendi başına atladı. Su yüzünden korkmuştum. İçinde bir şey var. İnsanlar yüzüp tekrar diğer tarafa dönemesin diye öyle."

Suyun derinliklerinden çıkan o karanlık şekli hatırlayınca ürperdim.

"Yine de onu geri gönderdim. O şekilde gelmesi bir işe yaramaz. Sadece bedeninden ayrılır ve o daha da kötü olurdu."

"Koma gibi mi yani?"

Yi gözlerini kırpıştırdı. "O kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bedenin hayatta ama bilincin kapalı oluyor."

"Evet. O zaman ikimiz de buraya tıkılıp kalır, bedeninin ölmesini beklerdik."

"Peki," dedim yorgunlukla. "Dileğin gerçekleşti. Kardeşin şu an ölüyor."

Yi başını eğdi. Üzüntüyle ayaklarına baktı.

"Ne yapacaksın peki?"

Yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Yi doğruluk demek. Doğru olanı seçebilmem gerek ama yapamıyorum!"

"Ağlama," dedim ona sarılma isteğine direnerek. Artık tam olarak nerede olduğumu bildiğim için tehlikenin sızısını hissedebiliyorum. "Senin niyetin iyiydi."

"Ne var ki bu yetmez!" diye bağırdı kırmızı, kederli yüzünü sıvazlayarak. "İyi niyetli olmak, doğru olanı yapmakla aynı şey değil. Belki de hepimiz lanetliyiz. Hepimizin aynı ailede doğması gerekirdi. Ya da belki tek bir insan olarak. Zamanda ve mekânda bu kadar dağılmamalıydık."

Beşimiz bir tür ahenk oluşturmalıydık. Ne de olsa Konfüçyüs Erdemleri mükemmel insanı tanımlamıyor muydu? Erdemi terk eden biri, insanlığını kaybeder ve bir hayvandan farksız olurdu. Şaşkınlıkla hepimize olan şey bu mu diye düşündüm.

"Bütün sorun düzenle ilgili – işlerin çarpık bir hâl alıp yeniden düzenlenme şekli. Her birimiz yoldan saptıkça her şey daha da beter oluyor," dedi Yi kederle. "En kötüsü de beşincisi."

"Ne diyorsun?"

Silikleşmeye başlamıştı. Dünya yine grileşiyordu ve elimden geldiğince mücadele etsem de ağzım ve yüzüm boğucu bir yumuşaklıkla kaplanırken sadece güçlükle soluyup kıvranabildim.

"Yi!" diye haykırdım. "Ren'i rahat bırak!"

30

Batu Gajah
21 Haziran, Pazar

Ren'in gözleri titreşerek açılıyor. Kapanıyor. Tekrar açılıyor. Ağzı kupkuru, başında birileri içini ham pamukla doldurmuş gibi bir yoğunluk var. Tanımadığı bir yüz görüş alanına giriyor. Yabancı bir kadın, saçları beyaz bir kepille arkaya doğru iğnelenmiş.

"Uyandı."

Başka bir yüz. William. Sımsıkı ve gergin bir ağız. Gözlerinin altında iki derin çizgi. "Ren, beni duyabiliyor musun? Hastanedeyiz."

Hastane. Bu etrafındaki boşluk hissini açıklıyor, hastane koğuşunun o geniş boşluğu. Yatak da daha büyük, Ren'in uyuduğu karyoladan uzun. Sol tarafında bir ağırlık var ve kolunu hiç hissetmiyor.

"Canın yanıyor mu?"

Uyuşukluk katmanlarının altında, Ren'in bedeninde acı var. Yapay bazı araçlar tarafından gömülmüş derin bir ağrı. Işık çok parlak, çoktan gündüz olmuş.

"Bay Acton, artık eve gitseniz iyi olacak." Konuşan hemşire. "Bütün gece buradaydınız."

"Bir dakikacık daha, hemşire." William tekrar ona dönüyor.

Ne kadar da tuhaf. Ren, William'dan gelen tüm o akışı görebiliyor artık. Dışarı taşan incecik bir akış, bir ipekböceğinin sökülüşü gibi. Daha önce bunu hiç görememişti, sadece enerji kıvılcımlarını hissetmişti. Şimdi kedi hissi her zamankinden daha güçlü ya da belki sadece bedeni bu kadar hasarlı olduğu içindir. William'ın kederli yüzüne bakmadan bile anlıyor.

"Ren, çok ama çok üzgünüm. Dün gece seni vurdum."

Demek olan buydu, o parıltı ve onu paramparça eden o gümbürtü. Ren, kocaman açılmış, kırpılmayan gözlerle William'a bakıyor.

"Ama iyi olacaksın. Yani hemen hemen. Çok kan kaybettin ama kurşunun büyük kısmını çıkarmayı başardık. Beni asıl endişelendiren vurulduğun yerin çevresindeki dolgulardı – yumuşak dokularda enfeksiyon, bilirsin." William'ın çenesi, bozuk bir kurmalı oyuncak gibi hareket ediyor.

"*Bay Acton!*" Yine hemşire. "Bu kadarı yeter!"

William duruyor. Dilini kuru dudaklarında gezdiriyor. "Evet, tabii. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Konuşmak çok güç, Ren'in boğazı parça parça. "Nandani," diyor. Gözleri soruyu tamamlıyor.

William ona boş boş bakıyor. "Ha. Nandani. Nerede olduğunu bilmiyorum. Endişelenme – mutlaka ortaya çıkacaktır."

Hayır, onu bulmanız gerek! Ren'in ıstırap dolu ifadesi bir bıçak kadar keskin. William yüzünü buruşturuyor. "Elbette onu bulacağız. Tamam mı? Sen şimdi... dinlen. Biraz dinlenmek çok önemli."

Ren tekrar yarı uykuya geçiyor. Açılıp kapanan kapıların hayal meyal farkında. Güneş gitgide yükseliyor, sonra alçalmaya başlıyor ama Ren günlerden ne olduğunu bilmiyor. Bir nokta-

da bedeni zayıflayıp soğuyor. Yoksa ateşi mi iyice yükseliyor? Acıyan yanı inceleniyor, kolundaki hacimli sargı çözülüyor.

"...yine kanıyor. Kötü görünüyor."

"...enfeksiyon riski."

Ren gözlerini kapıyor. Gözlerinin ardında başka bir manzara beliriyor. Parlak ve bir hülya gibi alev alev. İşte orada. Onca zamandır korktuğu o kaplan. Tam karşısında duruyor, inanılmaz büyük. Zayıf, kaslı cüssesi dönüp duran bir kuyruğa doğru inceliyor. Bu, William'ın çalışma odasının zemininde uzanan o güve yeniği dolu, perişan kaplan postu ya da Ren'in hayalindeki; o hayaletimsi, ormanda Dr. MacFarlane'in yüzüyle dolaşan beyaz yaratık değil. Sadece kocaman, muhteşem bir yaratık. İdrak edemediği bir hayvan. Şaşırtıcı ama Ren hiç korku hissetmiyor, sadece kuvvetli bir rahatlama hissi var.

Demek sensin, diye düşünüyor ama ona hitap etmek biraz haysiyetsizce geliyor.

Parlak kürkündeki şeritler dalgalanıyor; sarı gözleri fener gibi parlıyor. Ren yalnızca bakışını kaçırabiliyor. Kaplan boğuk bir *hırrr* sesi çıkarıyor. Sonra dönüp uzaklaşıyor. Aynı anda hem ağır hem de narin görünen, üzerinde düşünülmüş bir yürüyüş. Nereye gidiyor?

Titreşen manzarada Ren tanıdık, kulübeye benzer bir şey görüyor – Dr. MacFarlane'in ölümünden sonraki ilk ve tek tren yolculuğu için araca bindiği Taiping'deki tren istasyonu gibi. Peşinden gitmek çok doğal geliyor. İleri doğru bir adım atıyor. Sonra bir şey hatırlıyor.

"Nandani – o nerede?" diye sesleniyor kaplanın arkasından.

Cevap gelmiyor, kuyruğunu ucu hipnotize etmek istermiş gibi sallanıyor yalnızca. Sonra onları görüyor: Bir kadının ayaklarına ait dengesiz ayak izleri. İnce, güzel izler, sol bacak aksayarak sürüklenmiş.

"Nandani burada mı?" Eğer oradaysa istasyona doğru gitmiş olmalı. Ren bir adım daha atıyor. Kaplan başını çevirip hırlıyor. Bu bir uyarı mı? Ren bilmiyor ama yan tarafı ağrıyor, bütün bedenine, işe yaramaz sol koluna ve eline doğru yayılan yakıcı bir ağrı. Dişlerini sıkan Ren kendini yürümek, tren istasyonuna doğru ilerleyen ayak izlerini takip etmek için zorluyor.

31

Ipoh
21 Haziran, Pazar

Bir düşüş. Bedenimdeki tüm hava çekildi, yüzüm sert, serin bir yüzeye çarptı. Bir süre orada öyle hareketsizce yattım.

"Ji Lin? İyi misin?" Hui başımda duruyordu; odanın zemininde, ince pamuklu battaniyeye sarılmış yatıyordum. Odasına dolan güneş parlak ve sıcaktı.

"Yataktan düştün, kâbus gördün," dedi. "Çırpındın ve Yi isimli biriyle ilgili bir şeyler haykırdın. Seni uyandırmaya korktum."

Çinliler, ruh bedenden ayrılır diye bir insanı uykudan aniden uyandırmaktan pek hoşlanmazlar. Hui'nin böyle batıl inançları olacağını düşünmemiştim ama buna minnettardım. Nerelerde dolaştığımı kim bilebilirdi ki?

Sendeleyerek doğruldum, düşüncelerim karınca yuvası gibiydi. Tıpkı Yi'nin ağlayan yüzü gibi bir anda silinip giden bir düşüncenin kaygan ucunu neredeyse yakalamışım gibi bir his vardı içimde.

"Sorun ne?" dedi Hui.

Dün gece giydiğim mavi elbiseye baktım. Hâlâ sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış hâlde, bıraktığım şekilde

duruyordu. Hui'ye cam şişedeki parmaktan bahsetmek istemedim. Bu onu üzmekten başka bir işe yaramazdı. Başka, daha acil meseleler vardı. Mesela Ren'in geceyi atlatıp atlatamadığı ve kan lekeli elbiseme sarılı duran ince cam şişeyle ne yapacağım gibi.

Böylece parmak tekrar bana döndü. Hui bana ödünç bir elbise verdikten sonra bir iş için dışarı çıktım. Bir çaresizlik ve dehşet hissiyle parmağı inceledim. Kapaktaki sayıdan, metal vidalı kapağındaki küçük göçüğe kadar aynıydı.

Dr. MacFarlane'in parmağı, demişti Ren, gece karanlığına doğru koşmadan önce. Benim bıraktığım patoloji deposundan dün geceki partiye nasıl gelmişti? Midemin bulandığını hissettim. Keşke Ren'in telaşla koşmasını engelleseydim. Ya da William Acton kolunun altına sıkıştırdığı tüfekle gayet maksatlı bir şekilde evden çıkarken daha yüksek sesle bağırsaydım. Bu böyle uzayıp gidiyordu, parmak bir ortaya çıkıp bir kayboluyordu – ama içimde tüm bunların bir örüntüsü olduğuna dair belli belirsiz bir his vardı. Rüyamda Yi'ye onunla ne yapacağımı sorduğumda tuhaf bir biçimde ilgisiz göründü. *Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap,* dedi. Belki de bunun nedeni, gerçekten önemsediği tek şeyin Ren olmasıydı. İkimiz de biliyorduk ki Ren ölüyordu.

Uykusuz ve tedirgin bir hâlde Mayıs Çiçeği'ne doğru yola çıktım. Belki de Kiong, Ren'e ne olduğuna dair bir şeyler biliyor olabilir. Saat neredeyse öğlen olmuştu, dans salonu henüz açılmadığından arka kapıdan içeri girdim ve Mama'nın sıkışık ofisinin dışındaki koridorda bekledim. İçerisi, üzerinde kâğıt yığınları bulunan bir masayla küçücük bir odaydı ama onu hafife almamam gerektiğini biliyordum. O mükemmel bir iş kadınıydı.

Kiong etrafta yok, dedi Mama ama o da dün geceki fiyaskodan gayet haberdardı.

"Oğlan iyi miymiş?" diye sordum endişemi saklamayı beceremeden.

"Hiçbir fikrim yok ama muhtemelen hâlâ hayattadır çünkü henüz kimse bize bakmaya gelmedi. Ödememizi de almadık. Eh, işte bu yüzden özel partilere gitmeyi sevmiyorum. Vurulan çocuğu gördüğünü duydum. Kötü müydü?"

Bu konuda konuşmak istemediğimden başımla onayladım.

"Zavallı çocuk."

"Burada daha fazla çalışabileceğimi sanmıyorum."

Şu anda ayrılmak için iyi bir zamanlama gibi gözüküyordu. Bu kadar iyi para kazandıran başka bir yarı zamanlı iş bulma ihtimalim çok düşüktü ama riskine değmezdi. Robert'tan bana borç vermesini isteyecektim.

Mama şaşırmış görünmedi. "Bunu isteyeceğini tahmin etmiştim. Eh, üzülmediğimi söyleyemem – sen benim öğleden sonra vardiyasındaki en iyi kızlarımdan birisin. Fikrini değiştirirsen haberim olsun. Önümüzdeki cumartesi bir kez daha çalışabilirsin, değil mi? İki kızım eksik olacak."

Başımla onayladım. Dışarı çıkarken, bunun nane yeşili pis koridorda son yürüyüşlerimden biri olduğunu düşündüm. Tüm o kahkahalar ve arkadaşlık, ağrıyan ayaklar ve dolaşan elleri tokatlayarak uzaklaştırma gibi şeyler sona erecekti. Belki de böylesi daha iyiydi.

32

Batu Gajah
22 Haziran, Pazartesi

Her şey darmadağın oluyor, diye düşünüyor William.

Günlerden pazartesi ve küçük kurbanını kontrol etmek için tekrar hastaneye gidiyor. Kurban tam da yerinde bir sözcük. William o geceki sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırıyor: Ah Long'un onu kenara çekip bahçedeki kaplan haberini vermesi, bütün partiyi coşkulu bir heyecanın sarması ve silah dolabını açıp tüfeği alan kendisi. Neden, neden o gelmişti aklına?

William'ın pek avlandığı falan yok; Purdey de diğer pahalı Acton kalıntılarından biri, tıpkı dünyanın diğer ucundan taşıdığı gümüş takımlar ve kristal bardaklar gibi. Ailesi zaten onu hemen hemen reddetmişken ne gereği var? Çünkü unvanlar ve soy her şeyin kapısını açıyor, onları küçümsüyormuş gibi davrandığında bile. Belki de onu silahı almaya götüren karanlığa birkaç el sıkıp bir kaplanı korkutmanın mütiş bir jest olacağını düşünmek. Ne ahmak ama!

Bütün hataları, William fazlasıyla duygusalken yapılmış hatalar. Aslında o akşam daha erken saatlerde bazı kuruntula-

rı vardı ama bunun Nandani'yle ve ondan kurtulması gerektiği fikriyle ilgili olduğunu düşünmüştü. Silahı sağ kolunun altında, babasının uzun zaman önce ona öğretmiş olduğu gibi taşıyarak evden çıktığında bir kez daha kuşkuya düştü ama çok geçti, o kız ona durması için bağırdığı hâlde.

Louise denen şu kız, çalılıklardaki hışırtının bir hayvan değil de Ren olduğunu nasıl anlamıştı? William gözlerini kapadığında hâlâ onun karanlığın içinden Ah Long'un fenerinden yayılan ışığın içine doğru koşuşunu görebiliyor.

Açık mavi elbise, dehşet dolu o yüz. O zaman bile bastırmaya çalıştığı içindeki o karanlık yan, kızın paniğini cezbedici bulmuştu. İnce bacakları ve uzun kirpikleriyle korkmuş bir kuğu gibiydi.

Tanrı'ya şükür tüfeğe altı numaralı fişeği koymuştu. Eğer saçma olsaydı, o mesafeden bile kaçınılmaz bir savrulmayla Ren muhakkak ölürdü. Rawlings, bunun bir çocukta gördüğü en dağınık yaralanmalardan biri olduğunu söylemişti. Sol elindeki parmaklardan biri tırtıklı bir şekilde vurulmuştu. Dördüncü parmak, yüzük parmağı. William bir an kendini mantıksızca bir şekilde acaba bu, yüzüğü takacak bir şey olmadığı için Ren'in hiç evlenemeyeceği anlamına mı geldiğini merak ederken buluyor. Ne var ki böyle düşünceler faydasız çünkü Ren, onca bakıma ve tedaviye rağmen açıklanamaz bir şekilde gün geçtikçe ölüyor.

William bunu anlayamıyor. Kimse anlayamıyor. Yaralar temizlendi ve dikildi. Hayati bir organ vurulmamıştı. Belki de şoktandır. William cephedeki adamların birden başlarının düştüğünü, kalplerinin saat gibi aniden durduğunu duymuştu. Yine de bu, Ren'in hızlı çöküşünü açıklamıyor. Korkulan şey kan zehirlenmesi olması, özellikle tropik bölgelerde yaralar hızla çürüyor.

"Kaç yaşında bu çocuk?" diye sormuştu Rawlings o gece, kanlı dağınıklığın içinde kurşunun girdiği yeri bulmaya çalışırlarken. Kurşunu olabildiğince çabuk çıkarmak önemliydi, karbolik asitle çalkalamak dışında bir enfeksiyonu yok edebilecek çok az şey vardı.

"Dediğine göre on üç."

"Saçmalık! On ya da en fazla on bir yaşından büyük olamaz."

William utançla büzüldüğünü hissetmişti. Elbette anlamalıydı. Eğer Ren ölürse kimsenin umurunda olmaz. William'la kendi uşağını vuran bir adam olarak dalga geçerler ama Ren, adına konuşacak kimsesi olmayan bir yetim olduğundan unutulur gider. *Benim dışımda,* diye düşünüyor William.

William arabadan indiğinde Ah Long'u yanında dikilirken buluyor. Elinde çelikten bir sefer tası var, öğle yemeklerini paketlemek için kullandıkları türden bir şey. Yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin.

"*Tuan*, hastaneye girmeme izin verin."

"Ren'i mi görmek istiyorsun?"

Bir baş onayı.

"Pekâlâ." William içinde bir suçluluk sızısı hissediyor. Elbette bu ihtiyar adam Ren'e düşkün olmalı.

Hastanede William, Ren'in çizelgesini kontrol ediyor. İyi değil. Ateşi hâlâ çok düşük. Daha da beteri, çocuğun yüzü tıpkı William'ın korktuğu gibi çökmüş bir görünüm almaya başlamış. Ah Long, sefer tasını bir masanın üzerine koyuyor ve yatağa, Ren'in yanına oturup onunla sessizce Kanton lehçesinde bir şeyler konuşuyor. Ren tepki vermiyor; gözleri kapalı ve altında mavi gölgeler var. William'ın yapabileceği başka hiçbir şey yok. Kararsızca orada dikilip Ah Long'un ne dediğini merak ediyor.

"Uyuyor, değil mi?" diye soruyor.

"Ya da dolaşıyor."

William kaşlarını çatıyor. Bu hiç mantıklı değil. Ah Long ceplerini karıştırıyor ve ançüezlerin geldiği ince, camdan bir kavanozun içindeki bir şeyi çıkarıyor. William inanamayarak o şeye bakıyor. Bu, bir çocuk parmağının kopmuş ucu, çay rengi bir sıvının içinde yüzüyor.

"O Ren'in mi?" diyor, boğazına yükselen safrayı kusmaya çalışarak.

"Evet, arayıp buldum."

Tanrım. Bu müthiş üzücü. Ona MacFarlane'in parmağını, çıktıkları gezide kan zehirlenmesi yüzünden bizzat kesmek zorunda kaldığı o parmağı hatırlıyor ama bu çok daha kötü çünkü bir çocuğa ait ve çok fena bir şekilde muhafaza ediliyor.

"Onu tekrar dikemeyiz, biliyorsun," diyor William. Ah Long'un bu küçük parmağı bulmak için saatlerce çalıları ve çimenleri aramış olması gerektiğini düşünüyor. Kargalardan önce bulmuş olması bir mucize.

Ah Long başıyla onaylıyor. Parmağı Ren'in yatağının yanındaki masaya bırakmak üzereyken William onu durduruyor. Ren uyanırsa ondan korkabilir. Ah Long bu barbarca batıl inançlarla neyin peşinde? William cam şişeyi cebine atıyor.

"Ben her ihtimale karşı saklarım." Topuklarının üzerinde dönüyor, görevinin başına dönmek üzere. "Bu arada, sıvı ne?"

Ah Long boş boş bakıyor.

"Neyin içinde muhafaza ettin?" diye soruyor William sabırla. Fiksaj maddesini değiştirirken bunu bilmesi gerek.

"Johnnie Walker, *Tuan*."

William ofisine döndüğünde onu bekleyen bir ziyaretçi var. Yakıcı bir hisle yerel polis müfettişi Başkomiser Jagjit Singh'i

tanıyor. Kauçuk plantasyonunda Ambika'nın cesedinin bulunmasından beri onu görmedi, Ambika'nın ölümü bir kaza olarak kapandığından görüşmeleri için bir neden yoktu. Şimdi ise sanki oraya aitmiş gibi William'ın ofisinde dikiliyor. Aynı Malayalı memur da yanında.

"Sizin için ne yapabilirim, Başkomiser?" diyor William içtenlikle. "Vurulma olayıyla mı ilgili? Bunun için dün görüştüm ve karakola gelip ifade verebileceğimi söylediler."

"Ben aslında başka bir konuda ifadenize başvurmak istiyordum."

"Hangi konuda bir ifade?" William'ın paniği artıyor. Mesele hâlâ Ambika mı?

Başkomiser Singh, William'ın yüzünü inceliyor. "Demek duymadınız? Hastalarınızdan biriyle ilgili – Nandani Wijedasa."

"Başına bir şey mi gelmiş?"

"Korkarım ölmüş."

William yığılıp kalıyor. "Ölmüş mü? Bu nasıl olur?"

"Bay Acton, onu en son ne zaman gördünüz?"

William hızla düşünüyor, zihni çalışıyor ve kendini yeniden düzenliyor. "Cumartesi gecesi. Evime geldi."

"Ne için?"

William yalan söylemeyi düşünüyor ama içgüdüleri ona değmeyeceğini söylüyor. "Uzaklara gitmeden önce beni görmek istemiş. Ona ne oldu?"

Başkomiser Singh, William'ın keskin kehribar gözlerini izliyor. "Üzgün müydü?"

"Birazcık." William gözlüklerini çıkarıp siliyor. "Babası aramızın iyi olduğunu fark etmiş, o yüzden onu gönderecekti. Bir amcasının yanına sanırım."

"Peki aranızda nasıl bir ilişki vardı?"

William'ın korktuğu soru buydu. "Onunla flört ettim.

Onu çekici buldum ve birkaç kez yaşadığı yere uğradım, bir iki kere yürüyüşe çıktık."

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Yakın zamanda bacağıyla ilgili bir kaza geçirdi."

Başkomiser Singh başıyla onaylıyor. "Evet, bir ilişkinin gelişmesi için yeterli zaman yok."

"Bu sorgunun nereye gittiğini sorabilir miyim?" William'ın sesi keskin ve soğuk.

Başkomiser Singh ellerini iki yana açıyor. "Ailesine göre bu hafta sonu her zamanki rutinindeki tek sıradışı değişiklik sizi görmeye gelmesi. Kuzeni, evinizden çıktığında çok üzgün olduğunu söyledi."

"Evet, bunu size söylemiştim zaten. Amcasına gitmek istemiyordu ama ben de babası ne istiyorsa onu yapması gerektiğini düşündüm. Arkadaşlığımızdan fazla bir anlam çıkarıyordu. Şimdi lütfen bana ona ne olduğunu söyler misiniz?"

Başkomiser birden canlanıyor. "Cumartesi gecesi kısa bir süreliğine sizin evinizden ayrıldıktan sonra kaybolmuş ama daha sonra kuzeni tarafında yolda yürürken bulunmuş, kuzeni de onu bisikletle evine bırakmış. Her zamanki gibi yatağa gitmiş. Pazar sabahı sekiz buçukta cesedi evinin biraz ötesindeki çalıların arasında bulundu."

"Kaplan mı?" William'ın aklı bir anda Ambika'nın perişan durumdaki cesedine kayıyor.

"Hayır ama görünüşe göre cumartesi gecesi sizin bahçenizde bir kaplan varmış."

"Evet," diyor William şaşkınlıkla.

"Korkarım Bayan Wijedasa feci hâlde hastaymış. Bir tür kaza olması ihtimalini araştırıyoruz. Ya da intihar." Gözleri düşünceli bir ifadeyle William'a dönüyor.

"İntihar mı? Üzgündü, evet ama intihara meyilli değildi!"

"Ailesi de öyle düşünüyor. Bu sabah cesedi otopsi için getirildi."

"Kim yaptı? Rawlings mi?"

"Evet. İlk izlenimlerine göre sabah erken saatlerde bir şey yemiş, kahvaltıdan önce. Belki de bir tür kocakarı ilacı – annesi mide ağrısından yakındığını söyledi."

"Peki benim ifademi alma gereğini neden duydunuz?" William'ın kafası bulanık, gerginlikten dizleri tutmuyor.

"Sadece hafta sonu yaptıklarını teyit etmek istedik. Görünüşe göre siz de cumartesi gecesinin büyük bir kısmını hastanede, uşağınızın yanında geçirmişsiniz," diyor Başkomiser Singh sakince. William mı hayal görüyor yoksa adam onunla eğleniyor mu? "Bu bölgede yakın zamanda gerçekleşmiş ölümlere baktığımda çok da uzun sayılmayacak bir süre önce bir hastanızın daha öldüğünü fark ettim. Bir satıcı –Papan'dan Bay Chan Yew Cheung– görünüşe göre yolda ölmüş."

"Gazetede okumuştum. Zavallı adam."

"Karısına göre onu muayene eden son doktor sizmişsiniz."

"Altı ay önce apandisit içindi."

"Sonrasında ortaya çıkan kalp problemi ya da kırık boynuyla bir alakası yok tabii."

"Öyle mi ölmüş?" William ilk kez satıcının ölümüne dair detayları duyuyor. Ölüm ilanında yalnızca "aniden" deniyordu ama kalp rahatsızlığı ve kırık boyun kesinlikle aşırı yüklenme gibi duruyor.

"Görünüşe göre içiyormuş ve bir rögara düşüp boynunu kırmış. Görgü tanıklarından biri, bundan kısa bir süre önce göğüs ağrısı şikâyeti olduğunu söyledi. Gerçi otopsi yapılmadı."

William, yeterince makul ölüm nedenleri olduğundan yapılmadığını tahmin ediyor.

Başkomiser Singh ona zaman ayırdığı için teşekkür edip gitmek için hazırlanıyor. "Son zamanlarda ölümler ve kazalar etrafınızda dolanıyor."

*

Adam gittikten sonra William kendini bir sandalyeye bırakıyor. Demek Nandani öldü. Midesinde bir boşluk, bir keder hissediyor. Onun yüzünden mi öldü? Hayır, bu doğru gelmiyor. Yine de en yoğun hissettiği duygu suçluluk. Ne de olsa cumartesi gecesi tutkulu ve öfkeli bir şekilde Nandani'nin öylece ortadan kaybolmasını istememiş miydi?

Sağlıklı bir kadının pat diye ölmesine başka ne sebep olabilir? William ellerini gözlerinin üzerine kapıyor. İçinde, karanlık bir gücün olayları onun işine yarayacak şekilde yönlendirdiğine dair gitgide büyüyen korkunç bir şüphe var. Tüm o Iris meselesi ve daha fazla para istemesinden sonra Ambika'ya olanlar. Ardından Ambika'yla ilişkisini öğrendikten hemen sonra pat diye ölen satıcı. Son olarak da Nandani. Onu korkutan şey olayların birdenbire dönmesi. Hani sanki tek yapması gereken "Keşke böyle olmasaydı!" demek. Sonra her şey ona uyacak şekilde yeniden şekilleniyor. İnsanın ne kadar kötü ve aptalca olursa olsun bütün dileklerinin gerçekleştiği karanlık bir masal gibi.

Belki de yine tıpkı masallardaki gibi kanla ödenecek bir bedel vardır.

33

Ipoh / Batu Gajah
26 Haziran, Cuma

Bütün hafta Batu Gajah'da bir ölümden bahsedilmiş mi diye gazeteleri karıştırdım ama hiçbir şey yoktu. Gerçi belki de yetim bir uşaktan bahsetmeye değmezdi. Küçük cam şişeye baktığımda Ren'in zayıf, boğuk sesini hatırlamadan edemiyordum. "Onu geri koy. Onun mezarına," demişti.

Çinliler kimi zaman bir mezarı kazardı. Kemik toplamak denirdi buna. Ölümden yedi yıl sonra, kalıntılar gömülü olduğu yerden çıkarılıp ata köyüne gönderilirdi. Eğer bir aileniz yoksa ve yabancı bir diyarda öldüyseniz; aç bir hayalete dönüşür, sonsuza dek etrafta dolaşıp açlık çekerdiniz. Bunu önlemek için kemikler bir kavanoza koyulmadan önce şarapta dikkatle yıkanır ve sarı bir kumaşın üzerine serilirdi. En küçük bir kemik bile kayıpsa yerine bir ikamesi yapılmalıydı.

Tamamlanmamış setler ve tutulmamış sözler. Karanlık düşünceler kafamın içinde yılan balığı gibi kıvrılıp duruyordu. Cuma günü kafam o kadar meşguldü ki Bayan Tham bana daha fazla çalışmayıp dinlenmemi söyledi.

"Annen için endişeleniyorsun, değil mi?" dedi.

Ona suçlulukla teşekkür ettim ama annemin –giderek düzelen– sağlığından çok borçları için kaygılıydım. Dükkân-evde işler biraz daha sakinlemişti çünkü şüphesiz üvey babam birden tekrar dul kalabileceğini fark etmişti. Ne var ki eğer tefeci çıkıp gelirse bu iyi niyet camdan uçup gidebilirdi. Ellerimi kenetleyip giderek yükselen kaygımı yatıştırmaya çalıştım. Shin buralarda olsaydı biraz olsun tesellim olurdu. Ren'in vurulması ve parmağın bana geri dönüşüyle ilgili en çok konuşmak istediğim kişi oydu ama ücret karşılığı eğlence işinde çalıştığımı öğrenirse Shin'in vereceği tepkiyi düşündüğümde ürperiyordum. Aramızda bir gölge uzanıyordu; ona koşup sırlarımı açamazdım ama en baskın kaygım Ren'di – yaşıyor muydu yoksa ölmüş müydü ve acaba Yi'nin karşısındaki son dakika yakarışlarım bir işe yaramış mıydı? İşte bu yüzden Bayan Tham beni terzi dükkânından kışkışladığında doğruca Batu Gajah'a gittim. Mama'ya kararımı bildirdikten sonra Kiong'dan gittiğimiz evin adresini istemiştim. Pek istekli değildi.

"Eğer çocuk ölmüşse," dedim, "ruhuna bir adak adamak istiyorum. Yetimdi, öyle değil mi?"

Kiong homurdandı, ardından bir kâğıt parçasına adresi karaladı. "Yine de ben olsam önce bölge hastanesini denerdim. Eğer yaşıyorsa muhtemelen orada tutuyorlardır."

Batu Gajah istasyonuna vardığımda ikindi olmuştu ve hava tıpkı patoloji deposunu temizlediğimiz günkü gibi sıcaktı. Hastane fazlasıyla kalabalık göründüğünden muhtemelen Shin'e ya da o dar suratlı Y. K. Wong'a rastlamadan hızlıca bir ziyarette bulunabilirdim.

Trenden inerken kafa kafaya vermiş iki adamın yaklaştığını fark ettim. Biri oldukça uzun ve omuzları düşük, karga burunlu biriydi. Tanıdık geliyordu ve onu o uğursuz partide

görmüş olduğumu fark ettim. Diğeri William Acton'dı. Bir sütunun arkasına saklanarak geçip gitmelerini umdum ama sütunun hemen diğer tarafında durdular.

"Bıraktığın için teşekkürler." Bu uzun olandı.

"Yürüme zahmetinden kurtardığıma sevindim. Sence gerçekten cinayet mi, Rawlings?"

Kim ölmüştü? Düşüncelerim birden Ren'e kaydı. Neyse ki Rawlings tekrar konuşmaya başladı. "Ya öyle ya da intihar. Hiç şüphem yok, kadın ya zehri kendi içti ya da biri onu zehirledi."

"Tanrım. Buna inanamıyorum."

"Kadın cumartesi gecesi senin evinde değil miydi? Mutfakta oturan yerli kız?"

"Evet. Bir hastamdır ve Ren'le araları iyiydi." Tuhaf bir biçimde savunmacı görünüyordu.

"Kendini suçlamana gerek yok. Ölüm zamanı pazar sabahı erken saatler. Yani kimbilir ne oldu?" Bu biraz fazla samimiydi, diğer adam da Acton'ın inkârını fark etmiş gibi. "Muhtemelen bitkisel bir zehir ama test yaptıramayabiliriz. Ipoh'daki laboratuvara soracağım. Eğer olay yerli bir kızın intihar etmesinden ya da aptalca bir ilaç içmesinden ibaretse ta KL'ye göndermeye bütçemiz yetmez. Farrell bu yüzden kellemi uçurur."

Bir iç çekiş duyuldu. "Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler."

Hızlı ayak sesleri. Olduğum yerde kaldım, öfkeyle düşünüyordum. Eğer William Acton gerçekten de beşinci Erdem'se, o hâlde *Li* olmalıydı; düzen ve ritüel. Parmağı kesildiğinde Dr. MacFarlane'in yanındaydı ve adı Pei Ling'in gizemli listesinde de yer alıyordu. Şimdi de bir başkası ölmüştü.

Gittiklerinden emin olmak için birkaç dakika daha bekledim. Cam şişedeki parmak cebimdeydi zira Bayan Tham

bulur korkusuyla evde bırakamazdım. Parmağı tekrar patoloji deposuna bırakmayı düşündüm ama içimde kötü bir his vardı. Her nasılsa oradan çıkmanın bir yolunu bulmuş ve William Acton'ın bungalovunun dışındaki karanlık toprağa gömülmüştü. Sanki bir hedefi varmış gibiydi. Bu düşünce ürpermeme neden oldu.

Düşüncelere dalmış bir hâlde etrafıma bakmadan kaldırımdan indim ve birden bir korna sesi duydum. İrkilerek başımı kaldırdığımda arabanın bir Austin olduğunu ve William Acton'ın direksiyonda olduğunu gördüm. Kendimi tekmelemek istedim – beş dakika sonra adama yakalanacaksam saklanmanın anlamı neydi ki?

"Louise," dedi pencereden uzanarak. "Bırakmamı ister misin?"

Beni çoktan tanıdığına göre, hastane yolunun da uzun ve yokuş yukarı olduğunu düşünerek arabaya bindim. Acton beni gördüğüne şaşırmamıştı, sadece bir şey düşünüyormuş gibi dikkati dağılmıştı.

"Ren nasıl? Uşağınız?" dedim. "İyi mi?"

"Hâlâ hastanede. Bugün orada mı çalışıyorsun?"

Muhtemelen patoloji deposunu temizlediğim için orada bir işim olduğunu düşünüyordu. İçime bir rahatlık çökmüştü. Kocaman, kalbimin derinliklerinde hissedilen bir rahatlama. Ren yaşıyordu!

"Erkek kardeşim hastane görevlisi, sadece yardım ediyordum."

"Erkek kardeşin mi? Hani şu geçen gün yanında olan adam mı?"

"Evet."

Acton bana hızlıca bir bakış attı. "Anlamamışım."

"Pek benzemeyiz." Bu konuda neden sürekli özür dilediğimi merak ettim.

"Yok, ondan değil." Sırıttı. "Her neyse, Ren'i görmek ister misin? Ben de oraya gidiyorum."

William Acton, Robert'tan çok daha iyi bir şoförd ü. En azından insanın içini dışına çıkaracak sarsılmalar olmadan vites değiştiriyordu. Otomobille ölme korkusundan azade olunca çaktırmadan onu inceledim, sakin tavırlarına bir kez daha çarpıldım. Bu kadar rahat olabilmesinin sebebinin beni aslında bir insan olarak değil, yerine bir başkası konabilecek yerli kızlardan biri gibi görmesi olduğundan kuşkulandım.

Araba tepeyi tırmanmaya başlarken, "Baksana, Louise – cumartesi gecesi partide Sri Lankalı bir kız görmüş olabilir misin? Adı Nandani'ydi."

Bu, tren istasyonunda bahsettikleri kız olmalıydı. Şu ölen kız. "Sizi görmek için mi gelmişti?"

Bakışlarını hızlıca kaldırdı ve camdan dışarı çevirdi. *Suçluluk*. "Mutfağa gelmiş ve Ren de ona yiyecek bir şeyler vermiş." Bir şeyler saklıyordu. Zihnimde bir anı canlandı: Ren'in korkmuş, karanlık koridorda iyice beyazlamış yüzü ve ardından ihtiyar Çinli aşçının gelip ona bir şeyler söylemesi.

"Sanırım Ren evin içinde onu arıyordu."

Bir irkilme. "Sana bir şey söyledi mi? Kızın neden orada olduğu hakkında?"

Başımı iki yana salladım. Endişelendiği neydi? Şimdi bir dizi geniş, beyaz kolonyal binanın yanından geçiyorduk, güzelce biçilmiş yeşil çayırların arasında çok güzel görünüyorlardı. Arabadaki manzara, yürürken görülenden çok farklıydı. Rüya gibiydi, manzara öyle pürüzsüzce akıyordu ki. Ona da böyle söyledim. Öylesine bir sohbetti ama bundan etkilenmiş gibiydi. Hem Nandani konusunu değiştirmeye de dünden razıydı.

"Ne tür rüyalar görürsün, Louise?" Acton, Mayıs Çiçeği'ndeki bazı müşterilerin, fazla uzun kalan ve peş peşe dans

etmek için sürekli para veren müşterilerin, yaydığı o yapışkan yalnızlık hissinden yayıyordu. Yine de onun gerçekten beşincimiz olup olmadığını anlamak için tek şansım buydu.

Yi, hepimizde bir şeylerin yanlış olduğunu, belki de kendi Erdemlerimizi sürdürmeyi başaramayışımızdan kaynaklandığını söylemişti. Benim kendi seçimlerim –dans salonunda çalışmak, ölü bir adamın parmağıyla ilgili olaylara karışmak ve yalan üstüne yalan söylemek– okuldaki sözümona zekâma rağmen pek bilgece sayılmazdı. Beşimizin bir örüntü oluşturduğunu düşündüm. Bir elin parmakları gibi doğallıkla bir araya gelen bir set. Biz başıboş dolaştıkça dünyalarımızın dengesi daha çok bozuluyordu. Daha az insan, daha çok canavar. Tıpkı bir hayvanın pençesi gibi.

Peki ya bilinmeyen beşinci? Yi'ye göre *hepimizin en kötüsü*. Elbette *Li* düzen anlamına geliyordu. Ritüel. İşleri uygun şekilde yapmak, bencilce istekler için kestirmeden gitmemek.

"Bazen rüyamda bir nehir görüyorum," dedim yavaşça. "Bir tren ve beni bekleyen küçük bir çocuk var."

"Bu çok komik. Ben de rüyalarımda bir nehir görüyorum."

"Hep aynısı mı? Benimki öyle – her gece peş peşe, sanki bir rüya devam ediyor, ilerleyen bir hikâye."

"İlerleyen bir hikâye." Bu ifadeden etkilenmiş gibi göründü. "Ne şiirsel bir tanımlama."

"Rüyanda neler oluyor?" Dikkatle, el yordamıyla ilerliyordum. Mayıs Çiçeği'nde bunu onlarca kez yapmıştım. Dans etmek istediklerini söylerlerdi ama asıl istedikleri kendileri hakkında konuşmaktı.

"Rüyamda nehirde dikilen bir kadın görüyorum. Hep orada. Her seferinde de aynı şeyi söylüyor."

Yi'nin kırmızı, heyecanlı yüzünü, Ren'i oraya çekmeye çalıştığına dair suçlu itirafını hatırlayınca ürperdim. "Senden yanına gitmeni istiyor mu?"

"Hayır. Bana çok kızgın." Belli belirsiz bir gülümseme. "İşte ben de bu yüzden," diye ekledi mırıldanarak, "onun yerine mektup yazıyorum."

"Kim o?"

Büyü bozuldu bir kere. Acton huzursuzca güldü. "Sana çok sıkıcı gelmiş olmalıyım."

"Hiç alakası yok," dedim telaşla. "Çok ilginç."

Bana keskin bir bakış atıyor. "Yerli kızların çoğundan farklı konuşuyorsun."

Doğru, dansçı kızlar gibi konuşuyorum. Bunu söylemedim tabii. Böyle muhabbetler döndürmenin tek amacı bir turu tamamlamaktı. Ya da bu durumda olduğu gibi daha çok bilgi almak.

Acton'ın gözlerinde bir kıvılcım parlıyordu şimdi, beni geren küçük bir alev. "Sen çok ilginç bir kızsın, Louise. Durmadan karşılaşmamız kader gibi, öyle değil mi?"

Hastaneye vardık ve arabayı park etti ama inmek için bir hamlede bulunmadı. Birden Hui'nin uyarısını hatırladım: *Erkeklerle arabaya binme.*

"Getirdiğin için teşekkürler," dedim kapıyı çekerek. Tutacak Robert'ın arabasındakinden farklıydı ve bir an için sıkıştı. Acton üzerime doğru eğildiğinde panikledim ama sadece kapıyı açmama yardım ediyordu. Ya da öyle miydi? Eli dizimi sıyırıp geçti. Burada fedailer yoktu, dikkatli bakışlarıyla Kiong yoktu ve bir korku kasılması hissettim. Beni zorlarsa kaçamayabilirdim. Kapıyı sertçe ittirdim, neredeyse düşecektim.

"İyi misin?" dedi. Yine güneş açmıştı; parlak, masum bir gündü ve arabadan yarı yarıya düşmüşken gülünç görünüyordum. Ellerine bakarken kendi kendime o ani, yağmacı hissi hayal etmiş olmam gerektiğini söyledim. Güzel cerrah elleri. İnsanı mengene gibi tutuyor olmalılardı.

"William?" Bir kadın sesiydi. Cumartesi geceki partide bu-

lunan uzun boylu, sarışın hanımefendi. Birileri onu alsın diye bekliyormuş gibi hastane saçaklarının altında dikiliyordu ve şimdi de açık deri sandaletleriyle hızlı adımlar atarak yanımıza geliyordu. Buralarda daha önce hiç görmediğim beyaz, stili olan bir model. Debelenerek doğruldum, yüzüm kıpkırmızıydı ve elbisemi düzeltirken kadının beni partiden hatırlamamasını umdum ama o keskin bakışı bana hatırladığını söyledi.

Acton cana yakın bir ifadeyle, tatlılıkla ona döndü. "Merhaba, Lydia. Bugün burada olduğunu bilmiyordum."

Daha önce ele verdiği suçluluk duygusu yok olmuştu ve bunun, benim gibi yerli bir kızın önemi olmamasından kaynaklandığını fark ettim. Ne var ki Lydia farklıydı. O, adamın kendi türünden biriydi.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedim inmeye hazırlanarak. Lydia'ya başımla kibarca selam verdim –her ne kadar o ben yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yapıyorsa da onu görmezden gelmek doğru gelmemişti– ama Acton, "Bekle, seni servise götüreceğim," dedi.

Yolu kendi başıma bulabileceğimi söyleyerek itiraz etmemin faydası yoktu. Acton hızlıydı, Lydia'ya, "Buraya Ren'i ziyaret etmeye geldi. Benim uşağım, biliyorsun," diye açıklama yaptı.

"Öyle mi?" Kadının ifadesi yumuşadı. "Zavallı çocuk. O nasıl?"

"İyi değil. Bir yetişkin servisinde. Çocuk servisinde yatak kalmamış."

"Ya, demek kitap arabasıyla dolaşırken onu bu yüzden göremedim." Hızla bana döndü. "Akrabası mısın?"

Başımla onayladım. Ren'e karşı hissettiğim şiddetli korumacılığı açıklamak çok zordu.

"William, konuşmamız gerek," dedi Lydia kısık sesle.

William birden meşgul görünerek saatine baktı. "Şu an hiç uygun değil. Serviste olmam gerek."

"Ben de sizinle geleyim," dedi. "Uşağını ben de ziyaret etmek isterim."

William, kadının omuzunun üzerinden bana komplocu bir bakış atarken peşlerinden ilerledim. Yi dikkatli olmamı, beşincinin en kötümüz olduğunu söylemişti. Acton benden ne istiyordu?

34

Batu Gajah
26 Haziran, Cuma

Günlerden cuma ama Ren zaman algısının nereye kaybolduğunu bilmiyor. Hasta, gerçi hasta demek ne hissettiğini tanımlamak için doğru kelime değil. Daha çok hasarlı ya da bozuk gibi. Sargıların bir kısmı kopuk, sol elindeki büyük olan da dahil. Artık bir parmağı eksik olan elindeki. Hemşireler ona bunu söylemek istemedi, eveleyip geveleddiler ve sonunda o basit sözcükleri ona söyleyecek yerli bir doktor girdi içeri. Bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Ren aniden ve nedensizce Dr. MacFarlane'i özlüyor. O dağınık kaşları, hırıltılı sesi. O olsa anlaşılır ve gerçekçi bir şekilde açıklardı. *Bir parmağı kaybetmek, bütün elini kaybetmekten iyidir.* Ya da hayatını. Dr. MacFarlane'le ilgili hatırlaması gereken ne? Beynindeki görünmez bir sayaç, sözünü yerine getirmek için sadece iki günü kaldığını söylüyor tıslayarak ama Ren o kadar yorgun, o kadar bitkin ki gözlerini bile açık tutamıyor. Hemşireler onun ateşini ölçüyor ve onunla kısık sesle konuşuyorlar. William günde iki kez geliyor.

"Bir şok geçirdin," diyor neşeyle ama gözleri tatsız bakıyor. "Beden bazen biraz zamana ihtiyaç duyar."

"Onu buldular mı?" Yine o yiyip bitiren huzursuzluk.

"Nandani'yi mi soruyorsun? Meraklanma, dün gece eve döndü."

Ren zayıfça başını sallıyor. "Hayır, hâlâ dolaşıyor. Dışarıda bir yerde."

William'ın yüzünde gergin bir ifade beliriyor. Aniden hemşireyi bir kenara çekerek bir şeyler konuşuyor, başını sallayarak hemşireyi bir konuda uyarıyor, sonra servisten çıkıyor. Düşük ateş Ren'in damarlarında dolaşıyor. Bir an önce gitmesi gereken başka bir yer var ama gerçekten uyuyakalana kadar neresi olduğunu kesinlikle hatırlayamıyor. Bir yolculuğun ortasındaymış gibi hissediyor, geri kalan her şey bir kesintiden ibaret.

Bir acı hissiyle uyanıyor. Hemşire ateşini ölçüyor ve mutsuz görünüyor. Ren çabalayarak hâlâ sargılı olan sol kolunu büküyor ve bundan sonra çalışıp çalışamayacağını merak ediyor: ayakkabıları parlatmak, gömlekleri ütülemek ve omlet yapmak. Ya William artık onu istemezse? İşe ihtiyacı olan bir sürü başka çocuk var – daha büyük, daha güçlü, on parmağı olan çocuklar. Ren keşke konuşacak birileri olsa diye düşünüyor ama servis boş, diğer yataklar beyaz kozalara benziyor.

Hemşirelerden biri, dün Ren uyurken Ah Long'un geldiğini ve bir sefer tasında Ren'in çok sevdiği kırmızı fasulye çorbasından getirdiğini söylemişti. Acaba Ah Long partiden sonra tek başına bütün evi temizlemeyi başarabildi mi? Ren'in gözleri kuru. Kemikleri ağrıyor. *Gitme zamanı,* diye düşünüyor. Peki ama nereye?

Koridorda sesler var. Yine William, günün ikinci ziyareti. Arkasında biri daha var. Ren'in unutamadığı o uğultulu heyecan. Ren çırpınarak doğruluyor. İşte orada! Partideki kız. Uzun, beyaz badanalı koridorda. Ren onun yaklaştığını his-

sediyor. Kedi hissi titreşiyor, etrafındaki donukluk yanıp kül oluyor ama kız yavaşlıyor, geride kalıyor. Neden?

William servise giriyor. Ren'i ilk kez doğrulmuş otururken gördüğüne memnun, gülümsüyor. "Sana bir ziyaretçi getirdim."

Ne var ki William'ın arkasından başını sokan kişi Ren'in mavili kızı değil, Lydia. "Merhaba!" diyor, çocuklarla rahat iletişim kuramayan insanların takındığı o aşırı coşkulu sesle. "Sana birkaç kitap getirdim."

İçinde ödünç verilecek kitaplar ve dergiler bulunan bir araba itiyor. Ren onun hakkında yanlış hüküm verdiği için hemen pişman oluyor. "Bu sabah çocuk servisine gittim ama burada olduğunu hiç bilmiyordum."

William, Ren'in çizelgesine bakıyor ve sargılarını inceliyor. Ren'in gözleri kitap arabasına kayıyor. Lydia, üzerinde uğurböceği logosu olan bir alfabe kitabı seçiyor. "Bu nasıl?" diye soruyor.

Ren kitabı açıyor. *Ambulans Tren'in A'sı*. "Teşekkürler," diye fısıldıyor hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

"Ona başka bir kitap ver, Lydia," diyor William sessizce. "gayet iyi okuyabiliyor."

"Ah!" Lydia kızarıyor. "Şey, bugün biraz sıkıntılıyız."

Ren onun için, böyle azarlandığı için üzülüyor. Yine de kadının gözlerindeki umutlu parıltı o kadar da umursamadığını söylüyor. Üzerinde bir kızın adı olan bir kitap uzatıyor. Jane Eyre ya da öyle bir şey. *Jane kim ve gözünün nesi var?* diye düşünüyor Ren. Bir kitap daha var, dışarı taşmış ince bir kitap. *Karanlığın Yüreği*. Ne var ki Lydia onu hızla kapıyor. "Ah, hayır, tatlım. O olmaz."

Ren o elektrik titreşimini hissediyor. Yine hareket ediyor, kapıya geliyor. Partideki kız, ciddi bakışlarla Ren'i arıyor. Onu görünce yüzü aydınlanıyor.

*

Ren mutlu. Çok mutlu. Kız onun yanına oturuyor, bugün mavi giymemiş, kırık beyaz, pamuklu bir elbise var üzerinde. "İyi olduğuna sevindim," diyor ona bir bardak su doldurarak. William ve Lydia boş servisin diğer ucundalar, Lydia güya arabasındaki kitapları yeniden düzenliyor. Ren konuşmalarından kısa parçalar duyuyor ama onu ilgilendirmiyor çünkü Ji Lin yatağının hemen yanındaki sandalyede oturmuş ona gülümsüyor.

"Çok acıyor mu?"

Ren kendini çok, çok daha iyi hissettiği konusunda onu temin etmek istiyor ama uyuşuk bir zayıflık onu ele geçiriyor. Sessizce soluk alıyor. Ji Lin onun küle dönen yüzüne korkuyla bakıyor.

"İyi görünmüyorsun. Hemşireyi çağırayım mı?"

Hayır, kızın gitmesini istemiyor ama onu felç eden ve sürükleyen o gri, bulanık perdenin indiğini hissedebiliyor. Görevini tamamlamadığı o diğer yere sürükleyen. Panikleyen Ji Lin, servisin diğer ucunda derin bir sohbete dalmış olan William ve Lydia'ya bakıyor. William'ın omuzlarındaki gerginlik araya girmesini önlüyor.

"Ben hemşireyi getireceğim," diyor Ji Lin hızla, erkek çocuklarını andıran bir edayla ayağa fırlayarak. Servisin uzak ucunda William onun ani çıkışı karşısında şaşırarak irkiliyor.

Lydia yüzünü onunkine doğru eğiyor. Birlikte pencerenin önünde dikilirken hoş görünüyorlar. Lydia'nın ağzı kıpırdıyor. William'ın yüz ifadesinin sertleşmesine, dudaklarının ince bir çizgi hâlini almasına neden olan onun söylediği şey mi?

"... Iris'i biliyorum," diyor.

William'ın sürekli mektup yazdığı hanımefendinin adı bu. O kalın, yumuşak, üzerine tırnak bastırınca göçen kâğıtlara yazılmış krem rengi mektuplar. William mutlu görünmüyor.

"Bu konudan şimdi bahsetmeyelim," diyor arkasını dönerek.

"Ne zaman o hâlde?" Lydia peşinden yürüyor, artık serviste sadece Ren kaldığından duyulmayı önemsemiyor. "Biz aynıyız, sen ve ben," diyor. Gözleri parıldıyor ama yaşlardan mı yoksa başka bir duygu yüzünden mi, Ren anlayamıyor. "Yardım etmek istiyorum. Lütfen yardım etmeme izin ver."

William yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor. "Gitmem gerek."

Lydia, onun uzaklaşan sırtına bakakalıyor. Açık pencerelerden esen bir rüzgâr beyaz perdeleri havalandırıyor, içerisi o kadar sessiz ki koridordaki saatin tiktakları duyulabiliyor. Lydia beceriksizce kitap arabasını boş yatakların arasında ittiriyor. Ren'in yatağının yanında onu sorgulamak istermiş gibi duraksıyor ama tam o sırada Ji Lin dönüyor. Sıkıntılı görünüyor, gözleri yerde.

Lydia ona uzun, yandan bir bakış atıyor. "Sen Louise'sin değil mi?" diyor.

Kısa bir duraksama. "Evet."

"Merak ediyorum da, Bay Acton'ı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum. Bu sabah istasyonun oradan geçiyordu ve beni getirdi."

Lydia bu cevapla tatmin olmuş gibi görünmüyor ve birkaç soru daha soruyor. Nerede çalıştığını, ailesinin ne iş yaptığını, kaç yaşında olduğunu. Ji Lin kibar ama ihtiyatlı.

"Ne öğrenmek istediğinizi sorabilir miyim?"

Şaşıran Ren ikisinin profillerine zayıfça bakıyor. Biri sarışın, kıvırcık saçlı; diğerinin kısa kesilmiş koyu kâkülleri var.

"Sadece... işini merak etmiştim. Bir sıkıntın ya da yardıma ihtiyacın var mı diye." *Sıkıntı* sözcüğünde Lydia'nın gözleri endişeyle keskinleşiyor. Ji Lin yine de dikkatli, sadece bir dans salonunda yarı zamanlı çalıştığını ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Lydia bir süre onu inceliyor. "Peki, eğer dinleyecek birilerine ihtiyacın olursa haberim olsun. Yerli kızlara kendilerini geliştirmeleri için iş bulmakla ilgileniyorum. Bugünlerde kızların yapabileceği çok iş var, yeter ki erkekler izin versin."

"Teşekkürler." Sözleri bir yere değiyor çünkü Ji Lin'in siyah gözleri yumuşuyor ve sahiden etkilenmiş görünüyor. "Çok naziksiniz."

"Biz kadınlar el ele vermeliyiz – hatta kauçuk tesislerindeki kızlara sağlık dersleri veriyorum."

"Ne tür dersler?" Ji Lin ilgilenmiş görünüyor.

"Yani daha çok temel sağlık bakımı, kadınsal ihtiyaçlar." Aralarında anlayışlı bir bakışma geçiyor. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun. Burada tıkılıp kalmışken bu şekilde biraz faydam oluyor. Bu arada," Lydia sesini alçaltıyor. "Bay Acton'ın yanındayken dikkatli ol."

"Neden?"

"O... Yani, onun etrafında tuhaf şeyler oluyor. Fark etmedin mi?"

Ji Lin'in yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Ne tür şeyler?"

"Ona bulaşanların başına talihsiz şeyler geliyor. Özellikle de genç kadınların."

William derin bir nefes alıyor. Midesi ağrıyor, banyodaki beyaz porselenden lavaboya doğru eğilmiş, iki eliyle lavabonun kaygan yüzeyini kavramış. Yakıcı, delici bir his. Solgun, terli yüzünü kaldırıp aynaya bakıyor.

Demek Lydia, Iris'i biliyor. Bunun geldiğini görmeliydi. Hatta benzerlikleri onu şaşırtmıştı. Çok eskiden ayrılmış ikinci ya da üçüncü dereceden kuzenler ya da Lydia her ne dediyse o olmaları önemli değildi. Ne dediğine dikkat etmeyecek kadar sarsılmıştı.

Peki şimdi ne yapması gerek? Lydia ne istiyor? Sıkıntı olacak. O buyurgan, iyi niyetli tavrıyla Lydia. William'ın tam nefret ettiği tip. William ağzını siliyor. Tekrar karşılaşmalarından önce onunla ilgili bulabileceği her bilgi kırıntısına ulaşmalı: onu bir yıldan uzun süredir bir kocası, bir işi ve Kulüp'te tenis oynayıp gönüllü olmak dışında yapacak hiçbir şeyi olmadan Malaya'da sürgüne getiren geçmişine ait sırrı. *Düşmanını tanı*, diye düşünüyor.

Sonra öfkeli bir acı sancısıyla Lydia'nın bir anda öylece kaybolmasını diliyor.

35

Batu Gajah
26 Haziran, Cuma

Kısacık birkaç günde Ren müthiş zayıflamıştı. Yanakları çökmüş, kâğıt gibi bembeyaz derisinin altında mavi damarları seçilir olmuştu. Sanki her sözcük onun için bir mücadeleymiş gibi zayıf, boğuk bir sesle konuşuyordu ama yine de beni gördüğüne mutlu olmuş gibiydi.

Lydia gidince tereddütle, "Bana verdiğin parmak meselesi," dedim. Konuyu açmak istemiyordum ama Ren'in o konuda endişelenmesinden korkmuştum. "Onu senin için saklıyorum."

Yüzünde bir kasılma oldu. Bir panik ifadesi. Yoksa aciliyet ifadesi mi? "İki gün kaldı," diye fısıldadı. "Onu geri koy. Mezarına."

Sözlerini anlamaya çalışarak ona doğru eğildim. Yüzünde gri, sırlı bir bakış vardı.

"Ne demek istiyorsun?" dedim ama beni duymadı. Ren'in gözleri kapanmıştı. O kırılgan, hafif bedeninden başka hiçbir şey yoktu. Yatakta bırakılmış bir çekirge kabuğu gibiydi. Bir an için öldüğünden korktum. Eline dokundum. Soğuktu ama

daracık göğsü düzensizce inip kalkıyordu. Hemşire, Ren'in pek iyi olmadığını ama bir sebep bulamadıklarını, onu yormamamın iyi olacağını söylemişti. Haklıydı, onunla ilgili çok ters giden bir şeyler vardı.

"Akrabası mısın?" diye sordu.

"Hayır. Neden?" dedim endişeyle.

Gözleri huzursuzca arkamdaki bir yere baktı. "Şey, eğer akrabalarından herhangi birini tanıyorsan onlara gelip ziyaret etmelerini söyle. Bir an önce."

Servisi içimde yakıcı bir hisle terk ettim. Ren'e sormak istediğim bir sürü soru vardı hâlâ: parmak nasıl olmuştu da bahçeye gömülmüştü ve neden benden onu bir mezara gömmemi istiyordu? Huzursuz düşünceler, suyun altındaki şekiller gibi hareket ediyordu. Hemşireye Pei Ling'in iyileşip iyileşmediğini sordum ama başını iki yana salladı. Bilinci yerine gelmemişti. Hemşire bana sanki tüm bu talihsiz insanlarla bağımın ne olduğunu merak edermiş gibi tuhaf bir bakış attı.

Akşam oluyordu ve insanlar gitmeye başlamıştı. Lydia'nın gergin uyarısını aklımdan çıkaramıyordum. Bana William Acton'dan uzak durmamı söylerken ne kastetmişti? Birilerinin duymasından korkarmış gibi sesini alçaltması, neden endişelendiğini merak etmeme neden oldu. Şanstan da bahsetmişti ki bu da bana satıcıyı hatırlatmıştı. İnsanlar şanslı olmaktan bahsederken kaderi yönlendirebilirlermiş gibi güçlü hissetmek istiyordu belki de. Tıpkı şanslı sayılara takıntılı olan ya da balıkların renkli pullarının sayısına göre piyango bileti alan kumarbazlar gibi. Benim için hepsi kötü fikirlerdi.

Bir köşeyi dönünce kafeteryanın dışındaki bir noktayı, Pei Ling'le en son konuştuğum yeri tanıdım. Aynı yürüme yolundan aşağı doğru inersem, kızın feci şekilde düştüğü o yerden

geçecektim. Basamaklardan yuvarlanmış ve en alt basamaktan epey bir uzağa düşmüştü. Dar basamakların iki yanındaki sağlam tırabzanlar bana Shin'in gözlemini hatırlattı. Eğer kızın ayağı takıldıysa, tırabzanların onun düşüşünü engellememesi tuhaftı. Pekâlâ itilmiş de olabilirdi.

Ani bir hareketle panikleyip başımı kaldırdım. Basamakların tepesinden siyah bir baş uzanmıştı ama akşamüzeri güneşi gözüme giriyordu. Beyaz bir üniforma parladı ve bir an için onun Shin olabileceğini, o uzun adımlarıyla beni bulmaya geldiğini düşündüm ama her kimse gözden kayboldu. Zaman geçti. Ben hastanenin yan tarafına doğru dönerken gölgeli yürüme yolları boştu. Patoloji deposunun tanıdık kapısından geçerken duraksadım. Ya satıcıdan gelen parmak hâlâ oradaysa ve Ren'in bana verdiği onun tıpatıp aynısıysa, bir kurtçuk gibi Ren'in kazdığı kara topraktan çıktıysa? Bu öylesine rahatsız edici bir düşünceydi ki bizzat görmem gerektiğini hissettim. Kolu zorladım. Beklenmedik bir şekilde açıldı.

İçerisi, aşağı yukarı Shin'le bıraktığımız gibiydi. Basamaklı tabureyi numune rafına doğru sürükledim. Uzandım, bir böbreği, ardından da iki başlı sıçanın olduğu kavanozu geçtim. Arkasına baktım. Bir şey yoktu. Kurumuş ve kararmış parmağın bulunduğu küçük şişenin durduğu yer boştu. Demek bir kâbustaymışız gibi çoğalmamıştı. *Şükürler olsun.* Basamaktan inecektim ki kapı açıldı.

Gelen Y. K. Wong'du. O olduğunu anlamalıydım. Kötü bir rüya gibiydi, gittiğim her yerde karşıma çıkıyordu. Kapıyı arkasından telaşsızca kaparken nabzım hızlandı ve soluğumu tuttum.

"Bir şey mi arıyordun?" diye sordu. "Mesela bir parmak?"

"Bu rafta hiç parmak yok," dedim küstahça.

"Biliyorum. Geçen gün göz attım." Daha yakınıma geldi

ve ben de tepeden gergince onu izledim. "Shin senin Mayıs Çiçeği'ndeki işinden haberdar mı?"

Demek geçen gün hastanedeyken yüzümü saklamak için onca çabaladığım hâlde beni tanımıştı. Basamaklı taburenin tepesinde dikilirken kendimi asılacak bir kurban gibi acayip savunmasız hissettim.

"Baştan başlayalım," dedi. Zorlama bir gülümseme. Keskin bir köpek dişinin parıltısı. "Parmak konusunda bana yalan söyledin. Sen Chan Yew Cheung'un dans salonundaki kızlarından biri misin?"

"Hayır – parmağı kazara aldım."

Bana inanmayan bir bakış attı. Bir adım daha yaklaştı. "Peki ya Pei Ling? Onu sorduğunu duydum. Sana bir şey mi verdi?"

Pei Ling ne demişti? Bu satıcının, hastanede bir arkadaşı olduğunu ve ondan hoşlanmadığını, paketinin onun ellerine geçmesinden korktuğunu söylemişti. Listeler, diye düşündüm. O doktor ve hasta listeleriyle başka bir elden çıkma para hesapları. Hâlâ o gülünç basamaklı taburenin üzerindeydim ve adam beni arkaya doğru iterse başımın yarılacağını fark ettim. Tıpkı Pei Ling'in basamaklardan düşmesi gibi.

Hafifçe dönerek arkaya uzandım. Elim cam kavanozların üzerinde gezindi. İki başlı sıçanın bulunduğu kavanozu Y. K. Wong'a fırlattım. Koluna çarparak açıldı ve pis sıvı saçıldı. Bir tiksinti çığlığıyla iki büklüm oldu. Hemen ardından sıçradım, hayatımın en uzun atlayışıydı, yanından geçmeye çalıştım ama beni bileğimden yakaladı. Çığlık atacak nefesim olmadığından yalnızca dişlerimi sıkıp kendimi sertçe çekebildim. Islak zeminde kayarak beni geçip kapıya çarptı. Bir an için orada kaldı, yüzü sanki karar vermeye çalışıyormuş gibi kasılmıştı. Ardından kapının kulpunu çevirerek dışarı çıktı ve kapıyı üzerime kilitledi.

"Çıkar beni!" diye bağırdım kapıya vurarak.

Ağzını kapıya dayadı. "Sana sorduğum şeyi düşün," dedi. "Cevabını almak için döneceğim."

Sesim iyice boğuklaşana kadar bağırdım ama o zamana kadar Y. K. Wong çoktan gitmişti. Cuma akşamıydı, hastanede hafta sonu serviste yatan hastalara bakmak için kalan bir avuç personel vardı sadece. Panikleyerek camları denedim. Hepsi yüksekti ve çoğu boyanarak kapatılmıştı. Tek açık pencere de yukarıya yatık olarak açılan kapı üstü penceresiydi. Açmak için uzun bir kanca gerekenlerden ama o da çok yüksekteydi.

Masayı pencereye doğru çekerek üzerine çıktım. Yeterince yüksek olmamıştı. Basamaklı tabureyi masanın üzerine koydum. Yerde serili yatan iki başlı sıçandan olabildiğince kaçınmama rağmen dökülen formaldehidin dumanı gözlerimi yaşartmıştı. Onunla ilgili kâbuslar görecektim. Yukarı çıktığımda, basamaklı taburenin ve masanın çifte sarsıntısını hissettim, aşağı bakmaya korktum. Başımı kapı üstü penceresinden çıkardım. Eninde sonunda birileri beni bulacaktı ama çığlık atarsam ilk dönecek kişinin Y. K. Wong olmasından korktum. Derin bir nefes alarak sepetimi açıklıktan aşağı bıraktım ve kendimi yukarı çektim. Kendimi yana doğru kıpırdatsam da dardı. Çok dar. Yerden iki buçuk metre yüksekte sıkışıp kalmıştım. *Lütfen,* diye düşündüm, *bir daha hiç buharda pişmiş poğaça yemeyeceğim.* Eteğim menteşeye sıkışınca bir yırtılma sesi duyuldu. Pencerenin üst kısmı sırtıma sürtündü, ardından pervazda çılgınca çırpınarak, bacaklarım sallanarak oradan geçtim.

Sürünerek inerken elim kayınca düştüm. Yere indiğimde ayak bileğimde keskin bir acı vardı, avuçlarım duvara sürtünmekten yanıyordu. Köşeden koşan birinin ayak sesleri duyuldu. Y. K. Wong'un döndüğünden korkarak donup kaldım

ama gelen Koh Beng'di. Onun dost canlısı, domuza benzer suratını gördüğüme sevindim.

"Bir çığlık duydum," dedi. "İyi misin?"

"Bileğimi burktum."

Neyse ki Koh Beng, bir binanın arkasına düşmeyi nasıl başardığıma dair sorular sormaktansa eteğime bakmakla daha çok ilgili görünüyordu ki ben de ters bir bakışla eteğimi indirdim.

"Buraya gelirken Y. K. Wong'u gördün mü?"

"Hayır." Koh Beng bana kurnaz bir bakış attı. "Senden bir şey mi istedi?"

Tek istediğim ellerimin titremesi geçene kadar bir yerde sessizce oturmaktı. Y. K. Wong'u şikâyet etmeli miydim? Bir eşek şakası olduğunu ya da onu baştan çıkarmak için depoya çektiğimi iddia edebilirdi. Aslına bakılırsa bir dans salonunda çalıştığımın duyulması, şahitliğimin değerini yeterince düşürürdü zaten. Shin öğrenirse sıkıntı çıkardı; tüm o sessiz sakin hâllerine rağmen öfkesi feciydi. Endişeyle, "Bir paket arıyordu," dedim.

"Paket Pei Ling'e mi aitti? Onun kaza geçirmesinden hemen önce ikinizi konuşurken görmüştüm."

"Benden yardım istedi." O da pek bir işe yaramadı zaten. "Y. K. Wong nasıl bir insandır?"

"Tuhaf biri. Patolog Dr. Rawlings'le arası iyi. Onun için bir sürü iş yapıyor."

Rawlings de o listedeki isimlerden biriydi – Y. K. Wong'da o deponun anahtarının olması bu yüzden miydi? Düşüncelere dalarak kaşlarımı çattım.

"Peki o pakette ne vardı?"

Koh Beng'e ne kadar güvenebilirdim? Bu hastanede olup bitenlere dair epey bilgili görünüyordu. Yavaşça, "İsim listeleri ve sayılar. Lütfen Shin'e bugün olanlardan bahsetme. Özel bir mesele."

Koh Beng anlayışla, "Endişelenme, bana güvenebilirsin," dedi.

Bir sırrımız olmasına memnun görünüyordu. Kafatasları ve kaplanadamlar hakkında söylediklerini hatırlayarak, "Parmaklarla ilgili bildiğin bir batıl inanç var mı?" diye sordum.

"Yani, Malayalılar her parmağın bir kişiliği olduğunu söyler: başparmak anne parmaktır, ya da *ibu jari*. Sonra işaretparmağı gelir, *jari telunjuk*, yolu işaret eder. Üçüncü parmak, *jari hantu*, hayalet parmaktır çünkü diğerlerinden daha uzundur. Dördüncüsü yüzük parmağıdır; kimi diyalektlerde ona isimsiz olan derler. Serçeparmak da zeki olandır."

Parmakların kişilikleri olması fikri canımı sıktı, sanki beş küçük insan oluşturuyorlardı. Koh Beng bana yandan bir bakış attı, bir şeyler sakladığımı anladığından emindim ama o dostane, domuza benzer tavrıyla, "Pei Ling benim iyi arkadaşımdı. Yardımcı olmak isterim. Şu isim listeleri – onları bana getirip gösterebilir misin?" dedi.

Başımla onayladım. Onlardan bir anlam çıkarırsam Y. K. Wong'la anlaşma yapmak için bir pazarlık gücüm olabilirdi.

36

Batu Gajah
26 Haziran, Cuma

Sıcak, boğucu öğle sonrasında Ren uyumaya devam ediyor. Onu sürükleyen ve uyuşturan sis perdesini zorluyor. İçinden geçmesi, diğer yere gitmesi gerek. Her şeyin cam gibi berrak ve taş kadar keskin olduğu o parlak, telaşlı yere. Gücünü son damlasına kadar kullanması gerekiyor ama sonunda orada. Uzun, solmuş çimenler; kısa ve karmaşık çalılar. Burada daha önce bir kaplan vardı, hatırlıyor ama şimdi görünürlerde yok. Çamurlu zeminde dolaşıyor. Bu kadar önemli ne yapıyordu? Evet, Nandani. Onu bulması gerek.

William onun o gece, partiden sonra güvenle eve vardığını söyledi ama Ren ona inanmıyor. Kız Batu Gajah'da değil. Burada. Bundan emin.

O yakıcı, rüya gibi manzarada Ren yumuşak topraktaki ayak izlerini takip ediyor. İleri doğru gidiyorlar; sol ayak sürükleniyor, bel hizasındaki çimlerin arasından uzakta göze çarpan tren istasyonuna doğru. Bu izler Nandani'ye ait olmalı, diye düşünüyor kaygıyla. O gün bacağını kurtardığından beri, Nandani ondan büyük olsa da Ren kendini ondan so-

rumlu hissediyor. Her nedense Dr. MacFarlane'in sözlerini, o tatlı azarlarını tekrar hatırlıyor. *Ölümün nezaketten olacak, Ren.* Bu doğru değil, değil mi?

İnatla ayak izlerini takip ediyor. İzler, sanki bu izleri bırakan her kimse yol üzerinde zayıf düşmüş gibi sendeliyor. Kedi hissi titreşiyor, tek bir yönde titriyor; döndüğünde göğe kadar uzanan yüksek, boş bir duvarla karşılaşıyor. O duvarın arkasında Yi var.

Ren yavaş yavaş yürüyor, parlak ışık, manzarayı kıstığı gözlerinin içinde ışıldatıyor. Tren istasyonu sürekli yaklaşıyor. Onu Yi'den ayıran duvarla aynı yönde. Her nedense aklına mavili bir kız geliyor. Adı neydi sahi? Ji Lin mi? Düşünceleri bir o yana bir bu yana titriyor. William kızla dans ediyor. Ren'i görünce kızın gözleri kocaman açılıyor. Karanlıkta evin etrafında koşuyor, Nandani'ye bakmak için pencereden bakıyor ya da pencereden içeri bakan başka solgun, üşümüş bir yaratık mı? İntikam hissiyle dolu uzun saçlı kadınlar, aşkta aldatılmış. En sonunda geceyi bölen o gürültülü ışık parlaması – ama sonrasını hatırlayamıyor. Bu artık gerçeklik, bilinmeyen bir beklentiyle titrelen bu parlak, güneşli diyar.

Ayak izleri onu ileriye, cilalı yeşil yaprakları olan bir çalılığa çekiyor. Zakkum, diye düşünüyor üstü köpükçüklerle kaplı tomurcuklara bakarken ama bunlardan en çok kim hoşlanmazdı hatırlayamıyor. İhtiyar bir Çinli, ellerini bir önlüğe siliyor ve onaylamaz bir edayla efendinin o çalıyı kesmesi gerektiğini söylüyor. Ren gözlerini kırpıyor ve anı kayboluyor.

Ren çalının etrafından dönerken ona takılıyor. Kız yere oturmuş, sol ayak bileğine bakıyor. Uzun, siyah saçları karmakarışık ve Ren yüzünü kaldırıp ona baktığında korkunç bir şok yaşıyor. Nandani değil. Daha önce bu kadını hiç görmedi.

Sessizce birbirlerine bakıyorlar. Kız solgun, tavşanlara

benzeyen bir Çinli. Gözlerinin kenarı sanki ağlıyormuş gibi pembe. Kız beceriksizce kalktığında Ren'den çok da büyük durmuyor. "Sen kimsin?"

"Ben Ren."

Kız ona bakıyor. "Sen gerçek bir insan mısın?"

"Evet."

Kız birden onu dirseğinden yakalıyor. Dokunuşu buz gibi soğuk. Ren şaşkınlıkla bir çığlık atıyor.

"Sıcaksın," diyor kız. Öne doğru eğilerek ayak bileğini tutuyor. "İyi yürüyemiyorum. Burkmuş olmalıyım." Yüzünü ekşiterek doğruluyor. Ren artık kızda ters bir şeyler olduğunu görebiliyor. Bir kolu bükülmüş, öne doğru ilerlerken omzu tuhaf bir açıda duruyor. İpleri kesilmiş, bozuk bir kuklaya benziyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz. Ben hemşireyim," diyor kız. "Sanırım kolum kırılmış ya da omzum çıkmış olmalı."

"Hatırlamıyor musun?"

"Düşmüştüm." Kaşlarını çatıyor. "Başım ağrıyor. Her neyse, trene bindiğimizde hepsi iyileşecek. Seninkiler de."

Ren aşağı bakıyor ve kendisinin de yaralı olduğunu fark ediyor. Sol kolu ve sol tarafı sargılı. Nedenini hatırlaması gerektiğine dair rahatsız edici bir his var içinde ama hatırlayamıyor. Zakkum çalısının etrafından dolanıyorlar ve burada tren istasyonu daha net görünüyor. Ren'in yoldaşı bunu görünce cesaretlenmiş gibi görünüyor.

"Nereden geldin?" diye soruyor Ren'e.

"Bilmiyorum." Ren arkasına bakıyor ama dalgalanan çimlerden başka bir şey yok.

"Hadi gel," diyor yol arkadaşı. "Gitmemiz gerek."

37

Falim / Ipoh
26 Haziran, Cuma

Sarsılmış hâlde Falim otobüsüne bindim. Gözlerimi kapasam Y. K. Wong'un çarpık çenesini, o ânı, beni depoya kilitlemeden önceki o hesaplayıcı bakışı hâlâ capcanlı görebilirdim. Dönüp de orada olmadığımı gördüğünde yüzünün alacağı hâli merak ettim. Çok geçmeden onunla uğraşmak zorunda kalacağım kesindi. *Cesur ol, kızım*, diye düşündüm yükselen paniği bastırmak için ellerimi göğsüme bastırarak.

Dükkân-evde anneme yardım ederek sakin bir akşam geçirdim. Annemin narin bedenini izlerken Ren'i düşündüm. Ölmekte olduğuna dair korkunç bir şüphe vardı içimde; yüzünün solgunluğu beni korkutmuştu, gözleri ruhu demir almış gibi kapalıydı. Onun için ne yapabilirdim?

"Endişelenme," diye araya girdi annemin sesi. "Her şey düzelecek. Seni seviyor."

Kalbim birden tekledi ama Robert'tan bahsediyordu tabii. O, Robert'ın ne kadar kibar olduğundan bahsederken yarım kulakla onu dinledim.

"Evet," dedim başımı sallayarak, çok yakında o kibarlı-

ğa sığınmak zorunda kalacağımı düşündüm. İçimi bir utanç dalgası sardı. Ondan borç para istersem Robert beni geri çevirmezdi herhalde, değil mi? Bu bir tas tavuk çorbası kabul etmekten çok farklıydı. Son zamanlarda o kadar çok şey ters gitmişti ki endişeden zayıf düşmüştüm. Peki ya Ren *sadece iki gün kaldı* derken ne demek istemişti?

Ertesi sabah sessizce evden çıktım ve Ipoh'a döndüm. Anneme Bayan Tham'ın bir elbiseyi bitirmesine yarım edeceğimi söyledim. "Acil bir sipariş," dedim ama asıl sebep, Mama'ya Mayıs Çiçeği'nde son bir kez ona yardımcı olacağıma dair söz vermiş olmamdı.

Bayan Tham'a vardığımda öğle yemeği saati geçmişti. "Demek geldin!" dedi doğruca. "Bütün hafta sonu Falim'de kalacağını sanmıştım."

"Bir arkadaşıma yardım edeceğim," dedim suçlulukla. Neyse ki Bayan Tham kendi vereceği haberlerin heyecanlıyla pek ilgilenmedi. "Kardeşin gelip seni sordu. O ve bir de şu genç adam."

"Hangi genç adam?"

"Hani geçen gece seni arabayla eve götüren. İsminin Robert olduğunu söylemiştin."

Robert ve Shin ne demeye beni arıyorlardı? Pek yan yana gezen tipler değillerdi, anlaşamıyorlardı bile.

"Önce kardeşin uğradı, sonra tam o giderken şu Robert geldi. Onlara senin eve döndüğünü söyledim."

"Ne istediklerini söylediler mi?"

"Hayır, kardeşin biriyle buluşması gerektiğini söyledi." Bayan Tham biraz bana doğru yaklaştı. "Şu Robert'la ciddi misin?"

"Sadece arkadaşız."

Bana inanmaz bir bakış attı, onu suçlayamazdım. Robert

ve o devasa arabası dikkat çekiyordu. Benim durumumdaki pek çok kızın ayakları yerden kesilmiş olurdu muhtemelen.

"Bugün işim erken biterse belki Falim'e dönebilirim," dedim.

"Tamam." Bayan Tham, arkamdan neşeyle el salladı. İnsanın kalacak iki yeri olmasının avantajı buydu – her zaman başka bir yerde olduğunuzu iddia edebilirdiniz. Eğer planladığım şeyi yapacaksam en azından bir güne ihtiyacım vardı.

Mayıs Çiçeği'nin loş arka koridorunda Mama beni durdurdu ve elime bir zarf tutuşturdu. İçinden tok, tatlı bir çınlama sesi geldi. "Özel parti için ödeme yaptılar. Yani o kızıl saçlı doktordan ödemeyi almak için Kiong gitti. Senin payın, bir de gecikmiş ödemelerin var. Eşyalarını topladın mı?"

"Hemen hemen."

Soyunma odasında bugün için giymeyi planladığım yedek bir elbise bırakmıştım. Bir yırtık ya da sökük olursa diye bütün kızlar bir yedek bırakırdı. Endişeli hissederek nane yeşili boyası dökülen koridorda hızla ilerledim. Hui soyunma odasında yanaklarına allık sürüyordu. Cumartesi günleri öğleden sonra gelip, akşam vardiyasına kadar çalışırdı.

"Bugün çalışıyor muydun?" Şaşırmış görünüyordu.

"Yardım etmemi istedi," dedim elbisemi giymeye çalışırken.

"Dur, sana yardım edeyim." Hui beni ustaca çengelden kurtardı. Ona ayrılacağımı bir an önce söylemeliydim ama şu an doğru zaman değildi, hazırlanma telaşında söyleyemezdim.

Daha önce hiç cumartesi günü öğleden sonra vardiyasında çalışmamıştım. Kalabalıktı ve orkestra daha çok *joget* gibi yerel danslar çalıyordu. Müzik neşeliydi ve kısacık bir an endişele-

rimi unutarak keyfimi çıkardım ama düzenli müşterilerimden hiçbirini görememiştim. Bunu özleyecektim: cilalanmış dans pisti, yanlarından geçerken başımla selam verecek ve gülümseyecek kadar iyi tanıdığım orkestra üyelerinin terli yüzleri. Sigara ve ter kokusu, ağrıyan bacaklarım, Hui'nin sert ve komik sözleri. Tombul bir devlet memuruyla bir tur dans ettikten sonra kordonla ayrılmış dansçılara ait alana dönerken içimde bir pişmanlık sancısı duydum. Belki de işten ayrılmamalıydım. Genellikle farklı vardiyalarda çalıştığımızdan diğer kızlardan sadece birkaçını tanıyordum ama o sırada Anna da geldi. Onu özel parti gecesinden beri görmemiştim.

"Az önce şahane bir şey gördüm." Anna'nın hep uykulu, ağır bir havası olurdu ve bugün bu hava onun uzun bedenini her nasılsa daha da şehvetli göstermişti.

"Ne?"

"Çok yakışıklı bir adam. Dışarıda bir arkadaşını bekliyordu. Ondan içeri girdiğinde benimle dans edeceğine dair söz aldım."

Diğer kızlar kıkırdadı. Ben yarım kulakla dinliyordum.

"*Gerçekten* yakışıklı derken ne demek istiyorsun? Sen bunu hep söylüyorsun!"

"Ama öyleydi! Singapur ya da Hong Kong'dan bir aktör olabilir."

Kızların çoğu göz devirdi ama hepimiz, ben de dahil, meraklanmıştık. Çoğu Çinli opera yıldızı, çılgın kadın hayranları tarafından aşk mektubu, ev yapımı yemek ve para bombardımanına tutulurdu. Benim tanıdığım ve o fotoğraflarda olması gerekirmiş gibi görünen tek insan Shin'di. Derken korkunç bir düşünce belirdi zihnimde: Belki de bahsettiği Shin'di.

"Uzun boyluydu, geniş omuzları vardı. Dar kalçalar," dedi Anna. "Kalkık burnu ve çıkık elmacık kemikleriyle Kuzey Çinlilere benziyordu."

Panik giderek artıyordu; sırtımda bir ateş karıncası sürüsü geziyordu.

"Bakın, işte orada!"

Midem kasıldı. Gerçekten de Shin'di – yanındaysa Robert ve Y. K. Wong vardı. Üçü birlikte kalabalığın arasından ilerliyorlardı, Y. K. Wong onlara yol gösteriyordu. Uzun çeneli dar yüzü, kızların yüzlerini tararken panik hâlindeydi. Göz göze geldik. Göğsüme kocaman bir rozet ve numara iğnelenmiş hâlde satılık bir mal gibi oturduğum yerde onun muzaffer bakışlarını engelleyecek hiçbir şeyim, bir yelpazem bile yoktu. Panikleyerek donmuş ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Onlar yaklaştıkça kulaklarımda donuk bir uğultu yükseliyordu. Y. K. Wong beni tanımış olsa bile Robert ve Shin görmedikçe hiçbir anlamı yoktu. *Kaç!*

Bir anda sandalyemden kalktım, şaşkınlık çığlıkları atan diğer kızların arasından sendeleyerek geçtim. Y. K. Wong bileğimi yakaladı. "Ben de seni arıyordum."

Onun arkasındaki Robert'ın şaşkın yüzüne baktım. Shin'e bakmaya dayanamazdım. Robert'ın gözleri kocaman açılmış, etrafındaki beyazlıklar ortaya çıkmıştı. Ağzı açıldı. Kapandı. Tekrar açıldı. "Ji Lin – sen burada mı çalışıyorsun?"

Sefil bir hâlde başımı eğdim.

"Gerçekten de burada mı çalışıyorsun? Bir fahişe gibi?"

Sesi kuşkucuydu. Yüze çarpan bir tokat gibi yüksekti. Zaman, bir kâbusun içindeymişim gibi yavaşladı. Shin'in çenesinin kasıldığını, omuzlarının hafifçe kaydığını gördüm. Üvey babamın kendini kaybettiğini gösteren tehlike işaretlerini tanıdım. Az sonra olacakları grenli, atlayıp duran bir film şeridi gibi görebiliyordum: Shin, Robert'ın ağzına vuracak, dişlerini ve burnunu kıracak; benim aptalca, aptalca seçimlerim yüzünden hapse girecekti.

Kendimi Robert'ın önüne attım. Başımın yanına gelişine

bir darbe indi, Shin muhtemelen son dakikada geri çekilmiş olmasına rağmen kulaklarımı çınlatacak kadar güçlüydü. Yere düştüm, kollarım ve bacaklarım Robert'la karıştı. Çığlıklar, çılgınca bir telaş. Müzisyenler bocalarken ahenksiz trampet sesleri duyuldu, ardından toparlanarak yeniden çalmaya başladılar. Yüzüm Shin'in elleri arasındaydı. "Aptal," dedi.

Hui gaddarca bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

"Sorun yok." Soluk soluğa doğruldum. "O benim kardeşim."

Shin'i çekiştirdim. Ümitsizlik, yanan kulağımı uyuşturmuştu. Fedailer hedefe doğru ilerliyordu. Köşede Mama'nın yüzü gök gürültüsü gibiydi.

"Ji Lin!" diye seslendi Robert ama koşmaya başlamıştım, ah vah etmek için açılmış ağızlarıyla ve şaşkın yüzleriyle ikiye ayrılmış kalabalığın ortasından geçiyordum. Shin'i de kendimle sürüklüyordum, eli elimdeydi. Arkamızda Kiong dans eden çiftlere çarpıp özür dileye dileye kendine yol açıyordu. Yan kapıdan *özel* tabelası olan nane yeşili koridora girdik. Soyunma odasının kapısı çarparak açıldı. Çantamı aldım – parmak!

Koridora giren Kiong'un bağırtısı yankılandı. Sonra arka kapıdan dans salonunun arkasındaki toprak yola çıktık ve sanki bizzat şeytanın kendisi peşimizdeymiş gibi koştuk.

38

Ipoh / Taiping
27 Haziran, Cumartesi

Her şey bitti diye düşündüm. Bizi ele geçiren neydi bilmiyorum ama Shin'le birlikte çocuklar gibi koştuk. Sanki on yaşındaydık da komşunun ağacından mango çalarken yakalanmıştık. Sokaklar boyunca koştuk, en sonunda artık nerede olduğumuzu bile bilmediğim bir yerde iki büklüm olarak soluk soluğa bir duvara yaslandık.

"Bizi kimse kovalamıyor, biliyorsun değil mi?" dedi Shin.

Kiong sadece başını arka kapıdan uzatıp "Louise! Sorun ne?" diye seslenmişti. Muhtemelen durup onunla konuşsam hiçbir şey olmazdı. Kiong gayet makul bir adamdı, müşteriler arasında her zaman tartışmalar olurdu ve yaralanan tek kişi bendim.

"Acıyor mu?" Shin beni inceleyip morluklara baktı. "Sana vurmak istememiştim."

"Ben iyiyim," dedim elini ittirerek.

"Eminim öylesindir," dedi soğuk bir sesle. "Neredeyse bir kilometre koşabilen birinin sağlığı muhtemelen iyidir. Sen neden koştun ki?"

Utançtan yanaklarım kızardı. "Katlanamadım. Robert'ın yüzündeki o ifade. Sonra sizin birlikte gelmeniz." O sözcükler, *bir fahişe gibi*, hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Shin pürüzlü alçı duvara yaslanarak oturdu. Annem gündüz vakti sokaklarda yalnızca dilencilerin, ayyaşların ve afyon bağımlılarının oturduğunu kafamıza kazımıştı ama şu an etrafta kimse yoktu, o yüzden ben de oturdum.

"Neden onun önüne atladın öyle?"

"Ona vuracaktın çünkü."

"Hak etmişti. Piç."

Yüzümü ekşittim. "Bana da kızgın mısın?"

"Ne düşünüyorsun?" Bana uzun uzun baktı.

Ben de bakışlarımı kaldırımdaki bir çatlağa sabitledim. Kinta Nehri'nin haritasına benziyordu. "Fazla seçenek yoktu. İyi para kazandıranlar içinde en azından. Ne var ki ben fahişe değilim." Âşık olmuş olabileceğim üvey kardeşimle konuşmak için korkunç bir konu diye düşündüm. Hayatımdaki tüm berbat anların bir güncesini tutmalıydım. Elli yıl sonra eğlenceli gelebilirdi ama şimdi değildi. Kesinlikle değildi.

"Öyle olduğunu düşünmedim. Bu tip yerler kızları konusunda oldukça dikkatlidir."

"Nereden biliyorsun?" Kirpiklerimin arasından kaşlarımı çatarak onu izledim.

"Daha önce de dans salonlarında bulundum. Singapur'da onlardan çok var."

Aniden Shin'e öyle öfkelendim ki gözlerine bakamadım. "O zaman sana söylemek konusunda endişelenmemeliydim sanırım."

Yüzümü kaldırdı. "Benim için mi endişelendin?"

Fazla yakın diye düşündüm. Bana fazla yakındı ve o sıradan dokunuş benim gardımı düşürdü. İrkilerek geri çekildim. "Sadece sen değil," dedim. "Annem, Bayan Tham. Bir de Ro-

bert tabii ki. Onun açısından bakıldığında ben üç kuruşluk bir insanım."

Shin'in sesi buz gibiydi. "Apaçık bakire olduğunu anlayamıyorsa götün teki demektir."

O kadar utanmıştım ki nereye bakacağımı bilemedim. Kulaklarım yanıyor, yüzüm tutuşuyordu. Sanırım Shin'in benim bekâretimden asla şüphe etmemiş olmasına memnun olmalıydım zira bekâret bir kadın için çok değerliydi ama yaptığı şeyler öyle keyfiydi ki onu tokatlamak istedim. "Seni ilgilendirmez," diye çıkıştım ayağa fırlayarak.

Shin beni kolumdan yakalayarak geri çekti. "Elbette ilgilendirir," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bundan hoşlanmıyorum. Senin böyle bir iş yapmandan hoşlanmıyorum. Çok aptalca ve tehlikeli. Başına bir şey gelmediği için şanslısın – şimdilik."

"Seçeneğim yoktu!" Derslerine çalışmaktan ve Singapur'da güzel zaman geçirmekten başka yapacağı hiçbir şey yokken Shin bana bunu söylemeye nasıl cüret ederdi? Yüzümü dizlerime gömdüm.

Shin elini hafifçe başıma koydu, onu ittireceğimden korkuyor gibiydi. "Neden bana yazıp paraya ihtiyacın olduğunu söylemedin?"

"Sen hiç cevap yazmazken nasıl yapabilirdim ki?"

"Onun sebebi..." Sözlerini yuttu. Her neyse –başka bir kız, bilmediğim başka bir dünya– söylemek istemediği açıktı, ben de ona baskı yapmadım. "Böyle bir şeyler yaptığına dair bir his vardı içimde."

"Ne demek istiyorsun?" Sesim boğuklaşmıştı.

Shin başını iki yana salladı. "Karanlık bir iş. Annen düşük yaptıktan sonra bana mahjong borçlarından bahsetti. Terzilik yaparak borçları ödediğini söyledi ama yeterince para kazanmanın imkânı yok."

"Bugün o yüzden mi geldin?"

"Hayır, senin nerede çalıştığını bilmiyordum. Beni oraya getiren Y. K. Wong'du."

Doğruldum. "Neden?"

"Bilmiyorum ama dolaylı yoldan seninle ilgili bir şeyler sorup duruyordu. Bir de patoloji odasında kayıp numuneler olup olmadığı gözüme çarptı mı, diye sordu. Aptalı oynadım tabii ki. Henüz sayımı bitirmediğimi söyledim."

Demek Y. K. Wong beni depoya kilitlediğinden Shin'e bahsetmemişti henüz. Shin'i dans salonuna getirmesi, üzerimde baskı oluşturmak için miydi? Yan kapıdan bir ev hanımı çıktı ve bize yandan bir bakış attı. Bir cumartesi öğleden sonrasıydı ve eli ayağı tutan genç insanlar kaldırım diplerinde böyle oturmamalıydı. Biz de gelişigüzel yürümeye başladık. Bir anayola çıkarsak otobüs durağı bulabilirdik ve sonra da Shin herhalde Batu Gajah'a dönerdi. Bu düşünce içimi yalnızlık hissiyle doldurdu.

"Bir de bir kaplanadam parmağı duyup duymadığımı sordu?"

"Ne?"

"Görünüşe bakılırsa hastanenin koleksiyonunda bir kaplanadam parmağı varmış."

Zihnim birden parti gecesine ve Ren'in tuhaf tepkisine kaydı, kaplanı duyar duymaz karanlığın içine fırlamasına. Kaşlarımı çattım. "Patoloji deposunu temizlerken Koh Beng bahsetmişti."

"Evet, Y. K. insanların onu sürekli satın almak istediğini söyledi."

Bir otobüs durağına ulaştık. Başka insanlar da olduğundan kesik parmaklardan ve kaplanadamlardan konuşmaya ara vermemiz gerekti ama Y. K. Wong'un gizliden gizliye patoloji numunelerini satıp satmadığını merak ettim. Bir kapla-

nın gözünden alınan sert taşın, keçilerin karınlarında oluşan bezoarların ve dev kertenkelelerin kara borsada muazzam miktarlara satıldığını duymuştum. Şans getireceği, bir sevgiliyi cezbedeceği ya da bir düşmanı tılsımla öldürebileceği söyleniyordu. Gizemli bir şekilde sürekli bana dönen, şimdi bile çantamda tıngırdayan o pörsümüş, kararmış parmağı düşündüm.

"Shin," dedim görebilsin diye çantamı açarak.

Gözleri kocaman açıldı. "Nereden aldın onu?"

Tam o sırada otobüs geldi. İki koltuk bulacak kadar şanslıydık ve otobüs tangırdayarak ilerlerken ona olan biten her şeyi anlattım. Rüyalarım, Ren ve nehrin karşısındaki ölmüş ikizi Yi de dahil her şeyi. Kimse duymasın diye eğilip usulca kulağına doğru konuşmak zorunda kaldım. Bazen şehirde yaptığımız o yolculuğu hiç unutmayacağımı düşünüyorum. Öğleden sonra güneşinin yakıcı sıcağı, üzerimize esen o tozlu rüzgâr, önümüzdeki kadının kucağındaki ezilmiş kaffir limonu yaprakları gibi kokuyordu. Shin'in pencereden dışarı bakarak dikkatle sözlerimi dinleyen güzel çehresi. Ona bakmaktan hiç sıkılmayacağımı düşündüm.

Şans bu ya, bindiğimiz otobüs şehirden geçerek Ipoh Tren İstasyonu'na, öğleden sonra güneşinde beyaz ve altın rengi parlayan süslü emperyal binaya gidiyordu.

"Seni geçireyim," dedim neşeli görünmeye çalışarak.

"Peki sen nereye gideceksin?"

El çantamı daha sıkıca tuttum. "Bayan Tham'a döneceğim."

"Yalancı," dedi hiçbir hınç duymadan. "Gerçekten nereye gideceksin?"

Gerçeği gizlemenin faydası yoktu. "Taiping'e gideceğim. Öğleden sonra bir tren var." Kıpkırmızı kesilmiş öfkeli yü-

züyle Robert kapıya dayanır diye Bayan Tham'a dönmek istemiyordum. Ya da daha kötüsü pişmanlık dolu suçlamalarla gelirse. Ayrıca söz verdiğim başka biri daha vardı.

Shin'in yalnızca bana bakmasına şaşırdım. "Ne kadar paran var?"

Aslına bakılırsa epey vardı. Mama bana yalnızca partinin ücretini değil biriken alacaklarımı da vermişti.

"Benim de param var. Hadi gidelim." Uzun bacaklarını istasyonun karo zemininde açarak hızla yürümeye başladı. "Mezar soyguncuğu vakti."

Shin bize bilet aldıktan sonra, Elbette mezar kazmayacağız, dedim öfkeyle. Bir şeyi yerine koyacaktık, yani daha çok mezar restorasyonu gibi bir şeydi. Shin bunun hemen hemen aynı şey olduğunu söyledi. Bunu, belki Ren'in isteğini bir an önce yerine getirirsem belki de ölmeyeceğini düşündüğümü nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Yi dedi ki bütün düzen altüst olmuş ve onu düzeltmeye çalışmamız gerekiyormuş."

"Hangi düzen?"

"İşlerin yapılma şekli. Ritüel gibi." Kaşlarımı çatarak Konfüçyüsçülükle ilgili bildiklerimi hatırlamaya çalıştım.

"Hiç bunların hepsinin halüsinasyon olabileceğini düşündün mü?"

Bu sefer kuzeye giden trene binmiştik. Yine sert, tahta otorakları olan bir üçüncü sınıf vagonundaydık ama keyfim yerindeydi. Trenleri seviyordum.

"Peki ama başka ne yapabilirim ki? Hem rüyaları ve Yi'yi nasıl açıklıyorsun?"

"O sana sadece zaten bildiğin şeyleri söylüyor," dedi Shin delirmiş gibi. "Kendinle konuşmak gibi."

"Ya Ren o zaman? Aynı Yi'ye benziyor, sadece daha büyük. Hem geçen gece o da beni tanıdı."

"Tesadüf. Bütün küçük Çinli oğlanlar birbirine benzer."

"Dr. MacFarlane ve parmağı? Beşimiz ve isimlerimiz, her şeyin bu kadar cuk diye oturması? Bunları nasıl açıklıyorsun?"

Omuz silkti. "Açıklayamam."

"Eğer Ren ölürse hiç değilse isteğini yerine getirmiş olacağım." Ürperdim. Yi'nin sözleri, *efendisinin işi,* zihnimde yankılandı. Karanlık. Hışırdayan yapraklar. Plantasyonda bulunan başsız kadın cesediyle ilgili gazete haberini düşündüm. Ren'in efendisi kim ya da neydi?

"Peki ya Pei Ling'in paketindeki başparmak?"

"Dr. Rawlings'e ondan bahsetmelisin. Birinin, belki de Y. K. Wong'un vücut parçalarını çaldığından şüphelendiğini söyle."

Shin ateşli ve alçak bir sesle, "Bir daha gördüğümde Y. K.'i öldüreceğim. Seni oraya öyle kilitlemesi..."

"Yapma!" Panikleyerek ona baktım. "Yine de onu şikâyet etmelisin. Eğer kaplanadam parmaklarını ve kimbilir başka neleri tılsım olarak satıyorsa, o parmağın satıcının cebine nasıl girdiğini açıklar bu. Arkadaşlarmış. Pei Ling dedi ki sevgilisinin hastanede onun pek hoşlanmadığı bir arkadaşı varmış."

"Peki Pei Ling'in paketindeki diğer şeyler?"

O kısım daha karmaşıktı. Belki de bir şantaj listesiydi ya da bir huzursuzlukları vardı. Örüntülerin hareket ettiğinin, tıpkı zihnimdeki parmak şekilleri gibi yer değiştirerek yeni bir şekil aldığının belli belirsiz farkındaydım. Beş parmak, bilinmez bir melodi çalıyor. Bunun bir ağıt olduğuna dair huzursuz bir his vardı içimde.

Pei Ling'in paketindeki listede, J. MacFarlane isminin yanına elle alınan notta *Taiping/Kamunting* yazıyordu. O gece

karanlığa doğru koşarken Ren'in bahsettiği kişinin o olması gerektiğinden emindim. Adamın öldüğünden de aynı derece emindim zira Ren bir mezardan bahsetmişti.

Taiping son derece küçük bir şehirdi, Perak'ın eyalet başkentiydi ama çok yakında o şerefin Ipoh'a verileceği konuşuluyordu. Kamunting'in nerede olduğundan emin değildim. Belki de Taiping civarındaki uydu köylerden biriydi. Tıpkı Falim ve Ipoh gibi. Eğer Dr. MacFarlane o bölgede ölmüş bir yabancıysa, olabileceği tek bir yer vardı: Anglikan mezarlığı.

Shin'e bunu açıkladım ve başıyla onayladı. Şüphelendim. Hazırlıksız çıkılan bu gezi konusunda fazlasıyla uysaldı.

"Yarın çalışman gerekiyor mu?" diye sordum. Taiping Ipoh'tan trenle altmış beş kilometre kadar uzaktaydı ama dolambaçlı yol ve Chemor ile Kuala Kangsar arasındaki tüm o duraklar nedeniyle oraya varmak biraz uzun sürüyordu. Her koşulda akşamüzeri beşten önce orada olmayacaktık. Akşam sekizde geri dönen bir tren vardı, mezarlık ziyareti için yeterli bir süreydi ama Shin için endişeleniyordum.

"Yarın öğleden sonraya kadar çalışmaya başlamıyorum," dedi gözlerini kapayarak. "Konuşmayı kes. Düşünmem gerek."

Bunu yalnızca uyumak için bir bahane olarak mı kullandığından emin değildim ama onu rahat bıraktım. Tren ağır ağır sarsıldı, ağaçlar istikrarlı yeşil bir bulanıklık olarak yanımızdan geçti. Açık pencereden gelen esinti beynimdeki örümcek ağlarını savurdu.

Ren, diye düşündüm. *Hâlâ hayatta mısın?* Yi, o kıyıda oyalandığı sürece Ren'i diğer dünyaya çekebileceğini keşfettiğini söylemişti. Ölülerin dünyasına. Belki de parmak, çantamda savrulup duran o kuruyup kararmış organ aynı ağır çekiş için çaba sarf ediyordu. Ren, her ne söz verdiyse tutmaya odaklanmış gibiydi. Dışarıda bir kaplan varken kendini gecenin içine

atacak kadar hem de. Ya da belki de karanlıkta vurulup ölsün diye dışarı çekilmişti.

Elimden gelenin en iyisi, görevini onun adına tamamlamak ve o parmağı gömmekti. Onu ölüme doğru çeken kalıcı bağlardan en azından birini kesmek. Ne var ki diğeri korkarım fazla güçlüydü. Tren ileri doğru tıngırdayarak ilerlerken, orman bir rüya gibi geçip giderken gözlerimi kapadım.

Ezici bir tıslama duyuldu. İrkilerek trenin bir durağa yaklaştığını fark ettim.

"İyi uyudun mu?" Shin keyifli görünüyordu. Aslına bakılırsa güzel uyumuştum ama birden utanarak başımı omzuna yaslamış olduğumu fark ettim. İnsanlar tepedeki askılardan valizlerini indiriyorlardı. Eşyası olmayan yalnızca ikimizdik.

"Senin de için geçmişti," dedim trenden inerken. "Yoksa sadece 'düşünüyor' muydun?"

Morali oldukça yerinde gibiydi. "Hayır, o meseleyi hallettim. Bu arada dans salonundaki o kız kimdi? Hani şu saçımı çekmeye çalışan?"

"Arkadaşım Hui," dedim.

Nedense ilgisi beni huzursuz etmişti. *Lütfen, Shin,* dedim. *Hui olmaz.* Şimdiye kadar Shin, hepsinin onda gözü olsa da yakın arkadaşlarımdan hiçbiriyle çıkmamıştı. Daha önce benim için bir önemi de yoktu zira Ming'le olmaya odaklanmıştım ama şimdi önemliydi.

Taiping Demiryolu İstasyonu alçak, güzel bir binaydı, Batu Gajah'daki istasyonla aynı kolonyal çizgide, koyu gölgeli saçaklar ve yan duvarlarla inşa edilmişti. Kireçtaşı tepelerinin eteğindeki sulak bir havzada konumlanmış olan Taiping, Malaya'nın en yağmurlu kasabalarından biri olmakla birlikte; aynı zamanda da balayı çiftleri için popüler bir tatil yeri olan Maxwell Tepesi'ne yakınlığıyla bilinirdi. Beni ilgilendiren bir

yanı yoktu zira yakın gelecekte Bayan Robert Chiu olma olasılığım çok düşüktü.

Shin, "Neden surat asıyorsun?" dedi.

"Robert," dedim. "Her şey bitti."

"Senin için önemli mi?"

"Ondan biraz borç para almayı umuyordum. Annemin borçlarını ödemek için."

Shin durdu. "Ondan isteme. Paraya ihtiyacın varsa bende biraz var." Rahatsız olarak tekrar yürümeye başladı.

"Hem onun bugün seninle ne işi vardı?" diye sordum yetişmek için koşarak.

"Bayan Tham'ın evine sana bakmaya gelmişti, sonra peşime takıldı. Denedim ama ondan kurtulamadım."

"Herhalde öğrenmek kaderinde vardı. Gerçi ona çok önceden iyi bir çift olmadığımızı söylemiştim."

"Çok önceden derken ne demek istiyorsun?"

Ming'in bana Robert'ın öpücüğünden bahsetmememi söylediğini hatırladım ama çok geçti. "Sen tıp okuluna gitmeden önce."

"Bana neden söylemedin?"

"Ming'e söyledim," dedim kendimi savunur gibi.

Her nedense bu Shin'i daha da çok öfkelendirmiş gibiydi ama bir şey demedi. Hem daha geçen hafta evlenmemin iyi olacağını söylemişken neden umurunda olsundu ki? Birlikte sessizlik içinde yürüdük. Yeniden tartıştığımız için üzgündüm.

Bilet satıcısına göre Anglikan mezarlığı bir buçuk kilometre kadar ötede, Botanik Bahçelerinin yanındaydı. Shin istasyon yakınlarındaki iki farklı dükkânda durdu ve elinde kahverengi bir kese kâğıdıyla geldi. Ben, içeride ona eşlik etmemiştim çünkü üzerimde hâlâ Mayıs Çiçeği'nde acil durumlar için

sakladığım elbise vardı. Kanarya sarısı, ufacık bir elbise. Birleşik Malaya Devlet Demiryolları'yla seyahat etmekten ziyade bir partiye gitmek için daha uygun bir kıyafetti.

"Ne aldın?"

Kese kâğıdını açtı. İçinde yepyeni bir kürek vardı. Başka şeyler de vardı –bir diş fırçası, yara bantları ve yassı bir paket daha– ve ona tüm bunları neden aldığını sordum.

"Sadece kürek almam şüphe çekerdi. Nereyi kazmayı planladığımı merak ederlerdi."

"Suçlularınki gibi işleyen bir zihnin olduğunu hep biliyordum," dedim.

Shin güldü ve aramızdaki huzursuzluk dağıldı. Yakınlardaki bir kahve dükkânında hızlıca bir şeyler atıştırdık ama ben bir an önce mezarlığa gitmek istiyordum. Ya Dr. MacFarlane orada gömülü değilse? Shin bir şeyler yemeden devam etmeyeceğini ve benim de etmemem gerektiğini söyledi.

"Ne kadar geç o kadar iyi. Etrafta daha az insan olur," dedi bir tabak *char kway teow*'u, fasulye filizleri, yumurta ve midyeyle tatlandırılmış kızarmış pirinç eriştelerini silip süpürürken.

"Ya yağmur yağarsa?"

Shin omuz silkti. "Unutma, bunların hepsi senin fikrindi."

Siyah gözleri benimkileri yakaladı ve tüm irademi kullansam da kızardım. Bana bu şekilde bakılması başımı döndürdü. Shin'in gözlerinde bir ışık vardı, midemi bir delikten düşüyormuşum gibi düğüm düğüm eden, tuhaf bir titrek ışık. Bakışları ağır ağır boynumda, boğaz oyuğumda dolaştı. Giydiğim kanarya sarısı elbise üzerime yapışıyordu çünkü verevine kesilmişti. Yeni bir yöntem, diye açıklamıştı Bayan Tham, doğal figürü vurguluyordu. Gönülsüzce kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

"İş için hep böyle mi giyiniyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Bunun çok sık giymediğim yedek bir elbise olduğunu açıklamaya başladım. Ben sözcükleri güçbela bularak anlatırken Shin dinledi ve tüm o süre boyunca anlaşılmaz bakışlarla beni izledi. Öylesine doğrudan bakışlardı ki izlenmekten çok dokunuluyormuş hissi veriyordu. "Beğenmedin mi?"

"Beğendim. Bence bir sürü erkek beğenir." Başını çevirdi, o yüzden de yüzündeki ifadeyi göremedim.

"Eminim Singapur'daki kızlar bundan çok daha iyi giyiniyordur," dedim şaka yapmak için elimden geleni deneyerek.

"Hiçbiri sana benzemiyor."

Bir anda ne kadar yakın oturduğumuzu ve onun bacaklarıyla benimkilerin mermer üstlü küçük yuvarlak masanın altında birbirine geçtiğini fark ettim. İstesem masanın altından elimi uzatıp onun bacağına koyabilirdim. Ağır ağır yukarı kaydırıp kasılmış sert kaslarını hissedebilirdim. Yine de onun yerine iki elimi de masanın üzerine koydum ve bakışlarımı onlara sabitledim.

"Shin..." dedim.

"Efendim?"

"Başını bu kadar derde soktuğum için özür dilerim. Keşke sana daha iyi bir kardeş olabilseydim." İçimi katlanılması güç bir üzüntü kapladı.

"Gerçekten üzgün müsün?" İfadesi keskin ve yakıcıydı.

"Evet, üzgünüm."

"Olma. Ben de sana iyi bir kardeş olamadım."

Aniden ayağa kalktı ve hesabı ödedi.

39

Batu Gajah
27 Haziran, Cumartesi

William meşgul. Hem de hiç hoşlanmadığı bir şekilde meşgul, çene çalıyor ve bilgi almaya çalışıyor; Lydia'nın aç, muhtaç ısrarını, coşkuyla parlayan gözlerini hatırlamanın baskısıyla yine de yapıyor. *Konuşmamız gerek,* demişti hastane servisinde. Ne planlıyor? Tuzağa düşmektense bir pusu kurmak daha iyi diye düşünüyor.

Listesindeki ilk isim Leslie. Birinde bir dedikodu varsa o da Leslie'dir.

"Lydia mı?" diyor Leslie, ananas diliminden kafasını kaldırarak. Hastane kantininde çay molasındalar. "Nihayet onunla ilgileniyorsun ha? Hep ikinizin çok iyi bir çift olacağını düşünmüşümdür."

William yüzünü ekşitmemek için kendini tutuyor. Belli ki bu izlenime kapılan tek kişi Lydia değil. "Neden burada?"

"Koca aramıyor mu?"

"O konuda sıkıntı yaşayacağını sanmıyorum." Lydia çekici biri ve Londra'daki erkek havuzu, Malaya'nın bu küçük kasabasına göre daha geniş. Devlet memurluğunun yükselen

yıldızlarıyla tanışabileceği Delhi ya da Hong Kong gibi de değil burası.

Leslie burnunu ovuşturuyor. "Yani, neden ayrıldığına dair bir şeyler konuşuluyordu. Bozulmuş bir nişan – adam ölmüş galiba."

"Ölüm sebebi?"

"Boğulma. Bir tekne kazası."

William, Lydia'ya karşı daha anlayışlı olması gerektiğini düşünüyor ama o yoğun hevesini, ikisinin birbirine benzediğini söyleme şeklini hatırlamak yine de sinirlerini bozuyor. Daha fazlası olmalı. Bunu hissedebiliyor.

Bir sonraki isim plantasyon yöneticilerinden birinin karısı, Lydia'nın annesinin bir arkadaşı. Cumartesi sabahı Çinli aşçısıyla market alışverişi yaparken kasabada rastlaşmak kolay. William, aşçısının onu kandırdığından şüpheleniyor, fatura fazla yüksek geliyor.

"Zavallı Lydia zor bir dönemden geçti," diyor kadın ev idaresi defterine rakamları yazarken. "Nişanlısına çok yazık oldu."

"Onu tanıyor olabilirim," diyor William, açıkça yalan söyleyerek. "Adı Andrews muydu?"

"Hayır, Bay Grafton. Nazik, bilgili bir adamdı – anne babası ona çok düşkündü."

"Boğulmuş muydu?"

"Ah, hayır. Kalp yetmezliği, onca yer dururken bir trende. Galiba epey hastaymış. Ailesi için büyük bir hayal kırıklığı." William bir yarım saat daha gevezeliğine katlanmak zorunda kalıyor ama kadının ekleyeceği başka bir şey yok.

William'ın konuştuğu son kişi de Rawlings.

"Lydia'nın son zamanlarda biraz sinirleri bozuk. Benimle konuşmak istediğini söylüyor ama nedenine dair hiçbir fikrim yok." Zarfı atıyor ama Rawlings'in kafası dağınık gibi.

Belki de ıslak, boğucu bir battaniye gibi çevrelerini saran sıcak yüzündendir.

"Eh, her zaman sana bir ilgisi vardı zaten. İlk geldiğinde senin, tanıdığı o Acton olup olmadığını sormuştu."

Iris'le bağlantıyı buradan kurmuş olmalı, diye düşünüyor William. Demek bir süredir kim olduğunu biliyor. Onu mu araştırıyor? Bu düşünce ensesinin yanmasına neden oluyor. Bu ne cüretkârlık? Düşüncesini savuşturarak neşeyle, "Bilmem ki. Belki ortak arkadaşlarımız vardır," diyor.

"Ona karşı nazik ol," diyor Rawlings. "Onda biraz kurtarıcı kompleksi var ama niyeti iyi. Üstelik yaptığı işte de iyi. Daha önce de söyledim, hastanenin tüm o gönüllülük işleri için ona ödeme yapması gerek."

Evet, Lydia kendi amatör tarzıyla onunla bağ kurmak için çok çabalıyor. Mesele şu: Bunu nasıl bir avantaja çevirebilir?

"O neden Malaya'ya gelmiş peki?"

"Ah, kaba saba bir herifle nişanlıymış ve ondan kaçmak için gelmiş. Karım onun ailesini tanıyor – kötü bir eşleşme olduğunu söylemişlerdi."

William, Rawlings'in bir karısı olduğunu bile hayal meyal hatırlayabiliyor çünkü kadın çocuklarla birlikte İngiltere'de. Yine de Lydia'yla ilgili topladığı bilgilerin hiçbiri birbirine uymuyor. Bir nişanlı kaybettiğine kuşku yok ama olayların hepsi birbiriyle çelişiyor.

Rawlings'e daha fazla şey sormak istiyor ama Rawlings dalgın.

"Yerli çalışanlara güveniyor musun?" diye soruyor birden.

William gülüyor. "Ben kimseye güvenmem." Bazı konularda Ah Long hariç. Bir de tabii ki Ren. Çocuk hâlâ iyileşme kaydetmiyor ama William şu an bunu düşünmemeli.

Konuyu tekrar Lydia'ya getiriyor. "Zor bir ilişkisi olduğunu mu söylemiştin?"

"Galiba adam bir tartışmada ona saldırmaya kalkmış. Zavallı kız. Muhtemelen bu yüzden bu kadar gergin."

Demek Lydia bir kurban. Bu kavramın William'ın ona bakışını değiştirmesi enteresan. Peki William'la neden bu kadar ilgili? Onun hakkında ne biliyor? Hızla düşünüyor: Lydia'nın babası, Ambika'nın çalıştığı kauçuk tesisini idare ediyor. Evet, Lydia'nın o işgüzar, iyilik sever kişiliğiyle Ambika'yı tanıyabileceğini; hatta ona alkolik kocasıyla ilgili tavsiyeler vermiş olabileceğini gözünde canlandırabiliyor. Öte yandan Iris'i bildiğini de söyledi. Bu daha kötü. Ambika ve Nandani bulaştığı iki yerli kadın sadece ama Iris'le ilgili dedikodu, onun zaten İngiltere'den kovulmasına neden olan bir şey.

Bir nefes alıyor. Lydia acaba Iris'i kurtarmak için nasıl çabaladığına dair William'ın anlattığı hikâyeyi mi duydu? Bundan çok utanıyor ama geri almak için çok geç. Hem insanların çoğu bu hikâyeye inanıyor gibi. Çoğu zaman kendi bile. O rüyaların yeniden belirdiği zamanlar dışında. Iris'in nehir kenarında olduğu, eteğinin ağırlaştığı ve nehirotlarının ucundan damladığı rüyalar. Uzun ve düz saçları o kemikli, bembeyaz alnına yapışmış.

Şu Louise denen kız, arabayla onu hastaneye getirdiğinde ne demişti? Rüyasında bir nehir gördüğünü söylemişti: Devam eden bir hikâye gibi. William bunu istemiyor. Iris'li rüyalarında daha sonra ne olacağını görmeyi hiç istemiyor.

40

Taiping
27 Haziran, Cumartesi

Tüm Azizler Kilisesi'ndeki Anglikan Mezarlığı'na gitmek için bir üç çeker kiraladık. Beyaz kolonyal binalarıyla, dükkân-evleriyle, altın yaprakları yağmur gibi dökülen tomurcuk açmış devasa *angsana* ağaçlarıyla bu alçak ve hoş kasabanın içinden güzel bir geziydi. Öğleden sonrayı yutan yoğun gri bulutlar barakaların önündeki *padang*'lardaki çimlere ürpertici canlılıkta bir yeşillik katmıştı. Bir anda durup bir demet beyaz ve pembe krizantem aldım. Bu ay ikinci kez bir ölüye çiçek alıyordum.

Mezarlıkta Shin üç çekere parasını ödedi ve ben içeri girerek Dr. MacFarlane'in mezarını aradım. Kilisenin kendisi büyük, ahşap bir binaydı ve dik eğimli bir çatısı ile gotik oymalı kemerleri vardı. Mezarlardan bazıları oyma melekler ve taş işi kutularla oldukça detaylandırılmışken diğerlerinde sade haçlar vardı. Gelişigüzel bir düzende yerleştirilmiş gibi görünüyorlardı. Daha yeni bir bölüm bakmaya başladım.

Shin biçilmiş çimlerin üzerinden yürüdü. "Buldun mu?"

"Henüz değil."

Etrafta kimse yoktu. O muazzam sessizlikte bir kuş bile kıpırdamıyordu; gri gökyüzü koca bir tas gibiydi, sanki bütün dünya yağmurun yağmasını bekliyordu.

"Aslında Robert'ın biraz bilgisi vardı – ona listeleri gösterdiğini söyledi," dedi Shin kısa bir duraksamadan sonra. "Seni de o yüzden arıyormuş."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Onun yüzünden kalbinin kırık olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar çok yiyebildiğine göre iyi olmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Ne bulmuş?"

"Görünüşe bakılırsa Taiping bölgesinde Dr. John MacFarlane diye biri varmış. Neredeyse yirmi yıldır burada olan ihtiyar bir Malaya uzmanı. Önceden de Burma'daymış. Batu Gajah Bölge Hastanesi'yle zayıf bir bağı varmış – ara sıra ihtiyaç duyulduğunda birinin yerine gelirmiş. Karısı ya da ailesi olmayan tuhaf biri. Patoloji kayıtlarında da gördüğümüz gibi beş yıl kadar önce Acton'la nehrin üst kısımlarında çıktığı bir geziden sonra parmaklarından birini bağışlamış."

"Peki burada, Taiping'de ne yapıyormuş?"

"Taiping değil, daha ileride bir yer. Komşu köylerden biri."

"Kaunting," dedim hemen. "Kâğıtta yazan isim buydu."

"Burada serbest hekimlik yaparak bir yarı emekli hayatı yaşıyormuş. Kırk yıl önce ayrıldığı İskoçya'ya hiç dönmediği söyleniyor. Arkasında kendilerine bakan üç kız kardeş bırakmış. Bu kadar."

"Ne? Dahası olmalı."

Ren *efendim* demişti ama bunu üzerinde hiç düşünülmemiş bir sadakatle söyleme şekli sırtımı ürpertmişti. Gerçek efendisi kimdi? William Acton mı yoksa direktiflerini sorgulamadan yerine getirdiği şu Dr. MacFarlane mi?"

"Robert'ın bulabildiği bütün somut bilgiler bu kadar. Bir de dedikodular varmış ama iftira falan da olabilir. Bizim Robert fazla vicdanlı."

"Robert makul bir insan."

"O kadar makul ki bugün seni eline sıcak patates almış gibi bırakıverdi," dedi keskin bir sesle.

Cevap vermedim çünkü onu buldum. Üzerinde incecik bir çim tabakası olan yeni bir mezar. Mezar taşına daha dün yontulmuş gibi birkaç sözcük yazılmış:

John Alexander MacFarlane
d. 15 Temmuz 1862, ö. 10 Mayıs 1931
Kurtar bizi ey Efendimiz.

Tarihi hesaplayınca kaskatı kesildim. Dün Ren bana yalnızca iki gün kaldığını fısıldamıştı; bunu ekleyince ölümünün üzerinden tam kırk dokuz gün geçmiş oluyordu. Annem bana ruhların kırk dokuz gün boyunca hiç durmadan dolaşıp günahlarından arındığını söylemişti.

"Ölüm nedeni neymiş?" diye sordum.

"Sıtma galiba. Yıllarca bir yakalanmış bir kurtulmuş."

Çiçek demetini mezarın üzerine bıraktım çünkü bir vazo ya da çatlak yoktu. Kuru toprağın üzerinde uzun saplarındaki yapraklar, soyulmuş, öylece yatarken çıplak ve terk edilmiş görünüyorlardı. Mezarda garip bir şey vardı: Tahta bir çubuk belirli bir açıyla mezara saplanmıştı. On beş santim uzunluğundaydı ve bir süpürge sapının parçası gibi görünüyordu. Ona dokunmaya cesaret edemedim –çok bilerek konmuş gibi görünüyordu– ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Bana küreği uzat," dedim. Shin başını uyarırcasına salladı. "Neden?" Tam o sırada yaşlıca bir Tamil kadın gördüm, seyrelmiş saçları topuz yapılmıştı, üzerinde koyu kahverengi bir sarong vardı. Bize doğru ilerliyor ve bir şeyler haykırıyordu. "Gitmemizi mi istiyor?"

Mezardan uzaklaştık ama kadın ilerlemeye devam etti. Sonuçta bize hoş geldin demek için el salladığı ortaya çıktı. Bel-

li ki mezarlığa pek ziyaretçi gelmiyordu ve bizim gelmemize memnun olmuştu.

"*Tinggal, ya, tinggal!*" dedi Malay dilinde. "Kalın, kalın. Çiçekler için su ister misiniz?" Bekçinin annesiydi, oğlu şu an dışarıdaydı. "Yağmur yağacak," dedi göğe bakarak. "Neden bu kadar geç geldiniz? Arkadaşı mısınız? Hastası mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim ama Shin sadece gülümsedi. "Onu tanır mıydınız?"

Kadın hemen başını sallayarak onaylayınca şaşırdım. "Biz buradaki bütün *orang puteh*'i tanırız ama o daha ileride, Kamunting kısmında yaşıyordu. Yeğenimin saçkıranını tedavi etmişti. Yazık oldu ona. Benden gençti."

Çiçekler için su almaya gitti. Çiçeklerin mezarın üzerinde öylece durması onu üzüyor gibiydi, ben de hepsini dikkatle bir araya topladım. Bir reçel kavanozuyla dönerek, "Eee, siz nerelisiniz?" dedi.

"Ipoh," dedi Shin. "Ben tıp öğrencisiyim. Dr. MacFarlane'in öldüğünü duyunca çok üzüldüm."

"Ah, öğrencilerinden birisin. Eh, bir süredir hastaydı. Aslında insanlar onun aklını kaybettiğini söylüyordu. Evi çekip çeviren kadın ayrılmıştı, bilirsiniz. Sonra geriye sadece ihtiyar adamla o Çinli çocuk kaldı."

Kulaklarım dikildi. "Adı Ren miydi?"

"Bilmiyorum. Küçük bir uşak, on ya da on bir yaşlarında. İyi bir çocuktu. Kadın gittikten sonra evdeki her şeyle o ilgilendi. Öyle bir doktorla uğraşmak kolay değildir. Çocuğu cenazede gördüm. Titriyor ve ağlamamaya çalışıyordu. Onu tanıyor musun?"

"Evet, bir akrabam," dedim ağır ağır. Shin dönüp bana baktı.

"Doktor öldüğünde kaç yaşındaydı?" diye sordu.

Bekçinin annesi gözlerini mezara dikti. Oraya gömülü

olan çubuğa baktığını fark ettim. Sonunda keskin bir *cık cık* sesi çıkardı ve çubuğu çekip aldı. Artık çubuğun sandığımdan çok daha uzun olduğunu görebiliyordum. Bir metreden daha uzun bir süpürge sapıydı ve ucu bir kazık gibi sivrileştirilmişti.

Kadın küçümser bir edayla çubuğu bir kenara attı. "Tamam, adam başından beri tuhaf biriydi ama diğer *orang puteh*'den daha tuhaf değildi. Bir avcının getirdiği bütün nadir bulunan hayvanları alırdı. Nazik bir adamdı. Bir sürü insanı ücretsiz tedavi etti ama sonlara doğru o kadar tuhaflaşmıştı ki insanlar artık ona gitmek istemedi." Bekçinin annesinin bu sohbetten zevk aldığı belliydi. "Aslında ölmeden önce yerel polis karakoluna gidip bütün suçlarını itiraf ettiğini duydum."

"Ne tür suçlar?"

"Bir bakalım, sanırım sığır hırsızlığı ya da büyükbaş öldürmek gibi bir şeydi. Bu bölgedeki köpekler bile alınıyordu. İster evin yakınına bağlanmış olsun ister olmasın. Ayrıca kayıp olan iki kadını öldürdüğünü de söylemiş. İkisi de yakınlardaki bir tesiste çalışan kauçuk toplayıcılarıydı."

Panikleyerek Shin'e baktım; ikimiz de böyle bir şey beklemiyorduk.

"Peki onu tutukladılar mı?"

"Onu eve gönderdiler. Kafasında bir terslik vardı. Zaman zaman nöbet geçirirdi." Tükenmiş görünüyordu. "Olan tüm bu şeyler, hepsi bir kaplan tarafından yapıldı. İnsan yiyen bir kaplan. Pek çok kez görülmüş. Gazetelerde çıkmadı mı?"

"Sizin için korkunç olmalı." Shin en anlayışlı bakışını takındı ve ihtiyar kadın aptalca sırıtmadan edemedi.

"Artık avlanamayan ihtiyar bir erkek olduğunu söylediler. Her neyse, artık gitti."

"Onu yakaladılar mı?"

"Hayır, tuzaklar kurmalarına ve hatta bir *pawang* getirip ona büyü yaptırmalarına rağmen yakalayamadılar. Sonunda öylece ortadan kayboldu. Tam da ihtiyar doktorun öldüğü sıralarda."

Aklım geçen hafta Batu Gajah'daki bahçede görülen kaplana kaydı. İnsan yiyenin birkaç hafta önce bir tesis çalışanını aldığını söylemişlerdi. Saçma ama bir de satıcının boynunun kırılarak ölmesi geldi aklıma ve o karanlık gecede peşinde onu çukura düşene dek kovalayan bir şey mi gördü diye merak ettim. Yine de bu fazlasıyla kurguydu. Batu Gajah ve Taiping arasında hemen hemen yüz kilometre, hatta belki daha çok bir mesafe vardı. Bir kaplan bu kadar yol katedebilir miydi?

"O çubuk ne için?" diye sordu Shin kadının mezardan çıkardığı süpürge sapını işaret ederek.

Bekçinin annesi utandı. "Sadece aptalca bir şey. Bazen olur. Yerli insanlar, bilirsiniz. Oğlum sürekli çıkarıp duruyor onu. Ölüye saygısızlık olduğunu söylüyor."

"Peki ama neden yapıyorlar?"

"İhtiyar doktor öldükten iki ya da üç gün sonra biri ya da bir şey mezarı kazmaya kalktı. Oğlum mezarın yan tarafında bir delik buldu. Sanki bir çocuk ya da bir hayvan bütün gece çalışmış gibi. Aşağı kadar inememiş – onları derine gömeriz. Oğlum uyanık kaldı ve birkaç gece boyunca nöbet tuttu ama bir daha olmadı. Yerliler bunu duyunca ihtiyar adamın mezarından çıkmak istediğini söylediler. Çok saçmaydı çünkü o deliği görseydiniz hemen anlardınız, birinin içeri girmeye çalıştığı açıktı, dışarı çıkmaya çalışan bir şey yoktu! Bu yüzden de insanlar zaman zaman adamın çıkmayacağından emin olmak için mezarına kazık saplıyorlar. Ben endişelenmiyorum; ben İngiltere Kilisesi'ndenim," dedi gururla.

Gün ışığı çekiliyordu, gri gökyüzünün ağırlığı neredeyse somutlaşmıştı. Bekçinin annesi bu şekilde etrafta dolanırken

parmağı mezara nasıl gömeceğiz hiç bilmiyordum. Gece geri gelmemiz mi gerekecekti? Bu düşünce beni huzursuz etti.

Shin, "Buralarda bir umumi tuvalet var mı?"

"Emanet odasınınki hâlâ açık ama kapamak üzereyim."

"Sen git," dedim alelacele. "Ben kitabeleri okuyacağım."

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz dizlerimin üzerine çöküp kürekle gevşek toprağı kazmaya başladım. Neyse ki Shin kürek almayı akıl etmişti! Mezarın toprağı bu bölgenin adıyla anılan kalay cevherinden çıkan kırmızı kildendi. Kadının çubuğu çıkardığı noktayı kazmayı seçtim çünkü oradaki toprak zaten yerinden oynamıştı. *Acele et!* Nabzım hızla atarken alelacele toprağı kenara atıyordum, ihtiyar kadın dönüyor mu diye bir gözüm yoldaydı. Kolaylıkla bulunmasın diye derin bir yer kazmalıydım. Hele de insanlar mezara kazık sokup dururken.

Bir kol derinliği kadar kazınca cam şişeyi çıkardım. Öncekinden daha soğuk ve ağır görünüyordu. Bugün Dr. MacFarlane'in ölümünün üzerinden kırk sekiz gün geçmişti. Ren'in istediği süre içinde yapmayı başarabilmiş miydim? Gözümün ucuyla bir gölgenin kıpırdandığını gördüm. Bir ağaç dalı rüzgârda salınıyordu ama beni harekete geçirdi. Satıcının cebinden aldığım parmağı kaldırdım ve deliğin içine bıraktım.

41

Batu Gajah
27 Haziran, Cumartesi

Ren yürüyor, yüksek çimlerin arasında bir kaplanın şeridi gibi dalgalanan zayıf izi takip ediyor. Bir hastane yatağıyla ilgili belli belirsiz bir anı var zihninde ama silinip gidiyor. Asıl gerçek olan güneş ışığı ve rüzgârdan oluşan, o çimlerde otururken bulduğu ufak tefek solgun kadının olduğu bu dünya. Ne zaman etrafa bakınmak için dursa kadın onu acele ettiriyor.

"Treni kaçırmamalıyız," diyor.

Ren'in alnı kırışıyor. "Başka biri daha var mı?"

Kadın ona yan bir bakış atıyor. "Bilmiyorum. Hadi!"

Kızın hareket etme şeklinden hoşlanmıyor, hasarlı bedeni öne doğru eğilmiş, bir omzu düşük ve bir bacağı sürükleniyor. Kimse böyle bir sakatlığı varken yürüyemez ama bu konuda bir şey sormuyor. Yeniden dirseğini tutmasından korkuyor, daha önceki o buz gibi kemikli kavrayıştan. Yine de onun için üzülüyor, onu yalnız gönderemez. Hem çimlerde ve karmaşık çalıların arasında bir kaplan var. Zaman zaman düz çizgili bir şey takılıyor gözüne ama ona yol mu gösteriyor yoksa uzaklaşması için uyarıyor mu emin değil. Ren aniden

ihtiyar bir adam hatırlıyor. Bir yabancı, ağaçların arasında dolanıyor. İçine birden korku, acıma ve sevgi akıyor; karanlık bir yalnızlık. Başını öne eğip yürümeye devam ediyor.

Uzaktaki tren istasyonuna doğru ilerliyorlar. Ne kadar zamandır yürüyorlar? Aylar mı, günler mi yoksa sadece birkaç dakikadır mı? En sonunda varıyorlar. Tren istasyonu Batu Gajah İstasyonu'na fazlasıyla benziyor. Uzun ve alçak, yağmurdan ve güneşten korunmak için uzun saçaklar yapılmış. Tahta bankları ve büyük, yuvarlak bir saati var. Bir tren bekliyor, büyük buharlı lokomotif usulca tıslıyor. İnsanlar istasyonda boş boş dolaşıyorlar ama Ren onlara doğrudan baktığında titreşerek siliniyorlar. Bulanık figürleri ancak gözünün ucuyla görebiliyor. Gölge bir çocuk platform boyunca koşuyor, annesinin elini tutuyor. Vagona binerlerken annesi çocuğu bağrına basıyor. Ren bir an için o sıcak hareketi kıskanıyor.

"Acele et!" diyor yol arkadaşı.

"Nereye gidiyoruz?"

Kız sabırsız ve dikkati dağınık görünüyor. "Bin işte!"

"Adını bile bilmiyorum." Bir an içi şüpheyle doluyor. Neden bu tuhaf kadının peşinden trene biniyor ki? Sonuçta o başka birini aramıyor mu? Hatırlamak için kendini zorluyor. Evet, Nandani. "Ben seninle gelemem, başkasını arıyorum."

"Aptallaşma! Benim adım Pei Ling," diyor. "Hemşireyim, yani benimle gelmelisin." Ne var ki o bile kendi kurduğu mantığı anlayamamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor Ren kibarca.

"Tanrım! Ne aptal çocuksun sen! Gel – tek başıma gitmek istemiyorum." Sanki çocuk olan Ren değil de diğeriymiş gibi acındırıcı bir ifade takınıyor ve Ren bocalıyor.

"Tamam," diyor bir elini tren kapısının üst pervazına koyarak. Oraya dokunur dokunmaz derinlerden bir titreşim, görüş alanını sarsan bir salınım hissediyor. O an herkesi net olarak

görebiliyor – oturan, ayakta duran ya da trene binen bütün yolcuları. Kimse trenden inmiyor ve hiçbirinin valizi yok.

Ren içeri giriyor. Nandani orada, kalp şeklindeki yüzü dalgın dalgın pencereden bakıyor. Ren keyiflenerek onun yanındaki koltuğa oturuyor. "Merhaba!"

Ren onu şaşırtıyor, Nandani korkuyla bakıyor ona. "Ne yapıyorsun sen burada?"

"Seni arıyordum."

"Hayır, aramamalısın! Peşimden gelme."

Ren, Nandani'ye; kıvırcık saçlarına ve tombul, güzel vücuduna bakıyor. Neden onu gördüğüne sevinmedi?

"Buraya gel, küçük çocuk," diyor hemşire. Pei Ling eliyle koltuğa vuruyor. "Yanıma otur."

Ren başını iki yana sallıyor. Çarpık omuzlu ve ayağını sürüyerek yürüyen solgun genç kadındansa Nandani'yle oturmayı tercih eder. Aslında Pei Ling'e baktıkça daha da çok korkuyor. Nandani'nin yanına kaçıyor ama o kaygıyla başını iki yana sallıyor. "Lütfen in. Birazdan kapıları kapayacaklar."

Ren derinden gelen hafif bir uğultu hissediyor, tüm yol canlı bir tel gibi. Yi o tarafta, o yolun sonlarında bir yerde. Bundan emin. İki genç kadın şimdi sert fısıltılarla tartışıyor. Nandani, Ren'in gitmesini istiyor ama Pei Ling inatçı ve çocuğun kendi isterse kalması gerektiğini söylüyor. Ren'in elini tutmak için uzanıyor ama Nandani öfkeyle bağırıyor.

"Dokunma ona!" diye çıkışıyor.

"Neden? Dokundum zaten." Doğru, Pei Ling'in tuttuğu dirseği şimdi soğuk ve uyuşmuş.

Onlar tartıştıkça Ren kendini daha kötü hissediyor. "Kalmak istiyorum," diyor Nandani'ye. Kızın ifadesi yumuşuyor.

"Pekâlâ," diyor. "Birlikte gidelim."

Ren gözlerini kapıyor, kendine her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Yi'ye gidiyor.

Bir seğirme oluyor. Bir elektrik titreşimi. Üzüntü ve kan altnotalarıyla mutlak bir yalnızlık –onu ileri çekiştiren, ona karanlıkta dolaşan ihtiyar adamı hatırlatan o yalnızlık– aniden sönüveriyor. Kedi hissi birden alazlanıyor. Saçları dikiliyor, teni büzülüyor. Hastaneden beri bu kadar güçlü bir sinyal hissetmemişti. Zihnine görüntüler akıyor. Bir kürekle toprağı kazan bir kız. Bir deliğe atılan cam bir şişe. Delik genişleyip bir mezara dönüşüyor. Ne – hayır, kim o? Ren'in kalbi gümbür gümbür atıyor, bu tuhaf diyara geldiğinden beri kalbinin attığını ilk kez fark ediyor. Ren aniden artık bu trenle yolculuk etmek istemediğini fark ediyor. Nandani'yle, özellikle de o küçük, çarpık, buz gibi elleri olan Pei Ling'le.

Ne var ki kapılar kapanıyor. Trenin ön kısımlarından çarparak kapandıklarını duyuyor, ses yaklaşıyor. *Bam. Bam.* O zayıf uğultu, Yi'nin hattın ilerisinde olduğunu vadeden o titreşim üzerinde ağırlık yapıyor, ayağa kalkmaya çalışırken onu aşağı çekiştiriyor, bedenindeki bütün sinirler geriliyor.

"Sorun ne?" diye haykırıyor Nandani.

Bam. Yan vagonun kapısı sertçe kapanıyor, sanki görünmez bir refakatçi çarpmış. Ren kendi vagonlarındaki kapının da kapanmak üzereymiş gibi titreştiğini görüyor. Çaresizlikle çılgınca atılıyor. Havanın kulaklarını kestiğini, kapının tenini yaladığını hissediyor. Şimdi parlak, öyle parlak ki yalnızca yüzünü buruşturmak ve gözyaşları gözlerinin kenarından süzülürken gözünü kısmak geliyor elinden sadece.

Birisi yeri paspaslıyor. Etrafta bir su şaklaması duyuluyor, bir kovanın tıkırtısı. Ren bir yatakta yatıyor – bir hastane yatağı, artık hatırlıyor. Göğsü inip kalkıyor, kalbi hızla atıyor; daha az önce trenin kapısından atlamadı mı? Burada ama hâlâ orada, iki mekânın parçaları iç içe geçiyor. Gözlerini kapasa Nandani'nin şaşkın ifadesini, Pei Ling'in solgun yüzündeki o

zayıf sırıtışı hâlâ görebilecek gibi. Hayır, onu düşünmek istemiyor.

"Uyandın demek?" İncecik, küçük bir adam ona bakıyor. Bir elinde bir paspas tutuyor. Ren acıyla gözlerini kırpıştırarak doğrulmaya çabalıyor. Ağzı kurumuş. Hademe ona ılık bir su dolduruyor. "Hemşireyi çağırayım mı?" diyor Kanton lehçesinde.

Ren başını iki yana sallıyor. "Günlerden ne?"

"Cumartesi."

Koridorda bir koşuşturma, birkaç ses duyuluyor ve hemşirelerden biri başını içeri uzatıyor. Ciddiyetle hademeyi çağırıyor. "Yardım edebilir misin?"

Adam hemşirenin peşinden dışarı çıkıyor. Ren, yan servisten gelen seslerini duyabiliyor.

"...morga mı götürelim?"

"Evet, ailesiyle iletişime geçilecek."

Birkaç dakika sonra hademe paspasını almak için döndüğünde yüzünde sıkıntılı bir ifade var. Ren, adamın arkasındaki açık kapıdan bir sedyenin ittirildiğini görüyor. Üzerinde beyaz çarşafla örtülmüş biri yatıyor. "O kim?"

"Başka bir hasta."

İki solgun ayak dışarı çıkmış. O kadar inceler ki ancak bir kadına ait olabilirler. Durgunluklarında Ren'in midesini burkan bir şey var.

"Yüzü neden kapalı?" diyor Ren. "Öldü mü?"

Hademe tereddüt ediyor, "Bazen insanların gitme vakti gelir," diye mırıldanıyor.

Gitme vakti. Bu, Ren'de karmaşık hislere neden oluyor. "Onu tanır mıydın?"

"Burada hemşireydi."

Ren'in içinde tuhaf bir his. O küçük ayaklar, tuhaf bir açıda duran sol ayak. Yataktan çıkmaya çalışıyor; yüzünü gör-

meli! Yanına bir ağrı saplanıyor. Acıyla çığlık atıyor. Telaşlanan hademe onu tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım onu tanıyorum. Lütfen, görmeme izin ver!"

Yaşanan kargaşa dikkatini çekince hemşire içeri bakıyor. "Ne oluyor?"

"Oğlan onu tanıdığını söylüyor."

Hemşire dudaklarını büzüp başını iki yana sallıyor. "Söz konusu bile değil!" Ren'e sanki çocuk kötü bir şey yapmış gibi kızgın, onaylamaz bir bakış atıyor.

Sedye uzaklaştırılıyor ve Ren ağlamak istiyor ama onun yerine parmaklarını hafifçe yastığına geçiriyor. "Adı neydi?"

"Pei Lin."

Ren artık gerçekten hıçkırıyor. O küçük hemşire Pei Ling için değil, Nandani için. Artık nereye gittiğini biliyor.

42

Taiping
27 Haziran, Cumartesi

İçindeki büzüşmüş parmakla birlikte cam şişeyi, Dr. MacFarlane'in mezarında kazdığım deliğe atmamın üzerinden çok geçmemişti ki Shin'in beni yaklaştıkları konusunda uyarmak için kasten yükselttiği sesini duydum. Telaşla deliği tekrar toprakla doldurdum ve uzaklaştım. Shin ve bekçinin annesi köşeyi dönünce el sallayarak onlara katıldım, küreği tekrar çantaya sıkıştırdım.

"Görmek istediklerini gördün mü?" diye sordu ihtiyar kadın.

Shin, elimi eline aldı. "Evet, gitmemiz gerek." Kadına zaman ayırdığı için teşekkür etik ve olabildiğince hızlı adımlarla kilise avlusuna çıktık.

"Sorun ne?" diye sordum kısık sesle, Shin hızlı bir tempo tutturmuşken. "Neden elimi tutuyorsun?"

Cevap olarak elimi çevirdi. Kırmızı toprakla lekelenmişti.

"Sence fark etmiş midir?"

"Umarım etmemiştir. Dizlerinde de biraz var."

Eğilip baktım. Son zamanlardaki tüm gezintilerim kir ve

lekeyle sonuçlanmıştı. Patoloji deposundaki örümcek ağları ve tozlar, ardından Ren'in kanının lekeleri ve şimdi de bu. Birinin mezarının toprağı.

"Gömdün mü?"

"Hallettim," dedim usulca.

Hiddetli bulutlar gün batımını gizlemiş ve gökyüzüne puslu, mavimsi bir hava katmıştı. Titrek bir alacakaranlık çöktü. Aldığım her nefeste boğucu nemi boğazımda hissedebiliyordum.

"Saat kaç?" İhtiyar kadının hikâyesine daldığımızdan kilisedeki saate bakmayı unutmuştum.

Shin kol saatine baktı. "Sekize yirmi var."

Ipoh'a son tren sekizde kalkacaktı ve istasyondan hâlâ bir buçuk kilometre uzaktaydık. Kaygıyla etrafa bakındım ama sokak bomboştu ve görünürlerde bir üç çeker yoktu.

Shin gökyüzüne baktı. "Sence..."

Gök yarıldı ve ilk dolgun yağmur damlaları yassılaşmış kurbağa yavruları gibi tozlu yola düştü.

"Koş!"

İnsanların yalnızca avcı şapkaları ve çıkarılabilir yakalı pelerinlerle, fundalıklarda (o da neyse artık) yağmur altında ıslak yürüyüşlere çıktıkları o İngiliz kitaplarını hiçbir zaman anlayamamışımdır. Tropik bölgelerdeki yağmur gökyüzünde ters çevrilmiş bir küvetten yağar. O kadar sert ve hızlı yağar ki birkaç dakika içinde iliklerinize kadar ıslanırsınız. Düşünecek zaman yoktur, yalnızca sığınacak bir yer bulma ihtiyacı ağır basar. Biz de koştuk işte.

En yakındaki sığınak, ilerideki bir dizi dükkân-evdi ve örtülü bir buçuk metrelik yürüme yolunu soluk soluğa koştuk. Su saçaklardan tıslayan bir çarşaf gibi dökülüyor, toprak yolu çamura çeviriyordu.

"Ne yapacağız?" dedim en az bir beş dakika bekledikten sonra. Bu sağanağın dinme ihtimali zayıftı ve bu arada dakikalar hızla sekize doğru ilerliyordu. Treni nasıl yakalayacaktık?

"Koşabiliriz," dedi Shin.

Böylece o çılgın koşu başladı. Bir sığınaktan diğerine, saksının altından kaçışan böcekler gibi zikzaklar çizdik. Dükkânların aralıklı blokları ve büyük yağmur ağaçları vardı ama fayda etmedi. Geç kalma paniğini bastırmaya çalışırken bile biliyordum bunu. Tren bizsiz gidecekti. Ayakkabılarım sırılsıklam olmuştu ve iki kez neredeyse bileğimi burkacaktım.

"İyi misin?" diye sordu Shin.

Destek almak için elimi bir ağacın gövdesine yasladım. "Evet," dedim dişlerimi sıkarak. Daha önce böyle şeylerden hiç şikâyet etmemiştim ve şimdi de etmeye başlamayacaktım. Eğer güleryüzlü olmak birlikte olmamız için en iyi yolsa, o hâlde oynamaya devam edecektim.

Shin gözlerini alnıma sabitledi. "Biraz daha," dedi. "Orada."

Hâlâ tren istasyonunun yakınlarında bile değildik ve kol saatine baktığımda akreple yelkovan sekize beş dakika kaldığını gösteriyordu. İmkânsızdı.

"Geçen gün sana verdiğim yüzük hâlâ sende mi?"

Neden birden bunu merak ettiğini düşünerek ona baktım. Ona daha önce geri vermeliydim. Utanarak mendili açtım.

"Parmağına tak," dedi.

"Neden?"

Bitkin görünüyordu. "Tak sen. Sonra da beni takip et."

Shin birkaç kapı ileride durdu ve tabelaya baktı. Ardından içeri girdik. Burası küçük bir oteldi. Daha önce hiç otelde kalmamıştım. Annemle birlikte uzun zaman önce Taiping'i ziyaret ettiğimizde onun teyzelerinden birinde, annemde hiç olmayan tüm o güçlü karakteri miras almış güçlü görünen bir kadının evinde kalmıştık. Acaba kadın hâlâ bu kasabada mı

yaşıyor ve beni bir adamla otele girerken görse ne düşünür diye merak ettim. Bu adam üvey kardeşim olsa bile.

İşyerindeki diğer kızlar bana oteller konusunda temkinli olmayı öğretmişti. *Bir adamla asla orada buluşma.* Resepsiyon alanında bile. Bu bir sınav, diyorlardı, hangi kızların gelip hangilerinin gelmeyeceğini görmek için. İşte şimdi buradaydım, bir otele adım atmak üzereydim. Anlayabildiğim kadarıyla oldukça da harap bir oteldi. Ne var ki bugün şartlar farklıydı, üstelik Shin'le birlikteydim. Bunda bir sorun yoktu, değil mi?

Otelin içi kasvetli ve rutubetliydi. Shin'in bir defteri doldurduğu ön masayı tek bir elektrik lambası aydınlatıyordu. Kâtip ihtiyar bir kadındı ve bana delici bir bakış attı. "Valiz yok mu?"

"Dönüş trenini kaçırdık," dedi Shin rahat bir edayla. "O yüzden sadece bir gecelik yere ihtiyacımız var."

Kadın Shin'e, sonra tekrar bana baktı. Sanki her gün tren kaçırırmışım gibi telaşsız görünmek için elimden geleni yaptım. Bu arada Shin bu sürece neden bu kadar aşinaydı? Kaç kadını otele götürmüştü? Sırtına baktım ve ihtiyar kadın bilgiç bir ifadeyle bana baktı.

"Bay ve Bayan Lee," dedi kaydı okuyarak. "Yeni evliler ha?"

"Hayır," dedi Shin. "Uzun zamandır birlikteyiz." Parmağımdaki yüzüğü göstermeye gayret ederek koluyla beni sardı.

"Yemek ister misiniz?"

Shin bana baktı. "Sadece çay ve tost."

"Yukarı göndeririz," dedi kâtip. Masanın etrafından iri cüssesini zorlanarak geçirdi ve biri yıpranmış basamaklardan üst kata çıkardı. "Bu gece şanslısınız, özel banyosu olan odalardan bir tek bu kalmıştı."

Oda küçüktü ve mobilyası azdı. Kapakları çiçek desenli,

vitraylı pencere ön taraftaki yağmurlu sokağa bakıyordu. Ben manzaraya değil, yatağa bakıyordum. Nevresimleri düzgünce serilmişti ve iki kalın yastık vardı; üstlerine jilet gibi ince, pamuklu bir battaniye serilmişti. Çift kişilik yatak. Ne bekliyordum ki? İkiz yatak mı?

"Shin," dedim kadın bizi yalnız bırakır bırakmaz. "Neden kardeş olduğumuzu söylemedin ki?"

"İki tekli için yeterince paramız yok. Hem hiç benzemediğimizden kardeşim olduğunu iddia etmek daha çok kuşku çekerdi." Mantıklı konuşuyordu ama yüzündeki çarpık ifade, bana onun da gergin olduğunu söylüyordu. Shin'i daha önce hiç böyle görmemiştim ve daha da gerilmiştim. Samimi olmanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Daha önce hiç otele gitmemiştim," dedim neşeyle.

Sessizlik. Onun otele gidip gitmediğini soramazdım çünkü belli ki gitmişti ama hangi şartlar altında orada bulunduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de hepsi benim uydurmamdı ama Shin'in otellerde kadınlarla buluştuğunu düşünüp duruyordum. Hevesli genç kadınlar, tecrübeli olgun kadınlar. Gerçi ne fark ederdi ki? Beni ilgilendirmezdi.

"Ben gidip temizleneceğim," dedim.

Shin beni şaşırtarak daha önce aldığı kahverengi kese kâğıdını açtı, biraz karıştırdı, yepyeni bir erkek gömleği çıkardı. Düz beyaz pamuktandı, güzelce paketlenmişti ve yakasında hâlâ iğnelenmiş etiketi vardı.

"Al." İğneleri çıkarıp gömleği bana uzattı. "Bunu alabilirsin."

"Senin ihtiyacın yok mu?"

Onun kıyafetleri de ıslanmıştı ama başını iki yana salladı. "Sen al."

Bitişikteki banyoya, kutuya benzer küçük, mozaikli alana girdim ve nedenini anladım. O dar aynaya ilk bakışımda ıs-

lak kıyafetimin üzerine yapıştığını görünce utandım. Shin'in bakışlarını alnıma sabitlemesine şaşmamak gerekirdi. Ürpererek kıyafetlerimi çıkardım; ince, sert havlularla kurulandım. Ardından erkek gömleğini giydim. Her nasılsa, daha önce giydiğimden daha az şey göstermesine rağmen çok daha kışkırtıcı görünüyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek uzunca bir süre banyoda dikilip tekrar dışarı çıkmak için gereken cesareti toplamaya çalıştım. Kapıyı usulca ittirdiğimde Shin gitmişti.

Yatağın üzerinde bir çay tepsisi duruyordu. Çayı içtim, tostun büyük bir kısmını yedim ve hatta Shin'in eczaneden aldığı diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Ardından yatağa girdim ve ışıkları söndürdüm. Kırgınlık yaşları nedensizce gözlerime doldu. Ne düşünüyordum ki? Shin'in nihayet bir hamle yaptığını mı? Belli ki böyle bir şey hiç olmayacaktı. Benimle ilgili sevdiği şeyler –dobralık, dürüstlük, güleryüz– romanlarda kadın kahramanlar için kullanılan tanımlar değildi. Onlar yalnızca Dr. Watson gibi yardımcı karakterlere giderdi. Başımı sert yastıkların altına gömdüm ve sessizce hıçkırdım.

Kapı açıldı ve donup kaldım. Shin koridorun ışığında siluet hâlindeydi. Ardından sessiz bır tıkırtıyla kapıyı kapadı, banyoya girdi ve yıkanmaya başladı. Uyuyor numarası yapmak en iyisiydi. Dişlerimi sıkarak ağladığımı asla belli etmeyeceğime yemin ettim. Ben bu kararı verir vermez tekrar içeri girdi ve yatağa, yanıma girdi.

Yağmurun sesi azalmıştı ama hâlâ durmadan çiseliyordu. Çatıdan akan suyu ve Shin uzanırken gıcırdayan yatağı duyabiliyordum. Nefesimi tuttum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duyacağından korktum.

"Uyuyor musun?" Bunu öyle usulca söylemişti ki kalbim sızladı. Shin'in benimle o ses tonuyla konuşması adil değildi. Soluğumu verdim ama boğuk bir hıçkırık gibi çıktı.

"Ne oldu? Ağlıyor musun?" Aniden doğruldu.

Saklamanın faydası yoktu. Hele de Shin yastığı yüzümden çekmişken. Sokak lambası yağmur damlalarıyla dolu pencereden içeri giriyordu ve Shin benim dağılmış saçlarımı, yüzümdeki gözyaşı izlerini görebiliyordu.

"Robert mı?"

Shin, seni ahmak, diye düşündüm yüzümü silerek. Robert en son endişelendiğim şeydi ama Shin üzerime doğru eğildi. Üzerinde gömlek yoktu ve yine o hisse kapıldım. O ne zaman bana biraz fazla yaklaşsa içimi saran o soluk kesici, baş döndürücü his. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Onu gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun? O buna değmez."

"Robert için ağlamıyorum."

"O hâlde ne için? Canın mı yanıyor?"

Bu o kadar gülünçtü ki gülsem mi yeniden ağlasam mı bilemedim. Bu arada Shin de yanımda yarı çıplak oturuyordu. Sadece, "Az önce neden uzaklaştın?" diyebildim.

"Düşünüyordum." Koyu, okunmaz bakışlarla beni izliyordu. Midem düğümlendi, sertçe. O böyle bana doğru eğilirken sırtüstü yatamazdım, bu benim dezavantajımaydı. Kolları ne ara bu kadar kaslanmış, göğsü ne zaman bu kadar yağsızlaşmıştı? Pencereden sızan hafif ışıkta nasıl da güzel görünüyordu.

Doğrulmak için çabaladım. "Yine mi? Hangi konuda?"

"Yıllardır bekliyorum. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Elini gömleğin altından belime koydu. Shin'in âdemelmasının atışını, gözlerindeki yarı kaygılı yarı sorar ifadeyi görebiliyordum. Nefes alamadım.

"Robert seni öptü mü?"

Hiçbir şey demeden başımla onayladım.

Bir öfke parlaması. "Eh, ben daha iyiyim."

Daha kaba bir şeyler söyleyeceğinden emindim ama onun yerine diğer elini enseme koydu ve beni öptü.

Bacaklarımda hafif bir karıncalanma oldu, ağır ağır bedenimin merkezine doğru ilerledi. Sıcak, insanı eriten bir his. Dudakları yumuşak ve ateşliydi. Tenimin üzerinde gezindiler, ağzımı açılmaya zorladılar. Kalbinin atışını hissedebiliyordum. Eli tehlikeli bir şekilde belimden yukarıya doğru kaydı. "Shin!" Keskin bir nefes aldım ama o beni daha da tutkuyla öptü. Dudaklarımı, boynumu... Giydiğim gömleği sabırsızca çekiştirdi. Bu, tam da umduğum şeydi ama öyle hızlı ve öyle telaşlıydı ki beni neredeyse korkutacaktı. "Bekle!" dedim soluk soluğa yatakta yeniden kayarken.

"Neden?" Düğmeleri çekiştiriyordu.

"Yapamayız. Yapmamalıyız." Düşüncelerim allak bullak olmuştu. Kollarımı ona sararken dağılıyorlardı.

"Evet, yapmalıyız. Yoksa benim olmazsın." Shin yüzünü yeniden boynuma gömdü, elleri göğüslerimi kavradı. İçimden bir elektrik akımı geçti; keskin bir soluk alarak ellerini uzaklaştırdım.

"Ben her zaman senindim. Lütfen dur."

"Hayır, değildin." Doğruldu, eliyle yüzüne düşen siyah saçları geriye attı. "İlk kez geçtiğimiz ay bana böyle baktın – aklında olan hep Ming'di!"

Yanaklarım yanarken söyleyecek bir şey bulamadım.

"Eğer Ming olsaydı ben vazgeçmeye hazırdım ama Robert gibi biri için olmaz," dedi.

"Shin." Yüzüne dokundum. "Benden hoşlanmadığını düşünmüştüm."

"Tabii ki hoşlanıyorum. Hep senden hoşlandım."

"Peki o zaman diğer o kızlar neydi?" dedim kızgınlıkla. "Onlarla ne yapıyordun?"

"Seni unutmaya çalışıyordum, aptal."

Ağzı, göğüslerimin arasında ağır, ateşli bir yol izledi. Dudaklarımdan bir inilti kaçınca utandım ve dudaklarımı sertçe

ısırdım. Shin hiç acele etmeden, ağır ağır beni öpmeye devam etti. Bana ustaca dokunuyor, beni arzuyla, kaygan bir ağrıyla dolduruyordu. Kulaklarımda bir uğultu vardı, tenim yanıyordu. İçimde yine o tuhaf his vardı. Merak, korku ve dayanılmaz bir heyecanın karışımı. Ben bu Shin'i tanımıyordum. Yağsız, sert bir vücudu olan yabancı bir adamdı bu; bir oğlan çocuğu değil. Kendimi de tanımıyordum. Onu ısırmak isteyen, parmak uçlarını emmek isteyen, onu tüketmek isteyen yanımı. Ben parmaklarımı sırtına değdirdiğimde usulca inledi, zafer ve hazla başım dönüyordu. Sonra dizlerinin bacaklarımı araladığını hissettim, o telaşlı sıcaklık bacaklarımı sardı ve ciddi olduğunu anladım.

"Bekle dedim!" Büyük bir çabayla onu ittirdim.

"Sana söyledim..." Gözleri sıcak ve yumuşaktı. "Seni benim yapacağım."

"Bu meselenin 'benim'i yok." Doğruldum ve gömleği boğazıma kadar iliklerdim ama kalbim hızla çarpıyordu. Başım bulanıktı. Shin yana devrildi ve bir kolunu yüzüne koydu.

"Bakire değilsen Robert seni istemez." Sesi boğuktu.

"Bütün mesele bununla mı ilgili?" Öfkelendim. "O zaten beni istemiyor. O kadar popüler değilim!"

"Kör müsün sen? Yıllardır hayranlarından kurtulmak için ne sıkıntılar çektim, hiçbir fikrin yok."

"Ne yaptın?"

"Manifaturacıdan Ah Hing. Bizim okuldan Seng Huat. Ah, bir de yan evdeki matematik öğretmeni." Hepsini parmaklarıyla saydı.

Öfkelenerek yastıkla ona vurdum. "Yani matematik öğretmeniyle bir şansım olduğunu mu söylüyorsun?" Bir yaz boyunca ona tutulmuştum çünkü aynı Ming gibi gözlük takıyor ve saçlarını ikiye ayırıyordu. "Hayvanın tekisin, Shin! Sen bencil bir hayvansın!"

Kolumu yakaladı ve beni üzerine çekti.

"Ne yapmam gerekiyordu yani? Bana dönüp bakmıyordun bile. Hem zaten ısrar edecek cesaretleri yoksa buna değmezlerdi."

Çok yakındık, yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı sadece. Kalbim deli gibi çarpıyordu, nefesim zayıf solumalar hâlindeydi. Ona dik dik bakmamak için tüm çabalarıma rağmen damarlarımda baş döndürücü bir mutluluk dolaşıyordu.

"Benden nefret ediyor musun?" Yine o yarı kaygılı bakış. Daha önce Shin'i hiç böyle görmemiştim –ikimiz arasında sakin olan taraf hep oydu– ve kızardım. Fark etmiş olmalı çünkü, "Eğer benden nefret etmiyorsan izin ver yapayım," dedi ve tekrar beni öpmeye başladı.

Teslim olmak, bu ağır ağrının beni tüketmesine izin vermek çok kolaydı. Kollarım onu sardı, yuvarlanıp benim üzerime geldiğinde gerilen sırt kaslarını hissettim. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı; annemin bana yaptığı her uyarıyı hatırladım. Ne yapıyordum ben?

"Hayır!" Bu kez onu o kadar sert ittim ki yataktan düştü.

"Hamile kalmaktan mı korkuyorsun?" Shin dizlerinin üzerindeydi, bana bakıyordu. Panjurlardan içeri süzülen yağmur ışığında inanılmaz yakışıklıydı. "Korkmana gerek yok. Eczaneden bir şey aldım."

"Demek bunu başından beri planlıyordun?"

"Elbette," dedi. "Sana bir şeyler düşündüğümü söylemiştim."

"Bugün o yüzden mi benimle birlikte geldin?"

"Evet."

Ona vurmak istedim. "Yani parmağı gömme konusundaki tüm o yardımlar yalan mıydı?"

"Parmak umurumda bile değil. Sadece seninle birlikte olmak istedim."

"Benimle her zaman birlikte olabilirdin," dedim. "Yalan söylemene gerek yoktu."

"Hayır, babama söz verdim." Sanki fazla ileri gitmiş gibi durdu.

"Ona ne söz verdin?" İçim korkuyla doldu. O çarpık mavi gölgeleri, tavuk kümesinin karanlığını ve Shin'in kırık kolunun garip bir biçimde sallanışını hatırladım. "Söyle yoksa seni asla affetmem! O gece ne oldu?"

Aniden yorgun gelmeye başlayan düz, alçak bir sesle, "Sana nasıl baktığımı gördüğünü söyledi; bu onu sinirlendirdi ve kavgaya tutuştuk. İşte o zaman kolumu kırdı. Sana el uzatmayacağıma söz verdim. O evde yapmayacaktım. O da karşılığında seni rahat bırakacaktı." İç geçirdi. "Hepsi bu kadar."

Elimi hep yapmak istediğim gibi saçlarına uzattım. "Şimdi ne yapacağız?" dedim usulca.

Shin yüzünü kucağıma gömdü, kollarını belime doladı. "Seninle birlikte uyumama izin verebilirsin. Bu gece."

Bunu düşündüm. "Tamam ama sadece uyuyacağız. Başka bir şey yok."

Bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi, sadece tekrar yatağa çıktı ve kollarını bana doladı. Göğsüm kanatlarını çırpan bir kuş gibi acı tatlı bir kargaşayla doldu. Çocukluğumuzdan sahneler, pek çok tartışmamız ve rekabetimiz canlandı. Ben mi Shin'e yetişmeyi başarmıştım yoksa soğukkanlı ve sabırlı bir oyun oynayarak o mu beni ağına düşürmüştü? Yan dönüp yağmuru ve Shin'in soluklarını dinlerken saçma bir mutluluk duydum.

43

Batu Gajah
28 Haziran, Pazar

Çağrı pazar akşamı geliyor. William'ın pamuklu bir gömlek ve bir sarongla oturduğu verandanın sakin sessizliğini bölüyor. Hava ağır ve yapışkan, muson öncesi. Örme rattan bir koltukta uzanıyor, bardağındaki buz o salladıkça tıngırdıyor. William donmuş bir gölün kıyısında dolaştığını ve kıyıya vuran gevşek buz parçalarının sesini dinlediğini hatırlıyor. Çalan çanlar gibi derdi Iris, o çekici yüzü soğuktan pespembe kesmişken. Bu, William'ı sadakatsizlikle, başka bir kadını öpmekle suçlamasından hemen önceydi. William onca şey yapmış olmasına rağmen ona hiçbir zaman sadakatsizlik etmemişti. Bir yanlış anlama olmalı, demişti ona. "Ben ne gördüğümü biliyorum," demişti Iris soğuk bir sesle. "Piersonların partisinde." O gece koridorun karanlığında, antika saatin tiktakları dışında hiçbir tanık olmaksızın öptüğü tek kişi Iris'in kendisiydi. Tuhaftır ki o an onu öpmesinin sebebi de arkadaşlarıyla geçirdiği keyifli bir günün ardından ona karşı ani bir sevgiyle dolmuş olmasıydı. Bu adaletsizliği hatırlayınca William'ın içinde bir öfke kabarıyor. Iris'in nev-

rozlarına, güzel anları mahvetme konusundaki o olağanüstü becerisine öfkeleniyor. Bu seferki ise başka bir zamandan, başka bir yaşamdan gelen bir anı, William buzlu viski bardağını alnına bastırarak telefonun boş bungalovda arka arkaya çalışını dinliyor.

Sekizinci çalışta Ah Long ahizeyi kaldırıyor. Ren kadar hızlı değil, telefonu açmak için koşuşturuyor. Derken veranda kapısında beliriyor.

"Hanımefendi, *Tuan*."

Tam zamanında, diye düşünüyor William. Ne de olsa bu sabah kiliseye gitmedi. Lydia onunla konuşma şansını kaçırdı. Derin bir nefes alıyor. "Alo?"

Kadının sesi zayıf ve tereddütlü. Telefon hatlarındaki cızırtı hesaba katılmadığında bile. "William? Ben Lydia. Yarın sabah erken gelir misin?"

"Ne kadar erken?" Bu hem sinir bozucu hem de korkutucu. "Bekleyebilir herhalde?"

Hatta birkaç cızırtı daha. "... Iris hakkında konuşmak."

Güçlü bir rüzgâr esiyor, William'ın sarongunun ince kumaşını bileklerine yapıştırıyor. Yağmur kokusu.

"Ne dedin?" diye bağırıyor.

"Yedide benimle buluş. Avrupa kanadında."

Hızlı bir şimşek çakıyor ve hat kesiliyor. William telefona bakıyor. Demek yarın sabah. Hatlar bozuk olsa da Lydia'nın sesinde William'ın midesini ağzına getiren bir zafer tınısı var. Etrafta amatörce hafiyelik yaparak ne bulmuş olabilir ki? Gözlerini sımsıkı kapayarak üzerine çöken kara talihe onu bir kez daha kayırması için dua ediyor.

Pazartesi sabahı altıda William çoktan uyanmış ve giyinmiş hâlde. Bütün gece kopan fırtına dinmiş, geriye yalnızca sular yüzünden yere yatmış çimler ve saçaklardan istikrarla damla-

yan sular bırakmış. Ah Long kızarmış ekmek ve domates sosunda pişirilmiş konserve fasulyeden oluşan hafif bir kahvaltı sunuyor. Yumurta yok. William'ın midesi bu sabah yumurtayı kaldıracak durumda değil. Hem Ren'in leziz omletlerini de özledi. Bütün ev Ren'i özlüyor. Belirsizlikte ev bomboş ve gölgelerle dolu. Ah Long kısık sesle, "Çocuk ne zaman dönecek?" diyor.

"Bugün kontrole gideceğim."

Ren'in durumu çok tuhaf, durumunun kötüye gidişi öylesine hızlı ki William'ın içinde hastaneye vardığında Ren'i ölmüş bulacağına dair müthiş bir korku var. Ne var ki batıl inançları olan Ah Long'a böyle düşüncelerden bahsetmemeli.

Rüzgârlı yol, gün doğumundan önce karanlık. Austin'in farları çalılara ve ağaçlara karışan gölgeleri dağıtıyor. Lydia ondan ne istiyor? İçinde kötü bir his var, hastaneye yaklaştıkça yoğunlaşıyor. Ufukta solgun bir kızarıklık beliriyor ve binalar sessiz olsa da insanların hareketlenmeye başladığına dair tarifsiz bir his var. Saat 6.45. William erkenci.

Tropikal yarı ahşap tarzda inşa edilmiş bölge hastanesinin saçma bir cazibesi var. William başını kaldırarak Avrupa kanadındaki idare ofislerinin oluşturduğu karanlık yığına yaklaşıyor. Burası alçak, bahçeyi andıran hastanedeki birkaç iki katlı binadan biri – Lydia kesinlikle buralarda bir yerde olmalı. İçgüdülerine uyarak köşeyi dönüyor. İşte orada, parlak saçları uzaktan bile seçilebiliyor.

Lydia binanın yan tarafındaki ıslak çimlerin üzerinde dikiliyor, başı eğri büğrü çeneli genç bir Çinliye dönük. Beyaz üniformasına bakılırsa adam gece vardiyasından çıkmış bir hizmetli ama birbirlerine bakışlarındaki gerilim William'ı telaşlandırıyor. Loş ışıkta onun sessizce yaklaştığını fark etmiyorlar.

"...benimle bir alakası yok," diyor Lydia. "Dr. Rawlings'e istediğini diyebilirsin."

Adam ağzını açıyor ama William onun ne dediğini kesinlikle duyamıyor çünkü bir çarpma sesi geliyor. Titreşen bir gölge düşüyor, genç adamın kafasına çarpıyor. Adam tüm ağırlığıyla düşüyor. William koşuyor. Dizlerinin üzerine çöktü ama durum iyi değil. İlk bakışta görebiliyor. Kafatası ezilmiş, ellerine, gömleğine ne olduğu meçhul bir şeyler sıçramış. Kanın ve beynin o demirsi kokusu. Biri çığlık atıyor, tiz, histerik bir çığlık. Düşen her neyse paramparça olmuş ama William parçaları tanıyor. Ağır bir çatı kiremiti; hastanedeki çatılarda, üstü kapalı yürüme yollarında ve servislerde kullanılan türden. William yukarı bakıyor. Görülecek hiçbir şey yok, yalnızca ikinci kattaki açık pencereler ve onların üzerinde çatı kenarının hiç bozulmamış çıkıntısı.

Bütün bu olanlar çok korkunç, William gibi kana ve açık yaralara yabancı olmayan biri için bile şok edici. Ağlayarak ve titreyerek olay yerine gelen Lydia için nasıl olduğunu tahmin bile edemiyor. Polis gelip ifadelerini alıyor. Çatıya çıkıyorlar ve iki kiremitin eksik olduğunu fark ediyorlar ama dün geceki fırtınada mı kayboldular yoksa aylar önce mi yok olmuşlardı, kimse bilmiyor.

"Görünüşe göre çatıda tamirat varmış," diyor komiser yardımcısı, binanın bir köşesine istiflenmiş kiremitleri göstererek. "Size de çarpabilirdi, bayım."

"Bayan Thomson çok şanslıymış." Gerçekten de Lydia ölmüş olabilirdi. Başı karpuz gibi yarılan o talihsiz hizmetliyle aralarında sadece iki adımlık bir mesafe vardı.

"Onu tanır mıydınız?" diye soruyor komiser yardımcısı. "Wong Yun Kiong, Y. K. Wong olarak da biliniyor. Yirmi üç yaşında."

"Sanırım Dr. Rawlings için epey bir iş yapmıştı." *Dr. Rawlings'e istediğini diyebilirsin,* Lydia'nın sözlerini hatırlayınca William neler olduğunu merak ediyor.

"İzin alacak mısınız?"

William başını iki yana sallıyor. "Görmem gereken hastalar var."

Nihayet bırakıldığında ellerindeki titremeyi, dizlerindeki zayıflığı fark ediyor. Trajik, korkunç bir kaza bu ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyor. İçgüdüleri ona daha o gölge düşerken lanetin geldiğini söylemişti. Cesedi görmenin şokuyla ilk düşüncesi yanlış insanın öldüğü olmuştu. *Lydia olmalıydı,* diye düşünüyor, mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla dolsa da. Peşini bırakmayan, olayları onu kurtaracak şekilde yeniden düzenleyen o kara talih esrarengiz bir dönüş aldı. Başı dönerek ve midesi bulanarak ofisine doğru yürürken, örüntüde hatalı bir şey var, diye düşünüyor. Yoksa o mu her şeyi tepetaklak görüyor?

Duruyor. Gerçekten de ters bir şeyler var, sabahın ilk saatlerindeki o loşlukta bile bir titreme şeklinde görüş alanına giren bir şey. William polis memurunun yanına dönüyor.

44

Taiping/Falim
28 Haziran, Pazar

Sert yastıklı o iki kişilik yatakta, başım Shin'in göğsünde yatıyor ve zamanın sonsuza dek bu anda durmasını istiyordum. Sabah olmuştu. Yağmur dinmişti ve havada berrak, parlak bir sükûnet vardı. Shin uyuyordu.

Karanlık gitmişti. Sanki kalay cevheri ticarethanesinin üzerindeki o uzun, dar dükkân-evde yaşadığımız aylar ve yıllar bambaşka bir şeye dönüşmüştü ama tam olarak neye dönüştüğünü söyleyemezdim. Tek bildiğim, hiç olmadığım kadar mutlu olduğumdu. Tehlikeli bir mutluluk. Dudaklarımı Shin'in köprücükkemiğine bastırdım. Teni sıcaktı ve tuz tadı vardı.

Aniden endişeyle doğruldum ama üzerimdeki gömleğin düğmeleri hâlâ ilikliydi ve iç çamaşırım yerli yerindeydi. Banyodaki siyah lekeli aynada kendimi dikkatle inceledim. Aşk mucizevi bir etki yaratmamıştı ama Shin'in dün gece beni nasıl zorladığını hatırlayınca yanaklarım kızardı. Israr etmeye devam etseydi, kendimle sert bir konuşma yapmış olmama rağmen pes edebilirdim. Ne yapacaktık biz? Önümüzde temiz bir yol göremiyordum.

Odaya geri döndüğümde Shin hâlâ yatakta yatıyordu. Üzerine eğildim, uzun kirpiklerine hayranlıkla baktım ve birden beni belimden yakaladı. Nefessiz birkaç dakika birbirini takip etti. "Treni yakalamamız gerek." Çaba sarf ederek kendimi ondan ayırdım.

"Neden bana hep hayır diyorsun?"

"Sadece bunun doğru olmadığını düşünüyorum."

"Pişman olacaksın," dedi. "Bu şekilde uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Farklı bir kasabaya gitmek, kimsenin bizi tanımadığı bir otel bulmak?"

İlk başta şaka yaptığını sandım ama bakışları ölümüne ciddiydi. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini çözdü ve boynumu öpmeye başladı. Nefes alamadım, ellerinin tenimde gezinmesine, bana ustaca dokunmasına, bacaklarımı titretip midemi düğümlemesine direnemedim.

"Dur!" diye soludum.

Shin'in yüzü kızarmıştı. "Ji Lin, lütfen," dedi daha önce hiç duymadığım boğuk bir sesle. "Lütfen, lütfen."

Ne istediğini biliyordum. Kalbim bana ihanet eder gibi yalpaladı ama eğer bunu yaparsak yanlış yola, yanlış düzene gireceğimizden emindim. Çaresizce, "Üzgünüm," dedim. "Yapamayız. Bekleyemez misin?"

Aniden ayağa kalkıp banyoya gitti. İçeride uzunca bir süre geçirirken suyun aktığını duyabiliyordum. Az önce Shin'in uzandığı sıcak yere başımı koydum, kendimi çok kötü hissediyordum. Belki de onu gerçekten sevmediğimi düşünecekti. Ne de olsa Fong Lan kendini ona vermeye çok istekliydi. Shin'in diğer kız arkadaşlarını düşünmek göğsümün acıyla sıkışmasına neden oldu. Öyle öpmeyi nasıl öğrenmişti ve o kızlarla başka neler yapmıştı? Kıskançlık yapmayacağım, diye düşündüm. Günün birinde beni bırakıp gitse bile öyle yapışmayacak, ağlayıp zırlamayacaktım.

Shin döndüğünde normaldi. Siyah saçları suyla ıslanmıştı ve dün gece kurusun diye astığım sarı elbisem kolundaydı. "Gömleğe karşılık elbisen," dedi şakayla.

"Dün giydiğine ne oldu? Kurumamış mı?"

"Ben senin giydiğini istiyorum."

Kızardım. Şaşırtıcı ama Shin de kızardı. Banyoya girdim, üzerimi değiştirdim ve az önce üzerimde olan yeni erkek gömleğini ona verdim. Onunla uyuduğumdan buruşmuştu. Daha sonra ne diyeceğimizi bilemeden aşağı indik ve otelden çıkışımızı yaptık. Aynı kâtip oradaydı ve bize şöyle bir baktı.

"Dün gece odanızdan gürültüler geldi."

"Evet," dedi Shin. "Yataktan düştüm."

Kadın dudaklarını büzdü ve kıkırdama dürtümü bastırmak zorunda kalarak Shin'in elini sıktım. Böylece Taiping'den; kireç tepeleri arasındaki o yağmurlu, romantik kasabadan ayrıldım. Günün birinde, diye düşündüm, buraya Shin'le birlikte tekrar gelmek ve her şeyi adabına uygun yapmak isterim.

Annemi kontrol etmek istediğimden Falim'e doğru yola çıktım. Shin hastanedeki vardiyası için Batu Gajah'a devam edecekti. "Eve gittiğinde dikkatli ol," dedi. Trende yol boyunca gizliden gizliye el ele tutuştuk, insanların arasında fiziksel sevgi gösterisinde bulunmak uygun olmazdı ama kimse bakmıyorken Shin kaçamak bir iki öpücük de aldı. O kadar mutluydum ki muhtemelen aptal gibi sırıtıyordum. Shin de benden farklı değildi.

"Sır tutabilirim," dedim.

Shin buna yanıt olarak dudaklarını kulağıma değdirdi. "Gördün mü?" diye mırıldandı. "İyice kızardın."

Bunu kabullenmekten nefret etsem de haklıydı. Shin'in, *Benim olacaksın,* deyişini hatırlayınca büyün erkeklerin kadınlar üzerine böyle bir gücü olup olmadığını merak ettim.

Okşamalar ve tatlı sözlerle dokunarak bizi istedikleri gibi eğip bükebiliyorlar mıydı? Bu düşünce hoşuma gitmedi. Hayır, daha önce Robert da beni öpmüştü ve sonuçları korkunçtu.

"Shin," dedim yavaşça. "Başka bir kız arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"O yüzük kimin o zaman?"

"Senin. Sana verdim ya?"

Afalladım. Gerçekten de başhemşirenin önünde yüzüğü bana vermişti ama ben sadece rol yaptığını sanmıştım. Shin süklüm püklüm bakıyordu. "Daha güzel bir biçimde yapmak isterdim – öyle değil."

"Singapur'da bir kız arkadaşın olduğunu düşünmüştüm. Koh Beng öyle söyledi."

"Singapur'dayken Ipoh'da bir kız arkadaşım olduğunu, burada da tam tersini söyledim. Öbür türlüsü sıkıntı olacaktı. İnsanlar uygun olup olmadığımı soracak ya da beni ayarlamaya çalışacaktı ama benim için hep sen vardın."

Başımın döndüğünü hissettim. "Benim için yüzük mü aldın?"

Cevap olarak avucumun içini öptü. "Şansımı deneyebileceğimi düşündüm. Özellikle de Ming nişanlandıktan sonra."

"Ne var ki yüzük parmağıma olmuyor."

"Ne çok yediğini düşününce şimdiye kadar şişmanlarsın sanmıştım."

Shin parmaklarını benimkilere geçirdi. Bir kahkaha attım. Bu kadar mutlu olmak doğru değilmiş gibi geliyordu. Ren'in yüzündeki ifadeyi, sanki hayatı boyunca beni beklemiş gibi keyiflenişini düşününce üzerime bir gölge düştü. "Ren için endişeleniyorum. Ona ve Pei Ling'e bakar mısın? Kız düştükten sonra iyileşti mi öğren."

Ipoh İstasyonu'nda ondan ayrılmak istemediğim için oyalandım. Shin, "İnsen iyi olacak. Yoksa ben de seninle birlik-

te ineceğim," dedi. Diğer insanların bizi görüp görmemesini umursamadan trenin kapısında beni tutkuyla öptü. Ardından koltuğuna döndü. Elimi pencere camına dayadım; o da diğer tarafa kendi elini dayadı. Orta parmağımda parlayan, Shin'in verdiği yüzüğe baktım. Koh Beng'in deyimiyle hayalet parmak ya da *jari hantu.* Shin cama vurdu. İrkilerek gözlerine baktım. Başını salladı. *Git!* Böylece son bir bakış attım ve gittim.

Palim'e vardığımda vakit neredeyse öğlen olmuştu ve güneşin beyaz parıltısı yüzünden gözlerimi kısmıştım. Eve kalan kısa mesafeyi sersemlemiş bir hâlde yürüdüm. Dükkân-evin içi karanlık ve soğuktu. Robert'ın orada dikildiğini birkaç saniye sonra fark edebildim. Annem ve üvey babamla birlikte.

Donup kaldım. Sessizce içeri süzülmek istemiştim, komite tarafından karşılanmak değil.

"Neredeydin, Ji Lin?" Annemin kaygılı bakışları kanarya sarısı elbiseme takıldı. Ne yazık ki elbise hiç olmadığı kadar bir parti elbisesini andırıyordu.

"Neden? Ne oldu ki?" Sakin konuşmaya çalışıyordum ama nabzım boynumda atıyordu. Robert onlara ne kadarını anlatmıştı?

"Robert seni Bayan Tham'ın evinde bulamadığını söyledi."

Demek bu kadar. Çok da bir şey değil. Ona kaçamak bir bakış attım. Dağınık, tedirgin bir havası vardı. Sanki geceyi evden uzakta geçirmiş olan ben değildim de oydu. Üvey babam hiçbir şey demedi ama o uzun, sessiz bakışı beni fazlasıyla kaygılandırdı.

"Arkadaşım Hui'yle dışarıdaydım. Onu hatırladın, değil mi?"

Annem, Hui'yle hiç tanışmamıştı; sessiz yakarımı anlaması için çaresizce dua ettim. Yan gözle üvey babama baktı ve şaşırtıcı bir şekilde, "Ah, doğru ya. Düşünmem gerekirdi. Peki, ben gideyim de öğle yemeğini hazırlayayım," dedi.

Bununla birlikte başka bahaneler de öne sürerek hem kendini hem de üvey babamı uzaklaştırmayı başardı ama üvey babam gitmeden önce kısılmış gözlerle bana baktı.

Onlar gider gitmez Robert, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Gözlerindeki ısrardan hoşlanmamıştım ama onunla kısa bir yürüyüşe çıkıp dükkân-evden uzaklaşmak dışında yapılacak bir şey yoktu. Sessizce ilerlerken öğlen güneşi başlarımızı yakıyordu. Başımın döndüğünü hissediyordum, susamıştım ve göğsüm korkudan sıkışmıştı.

"Ne kadar zamandır orada çalışıyorsun?" dedi sonunda.

"Birkaç aydır."

"Etrafa soruşturdum," dedi beceriksizce. "Gayet uygun bir dans salonu ama bu iyi bir iş değil. Farkındasın, değil mi?"

Elbette farkındaydım ama Robert bana uzun bir söylev çekmeye kararlıydı. Umutsuzca çekip gitmesini, hizmetçilerle, arabalarla ve Avrupa gezileriyle dolu dünyasına dönmesini istiyordum ama onu kızdırmayı da göze alamazdım.

"Bak," dedim en sonunda. "Mayıs Çiçeği'nde ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Erkeklerle dans ediyorsun. Para için." Gözlerime bakamadı ve dile getirilmeyen bir sürü başka şeyi zihninde canlandırmakla meşgul olduğunu fark ettim.

"Evet. Ben bir... dans eğitmeniyim," dedim. "Haftada iki gün öğleden sonraları oradayım. Belki bu şekilde daha çok para kazanabilecek olmama rağmen dışarı işi yapmıyorum."

Robert bu dışarı işi bahsine herhangi bir tepki vermeyince hafif bir şaşkınlıkla bu kavrama aşina olduğunu fark ettim. Belki kendi de birkaç kez gitmişti.

"Paraya mı ihtiyacın var?"

Kafamda Shin'in sesi yankılandı *–ondan hiçbir şey isteme–* ve ben de, "Bu benim işim. Hem artık orada çalışmıyorum," dedim.

Dudaklarını ısırdı. "İzin ver sana yardım edeyim, Ji Lin. Ne de olsa dün Shin'in bana vurmasını engelledin."

"Onun başının belaya girmesini istemedim," dedim ama Robert imamı anlamadı.

"Bu kadar vahşileşmesi karşısında şok oldum. Sen iyi misin?"

Robert'a, Shin'in önünde bana resmen fahişe dediğini hatırlatmak üzereydim ama dilimi ısırdım. "Ben iyiyim ve şimdi eğer izin verirsen üzerimi değiştirmem gerek."

Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez Robert'ın üzerimde hâlâ dünkü kıyafetlerin olduğunu fark etmesiyle değişen yüzünü gördüm. Kendimi tekmelemek istedim; resmen olaya aymasını sağlamıştım.

"Dün gece Shin'le birlikte miydin? İkiniz dün nereye gittiniz?"

Tehlike. "Arkadaşıma gittiğimi söyledim ya."

Arkamı döndüm ama Robert'ın elinde bana karşı kullanabileceği bir şey vardı artık; üvey babam nerede çalıştığımı öğrenirse kimbilir neler olurdu. "Bence en iyisi bir daha görüşmememiz," dedim kibar olmaya çalışarak. "İlgin için teşekkür ederim ama ben kendime bakabilirim."

"İyi ama istiyorum," dedi peşimden gelerek. "Yardıma ihtiyacın var."

Uzaklaşma arzusuyla daha hızlı yürüdüm. Çaresizlik içinde, kendini benim kurtarıcım olarak gördüğünü fark ettim. Beni talihsiz seçimlerimden, şiddete eğilimli kardeşimden kurtaracak biri. Durum bu kadar korkunç olmasa komik bile gelebilirdi. Robert dirseğimden tuttu. Donup kaldım. Sokakta duruyorduk ve yanımızdan geçen insanlar, bisikletliler vardı. Burada herhangi bir girişimde bulunamazdı. Endişelenmiş gibi görünüyor olmalıyım ki huzursuzca elini çekti.

"Sadece senin için en iyisini düşünüyorum," dedi.

Kötü seçimlerin tehlikeleri ve genç bir kadın olarak dikkatli olmam gerektiği konusunda ite kaka ilerleyen yeni bir söylevden sonra nihayet gitti. Dertlerim henüz bitmemişti.

Geri döndüğümde ikinci kattaki aile odasından yükselen sesleri duydum. Kaygıyla basamakları koşar adım çıkarken üvey babam aşağı indi. Bana bakmadı, sadece öfkeyle yanımdan geçip gitti. Annem aile odasındaki rattan koltukta oturuyordu, gözleri kapalıydı. Ellerini şakaklarına bastırmıştı.

"Ne oldu?" Kaygıyla görünür bir sakatlığı var mı diye onu inceledim ama ters bir şey göremedim. "Benim yaptığım bir şey yüzünden mi?"

"Hayır, hayır." Bana zayıfça gülümsedi. Sonra sesini alçalttı. "Cidden, dün gece nereye gittin Ji Lin?"

Kısacık bir an için Shin ve birbirimize âşık olduğumuz konusunda dürüst olmayı düşündüm ama bir şeyler beni yapmamam konusunda uyardı. "Dedim ya, arkadaşım Hui'de kaldım," dedim. "Hani şu şık giyinen var ya, hatırlamıyor musun?"

Daha önce anneme Hui'den bahsetmiş, onun kıyafetleriyle ve tarzıyla ilgileneceğini düşünmüştüm ama yemi yutmadı. Temkinli bakışlarla başını sallamakla yetindi. Keşke Robert onları telaşlandırmamış olsaydı! Üzerimde bu hoppa, üzerime yapışan sarı elbiseyle bilinmeyen bir yerden dönmem de her şeyi daha da kuşku uyandırıcı hâle getirmişti. Bu elbise, Shin beni öperken üzerimde olan elbiseydi. Sevdiğini söylediği elbise. Sırf bu yüzden bile sonsuza dek en sevdiğim elbise olarak kalacaktı ama yine de ona her baktığımda suçluluk duyacaktım. Annemin yakınlarındayken kendimi hep suçlu hissederdim; onun uysallığı ve yumuşak sitemleriydi benim huzurumu bozan.

"Robert'la aranız iyi mi?"

"Artık görüşmeyeceğiz." O beklentiyi ne kadar çabuk söndürürsem o kadar iyiydi.

"Neden? O çok hoş bir çocuk."

"Birbirimize uygun değiliz." Onun üzgün yüzüne bakınca, "Lütfen bunu bir daha söyleme," diye ekledim.

"Shin yüzünden mi?"

Dondum. "Ne alakası var?"

"Her nedense Shin, Robert'tan pek hoşlanmıyor."

"Shin kimseden hoşlanmaz," dedim kaygısızca.

"Hayır, Ming'den hoşlanıyor. Senden de. Her ne kadar sık sık tartışsanız da bir erkek kardeşin olduğuna memnunum. Aile gerçekten önemlidir. Yaşlandığında sen de öğreneceksin."

Sessizleşti ve acaba düşüklerini, hiçbir zaman doğamamış o çocukları mı hatırlıyor diye düşündüm. Yi'yi düşününce ürperdim. Acaba ölüler diyarındaki demiryolu istasyonunda sabırla oturmaya, ikizinin ölümünü beklemeye devam ediyor muydu?

"Anne," dedim sessizce, korkunç bir hata mı yapıyorum diye düşünerek. "Sana söylemem gereken bir şey var."

45

Batu Gajah
29 Haziran, Pazartesi

Felaket, servislerde yeni bir acayip kazanın haberini veren uğursuz bir rüzgâr gibi dolaşıyor. Ölüm bu hastanenin yabancısı değil; her gün koridorlarda yürüyor, yaşlıları ve hastaları alıp götürüyor. Ne var ki Pei Ling'in ölümünden hemen sonra öyle sert geliyor ki çalışanların fısıldaşmalarına uğursuz bir ürperti katıyor.

Hastanede intikam peşinde olan bir hayalet olduğunu söylüyorlar. Pei Ling merdivenlerden düştü çünkü onu gördü. Sonra o hizmetli, Y. K. Wong da bu sabah düşen bir kiremitle öldü çünkü hayaleti hastanenin çatısında dolaşırken gördü.

"Neden çatıda?" diye soruyor Ren. Bugün taburcu edilecek. Bu kadar hızlı iyileşmesi mucize, diyor onu muayene eden yerli doktor. Bir günden diğer güne değişimi kesinlikle hayret verici ama çocuklar böyledir işte.

"Senin endişelenmen gereke bir şey yok." Dr. Chin, Ren'e parmağını kaybettiğini beceriksizce söyleyen adam. Ren'in dirseğindeki beyaz lekeye kaşlarını çatarak bakıyor. Orası tam da o solgun hemşirenin, Pei Ling'in o yakıcı, rüyayı andıran

dünyada dirseğini yakaladığı yer. Ren sağ elinin parmaklarını aynı noktaya koyduğunda titreşiyor. Kedi hisleri, sanki loş bir yolun kapısını açmış gibi güçleniyor. Dışarıdaysa bir sürü buz gibi, beyaz yaratık var. Ren, *pontianak*'ı ve geceleri uzun siyah saçlarıyla yüzünü saklayarak gelen öfkeli kayıp kadınla ilgili diğer hikâyeleri düşünüyor. Onları içeri almamalısın, asla; uzun tırnaklarıyla kapıyı çizip en tatlı, en dokunaklı sesleriyle seni çağırsalar, bilgelik ve sırlar vadetseler bile. Peki ya sen kısacık bir süreliğine onlarla konuşmak için dışarı çıksan?

Doktor dirseğini dokunarak muayene ediyor ama Ren acı hissetmiyor, sadece uyuşukluk. İz, esrarengiz bir şekilde hayalet bir elin tutuşuna benziyor. "Daha önce bunun olmadığına yemin edebilirim," diye mırıldanıyor. Ren sessiz. Bunun, Pei Ling'i o trende terk ettiği için ödemesi gereken bir bedel olduğunu anlıyor.

"Her neyse, bugün taburcu edileceksin."

Büyük ihtimalle günün sonunda William onu eve geri götürecek. En azından Ren öyle düşünüyor.

Dr. Chin ona merakla bakıyor. "Eve erken gitmiş mi diye kontrol etsek iyi olur. Bu sabah... olay yerine ilk giden kişinin o olduğunu duydum."

Hemşire, "Hayır, çalışıyor," diyor. Bakışıyorlar.

"Peki ya Bayan Lydia?"

Lydia tam da o an servisin açık kapısında beliriyor. Dudaklarının rengi çekilmiş ve saçlarının bir tarafı, sanki ofislerden birinde yatmış gibi –ki yattı– düzleşmiş.

"Beni mi istediniz?" diyor ismini duyunca. "Yardıma ihtiyaç var mı?"

"Ah! Kaza olduğunda orada olduğunuzu duydum," diyor hemşire ona. "Korkunç olmalı."

"Evet. Birazdan babam gelip beni alacak. Kendim sürecek durumda değilim," diyor yüzünü ekşiterek. O yabancı meta-

neti karşısında anlayışlı, kısmen hayranlık besleyen baş hareketleri görülüyor. Birisi omuzlarına hafif, pamuklu bir şal atmış ama gömleğindeki ince, kırmızı-kahverengi kan damlalarını gizlemiyor. Ren lekeye bakıyor, kedi hissi titreşiyor. Gömleğini, eteğinin beneklerini ölüm kaplamış. Dehşetten Ren'in başı dönüyor. Solgun yüzüne rağmen Lydia gergin bir enerjiyle dolu.

Gelip Ren'in yanına oturuyor. "Tanrım, çok daha iyi görünüyorsun!"

"Evet." Ren gözlerini yere indiriyor. Üzerindeki kanı gören başka biri var mı? Çok az, sadece birkaç küçük leke. Oysa Ren'in görünmez dokunaçlarına göre üzerine yapışmış vıcık vıcık, gri bir ağ. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor, sadece kadının tuhaf sokulganlığı karşısında büzülüyor. Göz bebeklerini küçülten şey cesaret mi yoksa başka bir şey mi? Korku ya da heyecan?

"Bunu sana vermek istiyordum," diyor Lydia çantasından bir şey çıkararak. "Arkadaşın Louise'i tekrar görecek misin?"

Ren'in kafası bir an için karışıyor – Louise kim? Sonra o mavili kızın diğer adı olduğunu hatırlıyor. Ne diyeceğini bilemeyerek başıyla onaylıyor.

"Bunu ona verebilir misin?"

Ren irkiliyor. Kadının elindeki küçük, cam bir şişe. O büzüşmüş parmağın içine konduğu türden bir şişe ama bunun içinde çay rengi bir sıvı var. Elbette, burası bir hastane ve Lydia burada gönüllü. Aynı tip bir kap bulması şaşırtıcı değil.

"Nedir bu?"

"Geçen sefer ona söz verdiğim mide ilacı," diyor Lydia.

Ren, Lydia ile Ji Lin arasındaki konuşmayı hatırlıyor, kadınların ayda bir sıkıntıya düşmesi ve bunun ne kadar adaletsiz olduğuyla ilgili bir şeyler. Şişeyi uysalca cebine koyuyor, ardından Dr. MacFarlane'in ilaç tedavisi kurallarını hatırlıyor. "Üzerine dozajını yazayım mı?"

"Sen sadece ona söyle, mide ağrısı olursa hepsini alsın. Yumuşak bir ilaç; ben kendim de alıyorum. Ne var ki bundan başka kimseye bahsetme – onu utandırabilir." Gülümsüyor ve gitmek için ayaklanıyor.

Ren onun arkasından bakıyor ve Lydia'nın uzaklaşan sırtına yapışmış olan cenaze örtüsünü başka kimsenin fark etmemesine hayret ediyor. Görünmez bir kefen ya da koza gibi, incecik teller boşluktan geçiyor. Belli ki Lydia bu sabah ölümü kandırmış ama öyle görünüyor ki hasarsız kurtulmamış.

46

Falim
28 Haziran, Pazar

Annemin zaten bezgin olan yüzü ona anlattığımda iyice soldu. Uzunca bir süre gözlerini kapadı.

"Sadece dans ediyordum. Gerçekten. Başka hiçbir şey yapmadım."

Dans salonundaki işimi itiraf etmeye karar vermiştim çünkü Robert her an bir şeyler yumurtlayabilirdi. Üvey babamın tepkisi konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama en azından annemin hazırlıklı olması iyi olurdu.

"Yani eğer başka insanlardan bir şey duyarsan şok olmamalısın. Yine de hiç ortaya çıkmaması da mümkün." Sahte bir özgüvenle konuştum. "Bayan Tham tabii ki bilmiyor."

Böyle aptalca bir seçim yaptığım için beni azarlamaya başlayacağından korkmuştum ama o sadece üzgün görünüyordu. "Borçlarımı ödememe yardım etmek için mi?"

Tereddüt ettim ama inkâr etmenin anlamı yoktu. "İşten çıktım zaten. O yüzden endişelenmene gerek yok."

Yüzü çarpıldı. "Seni karıştırmak benim hatamdı – artık böyle şeyler yapmamalısın. Üvey babana para konusunu açacağım."

"Çok öfkelenir! Hem Shin de yardım edeceğini söyledi."

"Senin bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Bu senin yükün değil." Dudağını ısırdı. "Robert bu yüzden mi gelmeyecek? Öğrendiği için mi?"

"Hayır. Onu görmek istemeyen benim."

"Peki ama neden? O iyi bir adam, Ji Lin, üstelik tüm bunlara rağmen..."

"Bu doğru değil çünkü onu sevmiyorum."

"Öğrenirsin!" Sesini yükselttiğini fark ederek durdu. Sonra alçak ve ısrarcı bir sesle konuştu. "Bu fırsatı tepme, Ji Lin. Büyük bir fark yaratacak – gitmesine izin verirsen hayatın boyunca pişmanlık duyacaksın!"

Annemi hiç bu kadar iddialı konuşurken duymamıştım ve açıkçası bu beni şaşırttı. Başımı iki yana salladım. "O benim için bir seçenek bile değil."

"O hâlde seçenek hâline getir. Bu kadar gururlu olma!"

Beni geriden tutan gurur değildi ama bunu ona asla söyleyemezdim.

Sert bir sesle, "Başka biri mi var?" dedi.

Bir duraksama. "Evet."

"Kim?"

"Ming." Kaçamak bir bakışla onu inceledim. Robert'ın damadı olmasını ne kadar da çok istiyordu böyle.

"Ah! Ming." Annem rahatlayarak nefes verdi. "Bunun olmayacağını biliyorsun. O nişanlı." Yine de bana soran gözlerle baktı. Şüphelenmiş miydi?

Yemekte annemle birbirimize temkinli bakışlar attık. Onun borçlarını üvey babama itiraf etme ihtimali içimi korkuyla dolduruyordu ama o Robert'la şansımı kaybetmem konusunda daha çok endişeli gibiydi. Yüzündeki kuşkuyu okudum; hâlâ Ming'e takılıp kaldığıma hiç inanmamıştı ama üvey babam orada olduğundan dudaklarımızdan tek kelime

bile dökülmedi. Biz yemeklerimizi alırken üvey babam o baskıcı sessizliğiyle orada oturuyordu. Hava bıçakla kesilebilecek gibiydi. Shin'in boş sandalyesine defalarca kez baktım ve annemle göz göze gelince suçlulukla başımı eğdim. Bu iyi değildi. Böyle giderse kendimi ele verecektim. Yatağa gittim ve bir an önce sabah olsun diye dua ettim.

Sabah yerine rüyalar âlemine gittim. Her zaman Yi ile karşılaştığım güneşle aydınlanmış yerde değildim, başka tuhaf görüler vardı. Belki de son birkaç gündür yaşananlar konusunda fazla kaygılanmıştım çünkü bir sürü platformu, koridoru ve rayların altından bağlanan basamakları olan bir demiryolu değişim noktasındaydım. Ipoh Demiryolu İstasyonu'nun ters çevrilmiş hâli gibiydi. Orası beyaz ve büyüktü ama burası karanlık, dar ve kasvetliydi. Akşam çöküyordu, mavi bir sükûnet. Sessiz kalabalıklar, hayaleti andıran figürler oradan oraya koşturuyordu. Tek bildiğim bir an önce bir tren seçmem gerektiğiydi, yoksa orada kalacaktım.

İnsanlar hayal meyal seçiliyordu. Biraz dikkatli baksam duman gibi dağılıyorlardı ama bakışlarımı kaçırdığımda tekrar ortaya çıkıyor, önemli bir iş için koşturuyorlardı. Platformun kenarına doğru yürüyerek tren raylarına baktım. Çarpık merdivenler gibi uzağa doğru uzanıyordu. Karşıda iki tabela *Hulu* ve *Hilir*'i gösteriyordu, Malezya dilinde nehrin yukarısını ve aşağısını ifade ediyorlardı ama bir tren istasyonunda hiçbir anlamları yoktu. *Hilir* tabelasının gösterdiği yol belki orada, diğer ucunda Yi'yi bulabileceğimi düşündürdü bana. Hızla savuşturduğum bir düşünce kırıntısıydı ama o an Yi'ye seslensem yine o gürültüsüz, korkutucu tarzıyla belireceğine dair bir his vardı içimde.

Bir tren tıngırdayarak ilerlerken platformun üzerinde isli bir duman yükseldi. İnsanlar trene binmek için acele etti.

Kısa sürede bir karar vermezsem burada kısılıp kalır mıyım diye düşünerek tereddüt ettim. İhtiyar mı ihtiyar bir adam –gözleri parlayan ve gri, fırça gibi sakalları olan bir yabancı– platformda ilerledi. Üzerindeki koyu renkli takımın kenarları, yaklaşan alacakaranlığın içinde çözülür gibi aşınıp bulanıklaşıyordu. Seyahat sepetimi işaret ederken ağzı kıpırdadı.

"Affedersiniz?" dedim.

Hâlâ ses yoktu, sesi kısılmış bir radyo gibiydi ama adamın dikkatli, abartılı dudak hareketlerinden benimle konuşmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Onu geri götür, diye ağzını oynattı başıyla sepetimi işaret ederek. O an, rüyaların o anlaşılmaz yoluyla adamın diğer parmağı kastettiğini anladım – Pei Ling'in paketindeki başparmağını.

"Nereye? Hastaneye mi?"

Adam sadece gülümsedi. *Her şey için teşekkürler.* Sonra yanımdan geçip trene bindi.

"Bekle!" diye haykırdım peşinden koşarak.

Dönüp içtenlikle bana baktı. Nezaketle. Gözlerinin içine, o açık renk gözlerine baktım ve kedilerinki gibi aralık, dikey gözbebekleri olduğunu fark ettim. Korkuyla bir adım geriledim.

İhtiyar adam başını eğdi. *Ben artık gidiyorum.* Ellerini özür diler ve minnetini sunar gibi birleştirdi. O an ellerinin hasarsız, on parmaklı olduğunu gördüm. Buhar ve pütürlü duman yükseldi. Yalnızca tren düdüğünün çığlığı, rayların derin titreşimi ve her şeyin üzerine çöken grilik kaldı.

Tren düdüğü birden penceremin kenarında bir aşağı bir yukarı dolaşan bir karganın sert, boğuk gaklamasına dönüştü. Ellerimi gözlerime bastırırken *hulu* ve *hilir* sözcüklerinin Ma-

lay dilinde "nehrin yukarısı" ve "nehrin aşağısı" dışında bir de "başlangıç ve son" anlamlarına geldiğini hatırladım. Sabah sükûnetinde doğruldum. Sadece bir rüyaydı, o kadar. Yoksa öyle değil miydi? Öyle ya da böyle ölülerle konuşmak istemiyordum.

Onu geri götür, demişti adam. Sabah serinliğinde titreyerek seyahat sepetime doğru ilerledim. Kesik başparmağın yanı sıra Koh Beng'e göstermek için Pei Ling'in gizemli paketinden çıkan isim listelerini de paketlemiştim. Bugün Batu Gajah'a gidecek ve parmağı patoloji deposundaki diğer numunelerin arasına bırakacak, bir umut tüm bunlara bir son verecektim.

Anneme bunu söylemedim. "Ben Ipoh'a dönüyorum."

Hiçbir yorum yapmadan başıyla onayladı ama gözleri kuşkulu bakıyordu. Hâlâ Robert konusunda endişeliydi ama Robert'ı tekrar görmeyi planlamıyordum – sadece Shin'le görüşecektim. Ona rüyamı anlatmalıydım. İhtiyar yabancının beş sağlam parmağı olan sol elini hatırlayınca parmağı Dr. MacFarlane'in mezarına gömmekle doğru olanı yaptığımızdan emin oldum.

Batu Gajah'daki hastaneye vardığımda sabah sekiz buçuktu. Ana girişin etrafında toplanmış dolaşan kalabalık için biraz erkendi.

"Ne olmuş?" diye sordum sarı *samfoo*lu, orta yaşlı bir kadına.

"Kaza. Randevum olduğunu söyledim ama polis bizi içeri almıyor. Zavallı adam da öldü zaten."

İçimde bir panik baş gösterdi. "Kim öldü?"

"Burada çalışan genç bir adam. Bir hastane hizmetlisi dediler."

Shin! Korkuyla ileri atıldım. "Lütfen içeri geçmeme izin verin!"

Malayalı bir komiser görevdeydi ve ben kalabalığın içinden geçmek için çılgınca çabalarken onların öfkesi de ilgi ve acıma mırıltılarına dönüşüyordu.

"Kardeşim burada hizmetli," dedim adama soluk soluğa. "Kimin öldüğünü biliyor musunuz?"

"İsmi bilmiyorum ama madem ailedensiniz sizi içeri alacağım. Şu taraftan, Avrupalı kanadına."

Kupkuru bir ağızla adamın peşinden koştum. Hastanenin daha önce hiç bulunmadığım bir bölümüne geçtik. Köşede yarı ahşap, iki katlı bir bina vardı. Bir grup insana yaklaştık. Çatıya, ardından da binanın yanındaki çimenlik alana bakıyorlardı.

"İşte olay burada olmuş." Komiser başıyla işaret etti. Gözleri defterini kaldıran uzun boylu Sih memurdaydı. "Başkomiser Singh, ölenin kardeşi olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Adı ne?" Adamın delici, kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Lee Shin," dedim nefesimi tutarak. "Burada hizmetli."

Adam defterine baktı. "Hayır. Ölen Bay Wong Yun Kiong."

Dizlerim çözüldü. Tanrı'ya şükür! Ne var ki isim müthiş tanıdık geliyordu. "Y. K. Wong mu demek istiyorsunuz?"

"Onu tanır mıydınız?"

Ne demeliydim? Biri yanımdan geçerken tereddüt ettim.

"Müfettiş. Sizinle konuşmam gerek." Gelen William Acton'dı. Saatlerdir ayaktaymış gibi bitkin görünüyordu ve gözleri kızarmıştı.

Müfettiş ona döndü, ikisi de beni görmezden geldiler.

"Buyurun, Bay Acton? Eve gittiğinizi sanıyordum."

"Görmem gereken hastalar var ama az önce bir şey hatırladım."

"İfadenize göre çatıdan düşen bir kiremit Bay Wong'un kafatasını parçaladı."

"Bu doğru ama çatıdan değil."

Hepimiz içgüdüsel olarak ona döndük.

"Biraz zaman geçene kadar fark edemedim çünkü çok hızlı oldu. Bir de yeterince yükseklik yoktu."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, bir gölge düşüyor gibiydi ama kiremitin çatıdan değil ikinci kattan geldiğine neredeyse eminim."

Bir duraksama oldu. "Bu çok ciddi bir suçlama, Bay Acton. Birilerinin ikinci kat penceresinden aşağı bir kiremit attığını mı söylüyorsunuz?"

Binayı incelerken bunun mümkün olduğunu düşündüm. Pencerelerin hepsi uzun ve zarifti, içeri hava girsin diye açık bırakılmıştı. Acton tereddüt etti. "Belki de."

"Buna yemin edebilir misiniz? Hava hâlâ karanlıktı."

"Yemin edebilir miyim emin değilim," yüzünü ovuşturdu. "Ama öyle hissediyorum."

"Hisler, gerçeklerden önemsizdir." İki adam arasındaki düşmanlık gün yüzüne çıktı. Daha önce tanışmışlar mıydı?

"Ben sadece polise verebileceğim bütün bilgileri veriyorum."

"Elbette, gidip ikinci katı kontrol ederiz," dedi müfettiş rahat bir sesle. "Görünüşe göre o saatte kapalıymış. Bunlar yönetim ofisleri, değil mi?"

"Evet ama birkaç çalışanda anahtarlar var."

"Teşekkürler, Bay Acton. Bunu aklımda tutacağım."

William Acton duraksadı, sonra arkasını döndü. Müfettişin beni unutmuş olmasını umarak neden olduğunu, Y. K. Wong'un neden öldüğünü sormak için peşinden koştum.

"Louise," dedi Acton ona yetiştiğimde. "Neden hep seni hiç beklemeyeceğim anlarda ortaya çıkıyorsun?"

Kardeşimle ilgili karmaşık bir açıklamaya girişmiştim ama beni dinlemiyordu. "Seni ilk kez patoloji deposunda gördüm,

o küçük hemşire merdivenden düşmeden hemen önce. Bu hafta sonu öldü, biliyor musun?"

Dehşetle başımı iki yana salladım.

"Nandani'nin kaybolduğu gece partideydin. Bu sabah da buradasın. Sen ölüm meleği misin, Louise?"

"Tabii ki hayır!"

"Rüyalarımdaki nehri biliyorsun. Söylesene, son zamanlarda hiç ölü insanlar görüyor musun?"

Shin'le birlikte gidip Dr. MacFarlane'in mezarını kazdığımızı biliyor olamazdı. Kalbim kararsızca çarpıyordu. Acton alaycı bir gülüşle baktı. "Özür dilerim. Bugün biraz huysuzum. Bir ara bir şeyler içsek nasıl olur? Dışarı işleri için ücretin ne?"

Şaşkınlıkla yalnızca otomatik bir gülümseme yerleştirebildim yüzüme. İşte kullandığım o boş, profesyonel tebessüm. Ona göre ben yalnızca kafasını dağıtacak bir eksik etektim. Bu oyun iki kişilikti ve benim sormak istediğim sorular vardı. "Gerçekten de ikinci kattan bir şey düştüğünü gördün mü?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır, inanıyorum," dedim içtenlikle. "İçgüdülerin önemli olduğunu düşünüyorum."

İç geçirdi. "İkinci katta birileri olabilir. Peki ama ne demeye pencereden bir çatı kiremiti atarlar ki?"

Gerçekten de nedendi? Shin'in sözleri, *Onu öldüreceğim*, kafamın içinde huzursuzca yankılandı. Y. K. Wong'un beni patoloji deposuna kilitlediğini öğrenince doğal olarak öfkelenmişti ama asla böyle bir şey yapmazdı – yoksa yapar mıydı? Shin'in sessiz öfkesini, Üvey babamdaki o hep korktuğum karanlığı düşündüm.

"Sen iyi misin, Louise?" dedi Acton. Yürümeye ara vermiştik ve gelip geçen insanlar bize bakıyorlardı.

"Y. K. Wong'u, öldürülen adamı tanır mıydın?" diye sor-

dum. Acaba müfettişe onunla şüpheli karşılaşmalarımdan bahsetmeli miydim, yoksa bu sadece başıma bela mı açardı?

"Pek sayılmaz. Onu etrafta görürdüm." Çenesini sıvazladı, teni gri ve solgundu. "Bir anlamda bu olayın korkunç bir kaza olmaması, ölümünün ardında mantıklı bir neden olması iyi olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

Acton gerginlikle yüzünü buruşturdu. "Sadece bir düşünce. Tuhaf bir hayal. Hiç olan bitenin zaman zaman kendilerini biraz fazla rahatça yeniden düzenlediğini hissediyor musun?"

Midem kasıldı. Bu, o ıssız tren istasyonunda Yi'nin bana söylediklerinin aynısıydı. Beşincinin olayları yeniden düzenlediğini söylüyordu. *Her şeyin düzeni bozuldu.*

"Kader sana uymak için değişiyormuş gibi mi?"

Rasgele bir tahmindi ama Acton şaşırmış görünüyordu. Ardından gaddarca güldü. "Sen ne sıradışı bir kızsın, Louise ama anlıyorsun. Belki de başka bir yaşamdan tanışıyoruzdur."

Tam o sırada arkamda Koh Beng belirdi. İrkilerek konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ettim ama o sadece, "Başhemşire sizi görmek istiyor, efendim," dedi.

"Tamam." Acton etrafa bakındı. "Bir yere ayrılma," dedi yan binaya doğru ilerlerken.

Ona itaat etmek gibi bir niyetim yoktu ama etrafın sakinleşmesi için bir süre bekledim. Koh Beng de oyalandı. "Sen ne yapıyorsun burada? Bay Acton'la mı konuşuyordun?"

"Polisle kaza hakkında konuşurken karşılaştık."

"Polis mi? Onlara kayıp parmaklardan bahsettin mi?"

"Hayır, etmeli miydim?"

Koh Beng bana yandan bir bakış attı. Bugün biraz farklıydı, gergindi ve hiç neşeli değildi, meslektaşının ölümü onu sarsmış gibiydi. "Pei Ling'in paketindeki listeyi getirdin mi? Hatırladın mı, senin için listeye göz atabileceğimi söyle-

miştim." Sepetimi karıştırırken, "Bir de o adam ikinci katta birilerinin olduğuna dair bir şeyler söylüyordu, ne demek istedi?"

"Orada birini gördüğünü düşünüyor."

"Polise söyledi mi?"

"Ona inandıklarını sanmıyorum." Listeyi çıkardım. Koh Beng hevesle omzumun üzerinden baktı.

"Eh, bu Y. K. Wong'un parmaklarını sattığını kanıtlar," dedi. "Hepsi onunla iletişime geçen hastalar."

"Nereden biliyorsun?"

Koh Beng omuz silkti. "Etrafta olan bitenleri gözlüyorum. Hastanedeki insanlar endişeli ve kırılgan; hepsi bir tür güvence arıyor. Mesela şu adam tam bir kumarbaz." Elimdeki listeyi işaret etti. "Kumarbazlar her şeyi alırlar; *burung ontong* yuvalarıyla ilgili çılgınlığı hatırlamıyor musun?"

Burung ontong, yüksek ve ulaşılmaz yerlere göze çarpmayan yuvalar yapan küçük bir kuştu. Eğer bir yuva pirinç sandığının üzerine konmuşsa, sahibine büyük bir şans getireceği söylenirdi. Uzun zaman önce bu yuvalar için bir çılgınlık yaşanmıştı, iyi bir numune için fiyatlar on ila yirmi beş Strait dolarına kadar ulaşıyordu. Küçücük bir yuvayı yerleştirmekle karşılaştırınca patoloji numunelerini satmak çok daha kolay olmalıydı.

"Y. K. Wong tereyağından kıl çeker gibi batıl inançları olan insanlar bulup onlara tılsım satma konusunda iyi olacak birine benzemiyordu." Fazla katı, fazla tuhaftı, diye düşündüm kaşlarımı çatarak. "Bence bunları Dr. Rawlings ya da Bay Acton'a iade etsem daha iyi olacak."

"Neden ki? Öldü artık."

"Hâlâ kayıp numuneler var ve Shin'den şüphelenmelerini istemiyorum. Ne de olsa depoda en son sorumluluk alan oydu."

Koh Beng'in yüzünden bir parıltı geçti. "Ben senin adına veririm." Kâğıtları almak için elini uzattı.

Ona baktım ve ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Bunca zamandır bir örüntü arayıp duruyordum ama bunu görememiştim. Neden daha çok dikkat etmemiştim ki?

"Sorun değil." Yavaşça uzaklaştım. Şanssızlık bu ya, yürüme yolu ıssızdı.

"Nereye gidiyorsun?" Bana gülümsüyordu. Katı, öfkeli bir gülümseme.

"Shin beni bekliyor," diye yalan söyledim.

"Bu çok kötü." Kolumu tutup arkaya kıvırdı. Yanımda delici bir acı duydum. "Çığlık atarsan seni yine keserim," dedi kulağıma. Panikten sol elinde ne tuttuğunu göremiyordum, sadece çok keskin olduğunu hissedebiliyordum.

"Yürümeye devam et," diye fısıldadı, sevgilileri andıran bir kucaklaşmayla yürürken. Sağ kolu omuzlarımdaydı. Çılgınca etrafa bakındım.

"İstediğin listeler mi? Hepsini sana vereceğim."

Cevap olarak beni tekrar dürterek elbisemin yanını kesti. Ardından dışarı çıktık, nemli çimleri geçtik. Hâlâ kimse yoktu. Kendimi dış binalardan birine doğru kurbağa adımlarıyla çaresizce yürürken buldum.

"Çözmüş olman çok kötü," dedi Koh Beng sohbet eder gibi. "Bunu yapmam gerekmeyeceğini umuyordum. Benden şüphelenmene neden olan neydi?"

Başımı iki yana salladım ama beni bir kez daha kesti. Gözümden yaşlar aktı. "Doğruyu söyle, hemen," dedi.

"Pei Ling'in iyi arkadaşın olduğunu söyledin. Ne var ki o, bana hiç erkek arkadaşı olmadığını söyledi. Paketi onun için almasını isteyeceği kimse yokmuş."

"Bu kadar mı?" Hâlâ yürüyorduk, dış binaya değil, arkasına. Ayak sürüyordum ama beni çekiştirdi.

"Satıcının bir arkadaşı olduğunu, kendisininse ondan pek hoşlanmadığını söylemişti. Ben de onun Y. K. Wong olduğunu düşünmüştüm ama başından beri senmişsin." Pei Ling'in Shin'le ilk karşılaştığında nasıl bembeyaz kestiğini, bana onun sevmediği biriyle arkadaş olduğunu söylediğini hatırladım.

"Evet, Y. K. biraz sıkıntılıydı, Dr. Rawlings'e yetiştirmek için kanıt arıyordu. İnsanlara hep yanlış şekilde yaklaşması ne kötü."

"Vücut parçaları satmaya değiyor mu?" Çaresizce etrafa bakındım. Ana hastane binasından çok uzaklaşmıştık!

"Devam ettiği sürece iyiydi ama o aptal Chan Yew Cheung gidip onca yer içinde bir dans salonunda parmağı kaybetti. Hem de hâlâ hastaneyle bağı kurulabilecek bir şişenin içindeyken. Numune sayısı şanslı 168 olduğu için almıştı onu."

Sayılar, diye düşündüm çaresizlik içinde. Her şey sayılarla ilgiliydi.

"Adamın daha çok iş getireceğini düşünmüştüm ama o bunun yerine bana şantaj yapmaya kalktı. Kız arkadaşı da farklı değildi."

"Pei Ling'i merdivenlerden sen ittin."

"Aslında senin suçundu. İkiniz kafeteryanın hemen dışında durmuş aptalca Yew Cheung'un sakladığı bir paketten bahsediyordunuz. Onun bana karşı kullanmak için elinde tuttuğu kanıtlar olduğundan emindim."

Zavallı, çaresiz Pei Ling. O sadece aşk mektuplarını geri almak istiyordu.

"Onun gitmesi gerektiğini fark ettim."

Pei Ling'in korkunç düşüşünün ortaya çıkmasıyla yaşanan kargaşada Koh Beng'in yemek yemeye devam eden tek insan olduğunu hatırladım. Normal görünmek için o kadar uğraşıyordu ki şaşırmış gibi görünmeyi unutmuştu. Midemin bulandığını hissettim.

"Shin ne kadarını biliyor?" diye sordu Koh Beng.

"Pek bir şey değil," dedim çaresizce şansımı denemeye çalışarak. "Ama şüpheleniyor."

"Tam da her şeyin yoluna girdiğini düşünüyordum. Listeleri bana ver. Bir de o cam şişeyi – kâğıtları çıkarırken gördüm."

Muhafaza edilen başparmak da dahil her şeyi ona vermekten başka seçeneğim yoktu. "Satıcıyı da sen mi öldürdün?"

"Hayır. Bir çukura düşmesi tamamen şanstı." Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. Başım zonkluyor, göğsüm panikle sıkışıyordu. Benden ağırdı ama çok uzun değildi. Bir kavga durumunda elimdeki tek avantaj şaşkınlık faktörüydü. Koh Beng bir kapıyı hızla açarak beni metruk bir merdivenin sahanlığına doğru ilerlemeye zorladı.

"Bu sabah Y. K. Wong'un başına ne geldi? O da şans mıydı?" diye sordum onu oyalamaya çalışarak.

Anlatacağını sanmıyordum ama korkutucu bir sohbet havasıyla konuştu. "Şu İngiliz kadınla, Lydia Thomson'la bir görüşme ayarladığına kulak misafiri oldum. Parmaklarla bir ilgisi vardı ama kadının onlarla ilgili ne bildiğini düşünüyordu, emin değilim. Y. K. Wong, her zaman dikkafalı ahmağın teki olmuştur. Her neyse, giderek tehlikeli bir hâl alıyordu; ben de onlar konuşurken ikinci kata çıktım, köşeye istiflenmiş çatı kiremitlerinden birini aldım ve başına attım."

"Ya kadına çarpsaydı?"

"Önemi yok. Basitlik en iyisidir."

Merdivenin tepesine ulaştık ve başka bir kapıyı açtık. Göz kamaştırıcı güneş ışığı yüzümüze çarptı. Üzerinde yürünebilecek düz bir çatıya çıkıyordu. "Eşyaları kurutmak için kullanılıyor," dedi Koh Beng neşeyle. "Burada pek iki katlı bina yok."

O an tam olarak ne yapacağını ve yanımı kesmekten ne-

den çekinmediğini anladım. Bedenim yere çarpıp parçalanırsa böyle yaraların önemi olmazdı. Anladığımı gözlerimde görmüş olacak ki, "Yalan söylemiyordum, biliyorsun," dedi. "Gerçekten benim tipimsin. Ne var ki biraz daha aptal olsan daha iyi olurdu."

47

Batu Gajah
29 Haziran, Pazartesi

Ren'in gözleri birden açılıyor. Taburcu edilmeyi beklerken sızmış ama bir sarsıntı oluyor. Ji Lin'e korkunç bir şey oluyor. Ren doğruluyor. Yan tarafında donuk bir ağrı var. Aslında acımayan tek yeri solgun ve soğuk olan dirseği. Hemşireler tenindeki o olağandışı, beyazlaşmış yamayla ilgili fikir belirtiyorlar. Onun uyuduğunu sanırken onun hakkında konuşuyorlar. *Bir ele benzemiyor mu?* diyor biri ürpererek ama artık bunların hiçbirinin önemi yok.

Ren etrafta çılgınca bir hemşire arıyor. Ona sözcükleri takıla takıla bir kıza bakması gerektiğini söylüyor.

"Hangi kız?" diyor kadın kızarak.

"Cuma günü beni görmeye gelen."

"Ha, ziyaretçi, öyle mi? Eminim yakında tekrar gelecektir."

Hayır, diye açıklamaya çalışıyor Ren. Hastanede bir yerlerde. Orada, diğer binanın arkasında. Hemşire iç çekiyor.

"Gelince sana haber veririz. Şimdi yatağından çıkma!"

Ren çaresizlikle gözlerini sımsıkı yumuyor. Eliyle dirse-

gindeki beyaz izi, rüyasında Pei Ling'in parmaklarını koyduğu yer, tuttuğunda kedi hissi güçleniyor. Bu yeni histen hoşlanmıyor; dişlerini titreten, kafatasındaki kemikleri ağrıtan donuk, ağır bir uğultu. Odaklanırken dudakları kıpırdıyor. *Neredesin?*

Belki de işe yaramaz, sonuçta kız Yi değil ama Ren yarayacağını düşünüyor. Yaramalı. Parmaklarını kolundaki hayaletimsi el izine iyice batırıyor. Sersemleyerek nefesini tutarak sesleniyor.

İşte geliyor.

Kulaklarına kan vuruyor, kalbi hızla çarpıyor. Bu Ji Lin değil, diğeri. Uzun adımlarla gitgide yaklaşıyor. Ren gergin omuzlarıyla küçük bir hayvan gibi servis kapısının açılışını izliyor. Beyaz üniformalı genç bir adam. Ren onu daha önce hiç görmedi. Kesinlikle görmedi çünkü hatırlanacak türden biri. *Ah. Sensin demek,* demek istiyor Ren. Kedi hissi alazlanıyor, elektriksi bir rahatlama patlaması. Boğazı o kadar kuru ki ağzından hiçbir şey çıkmıyor.

"*Ah Kor,*" diyor. Abi.

Genç adamın kaşları kalkıyor. Ardından kederli bir gülümsemeyle bakıyor. "Uyandın, öyle mi? Buna çok sevinecek."

Kim? Ren zaten biliyor. Bu adam, mavili kızın diğer yarısı. İkisi bir çift oluşturuyorlar, tıpkı Yi ve kendisi gibi. Ren birden patoloji odasının kapısındaki uzun, ince karaltıyı hatırlıyor. Dr. Rawlings olduğunu sanmıştı ama değildi.

"Sen *xin* olmalısın," diyor heyecanla.

Şaşkınlık mı yoksa bir huzursuzluk titreşimi mi? "Evet, ben Shin. Ji Lin mi söyledi sana?"

Ren aceleyle başını sallıyor. "Diğerleriyle tanıştım. Sen varsın, ben varım, o ve kardeşim Yi var. Bir de efendim William Acton. Beş kişiyiz."

Shin bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sadece Ren'in

başını okşuyor. "Dün de uğradım ama uyuyordun. Sen daha iyi olunca yine konuşuruz."

Ren birden telaşla, "Hayır, onu bulmalısın – tehlikede!" diyor.

"Kim?" Shin zaten biliyor, keskin bakışları Ren'in yüzünü inceliyor.

"O hastanede. Biri ona zarar veriyor!"

"Nerede?" Artık ayağa kalkmış.

"Şu binanın arkasında. Çatıda." Ren, pencereden onu gerilen bir hat gibi çeken bir noktayı işaret ediyor. Bu hayal mi yoksa kısık, sessiz bir çığlık mı duydu? "Acele et! Çok geç olacak!"

48

Batu Gajah
29 Haziran, Pazartesi

Koh Beng beni o düz çatıda ilerletti, çenemin altına bir neşterin ucunu dayamıştı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bağırsam bile bunca mesafeden kimse bizi görmezdi, orman ağaçlarına bakıyorduk. Sadece çatıdan düşerken atacağım tiz çığlığı duyarlardı. Ben de onun yerine bayılmışım gibi yaptım.

Koh Beng içgüdüsel olarak beni tutmak için eğildi ve o eğilir eğilmez birden dizlerini çekip dengesini yitirmesine neden oldum. Yere düştü, omzunu çimentoya vurdu. Düşerken bana çarptı. Yuvarlandı. Ben kalkmaya çalışırken yüzüme dirsek attı. "Kaltak!" diye tısladı saçlarımı tutarak ama onu çizdim, ısırdım ve birden dönerek mücadele etmeye başladık. O beni kenara doğru çekiştirirken arkamızda çatının kapısı birden açıldı. Koh Beng'in başı şaşkınlıkla döndü ama biri takımlarına vurmadan önce tepki verecek zamanı olmadı. Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi.

"Shin!" diye bağırdım ama sesim çıkmadı. Koh Beng ona hızla hamle yaparken üzerime düştü. Birlikte çatı kenarında-

ki mide bulandırıcı boşluğa doğru sürüklenirken Shin'in keskin bir soluk aldığını ve geriye doğru sarsıldığını hissettim. Çok aşağıdaki zemini gördüğüm baş döndürücü bir an oldu. Ardından düşerken başımı oluğa vurdum.

Başımı oldukça sert vurmuş olmalıyım ki bu kez korkunç bir gürültüyle bilinçsiz dünyaya düştüm. Nerede olduğumu çok iyi biliyordum. Terk edilmiş bilet gişesinin cilalı ahşap döşemesi üzerindeydim. Ölülerin bekleme odası. Tren raylarında parlayan gün ışığında sakin bir beklenti hâkimdi.

"Yi," dedim.

Ayağa kalktı. Gişe'nin arkasında diz çökmüştü, saklambaç oynayan bir çocuk gibi. Ne var ki bulunduğu için mutlu değildi. Onun üzgün bakışlarında sorumun cevabını çoktan bulmuştum.

"Neden kaçmadın?" dedi.

Bıçaklanma riskine rağmen kaçmalıydım. Beni geciktiren merakım, bilgiye duyduğum o aptalca açlık olmuştu, cevapları Koh Beng'den almak istemiştim. Şimdiyse çok geçti. "Öldüm mü?"

"Henüz değil." Yi sanki çok uzaktaki bir şeye bakarmış gibi gözlerini kıstı. "Ama her an ölebilirsin – çatı kenarında sallanıyorsun."

"Koh Beng beni öldürecek mi?" Tıpkı Pei Ling'in merdivenlerden düşmesi gibi olacaktı. Ya da düşen bir kiremitle ezilen Y. K. Wong gibi. *Basit en iyisidir,* demişti Koh Beng o ürpertici iş bilirliğiyle. "Peki ya Shin?"

"O seni tuttu ama diğeri onu düşürmeye çalışıyor."

"Lütfen, Shin olmasın!" Acıyla dizlerimin üzerine çöküp başımı bilet gişesinin serin tahtalarına dayadım. *Pişman olacaksın,* demişti Shin o sabah otel odasında yatarken. Olmuştum işte. Kocaman, öfkeli bir pişmanlık okyanusu. İmkânım varken kendimi ona vermeliydim. Gözümden yaşlar döküldü.

"Kalk!" dedi Yi. "Henüz bitmedi!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seçimini yap!" dedi. "Kim olsun? Sen mi yoksa Shin mi?"

"Yani şimdi hangimizin öleceğini mi diyorsun?"

"Evet. Sana söylemiştim, bu taraftan bir şeyleri değiştirebiliyorum. Birazcık." Küçük yüzünü güçlükle buruşturdu. "Ren'in başına gelen kazalar gibi."

"Bu doğru değil!" Eğer Yi'nin ölümsüz bir ruhu varsa bile bunun kesinlikle yasak olduğundan emindim.

"Önemi yok!" diye bağırdı. "Burada yeterince uzun süre bırakıldım zaten. Az sonra öleceksin. Kendin yerine onu seçebilirsin."

"Bunu yapmamalısın!" dedim çaresizce. "Bu müdahale etmek – şu bahsettiğin beşinci kişinin bir şeyleri yeniden düzenlemesi gibi."

"*Li* mi?" dedi. "*Li*'nin bununla bir ilgisi yok!"

"O zaman beşincimiz kim? Koh Beng mi?"

"Neden bu kadar körsün?" Yi'nin yüzü ağlamak üzereymiş gibi kızarmıştı. "Tabii ki o değil; diğeri hâlâ tehlikeli. Acele et – zaman azalıyor! Seç yoksa seçimi ben yaparım!"

İstasyon sallandı. Beni iliklerime kadar sarsan derin bir gümbürtü, titreşim oldu ve birden bu mekânda zamanın tekrar akmaya başladığına dair korkunç bir hisse kapıldım. Bir tren geliyordu. Yoksa gidiyor muydu? Hangisi olursa olsun kısacık fırsat boşluğu kapanıyordu.

"Ben seninle kalırım, Yi!" diye bağırdım. "Bırak da Shin yaşasın!"

"Bunda ciddi misin?" Yi'nin yüzünde tuhaf, minicik bir gülümseme belirdi. "Gerçekten benimle mi kalacaksın?"

"Evet!"

"Beni unutma."

*

Parlaklık. O kadar parlaktı ki başım ağrıdı. Sesler. İnsanlar konuşuyordu. Çabalayarak kollarımı salladım. Neden hâlâ hayattaydım? Yi beni kandırmıştı.

Bazı eller beni sabitledi, bedenimi inceledi. "O düşüşten sonra hayatta kaldığı için çok şanslı. Diğer adam başaramadı."

"Shin," dedim boğuk sesle. Boğazım öyle kurumuştu ki acıyordu ama bu, hissettiğim paniğin yanında bir hiçti. Doğrulmak için kendimi zorladım.

"Kıpırdama." Kollarımı ve bacaklarımı kontrol ediyor, boynumu oynatıp oynatamadığımı soruyorlardı ama kendimi umursamıyordum. Dehşetle dolmuştum.

"Shin nerede?"

"O da burada."

Öyleydi de. Diğerlerinin telaşlı haykırışlarına rağmen üzerinde yattığım sedyeden sendeleyerek kalktım. Shin odadaki diğer yatakta yatıyordu. Yüzü solgundu, şoktan kireç gibi olmuştu ve kollarıyla gömleğinde kan vardı. Ben yanına gidince gözlerini açtı.

"Neden doktorların sözünü dinlemezsin ki?" dedi kederle.

Hıçkırarak ve gülerek ona tutundum.

Sonuçta ortaya çıktı ki çatıdan üçümüz birlikte düşmüşüz. Bir mucize, dediler. Koh Beng'in yan tarafımda ve boynumda açtığı kesikler dışında yaralanmamıştım. Shin'in kolu çatlamıştı ve ön kollarında kesikler vardı – yerli doktorum ilgiyle belirttiği gibi savunma yaraları. Koh Beng'se boynunu kırmıştı.

Oradan geçenler çığlıkları duyup gelmiş, bizim mücadele ettiğimizi görmüşler. Herkesin dediğine göre ilk ben düşmüşüm, ardımdan da Shin. Koh Beng, açıkça daha avantajlı bir konumdaymış ama aniden ve tuhaf bir biçimde elleri ayakları birbirine dolanarak bizi geçmiş ve düşüşümüzü yavaşlatmış.

Durumun yanlış adım atmak dışında bir açıklaması yoktu. Ya da belki de birilerinin fısıldadığı gibi kendini öldürmeye niyetlenmişti.

İçimde bir merak ve huzursuzluk esintisi hissettim. Ölüm nehrinin diğer kıyısında, bir oyundaki taşları değiştirir gibi Koh Beng'le benim yerimizi değiştirmiş, başka bir yaşamı çalarak beni tekrar hayata mı döndürmüştü? Öyleyse Yi'ye ne olmuştu? O hâlde bu, onun bana karanlık armağanı mıydı? Kontrolsüzce titremeye başladım.

49

Batu Gajah
2 Temmuz, Perşembe

Dışarıda güneşle aydınlanan yaprakların beyaz badanalı odaları solgun ve berrak bir yeşille beneklendirdiği havadar bungalovda, Ren mutfakta Ah Long'la oturmuş fasulyeleri ayıklıyor. Ah Long çocuğun dönmesine sevinmiş ve özellikle Ren'in içmesi için tavuk çorbası yapmış ama ters tavırlarla William için yapmış gibi davranıyor. Ren'in aniden iyileşmesinin ve hastaneden taburcu edilmesinin üzerinden üç gün geçti. Sükûnet ve dinlenmeyle, biraz da mavili kıza ne olduğunu merak ederek geçen üç gün.

Kız hayatta, bunu biliyor. Pazartesi günü hastanede olanlar konusunda çok konuşuldu, hatta skandal kabul edildi. Hayalet lanetleri ve çalınan vücut parçalarıyla ilgili dedikodular. Komşu hizmetçiler dedikodu yapıyor, Ren'e hastanedeyken bir şey duyup duymadığını soruyorlar. Onlara dürüstçe hiçbir şey görmediğini söylüyor ama bu endişelenmesine engel olmuyor. En iyi tanıdığı insan William ama o da Louise'in çok iyi olduğundan ve endişelenmesine gerek olmadığından başka bir şey söylemiyor.

William, Ji Lin'e "Louise" diyor ve o ne zaman kızın ismini söylese Ren yiyip bitiren bir suçluluk hissediyor. O patırtılı pazartesi gününün ilerleyen saatlerinde, William, Ren'i kontrol ederken servise gelip William'ı telaşla kenara çeken Dr. Rawlings'le ilgili bir şey. Ren konuşmalarından birkaç şey duyuyor: *kayıp vücut parçaları... skandal... Kurul bir çözüm bulana kadar bir şey söyleme.* Ren bu konuşmalardan ortada beyaz ve taşkın bir kurtçuk gibi bir sır olduğunu, hastanedeki düzenli ve tertipli yaşamın altını oyma tehdidi yarattığını anlıyor.

O her neyse William'ın canını sıktığı açık. Boş zamanlarını verandada kasvetli kasvetli oturarak, bir şeylerin olmasını beklermiş gibi geçiriyor. Ren ona iyi hissedip hissetmediğini sorduğunda midesini güçlendirmek için bir içkiye ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"*Cheh!* Ne midesi?" diyor Ah Long küçümsercesine. "Buz sindirim için iyi değil. O kadar çok koyma," diye uyarıyor yeni bir viski *stengah* yapan Ren'i. Johnnie Walker yine azalmış; şişede bir parmak kadar kalmış. "Bugün Bayan Lydia geliyor."

Saat öğleden sonra beş ve William işten eve erken geldi. Pamuklu sarongunu giymek yerine katı yakalı gömleği ve pantolonuyla kaldı. Ren şimdi neden olduğunu anlıyor. Eğer Lydia geliyorsa efendisi tabii ki ortalıkta yerel bir kıyafetle dolaşamaz. Ah Long çay saati için bir ısırımlık *onde-onde* topları hazırlıyor. Yapış yapış pirinç unu ve doğranmış hurma şekerinin iri rendelenmiş hindistancevizinde yuvarlanmasıyla yapılan bir tarif.

Ren suçlulukla Lydia'ya Ji Lin'e vereceğine söz verdiği, içinde çay rengi bir sıvı bulunan şişeyi hatırlıyor. Henüz verme şansı bulamadı, Lydia'nın ona soracağından endişeleniyor. Odasından şişeyi alıp cebine atıyor. Lydia sorarsa dikkat-

siz davranmadığını ya da kaybetmediğini kanıtlamak için ona gösterecek.

Zil çalıyor. Ren ağır ağır doğruluyor. Yaraları şaşırtıcı derecede hızlı iyileşiyor ama dördüncü parmağını kaybetmiş olmaya hâlâ alışamadı. Kök ağrıları var ve sol elinin tutuşu daha tereddütlü ama bu onu çoğu şeyi yapmaktan alıkoymuyor. Ah Long'un da inatla belirttiği gibi başparmağını kaybetmesi daha kötü olurdu.

Koridordan sesler geliyor. Lydia sesi durgun geliyor ama Ren onda alttan altta bir heyecan olduğunu seziyor. Hastanede üzerine yapışmış ince, yapış yapış telleri hatırlıyor ve endişeyle bakıyor. Hâlâ tehlikede mi? İyice eğikleşmiş ikindi güneşi koridorda ışık ve gölgeyle izler oluşturuyor. Lydia güneşten korunmak için taktığı şapkayı çıkarıyor ve gölge oyunları uzun saçları varmış gibi görünmesine neden oluyor. Ren şaşkınlıkla duruyor. Açık kapı, tam eşikte duran kadın. Korku dolu bir an boyunca *pontianak*'ı, gelip kapıları ve pencereleri çalan intikam peşindeki o dişi ruhu hatırlıyor. İçgüdüsel olarak ilerliyor ama çok geç kaldı. William onu içeri aldı bile. Halbuki bu ruhları içeri almamak gerek. Ne var ki bunlar efendisinin duyarsa karşı çıkacağı aptalca düşünceler. Kafası karışan Ren gözlerini kırpıştırıyor. Kafasındaki bulanıklık azalıyor, kedi hissi siliniyor ve belki bu da bir rahatlama sayılabilir.

Lydia şapkasını ve güneş şemsiyesini Ren'e uzatarak ona merhametle gülümsüyor. William kadını partiden sonra yerlerine taşınmış rattan mobilyaların bulunduğu oturma odasına götürüyor. Normalde erkek konuklarını verandada ağırlar ama Lydia'ya karşı son derece nazik.

"Senin için ne yapabilirim, Lydia?"

Ren efendisinin doğrudan konuya girmesine, etrafında dolaşmamasına hayranlık duyuyor. Lydia önce havadan sudan ve hastanedeki korkunç trajediden bahsediyor.

"Müfettişe başka bir ifade verdiğini duydum," diyor. "Gerçekten de ikinci katta birini gördün mü?"

"Şu an bundan bahsedemem," diyor William. "Yine de polisin elinde bir şüpheli var."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Üzgünüm, elimde olan bir şey değil."

Lydia bundan tatmin olmamış gibi. "Polise benim hakkımda ne dedin?"

"Beni arayıp buluşmak istediğini. Sonra da vardığımda benden önce o hizmetliyle, Y. K. Wong'la bir buluşman varmış gibi göründüğünü. Hem o sabah beni neden görmek istemiştin sen?" diyor. "Bunu da sordular."

"Korkarım ben biraz yalan söyledim." Lydia huzursuzca kıpırdanıyor. "İkimizin hep buluştuğunu çünkü gizlice nişanlandığımız söyledim."

"Ne?"

"Üzgünüm. O an aklıma başka bir şey gelmedi."

William kalkıp kanepenin diğer ucuna yürüyor. Hâlâ koridorda sessizce dikilen Ren onun telaşlandığını, hatta öfkelendiğini görebiliyor.

"Ne demeye böyle bir şey yaptın?"

"Durum benim için kötü görünüyordu. Bilirsin, daha şafak sökmemişken ıssız bir yerde bir adamla buluşmak. Üstelik bir Çinli."

"Lydia." William canı yanıyormuş gibi elini yan tarafına bastırıyor. "Bana doğruyu söylesen iyi edersin."

Ren, Lydia'nın cevabını duyamıyor çünkü tam o anda Ah Long onu mutfağa çağırıyor. Çay tepsisi hazır, dumanı tütüyor ve çok hoş kokuyor. Tatlı topları desenli porselen tabaklara özenle dizilmiş.

"Başarabilir misin?" diyor Ah Long.

"Evet," diyor Ren gururla. Yine de Ah Long ona tepsiyi götürüp büfenin üzerine koyması için yardım ediyor.

Ren, William ve Lydia'ya kaçamak bir bakış atıyor. Kafa kafaya vermişler. Lydia'nın yüzünü göremiyor ama William kızgın görünüyor. *Kötü sindirim, çok fazla stres,* demişti Ah Long. Ren, o zavallı kadının yarısı bir kaplan tarafından yenmiş cesedinin bulunduğu ve William'ın hiç et yemediği, sadece omlet yediği zamanı hatırlıyor. William hiçbir zaman ilaç almaz, sadece Johnnie Walker.

Ren tereddütle Lydia'nın ona verdiği sıvı şişesini çıkarıyor. Mide ilacı demişti. *Çok hafiftir. Ben kendim de kullanıyorum.* Çayla hemen hemen aynı renkte. Ren şişeyi William'ın fincanına boşaltıyor. İşte. Eğer Bayan Lydia ona ilacı iyi bir şey için kullanıp kullanmadığını sorarsa ona uygun bir cevap verebilir. Nasılsa William'ı seviyor ve ilacın onu iyileştirmesi hoşuna gider.

Ren dikkatle ve gururla fincanları sehpaya yerleştiriyor.

"Eee?" William'ın sesi sakin ama içten içe kaynıyor. "Pazartesi sabahı tam olarak ne oldu da polise anlatamadın?"

Gözünün ucuyla Ren'in çayları sehpaya koymadan önce büfenin üzerinde dolduruşunu görüyor. Bu yöntem yanlış. Çay ev sahibi ya da sahibesinin doldurması için alçak sehpaya bırakılmalı ama yerli hizmetkârların inatla anlayamadığı bir şey bu. William bunun gibi alakasız düşünceleri zihninden uzaklaştırmak istiyor. Lydia. Onu idare etmeli.

Lydia saçlarını arkaya atarak ona bakıyor. Bugün çok güzel görünüyor ama bu durum William'ı korkutuyor – o güzel ten rengi, o parlak gözler. Iris'e çok benziyor.

Lydia, "O Çinli hizmetli –adının Wong olduğunu söyledi– benimle konuşmak istedi. Senin hakkında."

"Benim hakkımda mı?" Bu o kadar şaşırtıcı ki William tekrar oturuyor.

"Hastalarından biriyle ilgili, yakınlarda ölen bir satıcı."

Satıcı! William'la Ambika'yı kauçuk plantasyonunda yakalayan adam. Şimdi o kadar uzak geliyor ki. Şans eseri ölen hasta. William'ın nabzı hızlanıyor, bu arada yüzündeki ifadeyi doğal tutmaya çalışıyor.

Lydia çayına çeker atıyor. "Bay Wong onun insan kalıntıları satma işine karıştığını düşünüyor gibiydi."

"Saçmalık!" diyor William. Bu tam da Rawlings'in ona reddetmesini söylediği türden bir söylenti. Eğer bu olay duyulursa hastane için korkunç bir skandal olur.

"Bir de bana sana şantaj yapmayı deneyip denemediğini sordu."

"Ne?" Ambika'nın biçimsiz bedeni teşhis edildikten sonra hissettiği dehşeti, o satıcının ortaya çıkıp herkese ilişkileri anlatacağına dair korkusunu hatırlayınca William'ın midesi kasılıyor. Korkacak bir şey yok, var mı? O dönem Rawlings'in şüphelerine rağmen cezai soruşturma olmadı.

Çay fincanını kaldırıyor. İçilmeyecek kadar sıcak. "Neden böyle bir şey sordu ki sana?"

"İnsanlar yakın olduğumuzu düşünüyor. Yakınız da, öyle değil mi?"

William bu varsayım karşısında ürperiyor. "Biz yakın değiliz, Lydia. Ortada böyle bir şey yokken insanlara nişanlı olduğumuzu söylemene izin veremem."

Kadının yüzü kızarıyor, dudakları titriyor. "Bunu nasıl söylersin? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

William'ın sırtından serin bir ürperti geçiyor, ona hemen, hiç zaman kaybetmeden kaçmasını söylüyor. "Senden hiçbir zaman benim için bir şey yapmanı istemedim."

"Senin için problem teşkil edebilecek her şey – hepsinden kurtuldum."

William huzursuzca kıpırdanıyor. Bir şey geliyor, zihninin kapılarına yaklaşıyor. Unuttuğu ya da gözden kaçırdığı

bir şey. Bu şekilde tuzağa düşürülmeye alışkın değil. Bu yanlış, tamamen yanlış. Öfkelenerek, "Benim hiçbir problemim yok!" diyor.

Ne var ki Lydia dinlemiyor. "Hiç, yeterince istersen bir şeyleri değiştirebileceğini, onları kontrol edebileceğini hissetmedin mi?"

William irkiliyor.

"Hissettin, değil mi? Hissettiğini biliyorum. Başka kimse anlamıyor." William'ın elini tutuyor. Parmakları buz gibi. "Eh, bende de o güç var. Muhtemelen sen de biliyorsun çünkü nişanlılarıma dair sorular sorduğunu duydum."

Nişanlılar. "Birden fazlaydı yani," diyor William birden idrak ederek.

"Evet, iki kez nişanlandım. Niyetleri de sayarsan üç. Hiçbiri iyi değildi ama. Seçim yapmayı bilmiyorum, anlarsın. Onlardan kurtulmam gerekti."

William'a benzediğini, karanlık ve uğursuz bir güçle dolu olduğunu mu söylüyor? William'ın eli uyuşuyor. Elini geri çekerek küçümser bir edayla, "sırf istedin diye insanların öldüğünü mü söylüyorsun?" demeye çalışıyor.

"Sen yapamıyor musun?"

William bunu kimseye söylemedi ama o an Lydia'nın coşkun, mavi bakışları altında neredeyse söyleyecek. "Herkes bir noktada birilerinin ölmesini ister, Lydia. Bunun bir anlamı yok."

"Senin için yaptım," diyor. "O satıcı. Sonra senin için çok kötü olan o kadınlar. Neden onlarla arkadaşlık ediyorsun?"

Korkunun siyah filizleri büyüyor, midesine doğru dönüyor.

"İlki şu Tamil kadın Ambika'ydı. Hani şu kauçuk tesisinde görüştüğün. Sana söyledim, sabahları seni yürüyüş yaparken görüyordum ama sen beni hiç görmedin. Kadın elbette tama-

men uygunsuzdu ve insanlar konuşmaya başlamıştı, evindeki hizmetçiler bile. Ben de onu ortadan kaldırdım.

"Sonra şu satıcı tekrar ortaya çıktı. Onunla burada hastayken tanışmıştım. Zaman zaman gelip o küçük hemşireyi ziyaret ederdi. Biraz sohbet etmiştik – bir yerliye göre fazla flörtözdü." Gülümsüyor. "Seni soruyor, Ambika'nın metresin olduğunu ima ediyordu. Onu da durdurmam gerekti."

Donup kalan William, Lydia'nın gül goncasını andıran dudaklarının kıpırdanışını, sözcüklerin ağzından dökülüşünü dinliyor. Mantığının bir yanı ona bunun imkânsız olduğunu söylüyor. Kimse birinin kaplan tarafından öldürülmesini ya da bir adamın boynunu kırmasını sağlayamaz. Lydia sadece çok rahatsız, diyor kendi kendine, özel hayatına dair bu kadar şeyi bilmesi karşısında paniklememeye çalışarak.

"Lydia," diyor sertçe. "Bu kadarı yeter. Hayal görüyorsun."

"Hayır, hayal falan görmüyorum." Çay fincanının kenarından William'a bakıyor. "Senin için her şeyi yaptım."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim!" William artık o kadar öfkeli ki midesi asitten yanıyor. Aptal, geri zekâlı, bela kadın! Ortalıkta böyle konuşup duracaksa William için hiç de iyi olmaz. Derin bir nefes alıyor ve çayından koca bir yudum alıyor. Çok acı.

Lydia'nın yanaklarında iki kırmızı nokta beliriyor. "Bir bitki var, çiçek açan uzun bir çalı. Evinin hemen dışında yetişiyor. İnsanlar onun güzel olduğunu düşünüyor ama zakkumun ne kadar zehirli olduğunu bilmiyorlar. Toza dönüştürülmüş yapraklarından kuvvetli bir çay yaparsan baş dönmesi, mide bulantısı ve kusmaya yol açar. Sonra artan hâlsizlik, kalp yetmezliği ve ölüm." Semptomları sanki ezbere biliyormuş gibi sıralıyor. "Babam önceden Seylan'da bir çay plantasyonu işletiyordu. Orada genç kızların tohumları yiyerek intihar etmesi epey sık görülürdü. İngiltere'ye dönerken ya-

nımda biraz götürdüm. Çok faydalı oldu." Çayından bir yudum daha alıyor. "Buraya geldiğimde insanlara reçete yazmak kolay oldu. Ne de olsa hastanedekilere yardımcı oluyorum, yerliler ne desem inanıyorlar. Ambika'ya kadınsal şikâyetleri için bir ilaç verdim – dışarı dolaşmaya çıkmış ve plantasyonda ölmüş olmalı. Ne var ki yarısını bir kaplanın yemesini ben de beklemiyordum."

"Yemedi," diyor William, sesi gerginlikten çatlayarak.

Lydia onu görmezden geliyor. "Satıcıya da aynı şey oldu ama ona mide ilacı olduğunu söyledim. Kustu ve çukura düştü."

"Peki Nandani? Ona da mı verdin?"

"Orada, mutfağında oturuyordu." Lydia ateşli bakışlarını ona çeviriyor. "En iyisi buydu. Zaten yemekte o şekilde ortaya çıkarak sorun yaratmıştı."

William'ın elleri titriyor. Safra boğazına yükseliyor. "Polisi arıyorum."

Lydia'nın gözlerindeki şey hayal kırıklığı mı yoksa zafer mi? "Bunu yapmayacaksın."

"Lydia, senin için yalancı tanıklık yapamam."

"O hâlde Iris'e gelelim," diyor gözleri parlayarak. "Ne yaptığını biliyorum."

William'ın boğazı kasılıyor, kemikli parmaklar sanki boğazını sıkarak içindeki havayı boşaltıyorlar. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Onu boğdun, o gün nehirde."

Nehirdeki o gün, yeşil ve altın sarısı ışık vuruyor. Iris öfkeleniyor, karanlık bir ruh hâline bürünüyor. O bitmez kıskançlığıyla yine William'ı suçluyor, bütün tartışmalarında William'ı çılgına çeviren o tavırla parmağını göğsüne batırıyor; William da onu itiyor, sertçe. Yoksa Iris kendi mi takılıp düşüyor? Artık William bile hatırlayamıyor ya da hatırlamak istemiyor.

"O bir kazaydı!"

"O bir teknede kesinlikle ayağa kalkmazdı. Asla, ne demiş olursa ol." Lydia artık hiç güzel değil, birazcık bile. Cadıya benziyor, gözleri vahşi ve şeytanca. "Iris'in denge bozukluğu vardı. Okulda bunu hepimiz bilirdik. Kulaklarıyla ilgili bir şey."

"Lydia..."

"Hem o düştükten sonra onu sudan çıkarmadın."

Iris'e bir ders vereceğini düşünmüştü, onu tekneye çekmeden önce orada bir süre çırpınmasına izin verecekti ama o çok hızlı battı, ağır yünden eteği onu aşağı çekti. O kadar hızlıydı ki William, Iris'in ona şaka yaptığını, nefesini tutarak başı dertteymiş gibi davrandığını düşündü. Bir insanın bu kadar hızlı, bu kadar sessiz, insanın aklına gelebilecek tüm o vahşi çırpınışlar olmadan boğulabileceğini kim bilebilirdi ki? William peşinden gittiğinde Iris yalnızca ağır bir yükten ibaretti.

"*Lydia!*" William onu durdurmak, bu nefret uyandıran sözleri püskürtmek zorunda.

"Iris bana mektup yazardı. Bir sürü mektup. Senin hakkında ve onu aldattığını düşündüğü hakkında. Ölmeden hemen önce, senin onu öldüreceğinden korktuğunu söyleyen bir mektup yazmıştı bana."

Panik yapma, diye düşünüyor William dişlerini gıcırdatarak. Sonuçta Iris konusunda yaptığı buydu. *Eğilmişti ve düştü. Hayır, tartışmamıştık.* Yine de fısıltılar ve söylentiler peşini bırakmadı. Aynı sinsi aldatma ve korkaklık hikâyesi; onu Kulüp'ten uzaklaştıracak, başka bir yere, başka bir ülkeye sürükleyecek kadar güçlü. Kendini kontrol etmek için savaşıyor.

"O histerikti, manipülatif biriydi."

Lydia arkasına yaslanıyor. "Haklısın." Yüzünde hafif bir tebessüm var. "Eğer eve dönersen ikinci dereceden kanıtlara dayanarak suçlanabilirsin." Bir yudum çay daha. "Adil dav-

randım, öyle değil mi? Kendim hakkında her şeyi anlattım sana ama senin aksine ben her şeyi kolaylıkla inkâr edebilirim."

Peki ya tüm o insanların ölümü? Satıcı, Ambika, Nandani?"

"Ha, onları sen öldürdün. Hepsi senin yoluna çıkmıştı. Benimle evlenmek istediğin ama ben seni geri çevirdiğim için kadınları öldürdüğünü söylerim. Polis zaten Nandani'nin ölmeden hemen önce senin evinde olmasından şüpheleniyor ve eğer evdeki Iris meselesini kurcalamaya başlarlarsa durum senin için pek hoş görünmez."

Sessizlik. William kafasında kanın hızla akışını hissediyor. Şimdi fırlarsa Lydia'nın o uzun, beyaz boğazından yakalayabilir. Başparmaklarını bastırarak nefes almasını engeller. Neden, neden yine aynı şey oluyor? Lydia'nın Iris'e benzerliği, aynı yapışkan, histerik talepler. Iris nehirden dönmüş ve onu da aşağı çekene kadar tatmin olmayacak gibi.

"Ne istiyorsun, Lydia?"

Kozu her neyse onu oynayacak. Midesi kurşun gibi olan William, kadının onu tamamen alt ettiğinin farkında.

"Seni seviyorum," diyor Lydia.

William ayağa kalkıyor. Arkasına dolanıyor, zihninde farklı olasılıklar dönüyor. Onu ileri itip sehpaya çarparak başını yarmak. Lydia deliliğini ona da bulaştırmış.

"Yani nişanlanmak mı istiyorsun?" Bir silah kazası. Lydia'ya Purdey'yi gösterse? Hayır, olmaz çünkü Ren'i de kazayla vurdu. Fazla şüphe çeker.

"Evet. Bu hoşuma gider." Lydia, William az önce dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif etmiş gibi gülümsüyor. "Polise öyle söyledim zaten ama resmiyete dökmek güzel olur. Bir parti veririz."

"Düşüneceğim."

"Kadeh kaldıralım mı o hâlde?" diyor Lydia. William hissizce fincanını kaldırıp Lydia'nınkine çarptırıyor. *Uyumlu davran, zaman kazan,* diye düşünüyor; ılık, acı çayını bitirirken. Ne kadar süt ya da şeker konursa konsun şu an yutmaya çalıştığı safranın tadını gizleyemez.

Bir etek hışırtısı, nefret ettiği ıtır çiçeklerinin hafif kokusu. William ona kapıyı gösteriyor. Hiç hoşuna gitmese de görgü kuralları. Lydia duraksıyor, gözleri parlıyor. "Evlendikten sonra senin aleyhine tanıklık yapmaya zorlanamam. Sen de benim. Gayet adil, öyle değil mi?"

William çığlık atmak, kadının başını duvara çarpmak istiyor ama sıktığı dişlerinin arasında, "Beni neden bu kadar umursuyorsun?"

"Iris İngiltere'de bizi tanıştırmıştı ama sen hatırlamıyorsun. Piersonlardaki partideydi; benden hoşlanmıştın, gerçekten hoşlanmıştın. Ne de olsa koridorda beni öptün. Günlerce seni düşünmeden edemedim."

Anı. Antika saatin tiktakları; karanlıktaki o hızlı, ateşli arayış. O gün Iris'le çok mutluydu, o arsız yüzü hiç bu kadar alımlı olmamıştı. Koridorda onu köşeye sıkıştırmıştı, öyle sanmıştı. Sonrasında da günler süren dalgınlık ve somurtkanlık. Iris'in o hafta sonu çok içtiğinden şikâyet etmesini, suçlamalarını bir kenara atmış, hepsini onun nevrozuna ve kendi baş ağrısına vermişti. Aniden durumu idrak ederek keskin bir sesle, "O bir hataydı. Sen olduğunu bile bilmiyordum," diyor

Lydia'nın umurunda değil. Onun çok ötesinde. Gözlerinde hülyalı bir bakış beliriyor. "Sonra Iris onunla ne kadar mutsuz olduğunu yazmaya devam edince onu ortadan kaldıracak bir şeyler olduğunu anladım. Bizim kaderimizde bir arada olmak vardı: İsmimiz bile aynı. Gecen gece sendeki partide Çince ismini yazmıştın ya hani, ben de sana benim de bir

Çince ismim olduğunu söylemiştim. Ben de Hong Kong'da doğdum, biliyorsun."

Ne zırvalıyor bu kadın? Ondan hiç tehlike sinyali de mi almıyor?

"Benim Çince adımda da aynı karakter var – *Li di ya*'daki *Li*– tıpkı seninki gibi. Konfüçyüs Erdemlerinden biri," diyor.

Ren şapkasını ve şemsiyesini vermek için koridora çıkıyor. Küçücük yüzünde kocaman açılmış gözlerle ona bakıyor. William hararetle düşünüyor. Uyumlu davran, bunu yapmayı her zaman başardı. Onunla baş etmek için yeterli zamanı olacak.

"Evlendikten sonra daha çok hizmetçiye ihtiyacımız olacak," diyor Lydia büyük, boş bungalova değerlendirir gibi bakarken.

Cesedimi çiğnersin, diye düşünüyor William ama gülümsüyor ve onu geçiriyor.

50

Batu Gajah
29 Haziran, Pazartesi

Shin'in kolu kırılmıştı. Hüzünlü bir espri olarak belirttiği gibi, sağ kolu. Üvey babam sol kolunu kırmıştı ve şimdi benim sıramdı: Tuhaf derecede korkutucu bir simetri. Tüm o kargaşa geçip de nihayet yalnız kaldığımızda, başımı kısacık bir an omzuna yaslayarak üzgün olduğumu söyledim. Bizi geçici olarak özel bir odaya yerleştirmişlerdi ama tek ciddi hasar Shin'in kolu ve birkaç kesikle berelenmeydi.

"Çok şanslısınız," demişti beni inceleyen yerli doktor. "Diğer adam düşüşünüzü hafifletmiş."

Koh Beng'den bahsedilince sessizleştim. Polise verdiğim ifadede beni öldürmeye çalıştığından ve şans tılsımı olarak parmak sattığından bahsederek hem hastaneyi hem de yerel polisi kötü duruma düşürdüm: İnsan kalıntılarının izini süremediği için hastaneyi ve daha o sabah Y. K. Wong'un öldürülmesinin hemen ardından bir cinayet teşebbüsünü engelleyemedikleri için de polisi. Alttan alta Koh Beng'in delirdiği ve cinnet geçirdiği söylentileri dolaşmaya başlamıştı. Bu arada Shin'e ve bana karşı özellikle tatlı davranıyorlardı.

"Eh, bu demek oluyor ki artık işsizim," dedi Shin kolundaki alçıya bakarak.

"Belki başka bir şey yapmana izin verirler," dedim.

"Aptal olma. Yazı da yazamam, o yüzden masa başı iş de olmaz."

Önemi yoktu. Orada onunla birlikte otururken ölüm tarafından sonsuza dek koparılacağımızı düşündüğüm anları hatırladım ve minnetle doldum. Yine de sevincime keder karışıyordu. Yi'ye ne olmuştu? Son sözleri, *beni unutma*, daha önceki bir sızlanışın ağlamaklı bir yankısı gibi içimde dolaşıyordu: *Ren'in beni unutmasını istemiyorum.* Hâlâ o boş istasyonda bekliyor muydu yoksa vazgeçip tek başına yola devam mı etmişti? Her neredeyse merhamet bulmasını diledim. Ona büyük bir borcum vardı.

Başka bir hemşire içeri girerken suçluluk duygusuyla Shin'in elini bıraktım. O kadar çok hemşire ziyarete gelip yatağının başında flörtöz bir edayla kıkırdayarak dikilmişti ki... Polise Shin'in kardeşim olduğunu söylemiştim, o yüzden tek yapabildiğim öylece oturup gülümsemekti. Sorun değildi, buna alışkındım.

Son hemşire de gittikten sonra, "Neden onlara doğruyu söylememe izin vermiyorsun?" dedi Shin öfkeyle.

"Şimdi olmaz." Her şeyi enine boyuna düşünmeliydik. Önce ailemize durumu nasıl açıklayacağımızı ve bunun bir dedikodu olarak yayılmasını nasıl önleyeceğimizi düşünmeliydik. Annem bir binanın tepesinden düştüğümüzü öğrenince nöbet geçirecekti. Üzerime bir bitkinlik çöktü; hastane dezenfektan ve kaynamış soğan gibi kokuyordu.

"Yarın gelip seni görürüm," dedim ayağa kalkarak.

Elimi tuttu. "Kal. Bu gece gözlem için seni tutmayı önerdiler."

"Benim bir şeyim yok. Hem anneme iyi olduğumuzu söyle-

mem gerek." Muhtemelen haber şimdiye kadar Batu Gajah'ın her yerinde duyulmuş ve hatta Ipoh'a kadar gitmişti. Öte yandan hastane bende derin bir huzursuzluk yaratıyordu ama endişelenmesin diye Shin'e bundan bahsetmedim. Pencereden baktığımda Koh Beng'in beni öldürmeye çalıştığı uzak çatıyı görebiliyordum.

"O zaman ben de seninle eve geleceğim," dedi Shin.

Elbette gitmesine izin vermediler, ertesi sabah kolu için yeni röntgen çekilmesi gerektiğini söylediler. Beni de tutmaya çalıştılar ama kabul etmedim. Bizim sağlığımızdan ziyade işleri kontrol altında tutma çabasından kaynaklı gibiydi. Medikal direktör çoktan uğramış, hastanenin en yüksek standartlara sahip olduğu konusunda bize güvence vererek bir sinir krizi geçiren çalışanlarının (bu Koh Beng oluyordu sanırım) davranışları için çok üzgün olduğunu belirtmişti. Biz de sadece başımızı sallayarak polis her şeyi çözene kadar bu konuda konuşmayacağımıza söz vermiştik.

Başhemşire de bizzat beni görmeye geldi. Beni geri götürmesi için hastane tarafından tahsis edilen arabayı beklerken bronz, kemikli yüzü düşünceliydi. "Siz şimdi nesiniz? Kardeş mi yoksa evlilik yolundaki nişanlılar mı?"

Bakışlarımı yere eğdim. "Üvey kardeşiz ama aslında nişanlı değiliz."

"Karmaşık görünüyor," dedi kaba olmayan bir tavırla. "İstiyorsanız sırrınızı saklarım. İyi şanslar." Benimle tokalaştı. Onun sağlam, ağırbaşlı tutuşundan hoşlandım. "Sen zeki ve hassas bir kıza benziyorsun. Eğer bir erkeğe bağımlı olmak istemiyorsan senin için bir yerimiz olabilir."

Ona teşekkür ederken neden gerektiği kadar heyecanlanmadığımı düşündüm. Belki de hastane sessiz kalmam için bana iş teklif etmesini söylemişti. Yorgundum. O kadar

yorgundum ki tek istediğim gözlerimi kapamaktı ama bunu yaparsam kendimi yine o karanlık nehirde bulmaktan korkuyordum. Hem bu sefer geri dönüşü de olmazdı.

Sonraki birkaç gün sakin geçti. Annem ve üvey babam tüm bu olup bitenler karşısında şaşırtıcı derecede sakin davranmıştı. Hastane, olanlar konusunda onları en hafif şekilde bilgilendirmişti: Zihinsel rahatsızlıkları olan biri nedeniyle yaşanan talihsiz bir kaza. Elbette tüm tedavi masraflarını onlar karşılayacak ve görevlerinden azledilmiş olsa da yazın kalanı için Shin'in maaşını ödeyeceklerdi. Annem kesiklerimi görünce çığlık atsa da yüzümde iz kalmadığı için rahatlamıştı.

"Bir kızın yüzü çok önemlidir," dedi elbisemi değiştirmeme yardım ederken. "Robert ne kadar üzülürdü, düşünsene!"

"Robert'ın bunla ne alakası var?"

Bunu söylememeliydim. Yüzü hemen düştü ve o tutuk ifade belirdi. "Hâlâ arkadaşsınız ama, değil mi?"

"Daha önce olduğu kadar." Ki bu da pek arkadaşlık sayılmazdı ama bunu ona söylemeye kıyamadım. Birden kaygılanarak bakışlarımı yere eğdim. "Bu ayki ödemeyi yapabildin mi?"

Ona borcu kapatacak kadar para verememiştim ama beni şaşırtarak, "Artık o konuda endişelenmene gerek yok. Üvey baban ödedi."

"Hepsini mi?"

Tereddüt etti. "Hayır. Shin biraz azaltmam için bana para verdi." O tek kelime etmeden, bu azalmış miktarı bile üvey babama söylemenin onun için ne kadar korkutucu olduğunu anladım.

"Kızdı mı?" Kollarına, ince bileklerine baktım. Uzun kollu giymişti; ters bir şeyler olup olmadığını göremedim.

"Hakkı var."

"Ee? Başka bir şey yaptı mı?" İçimde kabaran öfke ve çaresizlik boğazımı tıkadı.

Annem yere baktı. Bunun onun için ne kadar küçük düşürücü olduğunu fark ettim. "Ona yalvardım. O kadar çok ağladım ki bayıldım." Benim korkulu bakışımı görünce alelacele, "Aslında iyi oldu. Düşüğün üzerine gelince endişelendi. Sanırım buna değmeyeceğini fark etti. Şimdi iyiyim." Yüzünü buruşturdu. "Bana bir daha mahjong taşlarına elimi sürmeyeceğime dair yemin ettirdi."

Kaygılı bakışlarımı gören annem bana uyaran bir bakış attı. Bu sefer beni ilgilendiren bir şey yoktu. Sanırım annemin düşük yapmasından sonra yaşadığı korku üvey babamı yumuşatmıştı. Yeniden dul kalabileceğini fark etmişti. Yine de bu müthiş bir rahatlamaydı. O borç bir örs gibi tepemizde sallanıyordu. Annem hafifçe gülümsedi. "Belki de en başından ona söylemeliydim. Eminim Robert bu tür konularda daha ılımlı olacaktır."

"Anne, ille Robert olmak zorunda mı?"

Sesimdeki kederi duymuş olmalı çünkü sargılarımla oynamayı bırakarak bana sarıldı. "Hayır, değil. Seni mutlu edecek biri olsun da."

"Gerçekten mi?" Birden neşelendim. Ondan neden şüphe etmiştim ki?"

"Shin onaylıyor mu?"

"Kimi?"

"Sevdiğin kişi her kimse."

Gülümsememi bastıramadım. "Evet, onaylıyor."

51

Batu Gajah
2 Temmuz, Perşembe

Ren, Lydia'nın gidişinden sonra efendisini dikkatle izliyor. İlacı içtikten sonra midesi daha iyi oldu mu acaba? William verandaya çıkıyor, kolalı yakasını nefes alamıyormuş gibi yırtıyor. Yoğun orman örtüsünün altında bir yerlerde bir kuş şakırken orada hareketsizce, başı ellerinin arasında duruyor. Öten *mebruk*, yumuşacık ötüşü geniş yeşillikler içinde yankılanan bir çizgili güvercin.

"*Tuan,* hasta mısınız?"

William ona dönüyor, yüzü solgun, boncuk boncuk terlemiş. İyi görünmüyor ama hafifçe gülümsüyor. "Sen iyi bir çocuksun, Ren. Düşünüyordum da okula gitmek ister misin?"

Talihine şaşıran Ren yalnızca gözlerini kırpıştırarak kekeleyebiliyor. "Evet ama ev işleri..."

"O konuda endişelenmene gerek yok. Zaten yeni hizmetçiler alacağız."

Bu, Ren'in işini kaybettiği anlamına mı geliyor? "Elbette hayır," diyor William onun endişeli bakışlarını anlayarak. "Birkaç değişiklik olacak; çaresi yok. Yine de senin okula git-

meni sağlayacağım. En azından bunu yapabilirim." Yüzünü ekşitiyor.

Ren suçluluğu ve şaşkınlığı anlıyor. Yi artık rüyalarına gelmiyor, nehir kenarındaki o son rüyadan beri yok. Aslında ikizine dair hiçbir iz bulamıyor. O zayıf radyo sinyali kesildi ya da başka bir istasyona, duyamadığı bir şeye mi ayarlandı? Hangisi olursa olsun, Yi'yi sevgi ve üzüntüyle hatırlıyor. Günün birinde tekrar birlikte olacaklar.

Azledilen Ren mutfağa dönmek için hareketleniyor. Sonra geri dönüyor. Sormak ona düşmez ama cesaretini topluyor. "*Tuan*, Bayan Lydia'yla mı evleneceksiniz?"

Bir baş eğmesi. Efendisinin ifadesini anlamlandırmak zor. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Çince isminin Li olduğunu söyledi. Sizinki gibi."

"Bu bizi iyi bir çift mi yapar yani?" William'ın sesinde bir acılık var. Ren o uzun konuşmanın, sonunda Lydia'nın çok memnun, efendisininse kül gibi görünmesine neden olan sohbetin neyle ilgili olduğunu merak ediyor.

"Bilmiyorum," diyor Ren dürüstçe. Kafası karışık. Acaba gizemli *Li* hangisi? Ya da belki yanılmıştır ve ikisi de değildir. Parmaklarını dirseğindeki uyuşmuş beyaz ize bastırmak başının dönmesine neden oluyor, hava ağırlaşıyor ve kararıyor. Lydia'ya yapışan ve Ren'in irkilmesine neden olan zarsı örümcek ağlarını hatırlıyor. "Sizin işlerinizi zorlaştıracak o kadın."

William neşesizce gülümsüyor ve *çocuktan al haberi* gibi bir şeyler mırıldanıyor. Sonra yorgun olduğunu ve yatacağını söylüyor. Bu gece yemek yapmalarına gerek yok. Basamakları çıkarken ayaklarını bir ölüm mahkûmu gibi sürüklüyor.

Ertesi sabah William aşağı inmiyor. Ah Long dokunulmamış kahvaltıya kaşlarını çatarak bakıyor ve başıyla Ren'e bir işaret veriyor. "Git bak bakalım ne olmuş."

Ren basamakları çıkarken çıplak ayaklarının altında pürüzsüz, serin tahtaları hissediyor. Gözetleme direğine çıkan bir miço gibi çıkıyor basamakları. Yukarıdaki pencerede, beyaz bungalovu bir zamanlar fırtınaya tutulmuş bir gemiye, koyu yeşil okyanusu da dalgalı bir okyanusa benzettiğini hatırlıyor. İçinde her türden tuhaf yaratık var. Etrafta kaplan formunda gezinen Dr. MacFarlane de dahil.

Ren başını iki yana sallıyor; görüntü silinip gidiyor. Eski efendisiyle ilgili o belli belirsiz korku azalmaya başladı bile: o koyu yalnızlık, kesik parmaklarla ve mezar kazmakla ilgili sözler. Kırk dokuz gün konusundaki endişeleri bile azalıyor, Ren'e sorarsanız atlatılmış bir felaket var ama ne olduğunu ya da nedenini bilmiyor. Tek bildiği, parmağın Dr. MacFarlane'e döndüğü. Bundan adı gibi emin. Tuhaf bir hayal gördü – ateşli rüyalar gibi kısa ve parlak bir hayal. Ji Lin dizlerinin üzerine çökmüş, elinde bir kürek, aceleyle kazıyor. İçeri bir şey bırakıyor, ardından nemli kırmızı toprağı üzerine kapıyor. Her ne olursa olsun kızın onu yüzüstü bırakmayacağına inancı var. Nandani'nin ölümünden sonra hastanede uyandığından beri artık bu gibi şeyleri pek hatırlayamıyor. Uzun bir gece sona ermiş ve gün doğmuş gibi. Ona okul vaadi sunan bir gün. Ren heyecanlanarak adımlarını hızlandırıyor. Dr. MacFarlane mutlu olurdu; her zaman Ren'i okula göndermek istemişti.

William'ın odasının kapısı kapalı. Ren kapıyı çalıyor, ardından yavaşça kolu indiriyor. Kilitli. Şaşırarak ve biraz da korkuyla durumu Ah Long'a bildiriyor.

"Hasta mı?"

"Olabilir."

Ah Long kalkıyor. Mutfak çekmecesini karıştırıyor, ardından birlikte basamakları çıkıyorlar. Ev o kadar sessiz ki Ren her şeyin –duvarların ve tavanın, dışarıdaki çimlerin ve göğün kâseye benzer beyazlığının– soluğunu tuttuğunu hissediyor.

Ayaklarının boğuk sesinden ve Ren'in gümbür gümbür atan kalbinden başka ses yok. Ah Long kilitli kapının önünde duruyor ve kulağını anahtar deliğine doğru eğiyor. Bir şey yok.

İç çekerek cebine uzanıyor ve mutfak çekmecesinde tuttuğu büyük anahtar demetini çıkarıyor. Tek tek tarıyor, mırıldanarak sayıyor. Birini çıkarıp kilide sokuyor. Kapı açılırken sertçe, "İçeri gelme!" diyor.

Korkan Ren dışarıda bekliyor. Ah Long'un telaşlı hareketlerini dinlemesine gerek yok. Yatağa doğru ilerleyişi, perdeleri çekişi. O aşina olduğu durgunluk – ona odanın sahibinin sonsuza dek gittiğini söyleyen durgunluk. Ren, sırtını duvara yaslıyor ve sıcak yaşların yüzünden sessizce aktığını hissediyor.

52

Falim / Ipoh
1 Temmuz, Perşembe

Böylece başladığımız yere döndük. Kalay cevherinin metalik kokusu ve alt kattan süzülen rutubetle dolu olan o uzun, loş dükkân-eve. Hastaneden taburcu olan, kırık kolu düzgün, beyaz bir alçıya alınmış Shin de eve döndü.

Annem ikimizin de evde olmasından memnundu ama benim birkaç gün içinde Bayan Tham'da olmam gerekiyordu. Hui'yi de ziyaret etmeliydim. Ona Mayıs Çiçeği'nden ayrıldığımı söyleyecektim ama muhtemelen şimdiye kadar anlamıştı zaten. Shin'le konuşmak istediğim çok fazla mesele vardı ama fırsatımız yoktu. Üvey babamın sessiz varlığı dükkân-evin işleri yürüttüğü ön kısmını dolduruyordu. Annem de kendini yormaması için yalvardığım hâlde çocukken en sevdiğimiz yemekleri yapıyor, etrafta cıvıldayıp duruyordu.

"Evde olmanız güzel," diyordu Shin'in kırık kolunun üzerine titreyerek.

En azından ona bu kadar düşkün olduğu için memnundum. Belki de bizim için her şey yoluna girecekti. Ne de olsa Ren kayda değer bir iyileşme göstererek taburcu edilmişti.

Ne Shin ne de ben ölmüştük. Yi konusundaki düşüncelerimi kendime sakladım, hüzünlü bir sır gibi sarıldım onlara. Ölüler, insanların anılarında yaşıyorsa, onu sonsuza dek güvende tutacaktım.

O gece gaz lambasının sıcak ışığında mutfak masasına oturmuş *Sherlock Holmes'ün Maceraları*'nı yeniden okuyordum. Bir ikinci el dükkânından kendime de bir kopya alacak kadar sevmiştim. Gerçi Koh Beng ve cinayetler zinciri dedektiflik işlerine duyduğum coşkuyu azaltmıştı. Yine de kendi düşüncelerimle baş başa kalmaktan iyiydi. Annem ve üvey babam yatmıştı, Shin de Ming'le birlikte dışarıdaydı.

Shin'le yaptığımız şey üzerimde bir ağırlık oluşturuyordu. Nasıl bir geleceğimiz olacaktı? Belki de bu yaşamda Shin ve ben ancak kardeş olabilirdik. Birlikte olmaya yazgılı ama ayrı sahte ikizler. O kadar sessizdi ki dükkân-evin ön kısmındaki saatin tiktaklarını bile duyabiliyordum. Yankılı bir çınlama. Saat on. Kapıda bir tıkırtı. İşte Shin geri dönmüştü, o uzun ve karanlık koridorda aşina olduğum o hızlı adımları duyuldu, ağır tartıları geçti, kurumaya bırakılmış kalay cevheri yığınlarının bulunduğu ilk açık avluyu geçti.

"Shin," diye seslendim doğrularak.

Mutfaktan yayılan sarı gaz lambası ışığında koridor loştu. Onu görünce bütün düşüncelerim, bütün iyi niyetlerim kafamdan uçup gitti. Tek kelime etmeden onu masaya doğru çektim. Merdivene doğru bir bakış attı.

"Uyudular," dedim.

Ölçülü bir tavırla yan yana oturduk. Tuhaf bir utangaçlık duyuyordum, nabzım hızla artıyordu. Üvey babamın evinde bu şekilde oturmak ne garipti. Sanki aramızdaki her şey değişmiş ama hiçbir şey değişmemişti. Gözlerimi kapasam yine on yaşımıza dönecektik sanki.

"Ne yapacağız, Shin?"

Parmaklarını benimkilere doladı. Kaşlarının eğimi tuhaf derecede savunmasız görünüyordu. "Önce senin doğum sertifikanın bir kopyasını alacağız. Benimki zaten bende. Sonra gidip evlilik için başvuracağız."

"Ne?" Doğruldum.

"Babam öyle dememiş miydi? Evlenirsen artık onun sorumluluğunda olmayacaksın."

"Bizi öldürür."

"Yapmaz. Şartları kendi belirledi. Uygun bir işi olduğu sürece kim olduğu fark etmezmiş ya. Elbette onun aklında Robert vardı." Shin kaşlarını çattı. "Her neyse, seninle kâğıt üzerinde akraba değiliz. Babam seni hiç evlat edinmemiş – kontrol ettim."

Shin'in utanmazlığı karşısında gülsem mi korksam mı bilemedim. "Benimle evlenmek istediğinden emin misin? Hâlâ burslu bir öğrenci değil misin?"

"Bunu yıllardır planlıyorum." Son derece ciddiydi.

"Peki ya ben seninle evlenmek istemiyorsam?"

"İsteyeceksin."

Dudakları benimkilere değdi. Çok hafifti ama dizlerimin bağı çözüldü ve baş dönmesi tuttu. Bir sihir gibiydi, ciğerlerimdeki havayı boşaltan bir sihirbaz numarası gibi. Shin muzaffer bir edayla bana baktı. Yine o hisse kapıldım. Aynı anda sevgi, özlem ve ona vurma arzusu duydum.

"İnsanlar laf edecekler."

"Etsinler."

Yumuşak, telaşlı öpücükler. Dudağının sıcaklığının nemi, dilinin lezizce derinlere inişi. Göğsümde yine uçmaya niyetlenmiş bir kuşunkine benzer bir kanat çırpışı. Shin'in sağlam kolu belimi sardı; beni sandalyeye sertçe yaslarken ürperdim. Nefesim zayıf soluklara dönüştü. Dişini ve sağlam sol elini

kullanarak ince pamuklu gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Onu durdurmalıydım, bunu biliyordum ama parmaklarım saçlarının arasında dolaştı.

"Gülme," dedi Shin sahte bir içerlemeyle. "Kolum senin yüzünden kırıldı."

Cevap olarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Birbirimizin içinde öylesine kaybolmuştuk ki merdivenin gıcırtısını fark etmedik. Ardından annemin dehşete düşmüş fısıltısı duyuldu.

"*Ne yapıyorsunuz?*"

Shin'in eli yarı yarıya açılmış gömleğimin üzerinde durdu. Ayağa fırladık, kulaklarımda donuk bir uğultu vardı. Shin'in yüzü kıpkırmızıydı.

"Anne," dedim.

Bana bakmıyordu. "Benim kızıma dokunmaya nasıl cüret edersin!" O durumda bile sesini alçak tuttuğunu, sözcükleri tıslayarak söylediğini fark ettim.

"Onun hatası değil, benim hatam!"

İşte o zaman beni tokatladı. Annem daha önce hiç yüzüme vurmamıştı. Ben küçükken disiplinliydi, evet, hafif hafif vururdu ama cezalandırmaktan kolay vazgeçerdi. Oysa hiç böyle vurmamıştı: soluğumun kesilmesine neden olan bir darbe. Tuhaf ve korkunç olan, tüm bunların neredeyse mutlak bir sessizlik içinde gerçekleşmiş olmasıydı. O sessiz, karanlık evde hiçbirimiz sesimizi yükseltmeye cesaret edemedik. Üvey babam uyanırsa neler olacağını biliyordum.

Annemin zayıf omuzlarını tuttum, sonra bıraktım. İstesem onu rahatlıkla geri ittirebilirdim. Koh Beng'le çatıdayken çaresizce mücadele etmiş, tekmeler savurmuş, üstünü başını çizmiştim. Anneme el kaldıramazdım. Shin de öyle. İkimiz suçlulukla eğilmiş başlarımızla öylece dikildik. Annem birden sanki canı bedeninden çıkmış gibi iki büklüm oldu. "Ben

sizi doğru düzgün yetiştiremedim mi?" diye mırıldandı. "Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Onu seviyorum," dedim.

"Sevmek mi?" dedi annem. "Ne düşünüyordun ki?"

Sonra sinirlerimi bozan o korkunç, sessiz ağlayışını tutturdu. Bu evde hepimiz böyle ağlamayı öğrenmiştik, ses çıkarmadan. Acıyla dolarak kendimi çaresizce annemi teselli ederken buldum. Hep böyle olmuştu. Ne olmuş olursa olsun onu korumaya çalışmıştım. Shin'e bakıp mutfaktan çıkmasını işaret ettim.

O ise beni dinlemek yerine annemin önüne diz çöktü. Daha önce Shin'in hiç kimse için diz çöktüğünü görmemiştim, fazla gururluydu; şimdi orada durmuş başını eğiyordu.

"Anne," dedi. "Ji Lin konusunda ciddiyim. Lütfen onunla evlenmeme izin ver."

Evlilik sözüyle birlikte annemin bedeni sanki spazm geçiriyormuş gibi kasıldı. Panikleyerek onu kollarından yakaladım.

"Evlenemezsiniz," dedi zayıf bir sesle. "Siz bir ailesiniz. Bunu kesinlikle yasaklıyorum."

Aile olmanın hem berbat hem de rahat yanlarından biri, geceleri korkunç suçlamalar yöneltip ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmaktır. Biz de kahvaltıda tam olarak bunu yaptık. Hepimiz sakin ve ağırbaşlı bir edayla aşağı indik; annem yumuşak, buharı tüten erişte yumaklarını tabaklarımıza koydu. Erişteler, annem nasıl pişirileceğini unutmuş gibi fazla yumuşaktı. Annemin gözleri şişmişti ama üvey babama baş ağrısı yüzünden uyuyamadığını söyledi.

Üvey babam homurdandı ve ben hiçbir şey fark etmemiş olmasını umdum. Ne de olsa uykusu ağırdı. Shin'le ben doğal olmayacak kadar hareketsiz oturuyorduk. Mukavvadan mükemmel bir ailenin mukavvadan iki kardeşi gibi.

"Bu haftanın sonunda Singapur'a dönüyorum," dedi Shin.

Annem başını salladı. Sonra tıpkı üvey babam gibi lezzetsiz erişteleere gömültü.

"Ji Lin de benimle geliyor," dedi Shin. "Orada bir iş bulabilir."

Şimdi ikisinin de başı kalkmıştı.

Üvey babamın gözleri kısıldı. "O neden geliyor?"

"Gerçek şu ki pazartesi günü Batu Gajah'daki hastanede bir cinayet işlendi. Ji Lin'i çatıdan itmek isteyen adam başka bir hizmetliyi de öldürdü. Polis bizden bu konuda konuşmamamızı istedi ama yakında bir skandal patlayacak. Çalışmadığım hâlde bana neden maaş ödediklerini sanıyorsunuz? Karşılığında ikimizin de bölgeden ayrılmamızı istediler."

"Bu doğru mu?" diye sordu babası.

Shin'e baktım. Gerçeklerle yarı gerçekleri harmanlayan iyi bir yalancıydı. "Evet. Yakında gazetelere düşer."

Annem bir dehşet nidası attı ama gözlerinde kuşku belirmişti. Masanın altından Shin'in elini sıktım.

"Robert'a sorabilirsin – babası yönetim kurulunda," dedim.

Robert ve ailesiyle ilgili herhangi bir şeyin annem üzerinde etkili olması canımı sıktı. Yüzünden kafa karışıklığını okuyabiliyordum.

"Singapur'daki hastanede benim için stajyer hemşire olarak bir iş ayarladılar. Bir yatakhanede kalacağım." Bu artık tamamen kurguydu ama kimse beni durdurmadı. "Shin beni götürecek çünkü Robert'ın vakti yok."

Yine Robert ama annem yememişti, hararetle başını salladı. "Hayır, gidemezsin!"

Üvey babam, "Robert bu Singapur'a gitme planı hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Öğrenimimi tamamlayıp uygun niteliklere erişmemi is-

tiyor. Ayrıca ailesi için ne kadar az skandal, o kadar iyi." Bir şeyi gerçekten istediğimde yalan söylemenin bu kadar kolay olması insanı hayrete düşürüyordu. Zihnimin içinde zavallı Robert'tan özür diledim.

"Eğer Robert bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa benim için sorun yok," dedi üvey babam. O an üvey babamın sert ve kararlı, yalnızca erkeklerin fikirlerine önem veren biri olmasına sevindim, çok sevindim. Annemin itirazları reddedildi; nihayetinde Singapur'un çok uzak olması dışında bir neden ileri sürmeye cesaret edememişti.

"Shin onu götürecek," dedi üvey babam. "Hem zaten uzun süre bizim sorumluluğumuzda kalmayacak."

"Robert'ın ailesi Ipoh'da," dedi annem. Acıyla bir bana, bir Shin'e baktı. Bir an bizi ele verecek mi diye merak ettim. Eğer ederse hepimiz acı çekerdik. Nabzım düzensizce atmaya başladı. Shin en cansız bakışını takınmıştı ama yanağında bir kas oynadı.

"Singapur'da bir evleri var," dedi beni de yanında götürüp götürmeme meselesini daha az umursayamazmış gibi erişte-lerini incelerken. "Eminim oraya sürekli gidiyordur."

Üvey babam başıyla onayladı. Böylece mesele halledildi.

Mutlu olmalıydım. Tanrı biliyor ya, Shin mutluydu. Yola çıkmamızdan önceki günlerde sırıtışını güç bela bastırıyordu ama sözsüz bir anlaşmayla birbirimizden tamamen uzak duruyorduk. İkimiz için tren bileti aldı, ben de Bayan Tham'ı görüp terzi dükkânındaki odamı boşaltmaya gittim.

"Evleniyor musun?" diye sordu, ben kalan az sayıdaki eşyamı toplarken. Lafı hiç dolandırmazdı.

"Hayır, hemşirelik eğitimi alacağım." Bu yalanı o kadar çok tekrarlamıştım ki neredeyse gerçek gibi geliyordu. Kendime sık sık önümde bir iş ihtimali bulunmadığını ve kalacak

bir yerim olmadığını hatırlatıyordum. Yine de kıpır kıpır bir heyecan ve neşeyle doluydum.

"Hemşire ha," dedi Bayan Tham düşünceli düşünceli. "O işi becerebileceğini sanmıyorum."

"Neden?" Bu gelişigüzel değerlendirme canımı yakmıştı; terzilik becerilerimden gayet memnundu.

"Sen kesin doktorlara karşı çıkarsın. Bence evlensen daha iyi."

Gülüşümü gizlemek için başımı eğdim.

"Kocama karşı çıkmayacağımı düşündüren ne?"

"Ah, öyle bir şey yapmamalısın!" Dehşete düşmüş gibi görünüyordu ama ikimiz de Tham hanesini kimin idare ettiğini gayet iyi biliyorduk. "Dinle," dedi Bayan Tham iyice yaklaşarak. "Mutlu bir evliliğin sırrı, kocanı her şeyin onun kendi fikri olduğuna inandırmaktır. Tabii bir de güzel giyinmeli ve olabildiğince güzel görünmelisin."

Tatmin olmamış gibi iç çekerek beni dikkatle izledi. Bütün o zarif işleri mahvolmuştu çünkü üzerimde eski bir pamuklu pantolon ve yıpranmış bir gömlek vardı. "Ona sımsıkı tutunduğundan emin ol – kadınlar sinekler gibi başına üşüşür."

Bayan Tham dışarı çıkmadan önce bana bilmiş bilmiş baktı ve ben acaba Robert'tan mı yoksa başka birinden mi bahsediyor diye düşündüm. Shin'le akraba olmadığımızı öğrenmiş olabilirdi, ondan her şey beklenirdi.

Hui'yle de görüştüm. Polise ve hastane yöneticisine verdiğim söz yüzünden ona her şeyi anlatamadım ama elimden geleni yaptım.

"İşten ayrılacağını bana söyleyebilirdin. Kendim öğrendim."

İçerlemiş ve biraz kırılmıştı. Sadece başımı sallayarak üzgün olduğumu söyledim. Hui'yi gerçekten seviyordum – daha

önce hiç onun gibi bir arkadaşım olmamıştı ama korkarım tüm sırlarımı onunla paylaşmayarak onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Y. K. Wong, Robert'ı tutup dans salonuna getirdiğinde kendini nasıl kargaşanın ortasına attığını hatırlayarak, "Robert konusunda yardım ettiğin için teşekkürler," dedim. "Bir daha görürsen ona nazik davran."

Hui gözlerini devirdi. "Zengin genç adamlar insanı boşa tüketir." Sonunda gülümsedi.

Her şeye rağmen en çok korktuğum konuşma, annemle yapacağımdı. Bundan kaçış yoktu; annemin acı dolu bakışlarında, titreyen ellerinde görebiliyordum bunu. Şaşkınlığını atlatınca, bir tek annemin bu meseleyi aşabileceğini umuyordum. Ne de olsa hem Shin'i seviyordu hem de beni – sadece ayrı ayrıyken. Eh, her şeyin bir bedeli vardı.

Bir akşam geç saatlerde, üvey babam uyuduktan sonra yatağımda suçlu suçlu oturup onun beni azarlamasına izin vermek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Shin diplomatik davranarak Ming'e gitmişti. Son zamanlarda onu görmek bile annemi zıvanadan çıkarıyor gibiydi. Sevilen erkek evlattan kızını baştan çıkaran adama dönüşmüştü ve söyleyeceğim hiçbir şey annemin fikrini değiştirmeyecekti.

"Bu doğru değil," deyip duruyordu. "İnsanlar konuşacaklar; hiç uygun değil. Hem Shin hiçbir kız arkadaşıyla uzun süre birlikte olmuyor. Ya fikrini değiştirirse?"

"O hâlde ben de kendi yoluma bakarım," dedim.

Ellerini kaldırdı. "Bir kızın iyi bir evlilik yapmak için yalnızca tek bir şansı vardır. Bu ilişki tamamen yanlış! Kafan karıştı çünkü ona çok düşkünsün, bir kardeş olarak. Hem senin yaşında her şey romantik görünür." Birdenbire korku dolu bakışlarını bana kilitledi. "Sen... sen onunla yatmadın, değil mi?"

Neden herkes bunu soruyordu? Onları ne ilgilendirirdi ki? Elbette nedenini biliyordum. Ne kadar küçük düşürücü olsa da kan değeriydi mesele: Bir kız, bekâretini kanıtlayabilirse, hâlâ koca bulabilirdi; bu koca ihtiyar, şişman ve çirkin olsa bile. "Ne sanıyorsun?" dedim acıyla.

Gözleri şüpheyle bulutlandı ve kendimi ihanete uğramış hissettim. En sonunda utana sıkıla başını salladı. "Elbette sana güveniyorum ama bunu yapma. Söz ver bana! Böylece fikrini değiştirme şansın olur. Kendini mahvetmeni, bütün fırsatları heba etmeni istemiyorum."

"Anne," dedim. "Shin'den gerçekten bu kadar nefret ediyor musun?"

"Etmiyorum. O iyi bir çocuk. Sadece... Keşke seni sevmeseydi. Böyle bir şeyden hep korkuyordum ama sen başından beri Ming'e bağlanmıştın. Shin gidince de her şeyin geçtiğini düşündüm. Onun bu kadar inatçı olacağını düşünmemiştim. Evlilik kolay değildir. Her zaman beklediğin gibi çıkmaz." Bakışlarını yana kaçırdı. "Üvey babanın asabiyetini biliyorsun."

"Shin bana asla el kaldırmadı!"

"Evet ama henüz genç." Ellerini büktü. "Yaşlandığında nasıl biri olacağını bilmiyorsun."

Doğruya doğru, diye düşündüm metin olmak için çabalayarak ama bağırmak ve ona yanıldığını, Shin'in babasına hiç benzemediğini söylemek istedim. En çok da annemin beni bağışlamasını ve iyi dileklerini sunmasını, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Tıpkı ben küçükken ve koskoca dünyada yalnızca ikimiz varken yaptığı gibi. Belki de bu artık çocuk olmamanın bir parçasıydı.

Cumartesi günü Ipoh Demiryolu İstasyonu'ndaki bir platformda dikiliyordum. Beyaz ve altın sarısı ışıklarıyla güzel bir sabahtı. Sadece bir valizim ve bir sandığım vardı, iple

düzgünce bağlanmıştı. Annemin bağladığı özenli düğümlere bakınca boğazımda bir yumru hissettim. Güzel elbiselerim paketlenmişti ve üzerinde Bayan Tham'ın en iyi imalatlarından biri vardı zira tüm itirazlarıma rağmen bizi yolcu etmekte ısrarcı oldu.

Nihayetinde Bay Tham'la beraber çıkagelmesi iyi oldu çünkü onun cıvıl cıvıl yorumları, annemin gözlerine dolan yaşlara rağmen vedalaşmamızı dayanılabilir kıldı. Koca bir mangostan paketi ve sefer tası içinde domuz etli poğaça getirmişlerdi, Singapur'a varana kadar açlıktan ölebilirdik. Güneye doğru uzun bir yolculuk olacaktı: Kuala Lumpur'a dört saat, ardından yataklı vagonda bir gece geçirerek Singapur'a sekiz saat. Toplamda yaklaşık 555 kilometre – hayatımda hiç gitmediğim kadar uzak.

Tren ağır ağır kalkarken herkes sözsüz bir semafor* gibi çılgınca el sallamaya başladı. Normalde pek arkadaş canlısı olmayan üvey babam bile elini kaldırdı ama Shin'e mi yoksa bana mı yönelik olduğunu anlamadım. Annem son anda trenin yanında koşmaya başladı. İçim birden panikle doldu. Bizi ihbar mı edecekti? Sadece avucunu cama bastırdı. Ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Beş parmağımı birden. Sonra gitti, tren hızlanırken arkada kaldı.

Hoşça kalın, diye düşündüm kalanlar gitgide küçülürken. Tekerlerin istikrarlı tıkırtısı, rayların uğultusuyla arkada kaldı. Eski yaşamıma veda ve kalanına merhaba, her ne getirecekse. Heyecan ve hüzün midemin düğüm düğüm olmasına neden oldu. Yine Yi'yi, bir tren istasyonunda bırakılan o küçük çocuğu düşündüm. Gerçekten de gitmiş miydi? Hepimizi birbirine bağlayan bağların yeni ve farklı bir düzende yeniden yapıldığına emindim. *Seni asla unutmayacağım,* diye söz verdim. Parmaklarım cebimdeki mektubu kavradı. Onu pos-

* Demiryollarında renkli ışıklar yerine kol hareketlerinden yararlanan işaret. –*çn*

ta kutusuna atma şansını kaçırmıştım ama Kuala Lumpur'da durduğumuzda bırakacaktım.

Ipoh'un dış mahalleleri –hindistancevizi ağaçları, sütunlar üzerinde duran ahşap *kampung* evleri, cılız, sarı bir brahma ineği– arkamızda kaldı ve iki tarafı da yeşil orman doldurdu.

"Singapur'da kendime kalacak bir yer bulmam gerekecek," dedim, hastanenin yatakhanesi ile ilgili nasıl yalan söylediğimizi hatırlayarak.

"Orası kolay," dedi Shin. "Biraz birikmiş param var."

"O senin birikimin. Kullanmak istemiyorum."

"Neden çalışıp durduğumu sanıyorsun? Seni Singapur'a getirmek istiyordum."

"Gerçekten mi?" Kalbim tekledi. Shin'in mektuplarıma cevap vermediği tüm o uzun, yalnız aylar...

"Gelir misin bilmiyordum. Yıllarca Ming'e saplanıp kaldın. Onun fikrini değiştireceğinden, senin ona koşacağından korktum. Diğer bütün kızların toplamda yaşattığından daha çok sıkıntı yaşattın bana." Dudağı seğirdi. "Sana bir meşguliyet bulmamız gerek. Belki dinleyici olarak derslere katılırsın."

"Çok isterim."

Shin üzüntüyle başını salladı. "Bu konuda neden yüzük konusunda olduğundan daha mutlu görünüyorsun? Lütfen beni bir cerrah için sepetleme."

Ürperdim. "Başka cerrah istemez."

"Her akşam senin ders notlarını ödünç alacağım," dedi sahte bir baştan çıkarma tavrıyla. Midem takla attı. Shin bana böyle bakmaya devam ederse kendimi gülünç duruma düşürecektim ve o da bunu biliyordu.

"Shin." Derin bir nefes aldım. Bunu söylemek zor olacaktı.

Cevap vermek yerine parmağını tatlı tatlı avucumda gezdirdi.

"Biz evlenemeyiz." Dosdoğru pencereden dışarı baktım. Parmağı durdu. "En azından şimdilik."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Annen yüzünden mi?"

"Hayır, her şeyi enine boyuna düşünmeliyiz – senin için hem okuyup hem çalışmak zor olacak. İnsanlar konuşacak. Ayrıca bir süre kendi başıma yaşamak istiyorum. Bir iş bulmak, kendime bakmak. Hâlâ öğrenciyken benim sorumluluğumu üstlenmeni istemiyorum. Zaten hemen evlenmeye de hazır değilim."

"Ne kadar peki?"

"Bilmiyorum."

"Bir yıl," dedi bana bakmadan. "Bir yıl ve bir gün sonra hâlâ kararını vermemişsen benim olacaksın."

"Sana birine ait olmak diye bir şey olmadığını söylemiştim!"

O ise sadece delirmiş gibi, "Bir sınır olmalı," dedi. "Yoksa bu şekilde devam edip gider. Artık ikizi oynamayı reddediyorum."

Bir yıl ve bir gün. Dikenli sarmaşıklarla ve bilinmeyen yaratıklarla dolu karanlık bir yol gibi görünüyordu. Ormandan çıkmış mıydık ki? Shin ve ben? Arazinin nereye kadar uzandığına dair hiçbir fikrim yoktu ama belki de bu kabul edilebilirdi. Aniden yüksek tavanlı odalar, güneş ışığıyla aydınlanan uzun koridorlar ve sessiz kütüphaneler canlandı gözümde. Adını çok duyduğum Kral Edward Tıp Koleji. Shin bir masada bir grup öğrenci arkadaşıyla kahkaha atıyordu. Ben kitaplarla dolu bir kutuyu dengede tutmaya çalışarak kalabalık bir otobüse biniyordum. Bir apartman dairesinin daracık mutfağında pişen pirinç; basamaklarda o bildik, hızlı ayak seslerini duymayı beklemek. Shin ve ben, akşam serinliğinde bir nehrin kenarında yürüyoruz, kızarmış muz yiyor ve haraketle tartışıyoruz. Tuhaf ama tüm bu sahnelerde Bayan Tham'ı

memnun edecek kadar şık giyinmişim. Trenin açık penceresinden giren esinti kısa saçlarımı ve kâküllerimi savurdu. Kalbim hızla yükseldi.

"Tamam," dedim gülerek. "Arkadaşız desek?"

Shin gözlerini devirdi ama bildik bir hareketle elini uzattı. "Annen geçen gece benim hakkımda korkunç şeyler söyledi ama haklıydı. Seni kesinlikle baştan çıkaracağım."

53

Batu Gajah
İki hafta sonra

Her şey bittikten sonra –polis, cenaze ve iyi niyetli ziyaretçi akını– Ren mutfağın arkasındaki basamaklara oturuyor. Ev boş; efendinin eşyalarını paketlemek için sadece o ve Ah Long kalmış geride. Pek bir şey de yok. William'ın çok az kişisel eşyası var ama o karakterinden gelen iş bilirliğiyle bir vasiyet hazırlamış. Çok kısa bir süre önce avukat söyledi. Ren avukatları biliyor; Taiping'de Dr. MacFarlane'in işlerini halleden avukatı ve merhum doktorun masasında her yere dağılmış kâğıt yığınlarına bakarken yüzünü nasıl ekşittiğini hatırlıyor. William'ın işleri ise düzgünce ayarlanmış.

Resmi hüküm kalp yetmezliği. Bayan Lydia cenazede olay çıkardı, ağlayıp zırladı ve herkese onun nişanlısı olduğunu söyledi ki bu da kızın kendi ailesi dahil pek çok kişiyi şaşırttı. Acısı ve öfkesi hayret vericiydi. Hatta can sıkıcı. William'a ait olan her şeyi istedi ama avukat onun vasiyette yer almadığını ve nişanlı olmakla eş olmanın aynı şey olmadığını söyledi. Hizmetçiler kendi hızlı kanalları aracılığıyla dedikoduyu yaydılar ve artık herkes bu konudan haberdar.

Ah Long iç çekiyor ve omuz silkiyor. "Onunla evlenmemesi şans olmuş." Yüzündeki çizgiler daha derin ve ince bedeni küçülmüş gibi. Boş evde dolaşıp gümüş ve kristal takımları Acton ailesine gönderilmek üzere paketlerken adımları yavaş ve eskisi kadar kendinden emin değil. William'ın bıraktığı mirası önemsiyormuş gibi görünmüyor: *Çinli aşçı Ah Long'a sadık hizmetleri için kırk Malaya doları.* Bu cömert bir armağan.

Vasiyette onun da adı geçmesine rağmen Ren'in de sevinecek hâli yok. Ren'in okula gitmesi için bir burs fonu var ama para yalnızca eğitim için kullanılabilir.

"İstemiyorum," diyerek avukatı şaşırtıyor.

"Neden?"

"Okumak istemiyorum. Şu an değil."

Avukat kaşlarını çatıyor. "Neden biraz beklemiyoruz? Bu konuda düşünmek için kendine zaman tanı."

Avukat gittikten sonra Ah Long, Ren'i yemek odasına çağırıyor, masanın cilalı yüzeyinde düzgünce duran açılmamış bir mektup yığını var. Hepsinde William'ın adresi yazılı ve ailesine yönlendirilecek.

"O nedir?" diye soruyor Ren.

Ah Long'un elinde beyaz bir zarf var. Ren baş döndüren kısacık bir an için efendisinin durmadan mektup yazdığı şu Iris denen hanımefendiden nihayet bir yanıt aldığını düşünüyor. Ne yazık ki hayır, bu mektup Ren için. Tek bir Çince karakterle onun adı yazılmış. Neyse ki Ah Long'un okuyabildiği kısım da bu.

"Benim için mi?" Ren kısa hayatında hiç mektuba benzer bir şey almadı ama nasıl mektup yazılacağını biliyor. İmla çalışırlarken Dr. MacFarlane ona formatı öğretmişti. Ren zarfı dikkatle yırtarak açıyor. İçinde tek bir kâğıt parçası var.

"Kimden gelmiş?" diye soruyor Ah Long kuşkuyla.

Ama Ren yavaş okuyor. Kısa, birkaç cümleden ibaret ve Ren iki kez okuduktan sonra mektubu kaldırıyor.

"O kızdan," diyor.

"Kısa saçlı olan mı? Partideki?"

Ren, Ah Long'un hafızasından etkilenerek başıyla onaylıyor.

"Ne diyor?"

Ren tereddüt ediyor. Onun sözlerini paylaşma konusundaki isteksizliğini nasıl açıklayacak. Basit sözler ama özel. "Beni hep hatırlayacağını söylüyor." *Yi'yi de.* "Yeniden görüşeceğimizi. Ona yazmak istersem diye adres vermiş, tıp okulundan Lee Shin'e."

Ah Long homurdanıyor. Bir şekilde tatmin olmuş görünüyor.

Ertesi gün, durgun, sıcak. Öğleden sonra beklenmedik bir ziyaretçi geliyor. Gelen Dr. Rawlings. Ah Long'un ona çay ikram etme çabalarını geçiştirerek mutfak masasına oturuyor ve Ren'in üzgün, küçük bedenini inceliyor. "Gidecek bir yerin var mı?" diye soruyor.

Hayır mânâsında bir baş hareketi. "Kuala Lumpur'a gidebilirim. Kwan Teyzeyi görmeye – eski efendimin kâhyası." Ren, Dr. MacFarlane'in heybesinden aldığı adresi hâlâ saklıyor. Sancılı bir kuşkuyla ona yük olup olmayacağını düşünüyor.

"Çocuk, benimle kal," diyor Ah Long o boğuk, kırık İngilizcesiyle. "Başka iş ben bulurum."

Ren hayretle ona bakıyor. Ah Long ona bu konuda hiçbir şey söylememişti ama midesinde tatlı bir ılıklık hissediyor. Sanki üzerine tüylü, avutucu cüssesiyle bir kedi oturmuş gibi.

Dr. Rawlings düşünceli bir tavırla başını eğiyor. "İkinize de bir teklifim var. Yakında iş için başka bir yere gönderilece-

ğim ve şimdiki çalışanlarım taşınmak istemiyor. Bir aşçıya ve bir uşağa ihtiyacım var. Hemen hemen aynı bekâr erkek işleri olacak çünkü karım ve ailem İngiltere'de."

Ah Long, Ren'e bakıyor ve başını belli belirsiz sallıyor. "Teşekkürler, *Tuan*. Bunu düşüneceğim."

Rawlings de başını sallıyor, leyleği andıran bir hareketle. O da Ren'e bakıyor. "Ben Bay Acton gibi cerrah değilim. Patolog ve adli tabibim ki bu da ilginç bir çalışma alanıdır ama yaşadığın onca şeyden sonra korkutucu bulursan anlarım."

Ren ciddiyetle, "Her şey yoluna girecek mi?" diyor.

"Evet. Sana söz veriyorum okula gidecek zaman bulacaksın. Avukata hayır dediğini duydum ama bir süre sonra fikrini değiştireceğini düşünüyorum. Bay Acton bunu isterdi. Senden çok umutluydu."

Ren'in yüzü aydınlanıyor. "Öyle miydi?"

"Öyleydi ya. Bana senin şu kızın, Nandani'nin bacağını tedavi ettiğinden bahsetti ve senin doğal bir tıp adamı olduğunu söyledi. Böyle bir yeteneği ziyan etmemelisin – ileride pek çok hayat kurtarabilirsin."

Hayat kurtarmak. Ren içinde bir umut baloncuğu hissediyor. Evet, bu hoşuna gider. "Nereye gideceksiniz, *Tuan*?"

"Singapur," diyor Rawlings. "Singapur Genel Hastanesi. Orayı seveceğini düşünüyorum."

NOTLAR

Kaplanadamlar

Kaplan geleneksel olarak Asya'da saygı görür. Kaplan formundaki atalara tapınma –bir atanın ruhunun kaplan olarak reenkarne olacağı inanışı– Java, Bali, Sumatra ve Malaya'da oldukça yaygındı ve atalar her ne kadar "dost canlısı" görülseler de bir yandan da disiplin sembolü olarak onlardan korkulurdu.

Kaplan ruhlar pek çok kılıkta ortaya çıkar; bunların arasında tapınakların ve kutsal erlerin koruyucu ruhları, dönüşen cesetler ve tamamen insan yiyenlerden oluşan köyler vardır. Kaplanların da insanlar gibi bir ruhu olduğu düşünülür ve onlara genellikle "amca" ya da "dede" gibi onursal unvanlarla hitap edilirdi. Pek çok hikâyede kaplanadamın mahiyeti, insan kılığına girmiş hayvandır – Avrupalı kurtadamın tam tersi. Muhtemelen bazı hayvanların meditasyon ve büyüyle insan formuna bürünebildiği, Budist ve Daoist inançlarla bir bağlantısı vardır. Ne kadar güçlenirlerse güçlensinler hiçbir zaman tam anlamıyla insan olamazlar.

Şekildeğiştirenler, bilhassa insan ve onun hayvani doğası

arasındaki gerilimi somutlaştırırlar. Çoğu hikâyede kaplanlar, insanların normalde davranmayacağı şekillerde davranır; gizli ya da yasak arzuları ifade eder: Bunların en basiti, insanları kendi evlerinde öldürmektir. Kerinci kaplanadamlarının altın ve gümüşlere göz koyduğu söylenirken Çin'in güneyinde kılık değiştirmiş kaplanlar olan çekici kadınlara dair hikâyeler vardır ve bunlar kendilerini yalnızca cesetleri yemek için mezar kazmaya başladıklarında açık ederler ki bu da kocaları için büyük bir dehşet olur. Daha da eğlencelisi, Pu Songling'in hikâyesi "Mr. Miao"da (苗生) bir âlime içki masasında eşlik eden bir yabancı, toplantıda okunan şiirlerin niteliksizliğinden o kadar rahatsız olur ki kaplana dönüşerek herkesi öldürür (belki de en yüce edebi eleştiri!).

Malaya

Malaya, bugünkü Malezya'nın tarihteki adıdır. 1957'deki bağımsızlıktan önce Portekiz, Hollanda ve son olarak da İngiltere tarafından sömürgeleştirilen Malaya; kalay, kahve, kauçuk ve baharat konusunda oldukça kârlı bir kaynaktı. Aynı zamanda Penang, Melaka ve Singapur gibi önemli ticari limanları vardı.

Perak (Kinta Vadisi)

Bu kitap en çok Kinta Vadisi'ndeki Batu Gajah ve Ipoh şehirleriyle bilinen Perak eyaletinde geçiyor. Dünyanın en zengin kalay rezervlerinden biri olan Kinta Vadisi'nde, 1880'lerden beri ticari madencilik yapılıyor. Neredeyse bir asır boyunca 1980'lere kadar Malezya dünya kalay cevherinin yarısından fazlasını sağlamaya devam etti.

Kinta'nın Neolitik dönemlere uzanan uzun bir tarihi var.

1500'ler gibi erken bir dönemde Portekiz, Perak'ın yıllık vergisini kalay olarak ödediğini belirtmiştir. 1700'lerde tuzağa düşürülen ve Moğol imparatorlarının fil ordularına satılan yabani filleriyle meşhurdur. Manzarası güzel kireçtaşı tepelerinden oluşur ki bunların da çoğu doğal mağaralar ve yeraltı nehirleriyle delik deşiktir.

Perak'ın en büyük şehri Ipoh bir zamanlar Malezya'daki en temiz, düzenli şehir olarak bilinirdi. Kalay patlaması nedeniyle ticaret ve refah merkezine dönüşmüştür, iyi yemekleri ve pek çok tarihi binasıyla tanınır. Bu kitabı Ipoh'un kurgusallaştırılmış bir versiyonunda kurarken inşaatı 1931'de başlayan ama daha ilerleyen dönemlerde açılan Celestial Hotel gibi belirli sembol yapılar konusunda özgür davrandım. Benzer şekilde Ipoh'da birkaç dans salonu olsa da Mayıs Çiçeği benim hayal gücümün bir ürünü ve Bruce Lockhart'ın anılarında bahsettiği Singapur'daki bir Çin dans salonundan esinlendim.*

Batu Gajah Bölge Hastanesi

1884'te elli beş hektarlık bir alana kurulan hastane, kolonyal tarzda inşa edilmiştir ve alçak, bahçeli bir çevre düzenlemesi vardır. O zamandan beri binalar modernize edilmiş olsa da orijinal yapılardan birkaçı hâlâ görülebilir. Hastanenin düzeni konusunda serbest davranarak tepeden inen basamaklar, bir patoloji deposu, kafeterya gibi şeyler ekledim. Hastane kadrosu da tamamen kurgusal. Benzer kolonyal hastanelerin ve servislerin eski fotoğraflarına bakarak 1931'de nasıl olabileceğini hayal ettim.

---

* Bruce Lockhart, *Return to Malaya* (G.p. Putnam's Sons, 1936).

Çinliler cinasa ve eşsesli sözcüklere çok düşkündür. Söz oyunlarına olan bu düşkünlük, feng shui'yle birleşince şanslı sayılar, şanslı yönler ve binaların oryantasyonu gibi konularda pek çok batıl inanca yol açmıştır. Bir şeyin adını söylediğinizde ona hem olumlu hem de olumsuz güçler yüklediğinize dair bir inanış vardır ve bu özellikle de sayılar için doğrudur.

Aç Hayalet Festivali'nde ölüler için yapılan, sunak olarak yakılması planlanan bir sürü kâğıttan ürün görebilirsiniz. Bu replikalarda uygun plakalar ve ev numaraları da dahil bütün detaylar düşünülmüştür. Mesela yakılmak niyetiyle bambuların ya da sazlıkların üzerine konulmuş kâğıttan yapılma bir araba modelinin muhtemelen içinde bir sürü dört geçen bir plakası olacaktır. Bu onun ölüler için olduğunu belirtir.

Yaşayanlar için şanslı sözcükleri andıran sayılar büyük talep görür. Bazı insanlar şanslı ev numaralarını, araba plakalarını ve cep telefonu numaralarını elde etmek için uzun mesafeler katedebilir. Tersi de doğrudur ve bazen yirmi dört ya da kırk iki (söylenişi hem Çincede hem Japoncada "öleceksin"i andırır) gibi ev numaraları Asya'da pek rağbet görmez çünkü o mülkü satarken zorluk yaşayabilirsiniz.

İlginçtir, beş sayısı hem şanslı hem de şanssız sayılır zira "negatif/değil"in eş seslisidir. Yani söylenişi "talih"i andıran şanslı sekiz sayısı, elli sekiz olduğunda "talihsiz" gibi okunduğundan daha az tercih edilir. Benzer şekilde şanssız bir sayı da ters dönebilir. Tıpkı elli dört sayısının "ölmeyeceksin" şeklinde okunması gibi.

İsimlerin Latin Harfleriyle Yazımı

Kolonyal döneme ayak uydurmak için yer adlarının eski

hâllerini kullandım. Mesela günümüzdeki Kerinci ve Tianjin yerine "Korinchi" ve "Tientsin" dedim. Çince insan isimleri o dönemde fonetik olarak, genellikle kayıt memurunun sağduyusuna göre yazılırdı ve çeşitli lehçelerde farklılık gösterirdi. Ipoh bölgesinde şimdi olduğu gibi eskiden de Kanton lehçesi hâkimdi ama Hokkien, Hakka, Teochew, Hainanese de konuşulurdu. Malezya çok kültürlü bir toplum olduğundan çoğu insan Malezya dili, İngilizce, Tamil ya da bir Çince lehçesi olmak üzere birkaç dil konuşurdu. Günümüz pinyin alfabesinde *Zhilian* ve *Xin* olması gereken Ji Lin ve Shin gibi karakter isimleri için Straits Çincesi kullandım. Çin'de geleneksel olarak soyadlar ilk adlardan önce söylenir, tıpkı Chan Yew Cheung ve Lee Shin'de olduğu gibi.

TEŞEKKÜRLER

Birçok insanın desteği ve teşviki olmasa bu kitap da olmazdı. Aşağıdaki isimlere çok ama çok teşekkür ederim:

Ben yazmaya devam ettikçe uzadıkça uzamasına rağmen bu kitaba inanan ve onun yerini bulması için sonunda dek destekleyen harika temsilcim Jenny Bent. Sezgileri ve destekleriyle bu kitabın tomurcuklanmasını sağlayan muhteşem editörlerim Amy Einhorn ve Caroline Bleeke. Conor Mintzer, Liz Catalano, Vincent Stanley, Devan Norman, Helen Chin, Keith Hayes, Amelia Pssanza, Nancy Trypuc, Molly Fonseca ve tüm Flatiron ekibine de çok teşekkür ederim.

Başından beri bu kitabın ve bütün karakterlerinin yanında olan, tekrar tekrar okumaya zorlanan ve benimle alternatif sonlar üzerine tartışmak için saatler harcayan sevgili arkadaşlarım Sue ve Danny Yee ile Li Lian Tan.

Paha biçilemez düşünceli öngörüleri için okurlarım Carmen Cham, Suelika Chial, Chuinru Choo, Beti Cung, Angela Martin ve Michelle Aileen Salazar. Sarsılmaz dostlukları ve tropikal yaraların tedavisi konusundaki tıbbi katkıları nedeniyle Kathy ve Dr. Larry Kwan. İngiliz Malezyası'nda kullanılan ateşli silahlar ve demir yollarının tarihi mesafelerini

tahmin etme konusundaki tavsiyeleri için Dato' Goon Heng. Hepinize minnettarım!

Yazma çabalarımda beni hep destekleyen sevgili ailem, özellikle de hatıralarıyla *Gece Kaplanı*'nın dünyasını kurmama yardımcı olan annem ve babam. Ayrıca her gün bana ilham veren ve dünyayı çocukların gözünden görmemi sağlayan çocuklarım.

Ve tabii James. İlk okur ve en iyi eleştirmen. Sen olmasan, sevgilim, ben yazamazdım.

Ps: 50:10

On bir yaşındaki Ren'in ustası ölüm döşeğindedir ve oğlana son arzusunu bildirir: Yıllar önce bir kazada kaybettiği parmağını bulup yerine takmalıdır. Bunu yapmak için Ren'in kırk dokuz günü vardır, yoksa ustasının ruhu huzur bulamayacak, dünyada tutsak kalacaktır.

Ji Lin doktor olmak istese de 1930'ların Malezya'sında bir kadın olduğundan terzi çıraklığı onun için daha münasip bir iş sayılmaktadır. Annesinin kumar borçlarını ödemek için dansçılık da yapmaktadır. Bir gün dans partnerlerinden teki ona korkunç bir hediye bırakır: Kesik bir parmak. Bunun kötü şans getireceğine inanan Ji Lin kardeşiyle birlikte parmağın sahibini aramaya koyulur.

Hızla geçen kırk dokuz gün boyunca bölgede faili meçhul cinayetler artmakta ve kaplana dönüşen adamlara dair söylentiler yayılmaktadır. Ji Lin ve Ren'in yolları ise hiç tahmin edemeyecekleri durumlarda kesişecektir.

Gece Kaplanı'nda Choo, Sherlock Holmes romanlarını aratmayan, sürükleyici öyküsünü Çin kültürüyle ustaca harmanlıyor.

"Choo, görkemli bir labirenti andıran romanıyla okurları karmaşık, yitirilmiş bir dünyanın içine çekiyor."
—*Kirkus*

"Oldukça sürükleyici... mitolojik yaratıklar, ölülerle konuşma, şanslı sayılar, Konfüçyüsçü değerler ve yasak aşk, Choo'nun muazzam romanı *Gece Kaplanı*'nın arkaplanını oluşturuyor."
—*Publ[illegible]ekly*

Kapak İllüstrasyonu: Derya Göker

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786052 651476

/ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com